

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AYŞENUR İNCE

Kış Rüyası

Dilhan

Parola

Eylül Aksoy, hatırlayamadığı geçmişinin gölgesinde aidiyet duygusuna hasret genç bir kadındı. Hiçbir yere, hiç kimseye ait hissedemediği dünyasında çaresizce çırpınıyor, yalnız kendisine ait olacak bir yuvanın hasretiyle yaşıyordu.

Yüzbaşı Yusuf Ali Karan, unutamadığı geçmişinin esaretinde yalnız bir adamdı. Yaşadığı tüm güzel anılar çocukluğunda esir kalmışken, tutunduğu mutlu anılar, uğruna geleceğini geçmişine feda ediyordu. Sahip olduğu tek aileyi yıllar evvel kaybettiğinden beri yeniden umut etmeye cesaret edemiyordu.

Kader, bir yuvanın hasretiyle çarpan kimsesiz iki kalbi karlarla kaplı dağların tutsak ettiği kasabada bir araya getirdiğinde geçmiş ve gelecek birbirine karıştı. Her kar tanesi geçmişe dair bir anıyı daha beraberinde getirirken gökyüzü mavisi etraflarını sardı. İki genç, kalplerini saran masum aşkın büyüyle günbegün birbirlerine çekilirken geçmiş, bugüne artık çok daha yakındı...

"Yusuf Komutan yanıliyordu. Bu kasabanın en güzel, en aydınlık, en huzur dolu tarafı onun bakışlarıydı. Bana hep hayalini kurduğum o yuvayı hatırlatan bakışları..."

www.parolakitap.com

ISBN: 978-625-7522-79-3

9 786257 522793

f /parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

AYŞENUR İNCE

Kış Rüyası Dilhan

Parola

PAROLA YAYINLARI: 681

Roman: 237

Eser Adı: Kış Rüyası - Dilhun

Yazar: Ayşenur İnce

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Hilal Aydın

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

ZM

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-79-3

1. Basım: 2024

© Ayşenur İnce 2024

© Parola Yayınları 2024

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

**Düzenleme
Ny.Ozlem**

AYŞENUR İNCE

Kış
Rüyası
Dilhan

Parola

Ninova

Bir varmış bir yokmuş diye başlar tüm masallar...

Bir varmış bir yokmuş...

AYŞENUR İNCE

KIŞ RÜYASI - DİLHUN

Kalabalıklar içinde kimsesiz hissedenlere...

“Aradığın, seni arayandır.”

- Hz. Mevlâna

BİRİNCİ KISIM

GİRİŞ

Geçmiş...

Pencereye çarpan her kar tanesi, içerideki sıcakla savaşa girercesine direniş gösterse de en sonunda usulca sivilaşılarak yok oluyordu. Yaslandığı köhne peteğe ellerini yaslayan küçük çocuk bakışlarını karanlık gökyüzünden alamıyordu. Macunu sökülen pencere kenarları dışarının keskin ayazını içeri taşıyor, ıslığı andıran rüzgârın sesi geceyi daha da ürkütücü bir hâle bürüyordu.

Yatakhanedeki uğultu dakikalar önce son bulmuştu. Birileri hâlâ yan ranzadaki arkadaşıyla fısıldaşsa da çoğunluk uykuya dalmıştı. Başını bir an için yatağının diğer yanındaki boş yatağa çevirdi küçük çocuk.

Ahmet...

Her gece tekmeleyerek yere düşürdüğü yorganı muntazam bir şekilde yatağının üzerindeydi. Çünkü Ahmet bambaşka bir yatağın içinde uykuya dalacaktı bu gece. Belki de o yatakta yorganını tekmelemeyecekti. Belki de kurtulamadığı kâbuslar bu geceden sonra ona uğramayacaktı. Unutacaktı; kâbuslarını, terk edilişini, burayı...

Ve kendisini...

Yıllardır yan yana yataklarda uyuduğu arkadaşını hatırlamıyacaktı.

Çünkü hep böyle olurdu, biliyordu küçük çocuk. Gidenler, geride bıraktıklarını hiçbir zaman hatırlamazlardı...

Bakışlarını yeniden dışarıya çevirdi. Uykusu gelmiyordu. Hiçbir zaman gelmezdi çünkü onun uykuları da kâbuslarla doluydu. Hiç görmediği annesinin, bir kere olsun tanımadığı babasının onu bu karanlığa bırakıp gittiği kâbuslarla...

Başını hem sıcak hem de soğuk olan cama yasladı. Bakışlarını yerleri, ağaçları kaplayan karlardan ayıramıyordu. İclal Anne'nin onlara anlattığı bir masaldan beri her kar tanesinde bir anlam bulmaya çalışıyordu. Her kar yağdığında aynı duayı tekrar ediyordu.

"Benim de bir yuvam olsun."

Bir annesi vardı ama o, herkesin annesiydi. Bir evi vardı ama burası herkesin eviydi. Sadece kendisine ait bir aile istiyordu. Sahip olmak ve sahiplenilmek. Ait olmak...

Hiçbir kar tanesi ona bunu vermiyordu. Hiçbir kış ona beklediği aileyi getirmiyordu.

Sadece rüyaları... Kâbuslarından kaçabildiği bazı geceler rüyalarında kendisini bir yere, birisine ait hissediyordu. Yüzünü hiç göremediği birisine... Ama o rüyalar da bitiyor, sonunda yine yalnızlığına uyanıyordu. Öylesi anlarda hissettikleri kâbuslarından daha çok yakıyordu canını... Çünkü kâbuslar bitiyordu ama kimsesizlik peşini asla bırakmıyordu.

Pencereden kayıp düşen damlaları izlemeye devam ederken, yataktan gelen hıçkırık sesiyle bakışları o yöne döndü küçük çocuğun.

İsmet...

Bir hafta önce katılmıştı aralarına ve geldiği günden beri her gece ağlıyordu. Dört yaşındaydı, kendisinden sadece bir yaş küçüktü ama geldiği günden beri ona abilik yapmaya çalışıyordu. Onu çoğu zaman anlasa da bazen içten içe kızmadan edemiyordu. Dört yıl boyunca bir ailenin parçası olmuştu sonuçta. Annesini ve babasını biliyordu. Geçmişe dönüp baktığında buradaki birçok çocuk gibi karanlıkla yüzleşmiyordu. O yüzden biraz daha güçlü olamaz mıydı? Günün birinde ailesine

geri dönme şansı vardı. Dönecek bir yuvası vardı. Sadece bekleyemez miydi?

En nihayetinde o da bir çocuktuktu, buradaki herkes gibi. Yine de anlayacaktı bir gün, ağlamanın hiçbir işe yaramadığını anlayacaktı. Burada dökülen gözyaşları dışarıdaki dünyaya görünmezdi.

Sağ elini kaldırıp yeniden pencereye yasladı. Sanki tutabilirmiş gibi oradan kaymaya başlayan bir kar tanesini takip etti. Sesi çıkmasa da dudakları aynı duayı fısıldadı.

“Benim de bir yuvam olsun.”

Birazdan uyuyup uyumadıklarını kontrol etmek için İclal Anne gelirdi. Uykusu gelmese de ayaklarını sürüye sürüye yatağa doğru ilerleyecekken bir an için karanlıkta bir hareketlilik fark etti. Fırtınanın bahçedeki ağaçları salladığını düşündü ama içinde anlam veremediği bir sıkıntı baş gösterdi. Bahçedeki kedileri Duman da olabilirdi ama Duman bu soğukta bahçede donardı. Onu içeriye almayı unutmuşlarsa ve o da girmenin bir yolunu bulamazsa sabaha kadar donardı. Pencereden bir şeyler görmeye çalışsa da hiçbir şey göremedikçe telaşı daha da arttı. Daha fazla dayanamayarak sessizce yatakhanenin kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı ne kadar yavaş açmaya çalışsa da o kadar eskiydi ki sevimsiz bir gıcırta sessiz yatakhanede yankılandı, neyse ki kimse dönüp bakmadı. Başını hafifçe koridora doğru çeviren küçük çocuk, karanlıkta kimselerin olmadığını anlayınca parmak uçlarında yavaşça ilerlemeye başladı. Neredeyse binanın demir kapısına geldiğinde üzerine bir şey almadığını fark etse de geri dönemezdi. O da penye pijamalarıyla kapıyı açıp kendini karla kaplı bahçeye attı.

Yerler bembeyazdı. Böyle giderse kar, sabaha boylarını bile aşardı. Kapı eşiğinde etrafa bakınsa da hiçbir şey göremiyordu. “Duman!” diye seslendi sanki bir işe yarayacakmış gibi ama duyan olmadı. Sonra kendine engel olamayarak karların arasında ilerlemeye başladı. Hava o kadar soğuktu ki pijamaları sıırıslam olmuş, ayakları ve elleri uyuşmaya başlamıştı. Geri dönüp içeriye girecekken Duman birden önünde belirdi ve hemen sonra duvar dibindeki ağaca doğru koşmaya başladı. Nedense onu çağırıyormuş gibi hissetti küçük çocuk. Donmak üzereydi ama Duman’ı da burada bırakamazdı.

“Duman! Buraya gel!” diye sessizce ardından seslenerek büyük ağacın arkasına geçmişti ki gördüğü şey karşısında uyuştüğünü hissetti. Duman, karların üzerindeki eski sepetin baş ucunda durmuş sanki bir şeyler anlatmaya çalışırcasına ona bakıyordu.

Soğuktan mı yoksa yaşadığı şoktan mı bilinmez bir an olduğu yerde taş kesilen küçük çocuk gözlerini açıp kapasa da değişmeyen görüntüyle telaşla yere çöktü. Hasır sepetin içinde, yerdeki karlar kadar beyaz görünen bir bebek sessizce duruyordu. Elini uzatmaya korktu küçük çocuk. Sonra dayanamadı. Parmak uçları minicik ele dokunduğunda hissettiği soğukluk tüm şokunu alıp götürdü ve bütün sokağı inletircesine çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

“İclal Anne! Yardım et! Yardım edin!”

Minicik elleri avuçlarına alıp nefesini üfleyerek ısıtmaya çalıştı onu. Geç kalmış olmaktan çok korkuyordu. Dakikalardır o pencere önünde durduğu hâlde neden daha önce fark edememişti? Neden yanında onu saracak bir şey getirememişti?

“İclal Anne! İclal Anne!”

Bir yandan haykırıyor, bir yandan nefesini üfleyerek minik elleri ısıtmaya çalışıyordu ama geçen her saniye umudunu kaybediyordu. Uzun zamandır ağlamaktan vazgeçen gözlerinden akan ılık yaşlar minik bebeğin yüzüne düştüğünde bir an için siyah kirpikler kıpırdandı ve o an istemsizce, “Melek...” diye sayıkladı. “Yaşıyor musun Melek?”

Cennetten gelen bir melek gibi görünen minik bebeği tüm nefesiyle ısıtmaya çalışırken ardından gelen gürültüyle telaşla başını çevirdi.

“Yusuf Ali! Oğlum, sen ne yapıyorsun orada? Dona... Aman Allah'ım!”

Genç kadın gördüğü ölüme terk edilmiş bebekle bunca yıllık acı tecrübelerine rağmen yine bir an için aklını kaybettiğini hissetti. Hızla kendine geldiğinde bebeği kucaklayıp telaşla binaya doğru koşmaya başladı.

“İclal Anne! Kıpırdadı o! Yaşıyor! Yaşar değil mi?”

“İçeri gel Yusuf Ali! Çabuk!” diyen kadın, bakışlarını kucağındaki bebekten bir an olsun ayıramazken geçen her saniye umudunu biraz daha

kaybediyordu. Çünkü kucağındaki yavru bir kar tanesinden farksızdı.

Sesleri duydukça yanına gelen diğer yetimhane çalışanlarıyla ve uy-kularından uyanan çocuklarla birlikte gecenin karanlığında amansız bir telaş baş gösterirken hızla tüm ışıklar açıldı. O gece herkesin tek duası, masum bebeğin bu karlı geceden sağ çıkmasıydı.

En çok da Yusuf Ali'nin...

1. BÖLÜM

“Sadece Bir Yuva”

“Senden önce ben hep yalnızdım ve hep korkuyordum.
Hayatım boyunca seni bekledim.”

Kristin Hannah

Eylül'den...

Tıklatılan kapıyla bakışlarımı çocuklardan alıp kapıya çevirdim.
“Gel!”

“Müdür Bey sizi çağırıyor Eylül Hanım.”

Şaşırmadım elbette. Müdür Bey günde en az on kere beni çağırmasa olmuyordu çünkü.

“Geliyorum, Sevim Hanım,” deyip asistanını bir baş selamıyla uğurladım ve çocuklara döndüm yeniden. “Yirmi üçüncü sayfada-ki alıştırmaları yapmaya başlayabilirsiniz çocuklar. Ben birazdan

geleceğim. Arkamda da gözlerim olduğunu unutmayın, yaramazlık yapmak yok. Anlaştık mı?”

Ön sıralardaki çalışkan ikizler heyecanla başlarını sallayıp kitaplarına gömülseler de sınıfın geri kalanı çoktan yaramazlığa başlamıştı bile. Bu sene bu çocuklarla üçüncü yılımızdı ama hâlâ ne kendimi tam anlamıyla onlara anlatabiliyordum ne de onları anlayabiliyordum.

Kapıya doğru adımlayıp sınıftan çıktım ve üst kattaki idare bölümüne doğru ilerledim. Koridor boyunca ilerlerken azar işitmeye giden bir öğrenciden farksızdım. Bıkkan adımlarla kendimi Müdür Bey’in odası önünde bulduğumda kapıyı tıklattım ve buyurgan, “Gel!” komutuyla usulca araladım.

“Beni çağırmışsınız Müdür Bey.”

“Gelin Eylül Hocam.”

İçeri doğru ilerleyip kapıyı ardımdan kapattığımda yan taraftaki deri koltuklarda oturan gösterişli çiftle çarpıştı bakışlarım. Tahmin etmeliydim elbette. Yine sorunu kendinde aramaktansa öğretmende arayan ebeveyn sendromu...

“Buyurun, şöyle oturun,” diyen Müdür Bey’i onaylayarak tekli deri koltuğa oturdum.

Karşımdaki çiftin, özellikle kadının delici bakışları üzerimden ayrılmazken, “Sizi dinliyorum Müdür Bey. Dersin bitmesini bekleyemeyecek kadar önemli olan konu nedir merak ettim,” dedim. Aptalı oynamak her durumda hoşuma gitmiyordu ama Müdür Bey’in bu gibi durumlarda karşımda kıvrınması eğlenceliydi.

“Dün sınıfta bir problem olmuş sanırım. Efecan eve biraz üzgün gitmiş, hâliyle annesiyle babası da...”

“Oğlum eve ağlayarak geldi Müdür Bey! Ne üzünlüğünden bahsediyorsunuz siz? Çuvalla para döküyoruz bu okula, oğlumuz ağlatılsın diye değil herhâlde!”

“Yelda Hanım, sakın olun lütfen. Tabii ki okulumuza vermiş olduğunuz katkılara minnettarız,” diyen Müdür Bey’in konuşmasını alaycı bir baş savurmasıyla kesti Yelda Hanım.

“Minnettar olmuş hâliniz bu mu? Benim oğlum ne diye eve ağlayarak geliyor o hâlde?”

“Yelda Hanım,” diyerek Müdür Bey’i veremediği cevabın baskısından kurtardım. “Efecan gerçekten çok akıllı bir çocuk, harika bir yetişkin olacağına da inanıyorum ama ne yazık ki empati yeteneğini geliştirmemiz gerekiyor.”

“Pardon?”

“Bakın... Bu konuyu sizinle daha evvel de konuştuk. Evet, bu okuldaki çocukların çoğunluğu refah seviyesi yüksek ailelerden geliyor olabilir ama burada bursla eğitim alan çocuklarımız da var. Efecan ile bu konuyu defalarca kez konuşsam da diğer arkadaşlarına karşı takındığı rahatsız edici tavrı değiştirmeyi başaramadım. Tabii hak verirsiniz ki bu benim tek başıma başarabileceğim bir şey değil. Belki de siz anne babası olarak oğlunuzla bu konuda konuşmayı deneyebilirsiniz.”

“Dokuz yaşında bir çocuktan bahsediyorsunuz Öğretmen Hanım! Dokuz yaşında bir çocuğu ağlatmaya ne hakkınız var sizin? Ayrıca ailesinin ona sağladığı imkânlar onun suçu mu?”

“Birincisi, ben Efecan’ı ağlatmadım. Ona yaptığıının yanlış olduğunu söylemem bunu fark etmesini sağladı ve oğlunuz bu yüzden ağladı. İkincisi, elbette ki içine doğduğu hayat şartları onun suçu değil ama oğlunuzu dünyanın hâkimi gibi yetiştirmeniz sizin suçunuz. Dokuz yaşında bir çocuk para hakkında ne biliyor ki arkadaşlarını aşağılama konusunda bu kadar rahat davranabiliyor? Bu çocuk sizlerden ne duyuyor da kendinden daha zor şartlara sahip olan arkadaşlarıyla alay etmekten zevk alıyor?”

“Siz ne demek istiyorsunuz? Hangi hadle gelmiş burada anneliğimi eleştiriyorsunuz? Size çocuklara öğretmenlik yapın diye para veriyoruz Öğretmen Hanım! Gelip burada bize ahkâm kesin diye değil!”

Öfke öylesine kabardı ki içimde, ters bir şey söylememek için kalem eteğimin kumaşını kavradım sıkıca. Suçu hep karşısında arayan insanlara tahammül edemiyordum.

“Yelda Hanım, lütfen sakın olun,” dese de Müdür Bey’in bakışları benim üzerimdeydi. Sakin olması gereken bendim çünkü. “Eylül

Hanım da tabii ki çocuklar için hep en iyisini ister. Belli ki bir yanlış anlaşılma olmuş ama bunu uzatıp üzülmemek en iyisi. Eylül Hanım şimdi sizden özür diler ve...” dediği sıra alayla gülen Yelda Hanım, kocasının kolunu da çekiştirerek ayaklandı.

“Öğretmen Hanım’m özür dilemeyeceğini biliyoruz Müdür Bey, burada vaktimizi daha fazla boşa harcamayacağız. Yine de şunu bilin ki bu, buradan son sakın kalkışımız. Bir kere daha benzer bir durum yaşanırsa bu defa çok başka şeyler konuşuruz!”

Hışım la odadan ayrılan kadının ardından kocası da bıkkın adımlarla peşi sıra ilerlerken ben de daha fazla burada kalmak istemeyerek kapıya yöneldim. Fakat, “Eylül Hanım!” diye seslenen Müdür Bey’le durmak zorunda kaldım.

“Kabul ediyorum, iyi bir öğretmensiniz ama siz de dâhil hiç kimse bu okulun saygınlığından daha önemli değil. Bir dahaki sefere beni daha üzücü bir konuşma yapmak zorunda bırakmayın, Eylül Hocam. Şimdi çıkabilirsiniz.”

Kısacası: *“Bir daha karşıma gelerseniz, kovulursunuz.”*

Kendime, buraya, bir türlü ait olamadığım hayata duyduğum öfkeyle odadan çıkarken cevabından korktuğum her sorudan kaçmaya devam ettim. Sınıfa girdiğimde yüzümde hiç değilse sahici bir gülümseme vardı ama yetmiyordu. Hiçbir şey içimdeki o ait olamama hissinin dindirmiyordu.

Son zilin çalmasıyla bir okul günü daha sona erdiğinde çantamı toparlayıp uzun yeşil ceketimi üzerime geçirdim. Kahve tonlarındaki saçlarım iyiden iyiye uzamıştı. Bir ara kestirmem lazımdı ama ne zaman niyetlensem hep başka bir iş çıkıyordu. Bugün mü gitsem acaba diye düşünürken çalan telefonun sesiyle bahçede duraksadım. Çocukların çoğu ayrılmıştı, son servisler de bahçeden çıkmak üzereydi.

“Aşkım, çıktın mı dersten?”

“Çıktım şimdi. Eve geçeceğim,” derken bir yandan da taksi bakınıyordum. Tam o sıra ardımdan birinin sarılmasıyla boş bulunup

bağırırsam da yanağıma konan öpücüğün ardından yüzünü gördüğüm adamla biraz olsun sakinleştim.

“Tolga!”

“Aşkım!”

“Aklım çıktı. Bana şöyle ani şeyler yapma demedim mi sana kaç kere? Hoşlanmıyorum!” diye söylenmemi öyle saçma bir yerden anladı ki, “Aklım almak benim işim,” diye söylendi. Canım sabah olanlardan dolayı sıkın olsa da bunu ona yansıtmayacaktım. Yeterince fazla şeyle uğraşıyordu zaten, onlardan biri olmak istemiyordum. Elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. “Hani yoğun olacaktın tüm gün?”

“Abime yıktım toplantıyı. ‘Sevgilimi görmezsem aklım çalışmaz, işi kaybedersiniz,’ deyince saldılar beni. Birlikte yemek yeriz diye düşündüm,” deyip kolunu omzuma attı. Okul önünde bu kadar samimiyetten hoşlanmıyordum ama ters tepki verip canını sıkınak da istemedim.

“Canını mı sıkıtlar yine benim güzelimin?” deyip çenemden hafifçe kavrayarak yüzümü yüzüne çevirdiğinde hafifçe omuz silktim. Her defasında aynı konuları konuşmaktan ben bile sıkılmıştım, Tolga mı sıkılmayacaktı?

“Önemli bir şey yok. Müdür Bey yine tutuşunca aba altından sopa gösterdi işte. İdare ederim, alıştım artık,” deyip benim için açtığı kapıdan arabaya bindim. Tolga da sürücü tarafına geçtiğinde bir an için direksiyonun üzerindeki eline takıldı bakışlarım. Oradaki halkaya... Sonra da kendi elime çevirdim bakışlarımı. Altın halka ve yanı başındaki tektaş, göz alıcı bir şekilde parlıyordu. Başparmağımla oynarken yüzümdeki gerginlik biraz olsun rahatladı.

“Şu aylar biraz daha hızlı geçse ya da sen bahar gelini olmak yerine kış gelini olmaya karar versen ne güzel olurdu,” diye tatlı tatlı söylenen nişanlıma nazlı bir edayla gülümsedim.

“Acelelerimiz mi var Tolga?”

“Sen gel bir de onu sana deli olan kalbime anlat, Eylül Hanım. Sevdiğim kadınla aynı evi paylaşmadığım her gün boşa geçmiş gibi geliyor. Senin olmadığın bir eve girmekten her akşam biraz daha

nefret ediyorum,” dediğinde tebessümüm biraz daha genişledi.

“Bu kadar çok istediğin bir şey için biraz daha sabredebilirsin o hâlde. Hem daha benim çok işim var. Gelinlik hazır olacak, sonra eşyaları tamamlayacağız...”

“Tamam, anlaşıldı! Ama o gün geldiğinde bu bekleyişlerin acısı fena çıkacak haberin olsun,” demesine cevap vermeden bakışlarımı yola çevirdim. Evliliğin aleni kısımlarını konuşmakta rahat olabilirdim ama fazlası hâlâ rahatsız ediciydi. Çocuk değildim elbette, yetişkin bir kadındım ama bazı şeylerin doğru zamanda anlam bulduğuna inanıyordum. Bu rahatsızlık hissinin de zamanla kaybolacağını düşünüyordum.

“Hafta sonu salon için düşündüğün eşyalara bakmaya gideriz o hâlde,” dediğinde, “Olur,” deyip yüzümü yeniden ondan tarafa çevirdim. Telefonun sesi arabanın içinde yankılandığında gayriihtiyari bakışlarım ekrana takılırken, *Nihat* yazısıyla karşılaştım. Tanıdığım bir arkadaşı değildi. Telefonu açmak yerine meşgule attığında, “Niye açmadın?” diye sordum.

“İşle ilgili, şu an senden başka bir şeyi düşünmek istemiyorum,” dediğinde ise şaşırmadım.

Tolga hep böyleydi. Onun en değerlisi olduğumu hissettirmekten hiçbir zaman vazgeçmemişti. Yıllardır etrafımdaydı. Aynı çevrenin çocuklarıydık. Tolga, ben ve diğerleri... Kaç kere reddetmiştim onu, sayısını hatırlamıyorum bile. Her defasında da bir öncekinden daha kararlı bir hâlde gelmişti karşıma. Korkuyordum çünkü. Kendince bir oyun oynamasından, yine terk edilen olmaktan korkuyordum. Birini daha kaybetmekten korkuyordum.

Ama Tolga hiç gitmedi. Karşıma ilk çıktığında on sekiz yaşımdaydım. Hayattan bir beklentim yoktu, onu istemediğimi söylemiştim. Bir sonraki geliş aylar sonraydı, yine olmayacağını söylemiştim. Sonra bir daha, bir daha...

Birini bu kadar istemek ya takıntıdandı ya da aşktan... Zaman geçtikçe aşktan olduğuna inanmak istedim. İnandım da... Bu hayatta hep aynı şeyi istedim ben. Umudumu yitirdiğim her an tek bir şeyi bekledim.

Bir yuva... Sadece bir yuva...

Tolga bana bunu verecekti çünkü başka hiçbir şey istemediğimi biliyordu. Yine de sahip olduğu ne varsa önüme sermekten çekinmiyordu. Yaşadığımız semtin kalburüstü ailelerindendi ailesi. Annesi de babası da görgülü, iyi insanlardı. Belki Tolga beni bu denli istemese annesi de bana karşı bu kadar sakın kalmazdı ama... Bilemiyorum. Hiç duymadığım bir laf değildi ne de olsa bir zamanlar onların da aklından geçen...

“Soyu soppu belli olmayan bir kız...”

İlk duyduğumda dokuz yaşımıdaydım. Okulda acımasız bir çocuk söylemişti. Çocukların bazen ne denli acımasız olabildiklerini ilk o gün öğrenmiştim. Ağlaya ağlaya eve gidip anneme anlattığımda öylesine üzölmüşü ki bu defa da onu üzdüğüm için ağlamışım. O günün akşamı babamla birlikte anlatmışlardı bana. Evlatlıkmışım ben... Evlattım, biliyordum ama evlatlık neydi? Kötü bir şey miydi?

Değildi elbette ama bunu da anlamam uzun zamanımı aldı.

Çocuk zihni başka bir dünyaya girdiğinde ya da hayatında radikal değişiklikler olduğunda eskiyi unutturmuş. Anılar zihnimizde bir yerde uykuya geçerlermiş bir nevi... Bende de öyle olmuş. Hayatımın ilk beş yılını unutmuşum. Çok fazla bir şey de anlatmadılar bana. Onlar hep bir çocukları olsun istermiş, Allah da beni onlara vermiş.

İyi ki vermiş...

Hayatımın sadece on bir senesinde de olsa bir yuvaya sahip oldum onlarla. Annem Aynur, babam Rıdvan... İki de öyle çok sevdiler ki beni... Ben de onları çok sevdim. Hiç başka bir annenin, babanın peşine düşmedim. Evlatlık olmak kötü bir şey de olsa onlarla olduğunda güzeldi. Biliyorum ki birçok anne babanın kendi çocuklarını sevmesinden daha çok sevdiler beni.

Ama on altı yaşım aldı onları benden... Karlı bir kış günü memleketlerine giderlerken bir araba kazası aldı yuvamı benden. Çok ağladım inat edip onlarla gitmeyişime... Bir anlamı olmadı.

O zamanlar yan yana evlerde oturduğumuz Asiye teyze ve Adem amca sahip çıktılar bana. Zaten iki ev, tek aile gibiydik kendimi bildim

bileli. Kızları Derya ve Nazlı en yakınlarımdı. Nazlı bizden küçük olduğundan kız kardeşim gibiydi ama Derya can yoldaşımdı. Bu hayat-taki tek dostumdu.

Hangi insan ikinci kez ailesini kaybederdi bilmiyorum ama ben kaybetmiştim. Yalnızca bu defa unutacak kadar küçük değildim. Her acı taptazeydi ve kanıma karışan zehir gibi gün geçtikçe beni tüketiyordu. O yalnızlıktan beni kurtaran Güngör ailesi oldu. Evlerinde bir oda, sofralarında bir tabak, kalplerinde bir köşe ayırdılar. O günden beri de evlerinin üçüncü kızıyım. Bir kere olsun yüzlerini eğdirmedim ve bir kere olsun kendimi o evde fazlalık gibi hissetmedim.

Hiç sınanmam gerekmediği için belki de...

Düşüncelere öylesine dalmışım ki evin önünde durduğumuzda şaşırarak baktım Tolga'ya. "Yemeğe gitmeyecek miydik?"

"Sevgilim, çok özür dilerim ama abim illaki gelmem gerektiğini söyleyen bir mesaj attı. Herhâlde toplantıda hesap edemedikleri bir şey oldu. Düğün üzeri yeterince tembellik yapacağım malum, bari şimdiden kızdırmayayım bizimkileri," dediğinde anlayışla başımı salladım.

"Git tabii. Zaten ben de yorgunum biraz, başka gün çıkarız," dediğimde uzanıp yanağımdan öptü. Ben de gülümseyip arabadan indim. Tam o sıra telaşla evden çıkan Nazlı'yla az daha çarpışıyorduk.

"Dur deli kız, nereye böyle?"

"Çok geç kaldım Eylül abla," derken bakışlarını direksiyon başındaki Tolga'ya çevirdi. "Tolga abi seni Allah gönderdi, beni de durağa kadar atsana. Çıkmayayım şu yokuşu," dediğinde Tolga, bakışlarını kaçırıp homurdansa da sonunda, "Atla," deyip bana çevirdi bakışlarını.

"Yüzünü asma sevgilim, sonra herkes seni öcü sanıyor," deyip gülümseyerek ona el salladığımda içli bir nefes alıp önüne döndü ve Nazlı'nın da ön koltuğa yerleşmesiyle araba yokuş yolda gözden kayboldu. Önüme dönüp kapıya doğru adımlarken burada sayılı günlerim kaldığını düşünmek tuhaf geliyordu.

Hayatımın her dönemi başka bir çatı altında geçmişti belki ama

sonunda yuvamı bulacaktım. Artık kendi seçimimle ait olduğum, sadece bana ait bir yuvam olacaktı. Dudaklarımı saran tebessümle anahtarı çıkarıp içeri geçtim. Ayakkabılarımı çıkarıp kenardaki ayakkabılığa bırakırken mutfaktan yayılan yemek kokusu çarptı yüzüme. İşte yuva böyle bir şeydi. Yüzüne çarpan sıcak yemek kokusu du bazen de...

İçeri doğru adımlarken salonda tek başına oturan Asiye teyze çekti dikkatimi. İyi yürekli bir kadındı Asiye teyze. Öyle olmasaydı hiçbir bağı olmayan bir kızı bunca sene evinde barındırır mıydı? Yapmasa ayıp değildi ama yapması büyük lütuftu.

“Ben geldim,” deyip salona girdiğim sıra bakışlarını bana çevirdi. Her ne düşünüyorsa onu huzursuz ettiği belliydi. Yine de beni gördüğünde yüzünde bir tebessüm belirdi. “Hoş geldin kızım.”

“Hoş buldum. Hayırdır, nerelere daldın böyle?” derken karşındaki koltuğa oturdum. Yıllar geçse de içimdeki o adını koyamadığım huzursuzluk hiç azalmıyordu. Her an kapı dışına itilmekten korktuğum içindi belki de...

“Hiç... Öyle düşünüyorum. Derya’yı, Nazlı’yı, seni... Hayırlısıyla hepiniz güzel güzel yuvalarınızı kursanız da her günüm korkuyla yolunuzu gözlemekle geçmese artık,” derken işi şakaya vurmaya çalıştığı belliydi ama onu az çok tanıyordum artık. Bir derdi vardı ama belli ki söylemeyecekti. Zorlamak istemediğim için ben de oyununa ayak uydurdum.

“Bak ben evleniyorum, çiçeğimi de Derya’ya fırlattım mı sene sonuna kalmadan onu da evlendiririz. Nazlı ise ne yapar hiç bilmiyorum. Kimseleri beğenmez bizim kız,” derken gülerek ayaklandım. O sıra Asiye teyzenin yüzündeki mutsuz ifade endişemi arttırsa da evhamlı oluşuna verip, “Ben odaya geçeyim,” diyerek salondan çıktım. Ardımdaki kadının içli soluklarına bakılırsa derdi kolay kolay geçecek gibi değildi. Belki de Derya’ya söylemeliydim. O, annesinin dilinden anlardı.

Duş alıp yeniden odama döndüğüm sıra Derya’yı yatağımın

üzerinde yarı uzanmış hâlde dergi karıştırırken buldum. “Hoş geldin,” deyip saç kurutma makinemi elime aldığım sıra bana bir öpücük atıp dergiye döndü yeniden.

“Hoş buldum bebek. Eylül, bir modeller buldum ki hepsine bakman lazım. Yalnız bir iki tanesini aşırı beğendiğim için onları kendime saklıyorum,” deyip kıkırdadığında, “Hepsi senin olsun,” deyip makineyi çalıştırdım. Saçlarımı kuruturken arka planda aynaya doğru tuttuğu dergiden gelinlik modellerine bakış atıyordum.

“Derya, biz dünden beri mi tanışıyoruz balım? O modeli hangi evrende giyebilirim ben?”

“Ay, ne var Eylül ya! Tamam, biraz sırt dekoltesi var ama duvakla kapatabiliriz. Şunun duruşuna baksana, prenses gibi olursun. Hadi bende olmaz ama senin şu taş gibi fiziği babaanne gelinliklerine kurban mı edelim? Hem kaynanan da sosyetik senin, hoşuna gider böylesi,” dediği sıra omuz silkip başımı iki yana salladım. “Olmaz, istemiyorum öylesini.”

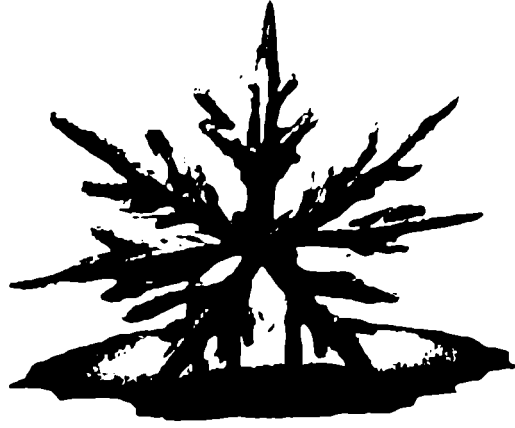
“Sen zaten ne istiyorsun ben anlamıyorum ki... Beyaz bir elbise alalım en iyisi olsun bitsin,” dediği sıra, “Neden olmasın?” dememle bakışları sinirle kısıldı.

“Ölümü çiğnemen lazım! O gün bir bakanın beş kere daha dönüp baktığı kadar güzel olacaksın. Hayır, zaten güzelsin ama daha da güzel olacaksın,” dediği sıra makineyi fişten çekip kenara bıraktım. Yatakta yanına oturup bağdaş kurduğumda elindeki dergiye çektiirdim.

“Bırak şimdi şunu. Annenin bir derdi var gibi geldi bana. Bana anlatmak istemez diye çok kurcalamak istemedim ama kimse yokken sen bir konuş istersen, anlatır sana,” dediğimde tebessümü so-larken endişeyle doğruldu.

“Bana da bir durgun göründü aslında ama sen de fark ettiysen... Ben bir gidip sıkıştırayım onu,” diyerek ayaklandı. “Sen de şunlara bak benim asabımı bozma!” diyerek dergiye kucağıma fırlattığı gibi odadan çıktığında yatağa uzanıp dergiye aralayarak biraz kurcalamaya başladım.

Haklıydı. Biraz gelin moduna girsem fena olmazdı artık...

Geçmiş...

“Yusuf Ali... Ben seni az önce yatağa göndermedim mi be oğlum? Sen hangi ara geri geldin?”

“Ağladığım duydum İclal Anne. Uyusun, söz gideceğim,” dediği sırada eldivenin içinde kaybolan minik eli tutuyordu küçük çocuk. Hâlâ soğuk gibi geliyordu. Sanki ondan başka hiç kimse bu minik elleri ısıtmayı başaramıyordu.

Tam bir ay olmuştu hayatı değişeli. Her kar yağdığında ettiği duası karşılık bulmuştu sonunda. Allah ona bir melek göndermişti. Öyle güzel öyle masumdu ki Melek, küçük çocuğun kalbi eskisi gibi acıımıyordu artık. Kâbuslar uykularına uğramıyordu. Ona her baktığında gülümsüyordu. Minik Melek ona her gülümsediğinde Yusuf Ali’nin kalbi mutlulukla doluyordu.

Yetimhanenin bahçesinde donmak üzereyken bulunan bebek sadece küçük Yusuf’un değil, burayı yuva bilen tüm çocukların hayatını güzelleştirmişti. Sanki bir mucize gibi doğmuştu hayatlarına masum Melek. O gece sabaha kadar onun gözlerini açmasını beklemişlerdi ve tam umutları bittiği an ortalığı yıkarcasına ağlamaya başlayan bebek, herkesin yüzünde bir gülümsemeye sebep olmuştu.

Evet, ölüme terk edilmişti belki ama öylesine inatçı bir kızdı ki o,

hayatta kalanlardan olmayı başarmıştı. Çünkü bu hayattan payına düşeni almadan çekip gitmeye hiç niyeti yoktu...

Yetimhane çalışanları ve tabii herkesin İclal Anne'si olan Müdire Hanım, ilk kez görmüş değildi böylesi bir acımasızlığı. Minik bebek ne ilk terk edilendi ne de son olacaktı. Yine de onu karların ortasına bırakacak kadar zalim olan insanların elinden kurtulduğu için şükrediyorlardı. Evet, burası kimsesiz çocukların yuvasıydı ama bu yuvadaki herkes aynı zamanda birbirlerinin ailesiydi.

"İclal Anne..."

"Söyle oğlum."

"Melek bugün de ben gelince sustu biliyor musun? Hülya abla onu susturmaya çalışıyordu ama hiç susmuyordu. Sonra ben gelince sakinleşti. Beni tanıyor galiba artık," diyen küçük çocuğa şefkatle gülümseyip koyu renk saçlarını okşadı İclal Hanım. Bu çocuk da battaniyenin içindeki masum bebek kadarken gelmişti buraya. Cami avlusuna bırakılmış kimsesiz bir çocuktü. Adı yoktu, geçmişı yoktu, kimsesi yoktu. Çok uzun süre araştırılsa da hiçbir kayda rastlanmamıştı. Ona ismini veren de İclal Hanım'dı. Zaten buradaki birçok çocuğun isim annesiydi o. Öylesine güzel yüzlü bir bebektü ki ancak Yusuf ismi tanımlardı onun güzelliğini. Ali ismi de rahmetli babasından yadigârdı genç kadına. Kalbi de ismi gibi öyle güzel olsun istemişti İclal Hanım. Gün geçtikçe de öyle olacağına inanmıştı.

Yaramaz değildi ama yeri geldiğinde inatçıydı. Yetimhaneye gelen her çocuğa elini ilk uzatandı. Birçoğu burayı onun desteğiyle kabulleni-yordu. Kendisi de küçücük bir çocuktü ama ağlayan her çocuğa abilik yapmaktan geri durmuyordu. İclal Hanım buradaki hiç kimseyi zorlamıyordu ama uzun süredir canını sıkan bir şey vardı. Onun bir yuva istediğini biliyordu ama Yusuf Ali evlat edinmeye gelen ailelere asla kendini göstermiyordu. Onların karşısında asabileşiyor, öfkeleniyor, âdeta kendinden uzak tutuyordu. İclal Hanım ne kadar uğraşırsa uğraşsın bunu değiştirmeyi başaramıyordu.

Nedendir bilinmez buradan gitmeyi istemiyordu Yusuf Ali. Oysa-ki aileler evlat edinmek için yurda geldiğinde her çocuk heyecanlanırdı burada. Çünkü hepsinin içinde bir ailenin, bir evin, bir yuvanın özlemi

vardı. Seçilen çocuklar arkalarına bile bakmadan giderlerdi ama o gün şans yüzüne gülmeyen çocuklar sessizce yalnızlıklarında kaybolurlardı. Bir sonraki aile geldiğinde döngü yeniden başlardı ve bu hiç değişmezdi.

Bir tek Yusuf Ali... Bir yuvaya sahip olmayı en çok o isterken, buradan gitmeyi nedense hiç istemiyordu.

"Seni tanımaz mı? Sen onun kahramanısın Yusuf. Onu karların arasında bulmasaydın Melek çok uzaklara gidecekti ama sen buldun onu, ailemizin bir parçası yaptın," derken masumca uyuyan minik bebeğe çevirdi bakışlarını İclal Hanım. Buradaki çocuklara isimlerini o verirdi ama bu masumun ismini veren kurtarıcısıydı.

"Melek olsun adı," demişti. "Tıpkı bir melek kadar güzel."

Öylesine haklıydı ki Yusuf Ali, miniğin adı Melek olmuştu o günden sonra. Gözlerini açtığı ilk an hayran olmuştu İclal Hanım, nazar değdirmekten korkmuştu. Öylesine canlı bir maviydi ki buram buram hayat kokuyordu. Sonsuz bir gökyüzünü andırıyordu sanki bakışları. Bembeyaz pamuksu teni kendini toparladıkça pembeye çalmıştı. Porselen bebekleri andırıyordu her hâli. Koyu renk saçlarıyla ileride çok güzel bir kız olacağı belliydi. Her şeyden önce talihinin güzel olması için dua etti İclal Hanım. Mutlu bir hayatı en çok buradaki çocuklar hak ediyordu.

"Yusuf'um, artık senin de uyuman lazım oğlum. Hem bak Melek de derin bir uykuya daldı. Yarın sabah yine gelirsin olur mu? Merak etme, uyanırsa ben yanında olacağım," dediğinde küçük çocuk isteksizce de olsa başını salladı. Hiç gitmek istemiyordu ama İclal Anne'yi de daha fazla üzemezdi. Hem biraz uykusu da gelmişti.

Son bir kez minik Melek'in eldivenli ellerine parmak uçlarıyla dokunup, "Güzel rüyalar gör Melek," diye fısıldadı. Esneyerek odadan çıkıp yatakhaneye doğru ilerlerken bir an evvel sabah olması için dua ediyordu...

2. BÖLÜM

“Sonsuz Bir Gökyüzü”

“Sanki bir ağaçtan düşen yapraktım.
o da bana seni yakaladım diyen rüzgârdı.”

Jewel E. Ann

Eylül'den...

Dolabın karşısında durmuş boş bakışlarla kıyafetlerime bakılırken bu akşamdan sağ çıkmanın yollarını düşünüyordum. Tolga'nın annesi beni çok fazla aramazdı ama bu akşam nereden estiyse beni yemeğe davet etmişti. Tolga'yla da iki gündür iş yoğunluğundan dolayı görüşemiyorduk. Nişanlımı görmemde sıkıntı yoktu ama annesiyle vakit geçirmeye can attığım da söylenemezdi.

Bazen nankörlük ettiğimi düşünüyordum aslında. Kadın bana bir arada olduğumuz her an son derece nazik davranıyordu ama bazı insanlar sizi nezaketleriyle ezerler ya hani... Bir arada olduğumuz anlarda bu duyguyu hissetmekten kurtulamıyordum. Elbette ki

onun ideal gelin adayı olmadığının farkındaydım ama zamanla, biz mutlu oldukça beni de kabulleneceğine inanmak istiyordum.

Aileden yana şansım gülmemişti bunca zaman ama belki bu defa işler yolunda giderdi. Belki bu defa bir ailenin parçası olmayı başarabilirdim. Tolga'yla bir yola çıkma kararını kolay almamıştım ama onun aşkına inanıyordum ve bu yüzden karşılaşacağımız her zorlukla savaşmak zorunda hissediyordum kendimi. Çünkü bir ailem olsun istiyordum... Bir yuva istiyordum yalnızca...

Dalgın bakışlarla kıyafetlere bakmaya devam ederken, "Eylül abla, şarj aletini alabilir miyim?" diyerek kapıdan başını uzatan Nazlı'ya gülümsedim.

"Al canım, komodinin üzerinde."

"Sağ ol," deyip içeri girdiği sıra komodinin üzerindeki dergiye takıldı bakışları.

"Gelinlik modellerine mi bakıyorsun?"

"Ablan bıraktı ama iyi düşünmüş. Modellere baktıkça hiç hazırlıklı olmadığımı fark ettim. Bu kadar çeşit olduğundan bile haberim yoktu. Belki bir ara üçümüz biraz modaevi gezeriz, olmaz mı? Fikir verirsiniz bana," dediğim sıra bakışlarını dergiden ayırıp bana çevirdi. "Olur tabii. Neyse ben tutmayayım seni, hadi hazırlan," deyip kapıyı çekerek çıktı.

Ben de yeniden dolaba dönüp koyu yeşil elbisemi çıkardım. Üzerimdekilerden kurtulup elbiseyi giydikten sonra aynanın karşısındaki pufa oturdum. Saçlarımı düzleştirip makyajla hazırlığımı tamamladım. Hiç değilse fiziksel olarak kusursuz görünmek zorundaydım, zaten müstakbel kayınvalidemin gözünde yeterince kusurum vardı.

Ayna karşısında biraz gülümseme antrenmanı yapmaya çalışırken bıkkınlıkla soluklandım. Bu geceden sağ salim çıkmayı başarmalıyım.

"Adem amca, hoş geldin. Müsaadenle ben çıkıyorum, Güzide Ha-

nım yemeğe davet etti de,” dememle mutfak eşiğinde elini havluyla kurulayan Asiye teyze söylendi.

“Kızım, anne demeye başlasana şu kadına! Şunun şurasında düğüne ne kaldı, hâlâ teyze diyorsun. Zaten yüz eğmeye yer arıyor,” demesiyle bakışlarımı kaçırıp gergince parmaklarımı büktüm. Anne demeye hasret yanımdan dünden razıydı ama Güzide Hanım ona anne dememi istemediğini bakışlarıyla anlatırken ben ne yapabiliirdim ki?

“Alışacağım zamanla Asiye teyze,” diyerek geçiştirdim onu. Benim zorlandığımı düşünmeleri daha iyiydi, akşam akşam canlarını sıkmanın gereği yoktu.

“Karışma kıza, hamm. İçinden ne demek geliyorsa onu desin,” deyip bana döndü Adem amca. “Git sen kızım, bizim de selamımızı ilet. Fazla da geç kalma, sağ salım getirsin seni Tolga,” diyen adama gülümseyerek başımı salladım. Yıllardır hiçbir zorunlulukları olmadığı hâlde sahip çıkıyorlardı bana.

Rahmetli annemle babamın ani vefatıyla on altı yaşında koca dünyada bir başıma kaldığımda ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Belki de yurda dönmem gerekiyordu ama Adem amca ile Asiye teyze bırakmadılar beni. On sekiz yaşına geldiğimde kendi başımın çaresine bakmayı düşünsem de yine çekmediler ellerini üzerimden. Sonra da hayat bir şekilde aktı gitti. Zamanla bu evi, onları bırakmak daha zor geldi çünkü yanlarından ayrıldığımda gidecek ne bir evim ne bir ailem vardı artık...

Kabanımı giyip çantamı da aldıktan sonra kapıyı açtım. Ayakkabılarımı giydikten sonra bahçeye adım attığımda Tolga'nın beni arabasında beklediğini gördüm. Beni fark etmesiyle arabadan inerken ben de hızlı adımlarla ona doğru ilerledim.

“Aşkım,” deyip yanağımı öptüğünde gülümsedim. Son zamanlarda stresten dolayı aramıza biraz mesafe girmişti belki ama telafi edecektim.

“Arabayla gelmene gerek yoktu, iki sokak yürüsem incilerim dökülmez,” derken kendimce nazlanıyordum ona. Sizi seven birilerine nazlanmak gibisi yoktu. Aileden yana şansım gülmemişti belki ama eşten yana şanslı olanlardandım.

“Yeterince hırpalıyorsun zaten kendini, bir de ben mi yoracağım seni aşkım? Hem annemle karşı karşıya geldiğinde enerjiye ihtiyacın olacak, şimdiden enerjini boşa harcamayalım,” dediğinde alaylı söylenişine yalandan somurttum.

“Hiç de bile! Annen artık beni seviyor. Yoksa hiç sebep yokken yemeğe davet eder miydi?” deyip kapıyı açarak koltuğuma kuruldum. Tolga’yı mı yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum.

“Sevgilim, tabii ki annem seni seviyor. Bir insanın seni sevmesi için kalpsiz olması lazım. Ben takılıyorum sana. Hem kimse sevmese bile ben seni tüm evren kadar, galaksiler kadar seviyorum yetmez mi?” deyip elimin üzerini öptüğünde gülümseyip kemerimi bağladım.

Yeterdi. Yetmeliydi. Yeteceğine inanmak istiyordum.

“Bence sen annenin beni sevmesini istiyorsan şu lafları onun yanında da söylemekten vazgeç. En çok anneni sevmenle bir problemim yok, hatta bu beni daha mutlu eder,” derken aklım hatırlamadığım geçmişimdeydi. Aynur annem beni son nefesine kadar hep çok sevmiştii ama içimde küçücük bir yer düşünmeyi bırakamıyordu.

Benden başka bir seçeneği olmadığı için mi sevmiştii beni?

Yoksa adımın esas sahibi bebeğinin yerine koyduğu için mi sevmiştii?

Çok sonraları tesadüfen öğrendiğim bir başka acı gerçektii bu da... Annemle babamın evliliklerinin ilk zamanları bir kız bebekleri olmuş. İsmi Eylül... Bir hafta kadar anca yaşayabilmiş. Ondan sonra da yıllarca evlat sahibi olamamışlar. Umutlarını kaybettikleri anda da ben çıkmışım karşılarına. Kanayan yaraları benim varlığımla kabuk bağlamış. Bana verdikleri hayata da ucsuz bucaksız sevgiye de son nefesime kadar minnettar kalacaktım ama bu hayatta hiç değilse adım bana ait olsun isterdim. Bunu sesli söylemeyi bırak, düşünmek bile nankörlük gibi geliyordu bazen ama kendime de engel olamıyordum.

Eylül Aksoy olmadan önce kimdim ben? Bana ait tek bir şey var mıydı bu hayatta?

“Güzelim, çok mu yoruyorlar seni okulda? Fazla dalıyorsun bu aralar.”

Tolga’nın sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrılırken evlerinin önüne geldiğimizi fark ettim şaşkınlıkla. Yorgunluktan değildi ama son zamanlarda nedense çok fazla takılıyordum hatırlayamadığım maziye...

“Dokuz yaşındaki çocukların ne kadar yaramaz olduklarını gör-sen aklını uçurursun,” diyerek arka tarafa döndüm ve arabaya biner-ken arka koltuğa bıraktığım lilyum buketini dikkatlice kucakladım. Okuldan dönerken özenerek almıştım bu çiçekleri. Belki bunlar sa-yesinde bu akşam içten bir gülümseme alabilirdim sevgili kayınva-lidemden.

Tolga’nın da arabadan inip elimi kavramasıyla birlikte binaya doğru ilerledik. Asansöre bindiğimizde refleksle üzerimi, saçlarımı, makyajımı kontrol ettim. “Kavganın ortasından da çıkmış olsan yine güzelsin sevgilim,” deyişiyle rahatladığımı inkâr edemezdim. İyi ki vardı Tolga. Bana sonsuz bir sevgiyle bağlı olan birine sahip oldu-ğum için her şeye rağmen çok şanslıyım.

Asansörün durduğunu anlatan sesle birlikte koridora çıktığı-mızda daha zili çalmadan kapı açıldı. Bu da pencereden izlendiği-mizi anlatıyordu. Yüzümde gülümsemeyle Güzide Hanım’a doğru ilerlerken o, benden evvel oğluna sarıldı. Sanki üst katlarında yaşa-mıyormuş gibi...

O sıra beyefendi tavrıyla her zaman saygı duyduğum eşi Tamer Bey beni selamlayıp içeri buyur ettiğinde ben de tebessümle içeri geçtim. Hiç değilse bu evin erkekleri beni seviyordu. “Hoş geldin Ey-lül,” diyen Güzide Hanım nihayet beni hatırladığında, “Hoş buldum efendim,” diyerek çiçeği uzattım. “Bunlar sizin için.”

“Çok zarıfsın,” derken tebessüm etse de gözlerine yansımıyordu her zaman olduğu gibi. Biz salona geçtiğimiz sıra hiç değilse çiçek-leri çöpe atmak yerine vazoya yerleştirerek salona getirdi. Büfenin üzerine bırakıp koltuğa geçtiğinde bakışlarını şöyle bir üzerimde gezdirip, “Zayıflamışsın sen,” dediğinde bunu iltifat olarak söyleme-diği ses tonundan belliydi.

Bozulduğumu belli etmek istemediğimden, “Öyle mi? Çocuklarla uğraşmaktan muhtemelen,” diye geçiştirmeye çalıştım.

“Dikkat et kendine kızım. Hastalıktan kırılıyor herkes,” diyen Tamer Bey de sohbeti normalleştirmeye çalıştı her zaman olduğu gibi.

“Bakalım bizim çocuklarımızla uğraşmaya başladığında ne olacak sevgilim? Sen onlarla uğraşırken benim de seninle ilgilenmem gerekecek anlaşılan,” diye eğlenerek söylenen Tolga’yla bakışlarımı yüzüne çevirirken kızgınlıkla baktım. Böylesi mahrem konuları ailesinin önünde konuşmaktan hoşlanmadığımı daha kaç kere söyleyecektim?

Daha ben bir şey söyleyemeden şok olduğum bir diğer soru annesinden geldi. “Hemen çocuk yapmayı düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Niye düşünmeyelim anne? Birbirimizi seviyoruz. İkimiz de hayatlarımızla ilgili belli noktalara ulaştık,” diyen Tolga bana baksın diye can atıyordum çünkü bakışlarımla onu öldürecektim. Tamer Bey karşımızda kıpırdanmaya başlamıştı bile... Rahatsızlıktan kızaran adamın önünde ne konuşuyordu bunlar?

Daha fazla dayanamadığımdan, “Ben müsaadenizle ellerimi yıkayayım,” diyerek ayaklandım. Kapıya doğru adımlarken, “Banyo koridorun sağından ikinci kapı,” diye ardımdan seslenen kadınla gözlerimi devirmemek için gözlerimi yumup nefes aldım. Her defasında ilk kez geliyormuşum gibi söylemekten vazgeçmiyordu.

Banyoya girip soğuk suyla enseme serinlettikten sonra ayna karşısında biraz kendime baktım. Bu eve kaçınıcı kez geldiğimi hatırlamıyordum bile ama o eğreti misafirlik duygusu hiç geçmiyordu. İlk kez geldiğimde heyecanla servise yardım etmeye çalışmışım ama Güzide Hanım müsaade etmemişti. Bu tavrını beni rahat ettirmek istemesine yormuştum ama sonraki ziyaretlerimde de değişen bir şey olmadı. Bana saygılı davranıyordu ama bir şekilde de bu evde rahat etmemi istemiyordu. Bir zaman sonra ben de çabalamayı bıraktım zaten. Neticede kendimi zorla sevdiremezdim. Zaten annesinin bile sevmediği birini kim severdi ki?

Düşündüklerimin ağlama isteğini tetiklediğini fark etmemle

derince soluklanıp ellerimi yıkadım ve biraz olsun kendime geldim de banyodan çıktım. Yeniden salona geçtiğimde masaya kurulmuşlardı bile...

Ben de davet beklemeyerek boş sandalyeye geçtim. Neyse ki saçma bebek muhabbeti kapanmıştı ama bu defa da ev konusu gündemdaydı.

“Gerçekten anlamıyorum, yukarıda yepyeni dayalı döşeli ev dururken nereden çıktı başka ev? Sen bu evi severek dekore etmedin mi oğlum, şimdi ne değişti? Eylül, sen bizimle aynı apartmanda oturmak istemiyorsun galiba,” diyen kadının çoktan hükmünü verdiğini bildiğimden bir şey demeden yorgun bakışlarla baktım. Defalarca kez söylediğim hâlde hâlâ kendi doğrusuna inanmaya devam ediyordu.

Benim nerede oturduğumuzla bir sorunum yoktu. Hayatım boyunca zaten oradan oraya sürüklenip durmuştum. Onlar beni isteseler ben bu evde bile yaşırdım ama ailesine yakın oturmak istemeyen Tolga’ydı. Hayatımıza fazla müdahil olmalarını istemiyordu ve ne kadar haklı olduğu ortadaydı.

“Anne, nişanlımı sıkıştırmaktan vazgeçer misin? Eylül değil, ben istemiyorum yukarıda oturmayı. Bekâr eviydi orası ama artık bir yuva kuruyoruz biz. Tabii ki sıfırdan anılarımızla dolacak bir yer olacak,” demesine gülümsemem de annesinin sanki duymuyormuşum gibi mırıldanarak söylediğiyle beynimden vurulmuşa döndüm.

“Onca kadınla düşüp kalktığım eve karımı getirmem,” diyorsun yani.”

O sıra babasına kulak veren Tolga duymamıştı ama ben çok net bir şekilde duymuştum annesinin söylediği şeyi. Tuhaftır ki acı olan söyledikleri değildi. Hiçbir zaman Tolga’nın masum bir bekâr hayatı olduğunu düşünmemiştim ve bana kadar yaşadığı hayatı sorgulamazdım. Doğrusu... Pek ilgilenmiyordum da. Kıskançlık beni tanımlayacak bir özellik değildi belki de... Önemli olan benden sonrasıydı ve sevgisine de sadakatine de güveniyordum. Burada acı olan, bildiğim bir gerçeğin yüzüme vurulması değildi. Acı olan, Güzide Hanım’ın bunu canımı acıtmak istercesine söylemesiydi.

Tolga haklıydı. Annesine yakın oldukça hayal ettiğimiz o huzurlu yuvaya sahip olmamız imkânsızdı.

Tatlıyla dahi keyiflenmeyen yemeğin ardından evden ayrıldığı-mızda ikimizin de yüzü asıktı. Bugünün böyle bitmesini istemeyen Tolga, “Daha erken. Biraz bana geçelim mi?” diye sordu. Annesinin hâlâ kapı deliğinden bizi izlediğini bilerek onunla yukarı çıkamazdım. Doğrusu çıkmak istemiyordum da...

“Annen biz buradan uzaklaşana kadar pencereden ayrılmayacak Tolga. Hem geç oldu, en iyisi eve bırak sen beni,” dediğimde asansöre binmemizle beni birden kendine çekti.

“Annemi bahane ediyor olmayasın,” derken sesi eğlenmekten ziyade biraz gergindi ve bu hâli beni de geriyordu.

“Ne alakası var Tolga? Hem... Biraz nefes alsam...” deyip kollarını kendimden uzaklaştırarak kışkacından kurtuldum. Bu tarz yakınlıklardan hoşlanmadığımı daha ne kadar söyleyecektim?

“Eylül, biz on beş yaşında ergenler değiliz. İkimiz de yetişkin insanlarız,” deyip yüzük takılı olan elimi havaya kaldırdı. “Nişanlıyız! Bir şeyler yaşamamızdan daha doğal ne olabilir?”

“Yine aynı konu!” deyip sinirle nefes bıraktım. Asansör sanki üç kat inmiyordu da sonsuzluğa gidiyordu. İnmek istiyordum. Saçma akşam yemeğinden sonra bir de bu tartışmaya girecek hâlim yoktu.

“Tolga, şu an konuşmayalım olur mu? Sadece eve gitmek istiyorum.”

“Şimdi konuşmayalım, dün zaten konuşmadık, yarın da konuşmayız! Eylül, senin bana olan bu güvensizliğini ne yapacağız biz?” derken o da sinirleniyordu ama bunca zamandan sonra anlaması lazımdı artık. Bu, benim alttan alacağım bir konu değildi.

“Gerçekten mi? Böyle bir akşamdan sonra asansör kabiniinde ilişki sorunlarımızı mı konuşacağız?”

“Ha, var yani sorunumuz?”

“Tolga,” dedim bıkkınlıkla. “Biz dün tanışmadık. Ben sana seni

kabul ettiğim ilk gün ne dediysem o. Geçmişinle ilgilenmiyorum ama o geçmişin bir parçası olmamı bekliyorsan eğer...” deyip asansörün durmasıyla kapıyı ittirdim.

“Eğer ne?”

“Bitirebiliriz.”

Duyduğu karşısında aynaya yaslandı şok içinde. “Bu kadar basit mi senin için?” derken üzüldüğünü görmek beni de üzüyordu ama bir yere varamayacağımız tartışmalara devam etmek istemiyordum artık.

“Tabii ki değil. Bak...” deyip ona çevirdim bakışlarımı. “Ben bir aile olalım istiyorum. Sana güvendiğim için tuttum elini ama eğer aynı şeyleri istemiyorsak,” dememle telaşla uzanıp ellerimi kavradı.

“Hayır, hayır, hayır... Tabii ki böyle değil. Ben seni çok seviyorum Eylül. Lütfen beni bırakma... Özür dilerim, seni sonsuza kadar beklerim ben. Yine saçmaladım, affet lütfen,” dediğinde bu sözleri daha önce de duyduğum hâlde yine inanmayı seçtim. Bir yanım onu anlıyordu. *Arzusu da sevgisinden kaynaklanıyor*, diyordu ama bazı anlar beni anlamaması gücüne gidiyordu.

Sabretmek sevgiyi daha kıymetli kılmaz mıydı?

“Doğru zaman geldiğinde...” dedim buruk bir bakışla. Bu gece kırgın ayrılalım istemiyordum. Her zaman anlaşılamayacaktık belki ama birbirimizi sevmemiz yeterli olacaktı. Huzurlu bir yuvamız olacaktı bizim. Sadece bunu düşünmek istiyordum.

Yaşadığımız küçük çaplı gerginliğin ardından Tolga’nın beni eve bırakmasıyla akşamı sonlandırdık. Bazen acaba birbirimiz için doğru insanlar değil miyiz diye düşünüyordum ve bunu düşündüğüm an telaş duygusu benliğimi esir alıyordu. Sahip olabilme ihtimalimiz olan hiçbir şeyi kaybetmek istemiyordum.

Eve geçtiğimde saat henüz çok geç olmasa da Asiye teyze ile Adem amca yatmışlardı. Nazlı salonda televizyon seyrediyor, Der-ya da muhtemelen odasında takılıyordu. “Ben geldim Nazlı,” deyip

kapı eşiğinden selam verdim. Bakışlarını bir an için bana çevirdiğinde hâlsiz olduğu gözümden kaçmazken, “İyi misin sen? Rengin solmuş sanki biraz,” diyerek koltukta yanına oturdum.

“İyiym Eylül abla. Günün yorgunluğundandır, yatacağım zaten,” diyerek ayaklandı. İki adım atmıştı ki sendeleyip koltuğa zar zor tutununca, “Nazlı!” diye telaşla atıldım. “Başın mı dönüyor?”

“Ben... Midem...” deyip koşar adım banyoya ilerlediğinde ben de telaşla arkasından koşsam da kapıyı son anda kapattı.

“Nazlı! Nazlı iyi misin?”

Gelen öğürme seslerine bakılırsa iyi değildi ama ne yapacağımı da bilmiyordum. Asiye teyzelerin odası üst katta olduğundan uyanmamışlardı ama sesleri duyan Derya da endişeyle odasından çıkıp yanıma geldi.

“Ne oluyor?”

“Nazlı biraz rahatsızlandı. Midesi kötü galiba,” dediğim sıra yeniden gelen öğürtüyle Derya da panikledi. “Sen su getirir misin ben bir bakayım,” deyip kapıyı açtığı anda ben de başımı sallayıp mutfağa ilerledim. Bir bardak su alıp geri döndüğüm sıra Nazlı da ablasının koluna girmiş salona doğru ilerliyordu.

“Annemleri uyandırsak mı acaba?”

“Gerek yok abla. Öğlen kötü bir makarna yemiştım o dokunmuştur,” deyip uzattığım suyu içti Nazlı. Kendini toparlayana kadar başında beklesek de en sonunda ikimizden sıkılıp odasına geçerek kapıyı da suratımıza kapattığında biz de Derya’yla yeniden salona geçtik.

“Endişelenme, daha iyi görünüyor,” dediğim sıra başını salladı uykulu gözleriyle.

“Ee...” deyip koltukta dönerken bakışlarını bana çevirdi bir an sonra. “Akşamınız nasıl geçti?”

Hatırladıklarım la yüzüm asılırken bacaklarımı kalçamın altında toparlayıp somurttum ben de. “Berbat! Güzide Hanım yine yemeği boğazımıza dizdi. Tolga’yla da çıkarken biraz atıştık. Bilmiyorum Derya, sanki bu kadar zor olmamalı bazı şeyler,” deyip başımı

ardıma yaslardım. Bir süre kapalı gözlerimle sessizliği dinlesem de bir an sonra Derya'nın söyledikleriyle olduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

“Eylül... Sen kendini zorladığın için bazı şeyler bu kadar zor geliyor olabilir mi?”

“Ne demek istiyorsun? Ben neye zorluyorum ki kendimi?” derken huzursuzdum. Hem söyleyeceklerinden korkuyor hem de beni çok iyi tanıyan dostumun aklımdaki sorulara cevap bulmamı sağlayacağını biliyordum.

“Seni üzmem istemiyorum, bunu biliyorsun değil mi?”

“Tabii ki biliyorum, Derya.”

“O zaman açık konuşacağım. Seninle daha önce bunları konuşmadım çünkü seni üzmem istediğim son şey bile değil ama korkularınla yüzleşmeni sağlamazsam nasıl bir dost olurum ki?”

“Derya,” dedim gergince. “Açık ol lütfen. Ne düşünüyorsan söyle.”

“Tamam,” deyip derince soluklandı. Aldığı derin nefesle tombul yanakları biraz daha şişmişti. Gergin bir ortamda olmasaydık bu hâli beni güldürürdü.

“Seninle yıllardır dostuz, hatta birbirimizin tek dostuyuz. Yaşadığın acılarda senin yanında olsam da gerçek anlamda ne hissettiğini anlamamanın kıyısından bile geçemem. Yine de şunu çok iyi biliyorum. Ben bu hayatta milyon tane şey istiyorum belki ama sen... Sen sadece sana ait bir yuva istiyorsun,” dediğinde diyecek sözüm yoktu. Beni tanıyan birinden bunu anlamamış olmasını zaten bekleyemezdim.

“Evet, bu kötü bir şey mi?”

“Hayır,” deyip koltukta kayarak yanıma yaklaşp ellerimi tuttu. Bakışları şefkatle doluydu ve bu hâli bile ağlama isteğimi tetikliyordu. Şefkat duygusu içimde öyle derin bir yaraydı ki karşıma çıktığında dayanamıyordum.

“Tabii ki kötü bir şey değil ama sen... Bu yüzden içine sinmeyen bir yola giriyorsan eğer,” dediğinde huzursuz olarak çektim ellerimi ellerinden.

“Alakası yok.”

“Eylül,” deyip yeniden sardı ellerimi. Bakışları canımı acıtmaktan korkarcasına ürkek, bir o kadar da şefkatle doluydu. “Tolga’nın seni ne kadar çok sevdiğini biliyorum ama sen de onun seni sevdiği kadar seviyor musun onu gerçekten?” dediğinde bu soruyu beklemediğim için anlamsız bir kızgınlıkla söylendim.

“Tabii ki seviyorum!”

“Eylül...”

“Niye bana bunu yapıyorsun?” derken kendime mi yoksa ona mı duyduğuma emin olamadığım bir öfkeyle ayaklandım. “Tamam, belki Tolga’nın aşkı kadar büyük değil ama ben de seviyorum onu. Bana duyduğu sevgiyi seviyorum. Kendimi dünyadaki en değerli insanmışım gibi hissetmemi sağlamasını seviyorum. Benimle bir yuva kurma isteğini seviyorum!”

Farkında olmadan havada savrulan ellerimle bir şeyler söylemeye çalışırken Derya’nın üzgün bir tavırla başını eğdiğini fark etmemle duraksadım. Omuzlarım düşmüş, bakışlarım dökemediğim yaşların sızısıyla ağırlaşmıştı. “Bir aile istiyorum, Derya. Sadece bir aile...” deyip daha fazla konuşmak istemeyerek arkama döndüm. Odadan çıkarken söylediği son sözlerse tüm gece karanlık bir girdap gibi benliğimi içine çekip beni kimsesiz kaldığım kâbuslara esir düşürdü.

“Bir ailen olacak arkadaşım... Ama umarım bir gün pişman olmazsın.”

Geçmiş...

"Hazır mısınız çocuklar?"

İclal Hanım'ın seslenişiyle iki çocuk da başlarını salladı hevesle. Tam ortalarında duran Melek, ağzına bulaştırdığı şekerle kesinlikle hazır değildi ama zaten onun hazır olması için en az iki sene daha beklemeleri gerekecekti. Küçük bebek bir yaşını bugün dolduruyordu. Bunun tam anlamıyla gerçeği yansıtmadığını herkes biliyordu ama onların dünyalarında acı gerçekler kapının dışında bırakılıyordu.

Melek bebeğin doğum günü gerçekte ne olursa olsun kurtarıldığı gündü. 12 Aralık... Yusuf'un onu bulduğu gün...

İclal Hanım'ın yetimhaneye getirdiği fotoğraf makinesi bütün çocuklar için heyecan kaynağı olmuştu. Filmler kısıtlı sayıda olsa da çocuklar yıllar sonra dönüp baktıklarında birbirlerine sahip olduklarını onlara hatırlatan anılara sahip olacaktı. Çoğu en yakın arkadaşıyla fotoğraf çekilirken Yusuf ve İsmet de Melek'le birlikte yer almışlardı o karelerin birinde. İki oğlan omuz omuza yaslanmış hâlde karların içinde yan yana otururken Melek de ikisinin arasında kameraya doğru gülümsüyordu. Yusuf Ali kocaman bir adam edasıyla Melek bebeği düşmemesi için dikkatle tutarken İsmet de suratındaki sevimli sırıtışla kameraya bakıyor, bir yandan

da Yusuf'un başının arkasından kulak işareti yapmaya çalışıyordu.

Flaşın parlamasıyla beraber üç çocuğu birbirine bağlayan bağ, bir fotoğraf karesinde ölümsüzleşti. Melek, pembe-beyaz tulumunun içinde Ay gibi parlıyor; İsmet, dizleri hafifçe eskimiş eşofmanı ve kalın kabanı içinde sırtıyor; Yusuf ise doğduğu günden beri hayalini kurduğu ve bir yıldır sahip olduğu aileye sımsıkı sarılıyordu.

Tek bir hayali vardı Yusuf Ali'nin. Her doğum gününde, her bayramda, her kar yağdığında ve her uykuya daldığında aynı şeyi isterdi.

Bir aile... Bir yuva...

Umudunu kaybetmeye başladığı anda önce İsmet ardından da Melek girmişti hayatına. İsmet kendisi gibi değildi. Onun anne, baba dediği birileri vardı hayatında ama yolu buraya düşmüştü bir noktada. İsmet'in burayı kabullenmesi kolay olmamıştı ama Yusuf Ali her an ona destek olmuş, belki de bu yüzden İsmet zamanla daha az yalnız hissetmeye başlamıştı. Melek'in gelişiyi de zaten sadece iki çocuğun değil, yetimhanede yaşayan tüm çocukların dünyası şenlenmişti. Sürekli ağlayan çocuklar ölümün kıyısından çekip aldıkları bebeği gülümsetmeye adanmışlardı zamanlarını...

Melek hepsi için şanstı ama Yusuf Ali için yuvaydı. Yusuf, hissediyordu. Allah onun dualarının karşılığı olarak göndermişti Melek'i... Melek de bunu ispat edercesine Yusuf'u seçiyordu her defasında. Onun kollarında susuyor, uyuyor, onu gördüğünde gülüyordu. Melek, uyumadan evvel Yusuf gitmeye kalkarsa yaygarayı koparıyordu da kimseler susturamıyordu. İclal Hanım bile iki çocuk arasındaki bu bağa bir anlam veremiyordu. Terk ediliş öyküleri bile birbirine benzeyen, ölümüne terk edilen bu iki çocuk, mucizevi bir bağ ile bağlanmışlardı sanki birbirlerine.

O gece Yusuf Ali, Melek'i bulmasaydı ne olurdu?

Düşünmek bile istemiyordu İclal Hanım...

Çocukların birbirlerine duydukları bağlılık, kadını mutlu etse de bir yandan korkutuyordu. Çünkü burası her durumda bu çocuklar için ev değildi. İçlerinden biri belki de ikisi birden başka başka aileler tarafından evlat edinildiklerinde bununla baş edememelerinden korkuyordu genç kadın. Melek belki daha küçüktü ve bir şeyleri anlamayacaktı ama

Yusuf Ali zaten şimdi bile yaşından daha olgun bir çocuktur. Eğer Melek giderse bununla baş edememesinden korkuyordu İclal Hanım...

Yusuf kadar olmasa da İsmet de çok bağlanmıştı Melek'e... Onun öz ailesinde abileri ve ablaları olduğunu biliyordu. Ailesi maddi açıdan epey zor bir durumdaydı ve en küçük çocuklarını feda etmeyi seçmişlerdi. Ailesini hiç bilmeyenler için mi daha zordu terk edilmek yoksa İsmet gibi feda edilenler için mi? Bunca yıllık tecrübeye rağmen hâlâ bu sorunun cevabını bilmiyordu genç kadın.

İsmet bir sene içinde ailesinden ne kadar uzaklaşmışsa Yusuf'a bir o kadar bağlanmıştı. Sanki onu feda edenlere inat, ailesini kendisi seçmek istemişti. Yusuf Ali, kan bağıyla bağlı olduğu kardeşlerinden daha yakındı artık ona. Çünkü ağladığında ona sarılan bir tek o vardı yanında... Melek'in gelişiyle de üçü birbirine sarsılmaz düğümlerle bağlanmışlardı sanki. Zaman onları nereye götürecektik bilinmez lakin genç kadın sahip oldukları bu bağı kaybetmemelerini diliyordu tüm kalbiyle...

Birbirleriyle gülüşen çocukların mutluluğuna tebessümle bakarken derin bir iç çekti İclal Hanım. Bir çocuktansa bir bebek evlat edinmek isteyen aileler sayıca daha fazlaydı ve yakın zamanda Melek'i almak isteyen bir aile muhakkak çıkacaktı. O zamana kadar çocukları ama özellikle Yusuf'u hazırlamak zorunda olduğuna karar verdi İclal Hanım.

Sadece... Bunu nasıl yapacağını şimdilik bilmiyordu.

Ninova

3. BÖLÜM

“Ölünsüz Bir Hatıra”

“Mutluluk seni ileri taşır ama acı seni dengede tutar.”

Jewel E. Ann

Eylül'den...

“Öğretmenim, Efecan yine saçımı çekti!”

Elimdeki tahta kalemini kenara bırakıp çocuklardan tarafa döndüm. Sınıfın en sessizlerinden olan Yüstra bile sonunda çileden çıkmıştı. Örgüsünü düzeltmeye çalışan kıza doğru adımlayıp çıkan tokasını saçının ucuna bağlarken arka sırasında oturan ve yaptığından keyif aldığı her hâlimden belli olan çocuğa çevirdim bakışlarımı.

“Efecan... Oğlum, biz seninle ne konuştuk?”

“Ben sizin oğlunuz değilim!” derken sanki kendisine hakaret etmişim gibi çıktı sesi. Dokuz yaşında bir çocukta olması gereken katbekat fazla negatif his vardı bu çocuğun içinde. Arkadaşlarına yaklaşımı ya öfkeli ya da alaycıydı. Nedendir bilmiyorum ama

kendi içinde bir savaş verdiğini düşünüyordum ilk günden beri...

Belki de o savaşa bizzat ailesi tarafından zorlanıyordu.

Burası sayılı zengin ailelerin çocuklarını barındıran bir kolejdi ama çok az sayıda da olsa burslu öğrenciler de eğitim alıyorlardı. İlk duyduğumda bunun okul adına çok değerli bir adım olduğunu düşünmüştüm. Zamanla bunun iyi niyet göstergesinden çok reklam amaçlı yapıldığını anlamıştım ne yazık ki... Farkına varışım, insanlığa dair umudumu kaybettiğim acı bir andan ibaretti.

Mezuniyetin ardından aklımda KPSS'ye hazırlanmak fikri olsa da bir şekilde kendimi burada buluvermiştim. Kolejin müdürü, Tolga'nın babasının yakın bir arkadaşıydı. Tolga ben sınava hazırlık planları yaparken müdürle görüşmüş, beni de bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. Neticede öğretmenlik yapacaktım, işim yine çocuklar olacaktı. Bu yüzden onun çabasını ve heyecanını ezip geçmek istemedim. Burada kalmamı istiyordu, bir ailemiz olsun istiyordu. Ben de bunu istiyordum madem, o hâlde bir belirsizliğe teslim olmanın ne anlamı vardı?

Tolga'nın işi, kurulu düzeni, ailesi buradaydı. Derya ve ailesi buradaydı. Bana ihtiyacı olan çocuklara gitmek arzusu, okula ayak bastığım ilk günden beri kalbimde olsa da kimsesiz yanıma gitmek zor geldi biraz da... Sınava girsem de tercih yapamadım çünkü o sene Ankara'da tek bir okul bile açılmadı. En nihayetinde bildiğim, ait olduğum tek yerde kalmaya devam ettim.

Başlarda heyecanlıydım çünkü ailelerin maddi durumları benim için bir anlam ifade etmiyordu. Onlar tertemiz zihinlere sahip masum çocuklardı ve ben de onları iyiye ve güzele yönlendirmek, içlerindeki cevherleri ortaya çıkarmak için çabalamak isteyen hevesli bir öğretmendim ama işler hiç de istediğim gibi gitmedi. Çocuklar bana ne kadar bağlanmak isteseler de aileleri ne yazık ki kurmaya çalıştığımız bağı müsaade etmediler. Anlayışlı olanlar da vardı elbette ama... Savaşmak zorunda kaldığım insan sayısı her geçen gün biraz daha arttı. Kabul etmek istemesem de birçoğunun gözünde paralarını ödedikleri, çocuklarını şımartması gereken biriydim. Ne yazık ki buradaki meslektaşlarımın hepsine aynı gözle bakılıyordu.

Maddi gerekçelerle ya da benim gibi manevi gerekçelerle burada kalmaya devam eden öğretmenler oldukça da bu tavırlarından vazgeçmeyeceklerdi. Birçoğu bununla yaşamaya alışmıştı ama ben hâlâ çabalıyordum. Bu çocuklara hayatlarının, aile servetlerinden daha değerli olduğunu anlatmak istiyordum. Her şeye sahip olsalar da her şeyi yapmaya hakları olmadığını öğrenmeleri gerekiyordu.

Sırasında oturmaya devam eden ve bana kendince sert bakışlar atmaya çalışan çocuğa gülümsedim. Tepesinde dikilmek istemediğimden yan sıradaki boşluğa oturup bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Sınıftan sesler gelmeye başlasa da çoğunluk merakla bizi izliyordu.

“Elbette ki oğlum değilsin ama insanlar sevdikleri, kendilerine yakın gördükleri kişilere bazen böyle seslenebilirler. Özellikle de öğretmenler... Öğrencilerini çocukları gibi seven öğretmenler arada böyle seslenebilirler onlara. Sence bu kötü bir şey mi?”

Kafası karışmış gibi görünen çocuk, “Bilmiyorum,” diyerek omuz silkerken ön sıradaki çalışkan ikizler aynı anda, “Öğretmenim, bizi de seviyor musunuz?” diye sordular. Peşi sıra diğer çocuklardan da, “Beni? Ya beni?” soruları gelirken, “Çocuklar, size bir sır vereyim mi?” diyerek ayaklandım. Tahtanın önüne doğru adımladığım sıra hepsi heyecanla başlarını sallarken, “Eylül Öğretmen bu hayatta en çok öğrencilerini sever,” deyip hepsine gülümsedim.

Tam o sıra teneffüs zilinın çalmasıyla çocuklar heyecanlı uğultular eşliğinde sınıftan çıkarlarken ben de masadaki çantamı topladım. Herkesin çıktığını düşünsem de başımı kaldırmamla masanın kenarında Efecan’ı gördüğümde, “Bir şey mi diyeceksin Efecan?” diye hevesle sordum. Bir şekilde onunla konuşmak, bir bağ kurmak istiyordum ama sınıftan çıkmadan evvel söylediği şey karşısında olduğum yerde buz kestiğimi hissettim.

“Siz... Bir aileniz olmadığı için en çok bizi seviyorsunuz, değil mi?”

Hayat, bana bir çocuğun koskoca yetişkinlerden çok daha acımasız olabileceğini küçük yaşlarda öğretmişti ama bunun çocukluğumda kaldığını düşünmüştüm bunca zaman. Artık bir çocuğun ağzından çıkan sözcükler beni yaralayamazdı.

Ama yaralarmış...

Efecan, kötü bir çocuk değildi ama acıtmayı iyi biliyordu. Bugün de beni mahvetmeyi seçmişti ve ben çaresizce bunun çocuklukta kalmasını diledim onun için. Umarım bir gün sevmenin acıtmaktan daha kıymetli olduğunu anlardı. Bunu ona ben anlatamayacaktım belki ama bir gün anlayacaktı.

Çantamı alıp sınıftan çıkarken adımlarım sarsaktı. Koridor çocuklarla dolu olsa da neşeleri bana bulaşmıyordu sanki bu defa...

Öğretmenler odasına girdiğimde masada derin bir siyaset sohbeti hâkimdi. Hiç yanaşmak istemediğimden odanın diğer ucundaki koltuklara geçtim. Burası nispeten daha sessizdi. Bir süre şakağıma saplanan ağrıyı gözlerimi kapatarak dindirmeye çalışsam da faydasızdı. En sonunda dayanamayarak çantamdan çıkardığım ağrı kesiciyi yuttum. Nazh bir çocukluk geçirdiğimden de değildi ama acı eşiğim düşüktü. Zaten eskiden beri çok sık hastalanırdım. Hayata daha kaç sıfır geriden başlamalıydım acaba?

Bir süre sonra matematik öğretmeni olan Seval Öğretmen geldi yanıma. Benden yaşça büyüktü ama kafa yapılarımız uyduğundan genelde öğretmenler odasında vaktimizi birlikte geçirirdik. Bitmek tükenmek bilmeyen siyaset konuları ikimize de cazip gelmiyordu.

“Başın mı ağrıyor? Ay, lodos mu var bilmem dün akşamdan beri benim de migrenim fena,” deyip kenardan aldığı Türk kahvesinden bir yudum aldı. “Oh be, dünya varmış!”

“Afiyet olsun.”

“İlaç aldığını görünce getirmedim sana,” demesine başımı salladım. “Bir sıkıntı yok değil mi? Yine mi Müdür Bey’le takıştınız yoksa?” derken endişeliydi. O da en az benim kadar idarecilerin tavrından rahatsızdı ama üç çocuklu evli bir kadın olarak düzen bozmak ona da zor geliyordu.

“Yok, geçen haftadan beri çağırmadı odasına,” derken haşarı öğrenciler gibi sırttım. İdareciler ve öğretmenler benden yaşça büyük olduklarından zaman zaman gerçekten kendimi öğrenciden farklı hissetmiyordum. Hele de her hafta en az bir kere müdür odasına çağrılırken böyle düşünmek daha kolay oluyordu.

“Aman Eylül ya... Hiç anlamıyorum seni, ne diye çekiyorsun şuranın kahrını? Atansan şöyle rahat bir yere, mis gibi yaşar giderdin. Böyle her an diken üstünde kolay mı? Hadi bize geç dank etti, o saatten sonra öğrenci olamadım ben ama gir şu sınava be kızım! Zaten zehir gibi kızsın, doğru düzgün bir yere de atanırsın,” dediği sıra aklım iki ay önce girdiğim sınava takıldı. Kimselere söylemiyordum ama her sene sınava giriyordum nedensiz. Tercih yapmaya cesaretim olmasa da şansım olduğunu bilmek bir nebze iyi hissettiriyordu.

“Yakında evleneceğim Seval abla, biliyorsun. Nişanhhmm düzeni, ailesi burada. Şimdi gel benimle demek olmaz. Ayrı şehirlerde olacaksak neden evleniyoruz ki?”

“Orası da öyle ama... Neyse sen beni boş ver madem, hazırlıklar nasıl gidiyor?” diye sormasıyla konunun değişmesine sevinerek hazırlıklardan bahsettim. Kız kardeşinin yakın zamanda olan düğününden fotoğraflar gösterip bana da fikirler verdiği sıra dikkatimiz çoktan dağılmıştı. Her zaman her şeyin hayal ettiğim oranda gerçek olmayacağım öğreneli çok olmuştu.

Yuva, sevgi, aile... Payıma ne kadar düşerse o kadarına razı olacaktım. Yuva kurmak için hayalimden vazgeçmem gerekiyorsa yapacak hiçbir şey yoktu. Hem buradaki çocukların da bana ihtiyaçları vardı. Bu kadarıyla mutlu olmayı öğrenmek zorundaydım...

Günün geri kalanında dersler su gibi akıp giderken Efecan ile göz göze gelmemeye çalıştım. Yirmi beş yaşımıydım ama ruh hâlim sekiz yaşımdan farksızdı. Küçük bir çocuktan korktum desem kim inanırdı?

Ama o an için korkmuştum işte... Böylesine kırık dökük bir ruh hâlindeyken beni daha fazla yaralamasını istemiyordum. Sadece aklım almıyordu. Bir ailem olmadığını nasıl, kimden öğrenmişti de bunu bana karşı kullanmayı akıl edebilmişti?

Son zilin çalmasıyla çocuklar çantalarını toparlayıp koşar adım sınıftan çıkarlarken ben de toparlanıp en son arkalarından çıktım.

Bahçeye adım attığımda bu defa bir sürpriz beklemiyordum çünkü zaten Tolga'yla sözleşmiştik. Yemeği birlikte yiyecektik. Tolga'nın yakın arkadaşı Kaan ile Derya da bize katılacaktı.

Kaan yalnızca Tolga'nın arkadaşı sayılmazdı, aslında benim de arkadaşım. Tabii daha önemlisi, yıllardır Derya'nın platonik aşkıydı. Arkadaşım, mahalleye taşındıkları gün Kaan'a fena hâlde abayı yakmıştı ama ilişkileri arkadaş olmaktan öte gitmemişti hiçbir zaman. Kaan iyi bir çocuktur, sohbeti eğlenceliydi ama ne yazık ki onu hep biraz sığ bulmuşumdur. Kadınları dış görünüşüne göre değerlendirmek, ergenliğinin aptallığına yorulabilirdi ama neredeyse otuzuna gelen adam bu anlamda hiç değişmemişti.

Benim güzeller güzeli dostum Derya da sırf bu yüzden ona hislerini açmaya hiçbir zaman cesaret edememişti. Derya bana göre kalbinin güzelliği yüzüne vuranlardandı ama o, bunu görmeyip ayna karşısında birkaç fazla kiloya takılırdı her zaman. Çocukken de biraz kilolu bir kızdı, şimdi de öyleydi ama bu onun güzelliğini gölgelemiyordu kesinlikle... Fakat kalbini böyle düşünmeyen bir adama kapı tırdığı için onu bir türlü aksine inandıramıyordum.

Duygularının karşılık bulamayacağına kendisini öylesine inandırmıştı ki Derya, sırf bu yüzden arkadaş olmayı kabulleniyordu Kaan'la. Bir şekilde hayatında olmak istiyordu. Onun için üzülsem de elimden bir şey gelmiyordu. Bana kalırsa kendine bunu reva görmeyecek kadar değerli ve özeldi ama bir türlü anlamak istemiyordu.

Belki bir gün kendi güzelliğinin farkına varırdı ya da belki Kaan gözünün önündeki perdeyi indirir ve kendisini böylesine masum bir aşkla seven kadını fark ederdi...

Çankaya'da sıklıkla uğradığımız balıkçıya geldiğimde kapının önünde Derya ile karşılaştık. Planlamış gibi aynı anda gelmeyi başarmıştık. "Eylül, nasıl görünüyorsun?"

"Sana da merhaba arkadaşım," derken yalandan somurtuyordum. "Her zaman olduğun gibi harikasın."

“Sen de her zaman olmadığın kadar yalancısın. Gelirken eczane-
neye uğradım, yine kilo almışım. O kadar diyet nereye gidiyor ben
anlamıyorum ki,” diye üzgünce söylendiği sıra kıyamayarak arkada-
şıma sarıldım.

“Derya... Sen çok güçlü bir kadınsın ama bu anlamsız mevzuya
neden bu kadar takılıyorsun anlamıyorum. Ayrıca bu muhabbeti ne-
den bir balıkçının girişinde yapıyoruz onu da anlamıyorum,” dedi-
ğim sıra Tolga bizi fark ederek ayaklandı.

“Hadi geçelim, gördüler bizi,” deyip koluna girmemle içeriye gi-
rip masaya doğru adımladık. Haftanın diğer günleri gibi bugün de
tıka basa doluydu mekân. Bardakların yarısı boşaldığına göre geleli
biraz olmuştu demek ki... Tolga yanağımdan öpüp, “Hoş geldin aş-
kım,” dediğinde ben de gülümseyip, “Hoş buldum,” dedim. O sıra
Kaan ile Derya da yanak yanağa öptüler birbirlerini. Derya an itibarı-
yla kalp krizi geçirmiyorsa ben de bir şey bilmiyorum.

Biz de Kaan’la selamlaştıktan sonra yerlerimize oturduk. Peşi-
miz sıra gelen garsona siparişlerimizi verip yeniden dikkatimizi bir-
birimize yönelttiğimizde bir süre havadan sudan sohbetler masada
dolandı. Tolga ve Kaan yakın arkadaş olmalarının yanı sıra iş ortağı-
dılar bir yıldır. İkisi de inşaat mühendisliğinden mezun olunca Tol-
ga hemen babasıyla çalışmaya başlamıştı ama Kaan bir süre başka
yerleri denemişti. İkisi de kendilerini ispat etmeye başladıktan sonra
birlikte çalışmaya başlamışlardı. Şirket hâlâ Tolga’nın babasına aitti
ama Tamer Bey yavaş yavaş işlerden elini çekmeye başlamıştı.

Tolga’nın abisi de mimar olduğundan bir nevi aile şirketinde
çalışıyorlardı. Kaan da zaten o evin bir oğlu sayılıyordu. Kaan’ı çok
severdi Güzide Hanım. Hatta Derya ve Nazlı’yı da... Nedense bir tek
beni sevememişti. Nedeni de belliydi ya, ben şimdi bunları düşün-
mek istemiyordum.

“Ee, evlere bakmaya başladınız mı?”

Kaan’ın sorusuyla dalgınlığımdan sıyrıldım. Başımı Tolga’ya çe-
virdiğimde gözleri hevesle parlıyordu. “Ben birkaç seçenek buldum.
Bu hafta sonu gideriz, değil mi sevgilim?” demesiyle gülümseyerek
başımı salladım.

“Gideriz. Sonrasında da eşyalara bakmaya başlamamız lazım.”

“Hâlâ evden gidecek olmanı sindiremiyorum,” diye küskünce söylenen Derya’nın elini tuttum masanın üzerinden.

“Sonsuza kadar yan odanda yaşayamam değil mi? Hem bakarsın çiçeğimi kapar, peşimden sen de kendini düğün salonunda bulursun,” dediğimde bir an için bakışları Kaan’a takıldı. Onun elindeki telefonla daha ilgili olması yüzünü düşürürken, “Hiç sanmıyorum,” diye keyifsizce mırıldandı.

“Öyle deme be Derya, sen iste hemen bizim ekipten birini ayarlayalım,” diyen Tolga dikkatini çekmek için masanın altından Kaan’ı tekmelediğinde Kaan sırttan yüzüyle bize dönüp, “Hı? Ne kaçırdım?” diye mırıldandı.

“Derya diyorum. Bizim düğün ona da şans getirir mi dersin?” diye sorduğunda Derya’nın bakışları engel olamadığı bir heyecanla Kaan’a dönerken onun dudaklarından dökülenlerle ela gözleri bulutlandı. Dikkat çekmek istemediğinden bakışlarını masaya çevirirken yüzündeki sahte gülümsemeyle çektiği acıyı gizlemeye çalıştı.

“Düğüne kadar en az iki beden incelirse ekibin yarısı peşine düşer, orası kesin!”

Duyduğum şey karşısında tiksinti dolu bir ifadeyle Kaan’a baktığım sıra Tolga da, “Kaan! Salak salak konuşma!” diye sertçe söylendi. Tolga da eskiden Kaan’dan farklı değildi ama büyümek onu bir nebze düşünceli birine dönüştürmüştü. Kaan ise hâlâ beş yaşında bir çocuktan farksızdı.

“Ne dedim oğlum? Derya alınmaz ki bana... Derya, alınmadın değil mi kız?” deyip hafifçe omzuna vurduğu sıra Derya yılların tecrübesiyle umursamazlık maskesine bürünüp alayla homurdandı.

“Senin gibi bir öküzün lafına bakıp üzülecek değilim herhâlde! Neyse ya kapatalım şu konuyu. Ülkedeki bütün sığ erkeklere inat kilolarıma kilo katmak istiyorum, nerede kaldı bu yemekler?”

Üzgün bakışlarımı bir an olsun Derya’dan ayırmazken Tolga da arkadaşı adına özür diler bir bakışla masanın altından elimi tuttu. O an şanslı olduğumu düşünsem de içimde sinsice dolanan bir ihtimali

de görmezden gelemiyordum. Değiştiğini düşünsem de Tolga da bir zamanlar Kaan'dan farklı değildi.

Sahi değişmiş miydi yoksa hayatın bizi bunun için sınaması mı gerekecekti?

Kaan'ın sevimsiz yorumundan sonra yemek hayal ettiğimden daha keyifsiz geçti. Sadece yaşananlar yüzünden değil, Derya kendisine böyle kötü hissettiren bir adam için aşk acısı çekiyor diye de üzgündüm. Çünkü biliyordum ki duydukları ondan soğumasını sağlamayacak, tam aksine yine onu sevmeye ve kendinden nefret etmeye devam edecekti. Keşke ona başka bir ihtimalin kapısını aralayacak bir gücüm olsaydı. Bunu her şeyden çok isterdim... Hayatımda olan insanlar arasında aileye en yakın kişiydi Derya. Onu üzgün görmeye dayanamıyordum.

Ağzımızı tatlandırmayı başaramayan tatlıların ardından toparlanıp mekândan ayrıldığımızda Kaan dans edeceğimiz bir yere gitmek istese de bu gece onun yüzünü dağıtma isteğime daha fazla karşı koyamayacağımdan eve gitmek istedim. Derya da yatağına saklanıp sabaha kadar ağlamak istediğinden olsa gerek beni destekleyince Tolga bizi geç olmadan eve bıraktı. Derya eve geçtiğinde ben bir süre arabada kalmaya devam ettim.

“Gece böyle bittiği için üzgünüm,” dediğinde, “Üzülme,” diyerek ondan tarafa çevirdim bakışlarımı. Onun bir kabahati yokken olanlardan kendisini sorumlu hissetmesini istemiyordum. “Daha güzel günlerimiz olacak. Böyle anlara takılıp kalmayalım,” dediğimde eliyle yanağımlı okşadı usulca. “O günler için nasıl sabırsız olduğumu bir anlasan keşke,” dediğinde ortamın yoğunluğu anbean çoğalırken nedensiz gerilerek hafifçe mesafe koydum aramıza.

“Yine de fırsatın olursa o salak arkadaşının ağzına bir tane yapıştır,” deyip gülümseyerek kemerimi çözdüm ve hızlıca arabadan indim. Tolga gerildiğimi anladığı hâlde, ailesine gittiğimiz akşam yaşadıklarımızın etkisiyle içli bir soluk bırakıp burukça gülümserken ona el sallayıp daha fazla oyalanmadan bahçeden içeri

geçtim. Hiç değilse kavga etmeden geceyi sonlandırabilmiştik.

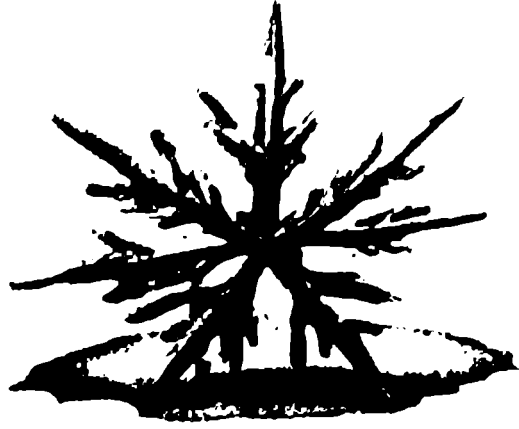
Derya kapıyı aralık bırakmış olmalıydı. İçeri girip kapıyı ardından kapattığımda günün yorgunluğu üzerime çökerken esneyerek ayakkabılarımı çıkardım. Tam o sıra kulağıma gelen sesler afallama sebep oldu. Çantamı ve montumu portmantoya bırakıp içeri doğru adımladım.

Adem amca bu gece işte olacaktı, o yüzden rahatlıkla üst kata çıktım ama Nazlı'nın odasından yükselen seslerle telaşla koridor da ilerledim. Kapı aralık olduğundan sesler daha yakından gelirken eşikte yığılıp kalmış Derya'yı görünce kalbim telaşla çarptı. İki adımla yanma vardığımda, "Derya..." diyecekken yerde hıçkırarak ağlayan Nazlı'yı ve yanı başında saçlarını çekiştirip kendini paralayan Asiye teyzeyi gördüğümde yüreğim ağzıma geldi. Birine bir şey oldu korkusu yüreğimde baş gösterse de aklıma gelen hiçbir ihtimal duyduklarım kadar şok etmedi beni.

"Ahlaksız! Ahlaksız seni! Ne yapacağız şimdi ha! Söyle! Karnında bebekle ne yapacağız biz seni?"

Kulaklarım uğulduyordu ama gerçek değişmiyordu. Yirmi yaşına geçen ay giren, daha düne kadar çocuk saydığımız Nazlı... Hamileydi. Bir sevgilisi olduğundan bile haberim yokken bunun nasıl olduğuna bir anlam veremiyordum. Görünüşe bakılırsa Derya da Asiye teyze de bu gerçeğe tam da şu an benimle birlikte yüzleşiyorlardı.

Bir bebek bambaşka bir ihtimalde mucizevi bir haber olacaktı, şu durumda bu aile için felaketten başka bir şey değildi. Bugünden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını düşünüyordum o an ama değişenin benim hayatım olabileceği aklımın ucundan dahi geçmiyordu...

Geçmiş...

“Gelen var mı İsmet?”

Küçük çocuk, haşarı bakışlarını kapının kenarından koridora çevirdi. Uzaktan sesler gelse de bu tarafa gelen giden yoktu. Yeniden içeri dönüp, “Kimse yok ama acele et, sesler geliyor,” dediğinde Yusuf Ali tekrar önündeki yatağa dönüp kenara ayırdığı keçeli kalemleri eline aldı. Yatakta oturmuş ayaklarını aşağı sallandıran Melek, kalemleri almak için uğraşırken, “Melek, dur iki dakika,” deyip kalemle küçük kızın ellerine yüzüne boya sürmeye başladı. Yaptığının bir işe yarayacağını düşünmüyordu ama aklına başka bir fikir gelmeyince İsmet’in fikrine ayak uydurmak zorunda kalmıştı.

“Vey! Bana da!” deyip kalemlere uzanmaya çalışan Melek’e kıyamayıp en sonunda iki kalemden birini de ona uzattı.

“Tamam, al ama ağzına götürmek yok,” dediği an Melek, kalemi öne uzatıp onu taklit edercesine Yusuf’un yanağını çizdi. Yusuf şu gergin ortamda bile gülümsedi. “Beni değil, kendini boya bari,” derken en sonunda sıkılarak kalemi kenara bıraktı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde artık Melek ile yüz yüze bakıyordu.

“Bak şimdi, beni dinle tamam mı? Birazdan buraya birileri gelecek, onların yanında ağlaman lazım. O kadar çok bağır ki hemen gitsinler

yoksa seni bizden alacaklar," dediğinde hiçbir şey anlamayan Melek inadına gülmeye başladı. Öyle tatlı gülüyordu ki masmavi gözleri âdeta ışıltılı bir gökyüzünü andırıyordu. İki yaşını doldurmuştu artık, kendisinin ve etrafının farkındaydı. Kelimeler diline dolana dolana dökülmeye başlamıştı. Sadece Yusuf'u değil, etrafındaki herkesi güldüren tatlı bir konuşması vardı. Sonra gülüşü... O kadar güzel o kadar tatlı gülüyordu ki Melek, ona bakan birinin onu istememesi imkânsızdı. Neredeyse buraya geldiği günden beri onu isteyen aileler vardı ama nedendir bilinmez bir türlü uygun şartlar sağlanmamıştı. Her gün buna şükreliyordu Yusuf Ali.

Hâliyle de Melek buraya, buradakiler de Melek'e çok fazla bağlanmışlardı. Yine de bunun sonsuza dek böyle gitmeyeceğini biliyordu Yusuf. O da artık yedi yaşındaydı, okula bile başlamıştı. Oradaki çocuklar da söylemişti. Bir gün bir aile gelip alacaktı Melek'i. Sonsuza kadar burada Yusuf'la kalamazdı. Küçük ve tatlı bebekler her zaman bir aile bulurlardı.

Ama Yusuf Ali, Melek'i bırakmak istemiyordu. Bırakamazdı. Melek, aileydi Yusuf için. Yuveydi, ait olmaktı. İlkinde ailesini koruma şansı yoktu ama bu defa başaracaktı. Sahip olduğu tek aileyi kimse ondan alamayacaktı.

Melek güldükçe Yusuf Ali ne yapacağını bilemez hâle geldi. Onu kesin alırlardı. Kim Melek gibi bir kızı olsun istemezdi ki? Kimse yüzünde boya var diye ondan vazgeçmezdi. "Bu yaptığımız saçmalık!" derken İsmet'e sinirle baktı. "Yüzünde boya varsa ne olmuş, yine de alırlar onu!"

"Başka ne yapalım abi, kapıyı mı kilitleyelim?" derken üzgündü İsmet de. O da Melek'i kaybetmek istemiyordu. Yusuf sadece bir yaş büyük olduğu hâlde nasıl kendisine abilik yapıyorsa o da Melek'e abilik yapmak istiyordu. Abileri, ablaları artık sadece bayramlarda geliyorlardı yanına. Doğrusu İsmet de onları eskisi kadar özlemiyordu. Zamanla anlıyordu belki de... Geride bırakılanlar zamanla unutuluyordu. Ailesi onu unutuyorsa İsmet de onları daha fazla bekleyemezdi. Hem artık burada da bir ailesi vardı. Üstelik Yusuf onu asla bırakmayacağına söz vermişti ve ikisi birden Melek'i bırakmayacaklarına dair birbirlerine söz vermişler-

di. Onlar bir aileydi artık. İsmet bir kere daha ailesini kaybedemezdi.

“Acaba Melek kussa giderler mi? Ama nasıl kusacak ki? Melek kusabilir misin? Öykk yap bakayım,” diye parmağını ağzına sokup kusma hareketi yaparken İsmet, Melek de minik parmağını ağzına sokup onu taklit ederek kıkırdadı. Yusuf da Melek’in tatlılığına gulse de zamanları iyice azaldığından huysuzca arkadaşını ittirdi. “Saçmalama, o da olmaz!”

“O zaman dua edelim de başka birini istesinler,” derken üzgünce yatağın kenarına oturdu İsmet. Yusuf da çaresizce yerde oturmuş Melek’e bakıyordu. Yorulmuştu artık. Her defasında çare aramak gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu. Üstelik büyüdükçe yaptıklarının çocukça olduğunu da fark ediyordu. Bir gün oyunlarına kanmayan birileri geldiğinde ne yapacağını bilmiyordu.

Biraz sonra odanın kapısı açılınca İclal Hanım ve tanımadıkları iki yabancı geldi odaya. İclal Hanım oğlanları burada bulmayı beklemediği için şaşırmıştı ama anlaması fazla uzun sürmedi. Yine bir oyun peşindeydiler. Kızsa mı üzülse mi bilemiyordu artık. Korktuğu başına gelmişti işte. Bu çocukları birbirlerinden ayırmak hiç kolay olmayacaktı.

“Yusuf Ali, İsmet... Sizin ne işiniz var burada çocuklar?” derken otoriter görünmeye çalışıyordu ama o sıra Yusuf’un tüm dikkati karı koca oldukları belli olan çiftin üzerindeydi. İkisi de pürdikkat Melek’e bakıyorlardı. Kadın biraz yaklaşp, “Ne kadar tatlısın sen...” derken Yusuf bu defa da adama dikti bakışlarını. Kadın gerçekten ilgili görünüyordu ama adam sanki... Burada olmaktan mutlu değil gibiydi. O an refleksle dikleşti Yusuf’un omuzları. Melek bu insanlarla gidemezdi. Adam ona gülmemişti bile!

İclal Hanım tetikte bir hâlde Yusuf’tan bir atak beklerken asıl atak beklemediği anda Melek’ten geldi. Kendisine yaklaşan kadını fark eden Melek, elleriyle onu ittirmeye çalışırken elindeki kalemi üzerine attı. Melek yaramaz bir çocuk olmadığından İclal Hanım da bu tepkisine bir anlam veremedi. Hem o kalemi nereden bulmuştu?

“Sadece sevecektim seni,” diyen kadın şefkatle küçük kıza bakmaya devam ederken Melek bir an için Yusuf’a bakıp bir an sonra çığlık çığığa ağlamaya başladı. Sanki o an neler olacağını hissetmiş gibiydi.

“Yuşuf! Yuşuf!” diye bağıırıp kollarını önünde oturan küçük çocuğa uzatırken Yusuf da onu hemen kendine çekti.

“Hayatım, ısrar etme istersen,” diyen adam, karısını geriye çekerek İsmet de hemen kardeşlerinin yanına geldi.

“Eşim de ben de artık çok genç sayılmayız İclal Hanım. Eşim her ne kadar küçük bir bebek istese de sanırım bu yaşta bir çocukla uğraşacak enerjimiz yok bizim. Daha akıllı uslu, sorun çıkarmayacak belki...” diyen adama İclal Hanım da öfkelenerek baktı. İlk kez karşılaştığı bir durum değildi ama her defasında bu sözleri ilk kez duyuyormuş gibi öfkeleniyordu.

“Burası bir pazar tezgâhı değil Sermet Bey,” derken çocuklarla evli çiftin arasına girmiş, bir nevi tarafını belli etmişti.

“Yanlış anladınız İclal Hanım, eşim öyle demek istemedi,” diyen kadın da kocasına kızgınlıkla baksa da adamın pek umurunda olmadı. “Ne dedim ki ben? Bu kolay bir karar değil hak verirsiniz ki... Tüm servetimi, soyadımı teslim edeceğim ben bu çocuğa. Sizden de bize yardımcı olmanızı beklerdim,” diyen adamla derince soluklanan İclal Hanım eliyle kapıyı işaret etti.

“Haklısınız. Çocuklarımıza huzurla büyüyecekleri bir yuva seçmek bizim için hiç kolay bir karar değil. O yüzden lütfen şimdi sizi dışarı alayım. Çocuklarımıza anne sevgisi kadar baba sevgisi de verilmeyecekse üzgünüm ama bu bizim için kabul edilecek bir durum değil,” dediğinde adam, küstah bir bakış atarak bir şey söylemeden odadan çıktı. Eşi de telaşla peşinden giderken İclal Hanım çocuklara dönüp güven verircesine gülümsedi. Onları şefkatlerinden emin olamadığı insanlara asla emanet edemezdi. Gücü yettiğinde de bu uğurda herkesle savaşıma hazırды.

Çocukların üçü de birbirlerine sığınmış hâlde anne bildikleri kadına gülümsüyorlardı. O an içi ısınsa da bunun sonsuza dek böyle sürmeyeceğini biliyordu genç kadın. Çünkü her zaman böyle olmayacaktı. Bir gün onları hak eden aileler buraya gelecek ve bu çocukların yolları ayrılacaktı.

İclal Hanım'ın tek temennisi, günün birinde birbirlerini yeniden bulmalarıydı...

4. BÖLÜM

“Fırtınanın Ardında”

“En karanlık köşelerde, en tuhaf yerlerde bile umudu bulabilirsin.
Onu kendine yakın tut, canım. O, senden başkasına ait değil.”

Mia Sheridan

Eylül'den...

“Şu sudan iç biraz hadi Asiye teyze,” derken bir gecede on yaş yaşlanmış gibi görünen kadına ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben bile bu kadar perişan olmuşken annelik duygusuyla o nasıl kahroluyordu kim bilir...

“Akılsız! Akılsız kızım benim! Hiç mi bir şey öğretemedim ben sana ha, hiç mi? Ahlaksız! Baban duyunca ne olacak? Ele güne ne diyeceğiz biz ha, düşündün mü? Allah kahretmesin seni Nazlı! Ah, Nazlı! Ah!”

Saçlarını yolan, dizlerini döven kadın salondan yukarıdaki kızına bağırmaya devam ederken yanına oturup omzunu sıvazladım

sakinleşsin istercesine. “Yapma böyle Asiye teyze, bak sana bir şey olacak şimdi. Konuşuruz, her şeyin bir çaresi bulunur,” dediğim sırada kan çanağına dönen gözleriyle baktı yüzüme.

“Nasıl bulunur kızım, nasıl? Babası duysa adamın kalbine iner. Gizlenecek şey mi sanki? Yarın öbür gün büyümeyecek mi karnı? Kimden olduğunu da demiyor... Ahlaksızlığına utanmıyorsun da o şerefsizin adını vermeye mi utanıyorsun?” diye bağırarak kadınla bir an korkunç bir fikir düştü aklıma. İlk andan beri bunun rızaya dayalı bir ilişki olduğunu düşünüyordum ama ya değilse? Ya zorlamışsa biri Nazlı’yı? Ondan söylemiyor olabilir miydi?

Kadını bir de bu ihtimalle perişan etmek istemesem de Derya’yla konuşacaktım. Böyle bir şey varsa bunun yükünü tek başına Nazlı’ya bırakamazdık. Aklımdaki sorularla Asiye teyzeyi sakinleştirmeye çalışmaya devam ederken biraz sonra en az annesi kadar tükenmiş görünen Derya geldi salona. Ben Asiye teyzeyi aşağıya indirdiğimde o, kardeşinin yanında kalmıştı.

Yıgılcıcasına koltuğa oturduğunda elleriyle yüzünü sıvazladı. Düne kadar mutluluk kahkahaları yankılanan salon bir anda matem yerine dönmüştü ve daha Adem amca hiçbir şey bilmiyordu. Esas o zaman olacıklardan korkuyordum. Adem amca merhametli adamdı, kızlarına çok düşküncü ama öte yandan değerlerine, şerefine çok bağlıydı. Böyle bir şeyi duymak ona çok ağır gelecekti. Sağlığına bir şey olmasından mı korksam yoksa Nazlı’ya bir şey yapma ihtimalinden mi korksam bilemedim.

Anne ve kız öylesine tükenmiş görünüyorlardı ki onları yalnız bırakmak istemiyordum ama Nazlı da en az onlar kadar kötüydü ve tahminimce çok fazla korkuyor olmalıydı. Şu durumda annesinden ya da ablasından bu desteği alamazdı belki ama hiç değilse ben yanında olduğumu göstermeliydim. Asiye teyze dizini döve döve söylenmeye devam ederken Derya yerinden kalkıp annesinin yanına geldi.

“Paralama kendini annem, bir yolunu bulacağız,” diyerek annesine sarıldığında ben de birbirlerine duydukları sevgiye saygı duyarak hafifçe uzaklaşıp ayaklandım. Anne ve kızı baş başa bırakıp sa-

londan çıktığımda adımlarımı merdivenlere yönlendirirken sıkıntılı soluklar alarak üst kata çıktım. Nazlı'nın kapısı kapalıydı. Tıkladığım hâlde ses gelmese de endişeme yenilerek kapıyı araladım. Nazlı, adı gibi nazlı bakışlarıyla dertop olmuş hâlde yatağında kıvrılıyor, eli karnında sessizce ağlıyordu.

Bu hâli içimi parçaladı bir anda. Ne olduysa olmuştu, hatalar insanlar içindi ama kardeşim gibi bildiğim kızı hayatının en zor anında yalnız bırakmayacaktım. Bir şekilde çıkar bir yol bulmak zorundaydık.

“Nazlı,” derken beni fark ettiği an daha da küçüldü sanki yatakta. Utanç duygusu şu an çektiği acıdan bile fazlaydı ama utanacağı ben değildim ki... Yanma adımlayıp yavaşça yatağın kenarına oturdum. “Bana bak, hadi Nazlı'm,” derken saçlarına dokunacağım an duvardan tarafa sindi hıçkırarak.

“Git Eylül abla!”

“Nazlı, buraya sana kızmak için gelmedim. Benden kaçma, konuşalım istiyorum,” dediğimde daha beter ağlamaya başladı. Bu hâli endişemi daha da arttırırken duygu boşalması yaşadığını düşündüm. Bir gecede yaşadıkları kolay değildi. Kim bilir bu zamana kadar daha neleri içinde büyütmişti de ruhunu harap etmişti.

“Konuşmak istemiyorsun anladım ama... Her ne olursa olsun senin yanında olacağımı unutma olur mu?” dememle bakışlarını yüzüme çevirdi ve tek bir an bana öyle bir baktı ki kendimi sorguladım. Sanki asla sözümde durmayacağımı düşünüyor gibiydi. Belki Derya'yla daha yakındık ama Nazlı'yla da hep abla kardeş gibiydik. Neden böyle hissettiğini anlayamadım o an, üzüldüğümü hissettim. Belki de ben verememiştim o güveni ona.

“Yanımdayım, Nazlı. Sadece hazır hissettiğinde beni çağırmak yeterli,” deyip son kez omzunu okşayarak ayaklandım. Kapıya doğru adımlarken bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum. Kapıdan çıkmadan evvel son kez ondan tarafa baktığımda eli karnında hüznünlü gözlerle bana bakıyordu. Şefkatle gülümseyip kapıyı ardımdan çektiğimde yaşanan gecenin ağırlığı omuzlarıma çöktü. O sıra telefonumun zil sesini duyunca hızlı adımlarla aşağıya inip

portmantoda bıraktığım çantamdan telefonu çıkardım. Sessizce odama geçip kapıyı kapattığımda aramayı son anda yanıtladım.

“Tolga...”

“Bir saat geçmeden bile nasıl böyle çok özleyebiliyorum seni?” dediğinde ilgi görmenin yarattığı o sersemlikle gülümsedim. Kapının ardında kıyamet kopuyordu ama sevgiye aç yanımda böyle anlara kapılmadan edemiyordu.

“İyi ki varsın,” dediğimde, “Eylül...” dedi bir an sonra. Sesi artık muzip değil, endişeli geliyordu. “İyi misin sen? Bir şey mi oldu güzelim?”

Aslında böylesi anlarda biriyle konuşmaya ihtiyacı olurdu insanın ama mesele başkasının özeliyken Tolga’ya anlatamazdım. Tabii hiçbir şey demeşsem de kafasında kurup duracaktı. O yüzden, “Evde biraz tatsızlık oldu,” diye geçiştirdim.

“Ne oldu?”

“Benimle alakalı değil Tolga, endişelenme lütfen. Nazlı’yla Asiye teyze biraz atıştılar, biz de üzerine gelmiş olduk. Hallederler merak etme,” dediğimde bir süre Tolga’dan ses gelmedi. “Tolga?”

“Buradayım... Neyse dediğin gibi seni ilgilendiren bir konu değilse beni de ilgilendirmez. Sen de kendini yorma olur mu güzelim, zaten akşam da saçma sapan geçti. Merak etme bu akşamı telafi edeceğim,” dediğinde, “Dert etme kendine,” diye karşılık verdim. “İyiyim ben. Yarın görüşürüz olur mu, şimdi kapatmak zorundayım.”

“Tamam aşkım. İyi geceler, seni seviyorum,” dediğinde, “İyi geceler,” diyerek telefonu kapattım.

Bir süre kapıya yaslı hâlde durduktan sonra dolaba doğru ilerleyip eşofman altı ile bir tişört çıkardım. Üzerimi değiştirdikten sonra yeniden odadan çıktığımda salona doğru ilerledim. Neyse ki Asiye teyze biraz olsun sakinleşmişti. Ben odaya girdiğim sıra, “Gidip biraz uzanayım ben. Başım çatlayacak sanki,” diyerek o da ayaklandı. Çökmüş bedeniyle odasına doğru ilerlerken Derya, annesinin arkasından çaresiz gözlerle bakıyordu. Arkadaşımın yanına geçip oturduğumda sanki yıkılmış gibi başını dizlerime yaslayıp hıçkırarak hıç-

kıra ağlamaya başladı. İlk andan beri annesi ve kardeşi için güçlü durmaya çalıştığını biliyordum ama bu yük ona da çok ağır gelmişti.

Kıvrıcık saçlarını okşarken, “Ağla da rahatla arkadaşım,” diye fısıldadım. “Ben yanındayım, halledeceğiz bir şekilde,” desem de ne yapabileceğimizi bilmiyordum. En başta ne olup bittiğini öğrenmek zorundaydık. Nazlı çocuk değildi, yirmi yaşında bir üniversite öğrencisiydi ama öte yandan hâlâ küçüktü o. Sadece evin küçüğü olduğu için de değil, hep adı gibi nazlıydı. Bu zamana kadar sevgilisi bile olmamıştı. Hangi ara kiminle yaşamıştı bunu anlayamıyordum bir türlü. Nasıl fark edememiştik?

“Zorla değilmiş... Bir tek buna şükrediyorum.”

Derya’nın fısıltıyı andıran sesiyle başımı eğdim şaşkınlıkla. Sanki aklımı okumuş gibi cevap veriyordu. “Konuştun mu?”

“Senin de aklına geldi, değil mi? Duyar duymaz bunun korkusu düştü aklıma Eylül,” derken doğruldu dizlerimden. “Kardeşimi tanıyorum ben... En azından tanıdığımı sanıyordum bu akşama kadar... Sen annemle odadan çıkınca sordum. Biri bir şey yaptıysa öldürürdüm o aşağılık herifi ama hayır dedi. Bakışlarından belli, yediği halta rızası varmış. Söylemiyor kim olduğunu ama zorla olmadığı ortada. Buna şükrediyorum elbette, kardeşim böyle bir kötülüğe maruz kalmadı diye ama şimdi ne olacak? Annemi gördün, asıl babam duyunca ne olacak? Ya ona bir şey olursa? Ya elinden bir kaza çıkarsa?” dediğinde korkularını bastırmak istercesine sarıldım ona.

“Düşünme bunları... Sırayla her şeyi çözeceğiz ama önce bebeğin kimden olduğunu öğrenmemiz lazım. Her şeyin yükünü tek başına sırtlanamaz Nazlı. Önce sorumlusu çıkacak ortaya, ondan sonra usulünce anlatırsınız Adem amcaya,” dediğimde başımı salladı usulca. Onun da benzer şeyler düşündüğü ortadaydı. Zaten böylesi bir durumda başka ne yapılırdı?

“Neyse ki babam bu gece evde değildi. Yüreğine inerdi adamın,” derken yorgun bir hâlde saçlarını karıştırıp ayaklandı. “Çok geç oldu, hadi biz de yatalım artık. Şu an zaten düşünüp durmaktan başka bir şey yapamayacağız,” dediğinde ben de ayaklanıp adımlarına

eşlik ettim. Yan yana odalarımıza geçtiğimizde yarının bu aile için güzel bir gün olmasını diledim tüm kalbimle...

Çözülmesi gereken basit bir sorun değildi. Ortada her şeyden önce masum bir bebek vardı ve hiçbir şey ondan daha önemli değildi. Ben de elimden ne geliyorsa yapacaktım. Bir bebek dünyaya gelecekse hepimizin onun mutlu olması için üzerine düşeni yapması gerekiyordu.

Sıkıntılı geçen gecenin ardından yeni güne gözlerimi araladığımda şakaklarımda baskın bir ağrı hüküm sürüyordu. Aksini beklemiyordum da zaten, cevabını bilmediğin soruları düşünmek bir yerden sonra sadece acı veriyordu. Alarmı kapatıp yorganı üzerimden sıyırdığımda oda karanlıktı. Günler kısaldığından olsa gerek gün doğmadan gözlerimizi açıyorduk yeni güne...

Yatağı toparlayıp pencereye doğru adımlarken havanın yağmurlu olduğunu fark ettim. Camı aralayıp serin havayı yüzümde hissederken biraz olsun kendime gelmeye çalıştım. Dün gecenin ardından bugünün nasıl geçeceğini bilmiyordum. Nazh'yla konuşmamız gerekiyordu, saçma bir durumun içine düşmeden evvel usulünce durumu Adem amcaya anlatmak gerekiyordu. Gerçi böyle bir durum bir babaya nasıl anlatılırdı ki?

Kahrolacaktı Adem amca. Onun gibi onuru için yaşayan bir adam, bu durumu kolay kolay kabullenemezdi.

Pencereyi kapatıp sessizce odadan çıktığımda çıt çıkmıyordu. Zaten her sabah onlar kalkmadan ben evden çıkmış olurdum. Bazen vardiya dönüşlerinde Adem amca ile denk gelirdik ama bu sabah kesinlikle onunla karşılaşmak istemiyordum. Ne olup bittiğini bile hâlâ tam olarak anlayamamışken üzerimde bunca senelik emeği olan adamın yüzüne hiçbir şey olmamış gibi bakamazdım.

Banyoda elimi yüzümü yıkayıp yeniden odama geçtiğimde dolabımdan mor renkli eteğimi ve siyah kazağımı çıkardım. Pijamalarımı çıkarıp kıyafetlerimi giydikten sonra saçlarımı tarayıp toparladım. Gecenin yorgunluğunu yüzümden silmek istercesine hafif bir

makyaj yaptıktan sonra çantamı alıp sessizce odadan çıktım. Hâlâ kimse kalkmamıştı. Derse geç kalmak da istemediğimden montumu ve çizmelerimi giyip sessizce evden çıktım.

Bazı zamanlar yürümeyi tercih etsem de bu sabah hava yağmurlu olduğundan taksiyle geçtim okula. Eve yakın olması güzel havalarda işime yarıyordu. Binadan içeri girdiğimde dersin başlamasına da pek fazla kalmamıştı, o yüzden öğretmenler odasına geçip montumu ve eşyalarımı bıraktıktan sonra notlarımı alarak sınıfa geçtim.

Beni gören çocuklar tiz çığlıklar ve uğultular eşliğinde sıralarına yerleşirken hep birlikte ayağa kalktılar.

“Günaydın çocuklar.”

“Günaydın öğretmenim!” diye yüksek sesle bağırdıklarında gülümseyerek, “Oturabilirsiniz,” dedim ve ben de masamın başına geçtim.

Orta sıralardaki Aykut, burnunun üzerine düşmüş gözlükleriyle uyuyordu. Yan sırasındaki Lina, kolundan dürttüğünde küçük çocuk telaşla sıçrayıp ayağa kalktı. Diğerleri onun bu hâline kahkahalarla gülerken, “Özür dilerim öğretmenim,” diye utanarak mırıldanıp yerine oturdu yeniden.

“Geç mi yattın yoksa Aykut?” derken daha fazla utanmasın diye gülümsüyordum.

“Hayır öğretmenim ama kardeşim çok ağladı gece, hiç uyuyamadım ben de... Kimse yeni doğan bebeklerin bu kadar çok ağladığını söylememişti bana,” diye bezginlikle söylenirken bu hâli beni gülümsetti. Öte yandan evde bıraktığım kaosu düşünmeden edemedim. Tek temennim Nazlı’nın hiç değilse ablasına açılmasıydı...

“Bebekler kelimeleri keşfedene kadar kendilerini çıkardıkları seslerle anlatmaya çalışırlar Aykut. Bu da onların iletişim kurma şeklidir aslında,” derken usulca ayaklandım ve bana dikkatle bakan parlak zihinlerin arasında adımlamaya başladım. “Düşünsenize çocuklar, ağlamasalar acıktıklarını nasıl anlayacağız? Ya da bir yerlerinin ağrıdığını, uykularının geldiğini... Belki de sevgi görmek istediklerini...”

“Ben de bazen annem bana sarılsın diye ağlıyorum öğretmenim,” diyen yeşil gözlü öğrencim Ekin, elini çenesinin altına koymuş hâlde gülümserken, “Bebek misin kızım sen? Bebekler yaparmış onu duymadın mı?” diyen Ali, sıra arkadaşına alayla baktı. “Sen de düşünce ağlıyorsun bir kere! Sen de bebedsin o zaman!” diyen Ekin’le Ali’nin kaşları hoşnutsuzlukla çatılırken daha fazla uzatmamaları için araya girdim.

“Çocuklar... Ağlamak bebekler için iletişim yolu olsa da bu sadece bebeklere özgü bir durum değildir. Çocuklar da ağlar. Hatta biz yetişkinler de ağlarız zaman zaman... Ağlamak da gülmek gibi insanın içinden gelen doğal bir duygudur. Düşünün ki nasıl yağmur bulutları dolup sıkıştığında yağmuru dünyaya boşaltarak rahatlarlarsa bizler de içimizdeki sıkıntıları, üzüntüleri gözyaşlarımızla boşaltarak rahatlarız. Bu yüzden ağladığımızda üzerimize yorgun bir sakinlik çöker. Duygular insanlar içindir çocuklar, bunu unutmayın olur mu? Ağlamak kötü bir şey değildir,” derken bakışlarımı diğerlerinden farklı şekilde bana umursamaz bakışlarla bakmaya devam eden Efecan’a çevirdim.

“Asıl kötü olan, başka insanların ağlamasına bile bile sebep olmaktır. Kimse sizin yüzünüzden ağlamasın diye çabalamalısınız. Kalp kırmak, bu hayattaki en kolay şeydir ama kırılan bir kalbi onarmaktan daha zor bir şey yoktur. Hadi bakalım, şimdi herkes kırk yedinci sayfayı açsın da derse başlayalım...”

Çocuklar sayesinde gecenin etkisinden biraz olsun sıyrılısam da teneffüs ziliinin çalmasıyla boş bir yere geçip Derya’yı aradım endişeyle. İlk çalışta açtı telefonu.

“Efendim.”

“Derya... Nasılsın canım?”

“Nasıl olayım Eylül...” derken iç çekti yorgunlukla. Tüm gece uyuyamadığını, uyusa da kâbuslarla boğuştuğunu tahmin edebiliyordum. Dün akşam onun Kaan’ın söyledikleri yüzünden perişan olacağını düşünürken bu yaşadıklarımız aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Asiye teyze nasıl, biraz toparladı mı? Ya Nazlı?”

“Annem aynı, bir ağlıyor bir Nazlı’ya söyleniyor işte. Nazlı çıkmadı odadan, ağlayıp duruyor. Babam da bir ahbabı ameliyat olacakmış, işten çıkınca doğrudan oraya gitmiş. Allah affetsin şu durumda buna bile seviniyorum. Babamdan gizleyecek hâlimiz yok Eylül. Annem kendini toparlayamıyor, ben ne yapacağım bilmiyorum,” dediği sıra sıkıntıyla soluklandım.

“Hemen anlatacak mısınız?”

“Neredeyse üç aylıkmış. Annem yakında karnının belli olacağını söyledi... Hâlâ aklım almıyor. Bu kız hangi ara, kiminle... Biz nasıl dünyadan bihaberdik de anlayamadık? Okuldan biri belli ama... Of! Aptal kız nasıl yaptı böyle bir şeyi! Bizim dünyamızda bunun ne kadar ağır bir şey olduğunu nasıl düşünemez, nasıl bu kadar aptal olabilir?” derken kızgınlıkla çıkıyordu sesi.

“Derya, ne olur yapma böyle. Olmuş bir kere, bundan sonra ne yapılacağım düşünmemiz lazım,” dediğim sıra ders zilin çalmasıyla, “Şimdi kapatmam lazım. Bir şey olursa haberdar et beni mutlaka,” dedim. “Tamam, görüşürüz,” demesiyle de telefonu kapattım. Koşturan çocukların arasından sınıfa doğru adımlarken tek dileğim bu olayın sağ salim atlatılabilmesiydi...

Son zilin de çalmasıyla çocuklar heyecanlı cıvıltılar eşliğinde toparlanıp peş peşe sınıftan çıkarlarken ben de toparlanıp telaşlı adımlarla çıktım. Gün boyu Derya’dan haber alamamıştım, hâliyle kötü bir şey olma ihtimali kalbimi korkuyla çarptırıyordu. Bahçeden çıkıp taksi bakınırken bir anda önümde duran arabayla boş bulunup irkilsem de tanıdık şoförü gördüğümde başımı iki yana sallayarak kapıyı aralayıp yan koltuğa geçtim.

“Ödümü kopardın, Tolga!” derken uzanıp yanağımdan öptüğünde gözlerimi devirdim.

“Aklımı aldın demeni tercih ederdim ama olsun,” derken muzipliği üzerindeydi ve bu hâli böylesine gergin olduğum zamanlarla

iyi hissettiriyordu. Çünkü birinin dikkatimi dağıtıp beni rahatlatmasına ihtiyaç duyuyordum.

“Beni eve bırakır mısın?” dediğim sıra çoktan yola çıkmıştık bile. Bakışlarını bir an için yoldan bana çevirip küskünce baktı gözlerime. “Yemek yeseydik önce...”

“Başka zaman yapsak olmaz mı? Evde durumlar biraz karışık,” dediğim sıra kemerimi bağlayıp ondan tarafa çevirdim başımı.

“Dün geceki mevzu mu yine? Ne oldu bu kadar büyütülecek?” dediğinde onunla konuşmak istiyordum ama bir yandan da doğru olmadığını biliyordum. Bu Nazlı’nın özeliydi, Tolga’ya nasıl anlatabilirdim ki?

Öte yandan bizim kadar akli uçmamış birinin sağduyusuna ve yol göstermesine de ihtiyacımız vardı. Ben ailedensem Tolga da ailedendi artık. Sıkıntımızı onunla paylaşısam hata mı ederdim? Belki de başka bir durumda ağzımı açmazdım ama öylesine çıkmazdaydım ki akliselim birinin fikrine ihtiyacım vardı.

“Sorun Nazlı,” dediğimde bir an için refleksle bana döndü bakışları. Hemen sonra yeniden yola dikkat kesildi.

“Ne olmuş ona?”

“Hayatında biri varmış sanırım. Evde biraz kriz çıktı. Asiye teyze öğrendi, Adem amca da öğrenecek,” derken son anda tuttum kendimi. Ne yapıyordum ben? Ya işler bambaşka ilerlerse? Nazlı’nın özelini başkasına anlatmaya ne hakkım vardı benim?

Tolga’nın bununla yetinmeyip devamını sormasını beklesem de beni şaşırtarak konuyu üstelemedi. Düşününce ilişkimizi ilgilendirmeyen bir konuda meraklı olması zaten anlamsızdı. Hem Tolga böyleydi. Kendi hayatıyla, hayatımızla ilgili konular dışında hiçbir zaman meraklı bir adam olmamıştı.

Evle okul arası kısa mesafe olduğundan çarçabuk gelmiştik bile. Tolga arabayı durdursa da hâlâ dalgın bakışlarla yola bakmaya devam ederken, koluna dokunup bakışlarını bana çevirmesini sağladım.

“Eylül...” dediği sıra ses tonundaki yakarış kalbime dokundu

birden. Sanki o hep tanıdığım kendinden emin adam değil de küçük bir çocuk vardı karşımda. Hiçbir zaman çocuklara kayıtsız kalmayan benliğim bu hâli karşısında da şefkatle doldu.

“Söyle,” derken nedensiz tebessüm vardı dudaklarımda.

“Seni çok seviyorum ben,” deyip elimi kavrayarak üzerinden öptü. O an gözlerinin dolduğunu fark etmem afallamama sebep olurken, “Tolga...” dedim huzursuzca. “Ne oldu şimdi?”

“Bana... Hiç beni sevdiğini söylemedin,” demesiyle avcundaki elim, ağırlık binmişçesine düştü.

“Ben...” deyip yutkunarak bakışlarımı gözlerinden kaçırdım.

“Sen... O güzel ama sevgiye aç gözlerine bakıp sana her sevdiğimi söylediğimde hep aynı kırık tebessümle baktın bana. Belki de farkında bile değildin... Değilsin,” derken başım eğdi acıyla. Ona böyle hissettirmek canımı yaktı. Beni yıllardır aşkla seven bir adama böyle hissettirmek kendime öfke duymama sebep oldu. Bir yanımsa neden birdenbire bu duruma geldiğimize, bunları konuştuğumuza bir anlam veremedi.

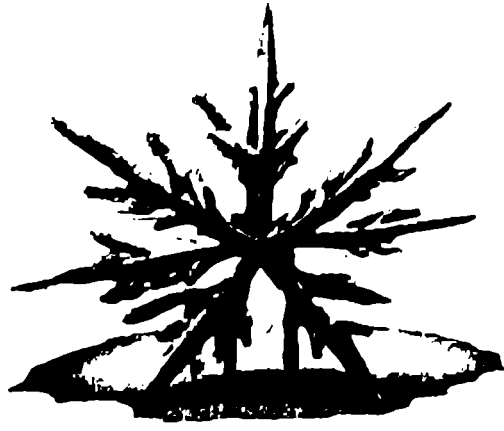
“Tolga, ben... Bak, ben...” derken elini usulca kaldırıp susturdu beni.

“Şimdi değil, bir şey söyleme,” demesiyle neden birdenbire bu hâle geldiğine bir anlam veremezken tam o an evden gelen çığlık sesiyle telaşla arabadan indim. Arkamda ne bıraktığımı düşünmeden koşar adımlarla bahçeyi geçip çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açtığımda gördüğüm manzara karşısında tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kalbim korkuyla çarparken gözlerim yaşadığım şokun etkisiyle açılmıştı. Kolumdaki çanta tok bir sesle yere düştüğünde sessizliğin içinde yankısı dağıldı.

Nazlı...

Üzerinde pembe geceliğiyle merdivenlerin ucunda baygındı. Bacaklarının arasından akan kan, ölüm kokusuyla gri halıya bulaşırken tüm ailesi korku içinde kızlarının baş ucundaydı.

Geçmiş...

Ağacın geniş gövdesine sırtını yaslamış hâlde oturan Yusuf Ali, elindeki tahta parçasıyla toprağa gelişigüzel şekiller çiziyordu. Bahçedeki çocukların kimi saklambaç kimi körebe kimi yakantop oynuyor, neşeli çığlık sesleri üzerlerinde yükselen gökyüzüne karışıyordu. Başını usulca yukarı çevirdiğinde orada kocaman bir güvercini andıran beyaz bir bulut takıldı bakışlarına.

Bulutun hareket ediyormuş gibi duran görüntüsünü takip etti bakışlarıyla uzunca bir süre. Sonsuzluk gibiydi sanki... Bir zaman sonra toprağın üzerindeki elinde hissettiği tüylü dokunuşla bakışlarını yere indirdiğinde Balım karşıladı onu...

Bala benzeyen tüy yumağı sapsarı bir kediye verebilecekleri başka bir isim yoktu Melek'e göre...

"Balımmmm!" diye haykırmıştı onu ilk gördüğünde. Demir kapının aralıklarından girmiş olmalıydı. Kedilerin bahçeye girip çıktıkları çok olurdu ama Balım da tıpkı buradaki çocuklar gibi içeri girdiği anda burayı yuvası bilmişti. Belki onun da gidecek başka bir yeri olmadığından burada kalmayı seçmişti. Kimilerine komik gelse de kendisine benzetiyordu onu Yusuf Ali. Balım da tıpkı kendisi gibi yuva olarak burayı, aile olarak Melek'i seçmişti.

“Yusuf!”

Kendisine doğru koşturarak gelen küçük kızı gördüğünde bakışlarını ona doğru çevirdi Yusuf Ali. “Melek, dikkat et!” diye düşmesinden korkarak telaşla seslense de ele avuca sığmayan küçük kız nefes nefese koşturup oturdu kahramanının yanına. Yusuf onun terden ıslanan yüzüne yapışmış koyu renk saçlarını yüzünden çekerken ışıltıyla parılda-yan mavi bakışlarıyla şirince gülümsedi Melek.

“Niye burada oturuyorsun? Hadi pasta yiyeceğiz!” deyip elinden tutarak onu çekiştirmeye başladığında Yusuf hüznle kaçırdı bakışlarını. Melek’in istediği bir şeyi yapmak istemediği bir an olmazdı Yusuf’un çünkü onun yüzünü güldürmek bu hayatta kendini güçlü hissettiği nadir anlardı ama bu defa istemiyordu işte. İçeri girmek, o pastayı yemek, gerçek olmayan bir şeyi kutlamak istemiyordu. Bugün onun doğum günü falan değildi. Bugün onun terk edilişinin, ailesiz kalışının günüydü. Neden kutlayacaktı ki?

Elinden çekiştirse de güç yetiremediği çocuk, gözlerini de kaçıınca gülümsemesi soldu Melek’in. Etrafında olup bitenleri anlayamadığı yaşlarında değildi artık, bazı şeylerin farkındaydı. Bu kadar çok çocuğun bir arada olmasında bir gariplik olduğunun farkındaydı. Hepsinin aynı kişiye “anne” demesinin tuhaf olduğunun farkındaydı. Tabii en çok da gözünü açtığı andan beri hayatında olan kahramanının üzgün olduğunun farkındaydı ki bu, küçük kızın kalbini ağrıtıyordu.

Yusuf nasıl hep kendisini güldürüyor, mutlu ediyorsa o da onu güldürmek, mutlu etmek istiyordu. Bu hayatta ondan daha çok sevdiği kimse yoktu Melek’in. Onu gülümsetmek zorundaydı çünkü küçük kalbi onun gülümsemesine muhtaçtı. Yüzüne bakmayıp yere bakan çocuk, Melek’in kalbini kırarken küçük ellerini onun yanaklarına sarıp kendisine bakmasını sağladı. “Bana bak!”

Melek’in ani çıkışıyla Yusuf istemsiz gülümserken Melek de güldü gözleri parıldayarak. “Hep böyle gül bana, tamam mı? Sen gülmeyince ben çok üzülüyorum,” dediğinde, Yusuf Ali bu gökyüzü bakışlı kızla daha ne kadar zamanları olduğunu düşündü. Çocuk hayatının yarısı Melek’le doluydu. Hayatının ilk beş yılında tutunacak hiçbir dalı olmayan çocuk, sonraki beş yılında ona tutunmuştu.

Melek onun şansıydı, gülüşüydü, mutluluğuydu, ailesiydi...

Yusuf Ali de Melek için öyleydi. Kahramanıydı, cesaretiydi, kahkahalarıydı, yuvasıydı...

Melek bir gün yollarının ayrılabilme ihtimalinin farkında değildi çünkü Yusuf en başından beri onun hayatındaydı ama Yusuf, Melek'siz hayatının nasıl olduğunu unutmamıştı. O zamanki kâbuslarını, yalnızlığını, kimsesizliğini, bir umudunun olmayışını hatırlıyor; o günleri hatırladıkça Melek'i kaybetme korkusu içinde daha da büyüyordu. Onu yanında tutabilecek kadar güçlü olmadığını düşündükçe kalbine bir ağırlık çöküyordu. Eskiden de terk edildiği kâbuslar görürdü ama artık yalnızca Melek'i kaybettiği kâbuslar görüyordu.

"Ben hep sana bakar gülümserim ama... Sen de hep baktığım yerde olacak mısın?" diye fısıldayarak sorduğunda, Melek onun ne demek istediğini tam anlayamadı. Kafası karışmış hâlde küçük kaşlarını çatsa da sonrasında dişlerini göstererek gülüp, "Buradayım ya akıllım. Hadi şimdi kalkman lazım, İclal Anne bizi bekliyor," diye yeniden Yusuf'u çeğiştirdiğinde, Yusuf da elini tutan kızı kırmayarak ayaklandı.

Doğum günleri İclal Anne sayesinde tüm çocukların en mutlu oldukları gün olurdu burada. Doyasıya eğlenir, oyunlar oynarlardı ama Yusuf Ali büyüdükçe bugünün anlamı ona yalnızca acı vermeye başlamıştı. Doğum günleri çocukların ailelerine kavuştukları gün kutlanırdı, oysa Yusuf Ali ve buradaki diğer çocuklar için doğum günleri kimsesizliklerine terk edildikleri gündü.

Yusuf için bugünün bir anlamı yoktu ama eğer Melek mutlu olacaksa o da mutlu olurdu. Bunca zaman hep böyle olmamış mıydı?

El ele binaya doğru adımlarlarken Balım da peşlerinden onları takip etti. İçeri girdiklerinde tüm çocuklar ve İclal Hanım pastanın üzerinde olduğu masanın başındaydı. Yusuf'u gören İsmet, "Sonunda! Hadi be abi, biraz daha şu pastayı yemezsem bayılacağım!" diyerek abartılı isyanıyla karnını ovuştururken Melek'in kendisini çeğiştirmesiyle Yusuf da masanın baş ucuna geçti. Hep birlikte şarkılar söyleyen çocukların arasında pastanın üzerindeki mumlara bakarken dileği önceki senelerden farklı değildi.

"Allah'ım... Ne olur Melek ve İsmet hep benim ailem olsun."

O sıra kahramanı olan çocuğa heyecanla bakan Melek de ellerini çırparak alkış tutarken içinden geçenler Yusuf'un aklındakilerden farklı değildi.

"Allah'ım... Lütfen Yusuf hep benim kahramanım olsun. O hep gülsün, hiç üzülmesin. Bir de şey... İsmet de hep benim oyun arkadaşım olsun. Âmin..."

5. BÖLÜM

“Bulutlar Ağlıyor”

“Ben zaten yalnızım. Bu bir tercih değil, gerçek.”

Kristin Hannah

Şok hâli bir an için de olsa ölüm hâliydi. İnsan kıpırdayamaz, nefes alamaz, tepki veremezdi. O an etrafta birinin sizi o hâlden kurtarmasına ihtiyaç duyardınız. Asiye Hanım ve ailesi de tam anlamıyla bu şok hâli içerisindeydi. Eylül kapıdan girdiği anda kötü bir şeyler olduğunu hissetse de karşı karşıya kaldığı manzarayla bir an için nefes alamadı. Hayatı güllük gülistanlık geçmiş biri değildi ama içine düştüğü an onu da hazırlıksız yakalamıştı.

Merdivenlerin ucunda baygın hâlde yatan Nazlı...

Geceliğinin eteğine bulaşan kan, bebeğini kaybetmek üzere olduğunu anlatırken genç kızın ailesi şok içerisinde koridora yığılmışlardı. Adem Bey gece vardiyasından eve geldiği anda bir şeylerin yolunda gitmediğini hissetmişti, zira şen şakrak gülüslere aşina olduğu evinde bu sabah âdeta bir matem havası hâkimdi. Yıllardır saat kaç

olursa olsun işten döndüğünde kendisini kapıda karşılayan eşi, bu sabah odalarından çıkmamıştı. Kadının hasta olduğunu düşünüp telaşlansa da ağlamaktan kan oturmuş gözlerini gördüğünde yüreği ağzına gelmişti yaşlı adamın.

Kızlarına bir şey olmuştu.

Tüm hayatı ailesi olan bir adam için daha büyük bir korku yoktu ama kızlarını da karşısında bulduğunda aklı karışmıştı. Karısı sağlıklıydı, kızları da yanındaydı. O hâlde yuvalarını matem yerine çeviren sebep neydi?

Karısı gözyaşları arasında kendisini yanına çağırıp perişan hâliyle ellerini tutarken dirayetli durmaya çalıştı yaşlı adam. Sorun neyse çözüldü elbette... Büyük kızı Derya'sı, salonun bir ucunda koltuğa oturmuş çaresiz gözlerle annesine bakarken Asiye Hanım derince soluklanıp dönmüştü kendisine.

“Adem... Bir... Bir şey var,” dediğinde, “Anne!” diye korkuyla seslendi Derya. Neyden korkuyordu ki kızı bu kadar?

“Söyle, hanım. Ne bu hâliniz? Yüreğim ağzıma geldi,” dediğinde, “Nazlı...” dedi bir an sonra otuz yıllık hayat arkadaşı. “Nazlı... Bir hata etmiş.”

“Ne hatası?” dedi yaşlı adam. “Benim kızım akıllıdır, ne hatası edecek? Neye perişan oldun bu kadar Asiye?”

Asiye Hanım bunu eşine, bir babaya nasıl söyleyeceğini bilemese de saklayamayacağı da çok iyi biliyordu. Zaten fazla zamanları da kalmamıştı. Bugün değilse yarın belli olacaktı Nazlı'nın karnı. Hiç değilse eşinin kulağına bir yabancından gitsin istemiyordu günahları. Söyleyecekti. Söyleyecekti de sonra ne olacaktı? Onuru için yaşayan bu adamcağız buna nasıl dayanacaktı?

Hayat, Asiye Hanım'la alay eder gibi onun ağzını açmasını beklemekten koridordan gelen sesle karı koca telaşla ayaklandı. Derya'nın kendilerinden evvel odadan çıkmasıyla attığı çığlık peş peşe gelirken, yaşlı çift koridora adım attıkları anda gördükleri manzara ile oldukları yere yığıldılar.

Biricik nazlı kızları... Pamuklara sararak büyüttükleri yavruları

kanlar içinde merdivenin ucunda yatıyordu. O saatten sonra Asiye Hanım'ın bir şey söylemesine gerek kalmamıştı. Zira yanı başındaki eşi, aldığı keskin solukla her şeyi anlamıştı.

Tek bir an için üçü de yaşadıkları şokla nefes alamazlarken, "Nazlı!" diye çığlık atarak kızlarına ulaşan, ne zaman geldiğini bile göremedikleri Eylül oldu. Yere çöküp genç kızın gözlerini açması için yalvaran Eylül, "Yardım edin!" diye korkuyla haykırırken telaşla kapıdan giren adamla, "Tolga! Çabuk ol!" diye yakardı. Tolga da gördüğü manzara karşısında bir an için olduğu yerde donup kalsa da Eylül'ün sesiyle şok hâinden sıyrılıp koşar adım merdivenlere ilerleyerek baygın hâlde yatan genç kızı dikkatle kucağına aldı.

O an geceliğinin kumaşında gördüğü koyu ıslaklıkla nefesi kesilirken, bakışları Eylül'ü bulduğunda sevdiği kadın acıyla, "Hadi! Acele etmemiz lazım!" diye yakardı. Genç adam kucağındaki genç kızla koşar adım kapıdan çıkarken sarsıntının etkisiyle bir an için gözlerini aralayan Nazlı, gördüğü tanıdık bakışlara acıyla gülümsemişti. Genç kızın yanağına süzülürken yaşları, gözlerine acıyla bakan genç adamın, "Özür dilerim," diyen fısıltısı geride kalan kimse tarafından duyulmadı.

Yaşadıkları cehennemin ortasında Derya'yı kendine getiren Eylül, "Kendine gel, Derya! Asiye teyze! Adem amca! Gitmemiz lazım!" diye yakarırken şok hâinden sıyrılan ev halkı korkuyla kızlarının peşinden koşturdular. Asiye Hanım'la Adem Bey kızlarının peşinden Tolga'nın arabasına binerken, Eylül de Derya'yla birlikte Adem Bey'in arabasını alıp giden aracın peşinden yola koyuldu.

Yan koltukta ağlayan Derya'nın, "Kardeşime bir şey olmasın Allah'ım!" yakarıları Eylül'ün de gözyaşlarını çoğaltırken, arkalarında kalan mahallelinin çoktan dedikodu kazanlarını kaynatmaya başladıklarından habersizlerdi...

Neredeyse iki saat geçmişti cehennem azabı gibi geçen o anın üzerinden...

Hastaneye varır varmaz acil müdahaleye alınan Nazlı, içeride

savaş verirken tüm ailesi kapı eşiğinde gözyaşı döküyordu. Asiye Hanım anne yüreğiyle kızını kaybetme ihtimaline ağlıyor, bir yandan da bundan sonra ne yapacaklarını düşünmeden edemiyordu. Yanı başında yere çökmüş kocası sanki on yaş daha yaşlanmış gibi kahrolmuş görünüyordu. Kahrolmuştu da adamcağız. Bu yaşında hâlâ üç kuruşluk adamların ağız kokusunu çekiyor, tek teselliye huzurlu yuvasında ahlaklı büyötmeye çalıştığı evlatlarında buluyordu ama bugün... Yuvasının üzerine dağlar çökmüştü sanki. El bebek gül bebek büyüttüğü biricik Nazlı kızı günaha girmişti. Yaşlı adam buna mı yanacaktı yoksa kızını kaybetme ihtimaline mi?

Diğer yanda Derya bir günde yaşadıkları bu kâbustan uyanmak istiyordu artık. Dayanamıyordu genç kız, bundan sonrasına nasıl dayanacaklardı? Ailesi eskisi gibi olacak mıydı? Babası bir daha eskisi gibi gülecek miydi? Yoksa her şeyi ellerinden alınmış gibi acıyla mı bakacaktı bundan sonra?

Eylöl kendi acısını unutturcasına arkadaşına destek olmaya çalışırken karşısındaki duvara sırtını vermiş, bomboş bakışlarla yere bakan nişanlısını fark ettiğinde Derya'yı yavaşça sandalyeye oturtup onun yanına adımladı. "Tolga..." diye usulca seslenerek genç adamın koluna dokunduğunda, Tolga öylesine derine dalmıştı ki hissettiği dokunuşla irkilerek sıçradı.

"İyi misin? Yüzünü yıkamak ister misin?"

Genç adam her daim aşkla baktığı gözlere bu defa bakamazken, Eylöl onun bu olanlardan ne kadar etkilendiğini fark etti şaşkınlıkla. Bunca zaman onun kendisi dışındaki dünyaya olan duyarsızlığı canını sıkardı ama belli ki yanılmıştı. Tolga da değişmişti, kıyametin ortasında duyulan çığlıklara o da kayıtsız kalamıyordu artık.

"Ben... Ben biraz hava alayım," diyen adamın buna ihtiyacı olduğunu gören Eylöl de onu zorlamayıp gitmesi için önünden çekildi. Genç adam koridor boyunca ilerleyip gözden kaybolurken Eylöl de derince soluklanıp arkadaşının yanına ilerledi.

Eylül'den...

Bir zaman boyunca endişe dolu bakışlarla müşahede odasının önünde beklemeye devam etsek de en sonunda sürgülü kapının açılmasıyla görünen doktorun yanma ilerledik telaşla.

“Kızım nasıl, Doktor Bey?”

“İyi mi kardeşim?”

Asiye teyze ve Derya'nın korku dolu soruları karşısında Adem amca ayakta zor durur hâlde doktorun ağzından çıkacak sözleri beklerken ona doğru adımlayıp ayakta durmasına destek olmak için koluna girdim.

“Öncelikle geçmiş olsun. Hastamızın durumu şu an için iyi. Hayati bir risk taşımıyor,” derken, “Be... Bebek?” diyen Asiye teyzeyle doktorun bakışları bir an için Adem amca'yı buldu. Muhtemelen öncesinde haberdar olup olmadığından emin olamadığı için Nazlı'yı zor durumda bırakmak istememişti. Asiye teyzenin sorusuyla bir nefes alıp, “Bebek de gayet iyi,” dediğinde tuttuğum soluğu bıraktım. Tüm bunlardan sonra bir de masum bir canın kaybına kimse dayanamazdı.

“Nazlı Hamm'ın ciddi bir düşük tehlikesi atlattığını söylemek durumundayım. Düşmenin etkisiyle başına aldığı darbe için de gerekli tetkikler yapıldı ancak neyse ki bir problem görünmüyor. Gebeliğin üçüncü ayında olması dolayısıyla bir nebze daha dirayetli olduğunu söyleyebilirim. Yine de hamileliğin bundan sonraki sürecinde hastamızın çok daha dikkatli olması gerekecek. İkinci bir düşük tehlikesini kaldıramayacaktır. Uzun bir süre yatak istirahati ve mümkün olduğunca stresten uzak bir yaşam gerekiyor kendisine. Kadın doğum uzmanı meslektaşım daha detaylı muayene ardından gerekli bilgilendirmeleri zaten yapacaktır. Tekrar geçmiş olsun.”

Doktorun yaptığı açıklamanın ardından yanımızdan uzaklaşmasıyla Adem amca elime şefkatli bir tavırla elini yaslayıp sonrasında benden uzaklaşarak banka otururken, Asiye teyze de Derya'nın desteğiyle yanı başına oturdu. Bir süre hüznü çift, boş bakışlarla beton zemine bakmaya devam ederlerken en sonunda nefesi kesiliyormuş

gibi can yakan bir of çeken Adem amca, “Ki... Kimden?” diye sordukunda Derya hıçkırarak hüznle arkasına döndü. Ağlamasını bastırmak istercesine elini ağzına yaslariken Asiye teyzenin, “Bilmiyorum,” demesiyle Adem amcanın yüzü öfkeden daha da kızardı.

“Ne demek bilmiyorum, Asiye! Söylemedi mi? Dur... Yoksa?”

Onun da aklına belli ki birinin Nazlı’ya kötülük yapmış olma ihtimali gelmişti ama Asiye teyze, “Yok, bey. Değilmiş öyle,” dediğinde yaşlı adam rahatlamayla kahrolma arasında bir duygu karmaşasına düştü. En sonunda, “Allah’ım, sen aklıma mukayyet ol! Ne günah işledim de evladımla sınanıyorum ya Rabbi?” diye yakaran adam ayaklanıp yakasını çekiştirerek çıkışa doğru adımlarken ben de yıkılacakmış gibi duran Asiye teyzenin yanına oturup ellerini kavradım sıkıca.

“Geçecek Asiye teyze. İnan bana her şey yoluna girecek.”

Her şey yoluna girecek miydi bilinmez lakin bir daha hiç kimse-
nin hayatı eskisi gibi olmayacaktı...

İki Gün Sonra...

Hastaneden ayrılıp eve gelmelerinin üzerinden iki gün geçmişti. Doktorun söylediklerinden sonra tüm ev halkı tetikteydi, kimse Nazlı’yı yeniden tehlikeli bir duruma sokmak istemiyordu ama Adem Bey her geçen günle biraz daha kedere boğuluyordu. Kızı, canı, her şeyden kıymetliydi lakin baba yüreği olan biteni sindiremiyor, böylesi bir bilinmezlik içinde yaşamaya devam etmek azap oluyordu yaşlı adama.

Bir gün kızıyla aynı odada bulunmaktan kaçacağı aklına gelmezdi. Onun o gülümsemelerine alışkın olduğu yüzüne bakamayacağı bir an olacağı aklına gelmezdi ama buradaydı işte... Evlere sığamadığından ayaza kesmiş havada boş sokaklarda dolanıyordu.

Başlarda kendi derdine düştüğünden kulakları seslere sağırdı lakin bir zaman sonra uğultular gelmeye başladı kulağına.

Umursamadı, yine birileri dedikodu peşinde olmalıydı.

Haklıydı da... Fakat aklına gelmeyen, o dedikoduların göbeğinde kendi ailesinin olmasıydı.

“Küçük kız çocuk düşürmüş diyorlar. Evden çıkarken görmüş bizim hanım.”

“Hey gidi Adem abi be... Neler geldi adamın başına bu yaşımda...”

“Kimden olduğu da belli değilmiş. Evli bir adamdan belki de... Yoksa ne diye gizlesinler?”

“Ne oldum demeyeceksin işte bu hayatta...”

Fısıltılar uğultuya dönüştükçe kulakları sağır olsun istedi yaşlı adam. Onun kızı, biricik Nazlı'sı üç kuruşluk adamların diline dolanmıştı. Başka bir zamanda öfkeden gözünün döneceğini düşünürdü yaşlı adam duydukları karşısında. Oysa bugün başını eğmekten başka bir şey gelmiyordu elinden. Dönüp kimseyle kavgaya tutuşacak yüzü yoktu çünkü ne duyduysa doğrudu. Neredeyse elli yaşındaydı. Bu yaşma dek bir kez olsun eğilmeyen başı iki günde yerden kalkmaz olmuştu.

Gözlerinden akan keder dolu yaşlarla hızlı hızlı adımladı sokakta. Bunca seneyi şerefi için yaşayan adam, bugün her şeyi boşu boşuna yaşamış gibi hissediyordu. Bir daha hiçbir zaman başı dik yürüyemeyecekti sokaklarda...

Bir Hafta Sonra...

Eylül'den...

Bu eve misafir olarak değil de evin üçüncü kızı olarak gelişim on altı yaşındaydı. Sahip olduğum tek aileyi bir gecede kaybettiğimde koskoca dünyada ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Birkaç sene evvel evlatlık olduğumu öğrenmiş, bunu kabullenmeye başladığım yıllarda da onları kaybetmiştim. Çocukluğumun onlardan önceki yıllarını hatırlamıyordum. Bazen kesik kesik rüyalar görsem de

hiçbir anı somutlaşmıyordu. Hiç hatırlamadığım yıllara ait anılara tutunmaya çalışmak öyle zordu ki ben de bana sahip çıkan ailemle olan anılara tutunmayı seçmiştim.

Ama bir gün gelmiş onları da kaybetmiştim.

Kimilerine göre çocuk değildim, on altı yaşımıdaydım ama ruhum aldığı darbelerden ötürü hâlâ çocuktum. Daha kaç kere kimsesiz kalacaktım? Kaç kere daha terk edilen olacaktım?

O günlerde o belirsizliğin içinde elimden tutan Adem amca olmuştu. Kızlarına dünyanın en iyi babası olan adam, bana da bir baba kadar şefkatle yaklaşmıştı. Asiye teyze de sevgisiyle sarmış, beni de hanelerinin bir üyesi olarak kabul etmişlerdi. Sadece bu yüzden bile bir ömür onlara minnettar kalacaktım. Çünkü hiç kimse iki kez aile bulacak kadar şanslı değildi bu hayatta...

Yıllarca sevgiye, sıcaklığa, neşeli kahkahalara tanıklık ettiğim evde bir haftadır yas havası hâkimdi. Her daim dimdik duran, şefkat yüklü bakışlarıyla hepimizi saran, gurur dolu sesi hep evin duvarlarında yankılanan Adem amca kaybolmuştu. Bedenen buradaydı belki ama ruhu bizden çok uzaklardaydı. İki gün önce sokakta yığılıp kaldığı haberi eve ulaştığında hepimizin yüreği ağzına gelmişti. Kalbine bir şey oldu diye korkmuştuk ama yaşadığı üzüntüden dolayı tansiyonu yükselmişti. Buna bile şükreder hâldeydik, daha kötüsü olmadı diye rahatlamıştık. O günden beri de evden dışarı adım atmamıştım. Konuşulanları duyduğumu biliyordum. Artık hepimiz mahallede dedikoduların kaynadığının farkındaydık. Nazlı'nın lafı, ne kadar meraklı varsa hepsinin dilindeydi...

Asiye teyzenin artık dökcek tek damla gözyaşı kalmamıştı. Öyle çok ağlamıştı ki şimdilerde sadece susuyordu. Bir yanı kocasına bir şey olacak diye, bir yanı kızı yeniden avuçlarından kayıp gidecek diye korkuyla bekleyen kadın; bir çöpü yerinden oynatıp da yuvasını başına yıkmamak için susuyordu. Sanki zaman her şeyi silip atacakmış gibi susuyordu.

Derya ise ellerinden kayıp giden ailesini bir arada tutmak için çırpınıyordu. Ablalığı kardeşine küsmesine engel oluyor ama içten içe tüm bu yaşananlara sebep olarak Nazlı'yı buluyordu.

Ben... Ben hiçbir şey bilmiyordum. Kimseye bir faydam dokunmuyordu. Kimse benimle konuşmuyordu. Belki de sırf bu yüzden geldiğim günden beri ilk kez bu ailede kendimi misafir gibi hissediyordum.

Okuldan geldiğimde ev halkı yine dünden farklı değildi. Adem amca köşesinde sessizce oturuyor, Asiye teyze oyalanmak ister gibi tertemiz tezgâhı silmeye devam ediyor, Derya da kim bilir kaçınıcı kez Nazlı'yı kontrol ediyordu. Bir haftadır Nazlı'nın ağzından tek kelime çıkmamıştı, hâlâ hayatındaki kişi her kimse saklamaya kararlıydı. Babasının başına gelenden sonra ona da bir şey olacak diye korkmuştuk ama neyse ki iyiydi. Yine de bu daha ne kadar böyle devam edecek, bilmiyordum.

Üzerimi değiştirip salona geçtiğimde sofrayı kurmaya başlayan Derya'nın yanına adımladım. O da perişandı, ailesini toparlamaya çalıştıkça her şeyin elinde kalması canını yakıyordu. Ben de tabakları alıp arkadaşşıma yardım ederken merdivenlerden gelen seslerle bakışlarımız refleksle o yana döndü. Nazlı'yı bulan bakışlarım heyecanla parlarken sonunda odasmdan çıkmaya karar vermiş olmasıyla içimde bir umut filizlendi.

Derya da benden farksızdı. Sonunda çabalarının karşılık bulunduğunu düşünüyor olmalıydı. Asiye teyze bir an için kızına, ardından telaşla kocasına baksa da Nazlı kimselere bakmadan doğruca babasına bakıyordu. En çok ona mahcup hissettiğini biliyordum çünkü Adem amca, bir kız çocuğunun sahip olmayı isteyeceğı bir babaydı.

Üzerindeki soluk gri eşofman takımı ve rengi kaçmış yüzüyle bir hastadan farklı görünmüyordu Nazlı. Oysa bu evde kendine özen göstermeyi en çok seven oydu. Süslenmeye, bakımlı olmaya bayılırdı. Derya vücuduyla barışık olmadığından gizlenmeyi sever, ben de rahat olmaktan hoşlanırdım ama Nazlı hep farklıydı. Şimdiyse ruhunun yorgunluğu yüzüne yansımıştı.

Benimle konuşmak istemediğı için neler hissettiğini hiç soramamıştım ama yaşadıklarının ona ne kadar ağır geldiğinin farkındaydım. Her ne yaşamış olursa olsun içine düştüğü bu durumu istememişti. Bu, gözlerinin ferini kaybetmesinden belliydi. Her şeyden öte

artık babasının nazlı kızı olamayacağını düşünmek onu mahvediyor olmalıydı. Oysa yanıliyordu. Adem amca bu hayatta her şeyden çok kızlarını severdi. Ne olursa olsun onlardan vazgeçmezdi.

Nazlı ve Derya başlarına ne gelirse gelsin sadece böyle sevgi dolu bir babaya sahip oldukları için bile çok şanslıydılar.

Her birimiz endişeyle Nazlı'ya bakmaya devam ederken Adem amca başım kaldırmadı ama Nazlı ürkek adımlarla babasına doğru ilerlemeye devam etti. Dizlerinin üzerine çöküp koltukta oturan adama ürkek bakışlarla bakarken, "Baba..." dediğinde Adem amcanın omuzları titredi. Kızını sarmakla onu kendinden uzağa savurmak arasında nasıl savaş verdiği öyle belliydi ki...

"Beni affet demeye yüzüm yok. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kendimden nefret ediyorum," dediğinde Nazlı, Adem amcanın elleri kucığında yumruk oldu. Acısını kızından çıkarmak yerine kendinden çıkarıyordu.

"Yaptıklarımın, bu utancın bir affı yok biliyorum ama... Hiç değilse kendi günahımı temizleyeceğim," dediğinde Adem amca ilk kez başını kaldırıp kızının yüzüne baktı. Nazlı yeniden dudaklarını aralayıp, "Baba..." dediği sıra kapının zili çalarken herkes perişan hâlde olduğundan hızlıca ayaklanıp odadan çıktım.

Telaşla kapıyı açtığımda gördüğüm adamla şaşırıırken, "Tolga? Ne işin var senin burada bu saatte?" dediğimde aklım karışmıştı. Tüm gün ona ulaşamadığım için endişeliydim ama eve geldiğimde evdeki karışıklıktan aramak aklıma gelmemişti.

"Eylül..." deyip sustuğunda aklım içerideki karmaşaya takılırken, "Tolga, şimdi gitsen olur mu? Ev hiç müsait değil, durumlar karışık biliyorsun. Adem amca ile Nazlı konuşuyorlar," dediğimde Tolga'nın bakışları bir an için acıyla doldu sanki. Son günlerde yaşadıklarımızdan dolayı bir türlü onunla vakit geçirememiştim ama bu hâlleri beni de üzüyordu. Olan biten malumdu elbette ama sanki onun da bir derdi var gibiydi. İlilenmiyor olmama mı kırılıyordu acaba?

Sanki canı çekiliyormuş gibi güçlkle, "Eylül... Özür dilerim..." dediğinde neden birden böyle söylediğine bir anlam veremedim.

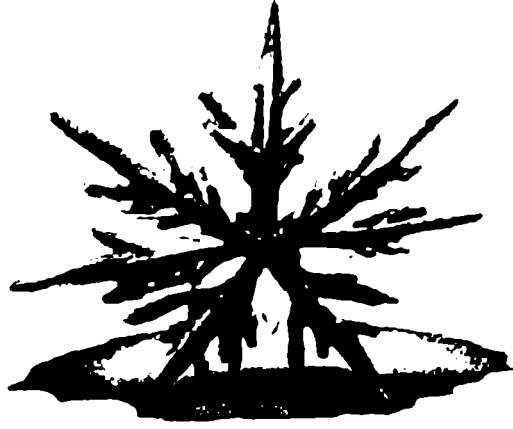
"Neden özür diliyorsun? Asıl ben özür dilerim, son günlerde

ilgilenemedim seninle ama biliyorsun...” dememle elleriyle yüzünü sıvazlayıp inlercesine soluklandı. Bu hâllerine bir anlam veremezken yeniden, “Özür dilerim,” deyip ben engel olamadan içeri geçtiğinde, “Tolga!” diye arkasından telaşla seslendim. Şu durumda burada olmasını nasıl açıklayacaktım insanlara?

Peşinden koşturduğumda salona girişiyle ben de peşi sıra girerken herkesi hayretle Tolga’ya bakar hâlde buldum. Hâliyle neden burada olduğunu anlayamamışlardı. Utandığını düşündüğüm Nazlı’ya döndüğümdeyse onun, başını eğmiş hâlde kenara geçtiğini görüp yanına adımlayacakken salona bomba gibi düşen sözlerle yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

“Adem amca... Tüm bu yaşananlar için senden özür dilerim. Müsaaden olursa Nazlı’yla hemen evleneceğiz.”

Geçmiş...

"Onunla ne zaman tanışabiliriz İclal Hanım?"

Genç kadın heyecan dolu bakışlarıyla bahçenin diğer tarafında neşeli gülüşleriyle zıplayan kızı seyrediyordu. Ondan gözlerini alamıyordu âdeta. Uzun saçları her zıplayışında havalara uçuşuyor, kahkahası gökyüzünde salınan kuşların civıltılarını andırıyordu. Nasıl masum, nasıl güzeldi...

"Araştırmalarımız tamamlandı. Şartlarınız evlat edinme işlemleri için uygun görünüyor, raporun da olumlu geleceği kanaatindeyim," diyen İclal Hanım tebessümlü ama tedirgin bakışlarını bahçenin diğer tarafındaki küçük kıza çevirdi.

"Geçen sefer de bahsetmiştim. Melek, buraya çok bağlı bir çocuk. Hiçbir zaman bir aileye sahip olamadığı için terk edilme duygusunu da bilmiyor. Birçok çocuk özellikle okula başladıklarında bazı gerçeklerin farkına varıp bir aile isterler ama Melek öyle değil. Onun yuvası zaten burası. Ailesi, yanında gördüğünüz çocuklar," derken Yusuf Ali ile İsmet'e baktı buruk bir tebessümle.

Melek onlardan ayrılmazdı da ayrılırsa bu çocuklara ne olacaktı?

Geride kalan olmak her zaman daha fazla acı demekti.

Aynur Hanım ve Rıdvan Bey birbirlerine baktılar tedirgin bir ifadeyle. Bu kararı kolay almamışlardı. Kaybettikleri bebeklerinden sonra bir daha çocuk sahibi olamayacaklarını öğrendiklerinde bunu kabullenmeleri kolay olmamıştı ama sevgileri her şeyden üstün gelmişti en sonunda. Ayrılmak yoktu, bir masuma aile olurken yuvalarını onunla düğümleyeceklerdi. Evlat edinmek tezgâhtan ürün seçmek gibi bir şey değildi, en azından buraya gelen birçok çiftin aksine Aksoy çifti bunun farkındaydı. Yalnızca küçük bir kız çocuğu olsun istemişlerdi ve hayat onların karşısına Melek'i çıkarmıştı. Adı gibi meleğe benziyordu gerçekten de...

Aynur Hanım ilk gördüğü anda vurulmuştu ona. O dünyalar güzeli kız çocuğuna annelik yapmaktan daha çok istediği bir şey yoktu artık. Rıdvan Bey'in de görür görmez yüreği ısınmıştı küçük kıza. Terk edilme öyküsünü duyduklarında da öfkelenmişti genç adam. Onlar bir evlat için canlarını vereceklerken bu masuma sahip olan caniler onu ölüme terk etmişlerdi. Böyle mahlukatlarla aynı havayı solumaktan nefret ediyordu genç adam.

Defalarca kez yetimhaneye gelmişler, her gelmelerinde Melek'e daha da bağlanmışlardı. Araştırma süreçleri boyunca onunla tanışma imkânları olmamıştı ama artık vakti gelmişti. Melek de onları tanıyacaktı ve inşallah onlarla evine dönecekti...

"Biz durumun az çok farkındayız İclal Hanım ama merak etmeyin. Melek bizimle gönül rızasıyla gelmek isteyene kadar bekleriz. Onu ikna etmek için ne gerekirse yaparız," dediğinde İclal Hanım ümitsiz bir hâlde baktı kadına. Onu ikna etmek için önce Yusuf'u ikna etmeleri gerekecekti. İşleri çok zordu...

Düşündüklerinden daha zor bir sınavdaydılar şimdi. Daha soyadlarını vermeden kızları olarak kabul ettikleri küçük kıza ulaşamıyorlardı. İclal Hanım abartmıyordu, Melek gerçekten de buradan ayrılmak istemiyordu. İlk tanışmaları güzel başlamıştı aslında, ta ki Melek onların ne için geldiklerini anlayana kadar...

Onu götürmek istiyorlardı. Yusuf'tan ayırmak istiyorlardı.

Asla gitmeyecekti! Yusuf'u bırakmazdı Melek...

Bağırmişti onlara, çığlık atmıştı, küçük bacaklarıyla tekmeler savurmuştu. Normal zamanda kimseye böylesine tepkiler vermeyen küçük kız, birileri onu almaya çalıştığında hep aynısını yapıyordu. İsmet anlatmıştı ona, yabancılar bağırarak çocukları sevmezmiş. Hep bağırıyordu gelenlere, hiç gülmüyordu, sonra da gidiyorlardı zaten...

Ama bu seferkiler bir türlü gitmiyordu. Melek onları görmek istemiyordu, her defasında ağlıyordu ama tuhaf ki kadın da bazen ağlar gibi bakıyordu ona. Gözlerinin içi ıslak ıslak oluyordu ama yine de gülümsüyordu. Aslında çok güzel gülümsüyordu ama Melek onu istemiyordu. Onu buradan götürmek isteyen kimseyi sevmiyordu...

Rıdvan Bey günden güne umudunu kaybetmeye başlamıştı ama karısının bu küçük kıza nasıl derin bir sevgiyle bağlandığının da farkındaydı. Onu almadan gitmek istemiyordu. Genç adam sağduyusuyla durumu kabullense de eşi kabullenmiyordu. Her geldikleri günle birlikte Aynur Hanım bazı şeylerin de farkına varmıştı. Melek buradan ayrılmak istemiyordu çünkü Yusuf'u bırakmak istemiyordu.

Son bir fikirle çaldı Aynur Hanım, İclal Hanım'ın kapısını. "Yusuf ile sizin gözetiminizde bir kere görüşebilir miyim?"

İclal Hanım, neden böyle bir şey istediğini başlangıçta anlayamadı ama kadının iyi niyetinden de şüphe duymuyordu. Melek'e olan sevgisine de yeterince şahit olduğundan en sonunda kısa bir görüşmeyi kabul etti. Zaten yanlarında olacaktı, en ufak bir sorunda derhâl görüşmeyi bitirebilirdi.

Yusuf Ali, İclal Hanım'ın yanına geldiğinde mutlu görünse de orada gördüğü kadınla yüzünü astı. Aynur Hanım'm kim olduğunu biliyordu. Melek'i almak isteyen kadındı o... Yıllarca onun gibi bir sürü kadın gelmişti ama hepsini kaçırmayı başarmışlardı.

Ama bu kadın bir türlü gitmiyordu. Yusuf korkmaya başlamıştı artık. Onun Melek'i ikna etmesinden, vazgeçmemesinden korkuyordu.

"Yusuf Ali, gel oğlum," diyen İclal Hanım'a uydu. Hayatta sevgi ve saygı duyduğu tek yetişkindi o. Anneye en yakın olan insandı.

"Aynur Hanım'ın kim olduğunu biliyorsun değil mi?" dediğinde Yusuf, çatılı kaşları altında öfkeyle parlayan gözleriyle baktı kadına. "Melek'i bizden almak istiyor o. Biliyorum!"

Aynur Hanım kendisinden nefret ediyormuş gibi görünen güzel yüz-lü çocuğa şefkatle baktı. Onu da çekip alabilseydi buradan, hatta tüm çocukları... Ama imkânları belliydi, gücü belliydi onun da... Yalnızca sevgi dolu bir ailenin de Yusuf yüzlü bu güzel yavruya aile olması için dua edebilirdi. Şimdiki mevzusu ise Melek'ti. Belli ki kızına kavuşmak için bu öfkeli küçük beyi ikna etmesi gerekecekti.

"Benim ismim Aynur. Bana bakışlarından dolayı benden pek hoş lanmadığını anladım ve bu duruma çok üzüldüğümü sana söylemek iste-rim," derken terleyen ellerini ovuşturdu genç kadın. Karşısındaki çocuktan korkuyordu çünkü düşündüğü gibi onu ikna edemezse kızına kavuşama-yacaktı, bir kere daha yavrusunu kaybedecekti. Aynur Hanım çoktan yü-reğinde Melek'in annesi olmuştu bile, ondan vazgeçemezdi. Anneler evlat-larından asla vazgeçmezdi.

"Ben... Kendimi sana anlatmak istedim. Eğer sen de dinlemek istersen," dediğinde Yusuf Ali kalkmak için ayaklanacaktı ki İclal Ha-nım'ın bakışlarıyla durmak zorunda kaldı.

"Ne anlatacaksınız ki bana?"

"Neden burada olduğumu, neden Melek'i istediğimi..."

"Melek benim ailem! Onu buradan götürürsen mutlu olmayacak!" dediğinde, "Mutlu olmayacağım!" diye haykırıyordu gözleri. Aynur Ha-nım da İclal Hanım da bunu görüyordu elbette ama hayat bu andan ibaret değildi. Bir çocuğun kurtulma ihtimali varsa bunu göz ardı ede-mezlerdi.

"Bak Yusuf... Eşim ve ben birbirimizi çok severek evlendik. Ne ya-zık ki çok istediğimiz hâlde bir çocuk sahibi olamadık," derken yıllar ev-vel kaybettiği bebeği yüreğinde hâlâ kor gibi yanmaya devam ediyordu ama şimdi ondan bahsetmeyecekti.

"Oysa bir çocuğumuzun olmasını her şeyden çok istiyorduk. Ona verecek çok fazla sevgi var yüreğimizde. Çok sevmek istiyoruz, el üstün-de tutmak istiyoruz, onu hep mutlu etmek istiyoruz," derken Yusuf'un

sert bakışlarında küçük de olsa bir kırılma hissetti. Bu durum genç kadını daha da yüreklendirdi.

“Bahçeli bir evimiz var bizim. Meyve ağaçları var bahçemizde, oraya salıncak kurmak istiyoruz. Hafta sonları parka gitmek istiyoruz mesela, rengârenk elbiseler almak istiyoruz ona. Odasını oyuncaklarla doldurmak istiyoruz,” derken Yusuf Ali anbean zihninde kurduğu dünyanın içinde hayal etti Melek’i... Burada sadece yetimhanenin bahçesinde oynayabilirdi. Tek oyuncağı ziyarete gelen insanların getirdiği oyuncak olurdu. Salıncak kurulsa da istediği zaman binemezdi. Parka gidemezdi...

Aynur Hanım anlattıkça kalbi ağrımaya başladı Yusuf’un. Melek’i burada, yanında isterken kötülük mü yapıyordu acaba? Melek tüm bunlara sahip olsa daha mutlu olur muydu?

Yusuf onu hep çok severdi ama Melek daha iyisini hak etmiyor muydu?

Bir aileyi hak etmiyor muydu?

“Onu... ” dedi, bir an sonra yutkunamadığından kısık çıkan sesiyle. “Alsanız bile yine görebilir miyim? Buraya getirir misiniz?” dediğinde İclal Hanım hayretle küçük çocuğa bakarken, Aynur Hanım’ın kalbi mutlulukla çarptı. Onu ikna etmişti. Biliyordu ki Yusuf ikna olduysa Melek de olacaktı. Yusuf, Melek’i onlara verecekti.

“Tabii,” derken heyecandan kuruyan boğazıyla yutkundu. “Her zaman... O ne zaman isterse getiririm,” derken İclal Hanım’dan bakışlarıyla onay alarak Yusuf’un ellerini tuttu sevgiyle. “Bana inandığın için teşekkür ederim,” dediğinde Yusuf Ali gözlerinden akan yaşla başını eğerek fısıldadı.

“Onu çok mutlu edin. Hiç yalnız kalmasın...”

Yusuf’u ikna etmek, yolun yarısını geçmek gibi hissettiriyordu Aynur Hanım’a ama hâlâ yeterli değildi. Melek, küçük yaşına rağmen etrafında olan bitenin farkındaydı. Bu yabancı kadın kendisine sevgi dolu bakışlarla bakıyor olabilirdi ama Melek onu yanında istemiyordu. O da diğerleri gibi gitse olmaz mıydı?

Üstelik Yusuf da onlar geldiğinden beri çok mutsuzdu, hiç gülmüyordu. Melek anlamıyordu, neden sürekli birileri gelip onları ayırmaya çalışıyordu ki? Hem İclal Anne'yi çok seviyordu ama o da neden bu insanları buraya getiriyordu? Gelmeseler olmaz mıydı?

Kucağında uyuyakalan Balım'ın sapsarı tüylerini okşamaya devam ederken yüzü asıktı Melek'in. Oysa üzgün olmayı sevmiyordu. Bu insanlar gitseydi de eskisi gibi oynamaya devam etselerdi keşke. Oturduğu ağaç altında sessizce iç çekerek nefes alırken yanına doğru gelen Yusuf'u gördüğünde mavi bakışları güneş doğmuş gibi parladı. Tam heyecanla ayaklanacaktı ki kucağındaki Balım'ı hatırladığında o uyanmasın diye kıpırdamadı ama tutsun diye Yusuf'a elini uzattı. Sessizce, "Gel..." dediğinde Yusuf komut almışçasına kendisine uzatılan küçük eli tutup yanına oturdu.

"İsmet nerede?"

"Yemekhanede," dediğinde Yusuf, Melek kıkırdadı. "O büyüyünce koca göbekli bir obur olacak değil mi?" dediğinde Yusuf da gülümsedi ama kalbi ağrıyordu. Büyüdükleri zaman birbirlerinin hayatlarında olacaklar mıydı?

"Melek..." derken o da Balım'ın tüylerini okşadı. Sevmekten keyif alan kedi sıcak kucağa biraz daha sığındı. Sevgi arsızıydı o da buradaki çocuklar gibi. Sevildikçe daha fazlasını istiyor, seven birini bulduğunda peşini bırakmıyordu.

"Efendim."

"Buraya gelen insanlar var ya hani," dediğinde, Melek kaşlarını hafifçe çatarak ona bakarken, "Bir sürü oyuncak getirmişler," dediğinde umursamazca omuzlarını silkti küçük kız.

"Bizim zaten oyuncaklarımız var, niye getiriyorlar ki? Getirmesinler!"

"Çocuklar oyuncakları sever diye getiriyorlar," derken bakışlarını gökyüzüne çevirdi Yusuf Ali. Ağlamak istemesi ayıp mıydı?

"Çok iyi insanlara benziyorlar. Bahçeli bir evleri varmış, bahçelerinde de salıncakları... Evlerinin yakınında park bile varmış," dediğinde, Melek huysuzlanarak, "Karnım acıktı benim, gideceğim," dedi ve kalkmaya yeltendiğinde Yusuf onu bileğinden tuttu.

“Onlarla gitmek istemez misin?” diye kalbi acıyarak sorduğunda küçük kız öfkeyle, “Hayır!” diye haykırdı. Onun sesiyle Balım yerinde sıçrayıp kucağından kalkarken Melek sinirle ayaklandığında Yusuf da peşinden kalktı telaşla.

“Melek, dur!” dediğinde küçücük ayakların adımlarına yetişmesi zor olmadı. Önüne geçtiğinde Melek ona bakmazken, “Onlarla... Gitmen lazım Melek,” dediğinde Melek’in kalbi acıyla doldu. Gözlerinden akan yaşlarla, “Hayır!” diye bağırdığında gücü kalmamış gibi üzüntüyle yere otururken Yusuf da acıyla bacaklarını büküp karşısında yere oturdu. “Melek...”

“Gitmek istemiyorum. Beni gönderme,” diye ağlayıp küçük kollarıyla tutunmak ister gibi Yusuf’a sarıldığında Yusuf da kollarıyla sardı küçük bedeni. Sanki canı çekiliyormuş gibi hissediyordu ama doğrusunun böylesi olduğunu biliyordu. Bunca zaman bencilce yanında istemişti Melek’i ama o hep daha fazlasını hak ediyordu. Kendisi gibi kırık dökük bir hayatı değil, mutlu bir hayatı hak ediyordu.

Nefes alamıyormuş gibi güçlkle yutkunup, “Gidersen... Ben de mutlu olacağım,” dediğinde yalanı dilini yaksa da Melek’i ikna etmek zorunda olduğunu biliyordu. Eğer Yusuf üzgün olursa Melek buradan gitmezdi ama gitmeliydi. Bencilliği yüzünden onu sevecek bir aileden mahrum edemezdi. Hem söz vermişti o kadın, Melek’i hep yanına getirecekti. Zaten biraz daha büyüdülerinde de yeniden bir arada olacaklardı.

“Ben gidince niye mutlu olacaksın ki? Ben hiç mutlu olmam gidersem. Gitmeyeceğim ben!” diye ağlayarak bağırdı küçük kız. Yusuf onun ıslanan yüzüne gelen saçlarını kenara çekti şefkatle.

“Çok sevecekler seni, çok iyi bakacaklar. Hem... Ben de geleceğim,” derken bunun asla mümkün olmayacağını biliyordu ama Melek buna inanırsa her şey daha kolay olurdu.

“Gitmesem olmaz mı?” diye ağlayarak sayıkladığında Melek, acıyla küçük kıza baktı Yusuf Ali.

“Bir gün... Yeniden bir arada olacağız,” dediğinde de Melek hıçkırarak ağlamaya devam etti. O an Yusuf’un kendisini artık eskisi kadar sevmediğini, yanında istemediğini düşünmek kalbini ağrıtırken

en sonunda çaresizce, "Ta... Tamam," diye fısıldadı. "Ama hep geleceksin, söz mü?"

Yusuf Ali sızlayan gözleriyle umut bildiği masmavi gözlere bakıp, "Söz," derken onun yanına geleceği günlerin hayaline tutundu. O gide-meyecekti ama Melek ona gelecekti. Büyüyene kadar bu da onlara yeter-di. Sonra da kimse onları ayıramayacaktı.

Melek küçük kollarıyla Yusuf'a sarılıp, "Hep senin gelmeni bekle-yeceğim," diye sayıkladığında Yusuf da küçük kızı sarıp saçlarından öptü defalarca. "Ben de seni bekleyeceğim hep," dediğinde iki küçük çocuğun bahçenin ortasındaki vedası onları izleyen herkesi gözyaşla-rına boğdu. Melek'in gideceğini öğrenen İsmet de bir süre ortalığı aya-ğa kaldırsa da en sonunda Yusuf'un buna razı olduğunu duyduğunda sessizliğe gömüldü.

Yusuf böyle olmasını istediye doğru olanın bu olduğuna inanmış olmalıydı...

Günler sonra Aynur ve Rıdvan çifti, küçücük bir çantayla birlikte arabalarına binen küçük kızı sevgi dolu gözlerle izlerlerken birbirleri-ne şükür dolu bakışlarla bakıp arabaya bindiler. Araba hareket etmeye başladığı anda içli içli ağlayan kız, telaşla arka cama dönerken kendi-sine acıyla bakan çocuğa yaşlı gözleriyle bakmaya devam etti. Bir yanı kendisini bıraktığı için ona küskün olsa da aralarına mesafeler girdikçe küçük kalbi özlemle sancıldı.

Döndükleri sokakla yetimhane ve içindekiler gözden kaybolduğun-da Melek de içli içli ağlayarak önüne dönerken kucağındaki küçük oyun-cak arabaya bakıp hüznle gülümsedi.

Yusuf'un terk edildiği kundaktan çıkmıştı o oyuncak araba. Bilin-mez hayatından küçük çocuğa kalan tek hatıraydı. Bu zamana kadar yanından ayırmadığı oyuncakçı giderken Melek'e vermişti Yusuf Ali. Onda kendisine ait bir şey kalsın istiyordu. Anılar kaybolsa da bu araba kaybolmazdı ve Melek'e hep Yusuf'u hatırlatırdı.

Ona baktıkça Yusuf'u düşünürdü Melek ve ona gelirdi.

Bugünden sonra Yusuf Ali yine her kar yağdığında aynı şeyi isteyecekti.

Aileyi... Yuvayı...

Ama bu defa o ailenin de yuvanın da adı Melek'ti... Sadece Melek...

6. BÖLÜM

“Yalnızlık Durağı”

“Ayrı olsalar bile, aynı yıldızların altında
birbirlerini sevmeye devam edecekler miydi?”

Kimberley Freeman

Eylül'den...

Bir rüyanın içindeymiş gibi hissettiğim anlar olurdu zaman zaman. Bazen de bir kâbusun...

Uyanmak isterdim öyle zamanlarda. Oysa uyanacağım bir gerçeklik yoktu zira yaşadığım kâbus dolu an gerçeğin ta kendisiydi.

Yıllardır ev bildiğim çatının altında, her gün defalarca kez bulunduğum salonun eşiğinde öylece dikili kalmış karşımdaki manzarayı seyrediyordum. Kulaklarımda bir uğultu vardı ama duyduklarım engel olmuyordu.

“Müsaaden olursa Nazlı'yla hemen evleneceğiz.”

Nazlı'yla... Evleneceğiz...

Bir yanlışlık vardı ortada, bir saçmalık. Rüya görüyordum ben, rüya... Başka bir açıklaması olamazdı. Bir taraflarım açıkta kalmış, saçmalıklar zihnime dadanmıştı. Tabii ya, son günlerde aklımda olan şeyler Nazlı'nın durumu ve Tolga'yı ihmal edişimdi. Şimdi ikisi birden saçma bir şekilde bir araya gelmişti.

Aptal, Eylül! Nasıl rüya bu? Ucuz senaryolu dizilerde bile olmuyor artık böylesi...

Bir an sinirden gülmek istedim ama şokun etkisiyle kaskatı kesilen dudaklarımı kıpırdatamadım. Ne gülmek için ne sesimi duyurabilmek için...

"Uyan!" diye haykırmak istedim. "Kendine gel! Uyan, Eylül!"

Sonra uyandım. Beni uyandıran Adem amcanın hiçbir zaman böylesini duymadığım öfke dolu sesi oldu.

"Ne diyorsun ulan sen!"

Eşikte kıpırdayamıyordum ama benden başka herkes şok hâlinde bir bir sıyrılmaya başlamıştı. Asiye teyze elini ağzına kapatmış bir Nazlı'ya bir Tolga'ya bakıyor, beni yok sayıyordu. Derya... Ah, Derya'm... Bir tek onun dolu dolu gözleri benim üzerimdeydi. Ne diyeceğini bilemez hâlde yüzüme bakıyordu.

Adem amca öfkeyle kalktığı koltuktan hışımınla Tolga'nın yakasına yapışmış, "Ne diyorsun ulan sen!" diye bir kere daha haykırıırken ardında kalan Nazlı acı dolu fısıltısıyla, "Baba... Ne olur ona bir şey yapma," diye çaresizce sayıklıyordu.

O an Nazlı'nın acı dolu bakışları bir an için bana döndüğünde bedenim âdeta kibrite yaklaşmış bir kar tanesi gibi usulca çözülürken kâbus bildiğim anın içinde tüm sorularım cevap buldu.

Nazlı...

Nazlı ve Tolga...

"Allah'ım! Nazlı! Ne ettin sen Nazlı?" diye feryat figan sayıklar-ken Asiye teyze, Adem amcanın sert yumrukları Tolga'nın yüzünde patlıyordu. Nazlı'nın babasını engellemeye çalışmasına daha fazla katlanamadım.

Varlığımı unutan herkese inat Derya'nın gözleri bir tek bende

takılı kalsa da adımlarımı geri geri ilerletip sarsakça arkama döndüm ve Derya'nın ardından acıyla, "Eylül! Eylül dur ne olur!" diye bağırmasını duymazdan gelerek koşar adım önce evden ardından bahçeden çıktım.

Sokağa adım attığım anda atıştırmaya başlayan yağmur ben koştukça hızlanıyordu sanki. Pencereelerde, kapı önlerinde duran insanlar ardından sesleniyor, ben hiçbirini duymuyordum. Ayaklarımdaki polar kumaşlı ev terlikleri, üzerimde penye kumaştan ince bir ev elbisesiyle sokağa ait değildim. Oysa bir eve de ait değilmiş gibi hissediyordum artık...

Yıllar boyunca yürüdüğüm sokaklardan geçtim çaresizce çırpınarak. Bir vakitler tanıdık olan her köşe daha bir yabancı hissetme sebep oldu. İlk kez adım attığım bir yermiş gibi yabancı hissettim kendimi. Sokak lambaları yağın yağmurun hızını gözler önüne sererken, dudaklarımdan çeneme doğru kayan su damlalarıyla soluk soluğa koşmaya devam ettim.

Kulaklarımdaki uğultu susmak bilmiyordu. Avuçlarımı kulaklarıma bastırdım sesleri susturmak için ama faydası olmadı. Ayaklarımı kir içinde bırakan çamurlu sular adım attıkça bacaklarıma da bulaştı. Dünyanın en kirli insanı gibi hissettim o anda. En değersiz, en çaresiz, en yalnız...

Sokak lambalarının aydınlattığı bir ara sokakta tükendi nefesim, kaldırımın kenarına yığılırcasına oturduğumda soluklarım kesik kesikti. Küçükken çok sık hasta olurmuşum, annem öyle söylerdi.

Annem...

Benim olmayan annem...

Kaç dakika geçti, evden ne kadar uzaklaştım bilmiyorum. Üzerimdeki penye elbise yağmuru emmekten ağırlaşmıştı. Terliklerim kirden rengini kaybetmişti. Saçlarım yüzümün iki yanında savrukça salınıyor, olduğumdan daha da beter görünmeme sebep oluyordu.

Ya da belki ben görüldüğümünden çok daha beter bir hâldeydim.

Başım zonkluyordu. Ellerimle alnımı ovuştururken arsız bir sancı sardı yüreğimi. Hâlâ her şeyin uyanmam gereken bir kâbus olduğunu söyleyen yanıma inat saf acı öylesine gerçektir ki... Sanki sol yanıma

dokunsam orada oluk oluk kanayan bir yara bulacaktım. Belki de sırtımdaydı o yara... Yıllar önce bırakılan diğerlerinin yanında...

Bir gecede bir ömür insanın üzerine enkaz misali çöker miymiş?
Çökermiş...

Molozların altında kalmış gibi çaresiz hissediyorum kendimi. Kurtarılmaya inancım kalmamış gibi umutsuzum. Yaralarımı hissediyor ama yerlerini bulamıyorum. Bunca yıl halı altına süpürdüğüm her şey ortaya çıkmış gibi sanki... Hissettiğim bu... İhanetin bana hissettirdiği bu...

Hatırlamadığım bebekliğimde terk edildim ben. Çocukluğumun bir dönemi puslu bir camın ardında gizli, göremiyorum. Bazen hissediyorum. Hatırlamam gereken çok önemli bir şey varmış gibi hissediyorum ama bulamıyorum. Soracak kimsem de yok. Sanki hayatım sekiz on yaşlarında başlamış gibi... Öncesini hatırlamıyorum, soracak kimseyi bulamıyorum.

Sonrasına tutundum ben de yıllarca. Hatırlamadıkça acı veren yıllarımı unutmak istedim ama o da olmadı. Bir aileye sahip olduğumu hissettiğim anda onlar da terk ettiler beni. Bunu istemediler elbette ama kalbime hissettirdiği buydu...

Sonra... Sonra bir adam girdi hayatıma. Beni sevdiğini söylerken öylesine inanıyordu ki kendine beni de inandırdı. Birinin koşulsuz şartsız beni sevebileceğine inandırdı. Bu hayatta en çok beni seven birinin olabileceği ihtimaline inandırdı. Yıllarca arayıp durduğum o yuvayı bana verebileceğine inandırdı.

Ama o da yalanmış. Bir kere daha terk edilmişim de ruhum duymamış...

Yağmur damlaları her zaman kederli yüreklerin sığınağıydı. Ne zaman kimsesiz hissetsem hep beni sarardı. Artık olmaz sanırdım, bir daha kimsesiz hissetmeyeceğime inanmıştım oysaki...

Boşunaymış... İnandığım her şey boşu boşunaymış...

İssız bir ara sokakta sırlıklam hâlde bir kaldırımın kenarında tek başımayım. Belki de hayata başladığım noktadayım. Hiç sormadım daha önce, beni kim nerede bulmuş diye... Oysa şimdi

hissediyorum, böyle bir gecede kimsesiz bırakıldığımı ruhum hissediyor. O gece birileri kurtarmış beni...

Keşke kurtarmasaymış...

Ne yaşadım ki ben bu hayatta? Ne için yaşadım? Daha kaç kere terk edileceğim ben, daha ne kadar değersiz hissedeceğim? Kimse düşünüyor mu beni? Yaşadığım bu kâbus gibi gecede ben kaçınıcı sırada geliyorum akıllarına?

Elimi kalbime yasladım bu defa da... Şefkatli bir dokunuşa her şeyden çok ihtiyacım vardı ama kendimi bildiğimden beri şefkati de kendi ellerimde arar bulurdum. Yorgun argın eve geldiğim bir akşamda tüm hayatımı sorgulamak zorunda kalacağım kimin aklına gelirdi?

Ayaklarıma çevirdim bakışlarımı. Kirli suyun içinde kaybolacaktı neredeyse... Günlerdir yağmayan yağmur neden bugün yağıyordu? Kendimi mahvolmuş hissetmek için buna ihtiyacım yoktu ki benim... Baştan aşağıya böyle hissediyordum zaten...

Nazlı'yla evleneceğiz.

Ah, Nazlı... Benim küçük kız kardeşim Nazlı...

Nasıl anlardım ben bunu? Anlamam mı gerekirdi sahi? Yıllardır aynı çatı altında uyuduğum kıza bu kadar mı yabancıydım? Bir yuvanın temellerini attığım yolda yürürken onun gölgesi ne ara ardıma düşmüştü?

Bir an için alayla bir kıkırtı kaçtı yağmur damlalarıyla ve göz yaşlarıyla ıslanan dudaklarımın arasından... Düşününce onların hikâyesindeki gölge benmişim meğer...

Nazlı ve Tolga... Benim nişanlım olan Tolga... Birkaç aya eşim diyerek insanlara tanıtacağım Tolga... Beni sevdiğini söylerken gözleri parlayan Tolga...

Ne güzel oynamışsın be Tolga...

Ellerimi kaldırım taşına yasladığımda inlercesine bir hırıltı dököldü dudaklarımdan. Yaralı bir hayvan gibi çaresiz hissediyordum. Dünyam başıma yıkılıyordu ama el uzatanım yoktu. Ellerimi taş a biraz daha bastırdığımda avuçlarımdan sızısı yüreğimin sızısını bastıramadı. Böylesi bir acının dermanı yoktu...

Etrafımdan geçip giden insanlar bir zavallıya bakar gibi bakıyorlardı yüzüme. Yine de çekip gidiyorlardı. Herkesin gidecek bir evi, bekleyen sevdikleri varken ben bir kere daha kimsesizdim. Bir kere daha yitip gitmişim rüzgârda savrulan bir yaprak gibi...

İnsan canı yandığında anne diye ağlar ya, ben bir kere daha kimsesizliğime ağlıyordum. Bu hayatta can yarası bile kimsesiz olmadığında daha dayanılır oluyordu.

Ve ben, bugün bir kere daha kimsesiz kalmıştım bu hayatta...

Saatler geçti... Bir süre evvel iğneler batıyormuş gibi hissettiğim ayaklarım yavaş yavaş o hissi de kaybediyordu. Ellerim çamur içindeydi; üstüm, başım, her bir yanımdı... İnsanlar kaybolmaya başladı sokakta, sesler kesildi, arabalar uzaklaştı...

Bir tek yağmur... O bir türlü dinmek bilmedi. O dinmedikçe ben ağladım, ben ağladıkça kimsesizliğim dört bir yanıma sarmaya devam etti.

Evden çok uzak sayılmazdım. Zaten bir insan koşarak ne kadar uzağa gidebilirdi ki?

İçten içe birilerinin beni arayıp bulmasını beklediğimi de kimsenin gelmeyeceğini kabullendiğim an acıyla fark ettim. Kimsenin umurunda değildim.

Aslında Adem amca da Asiye teyze de aile bildiğim insanlardı bunca zaman ama uçurumun diğer ucunda can parçaları olduğunda tüm hesaplar ters yüz oluyordu böyle. Bana gelmek, Nazlı'ya sırt çevirmek demekti artık ve ben bile bunu onlardan bekleyemezdim. Yerimi hatırlamam gereken noktadaydım sonunda. O evde bir odam vardı ama hiçbir zaman o evin kızı olmayacaktım ben...

Uzaklardan gelen köpek sesleri dışında sokak iyiden iyiye sessizleşmişken titreyerek kollarıma sarındım. Yine kendimi sardığım günlere döndüğümü kabullenmek zorundaydım. Hayatımın hatırladığım hiçbir döneminde bu denli çaresiz hissetmezken şimdi ne yapacağımı bilmiyordum...

Kimse gelmeyecekti. Kimse beni bulmayacaktı. O hâlde daha

fazla beklemek, umut etmekten fazlası değildi. Usulca ayağa kalktığım da ıslak bedenime vuran sert rüzgârla irkildim. Soğuğun etkisiyle bedenim titrerken başımdaki zonklamayla sular içerisindeki yolda adımlamaya devam ettim.

“Aman Allah’ım! Eylül, bu ne hâl?”

Başımı ahşap kapının kenarına yaslamışken açılan kapı ve ardından gelen korku dolu haykırıyla yerimde biraz daha küçüldüm. Başımı kaldırmak bile zor geliyordu. Bedenimde var olan hasar bir yana, yaşadığım utanç başımı dik tutmama müsaade etmiyordu.

“Gel kızım, gel içeri,” diye yakınarak beni kolumdan kavrayıp içeri alan kadına gözlerimden akan yaşlarla utanarak baktım. “Ayaklarım...” derken bakışlarım aşağıdaydı. Kirimle güzel evini kirletmekten çekiniyordum ama Seval abla hızlıca eğilip bir an bile rahatsız olmadan ayaklarımdaki terlikleri çıkardı ve kenardan aldığı yumuşak ev terliğini ayaklarıma geçirdi. Odalardan birinin kapısından çıkan adamla utancım daha da artarken, “Serdar, hayatım sen bize biraz müsaade et,” diyen eşiyle Serdar Bey başını sallayarak ardındaki odaya geçip kapıyı da kapattı.

Seval abla koluma girip beni sıcak bir odaya doğru ilerletirken sessiz gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. İçin için ağlamak bu olsa gerekti. Yaşlar durmuyor ama sesim çıkmıyordu.

Yumuşak mavi bir koltuğa oturduğumda utanç ve acı içindeydim. Sokaklarda dolanmak acıyan bakışların altında öyle zordu ki bir tanıdığa sığınmak isteyen yanıma direnememiş, soluğu ancak bir iki kez geldiğim evin kapısında almıştım.

Seval abla iş arkadaşımı, sohbet ortağımı ama belki de ilk kez en yakınımı. Ne acı ki şu an ondan başka sığınacağım kimsem yoktu.

Üzerime sardığı battaniyeyle titreyişim biraz daha çoğalırsa, “Bu böyle olmayacak, sıcak bir duş alman lazım senin,” dediğinde elini tuttum. “İs... İstemiyorum.”

“Ne demek istemiyorum? Çekinme, gel hadi donmuşsun

neredeyse,” deyip beni elimden tutarak ilerlettiğinde direnişim güçsüzlüğüm karşısında zayıf kalırken kendimi temiz bir banyoda buluverdim. Suyu ayarlayan kadın, “Hadi güzelim, ben kapıda bekleyeceğim bir güzel yıkan,” deyip banyodan çıktığında aynanın karşısında eğreti bir şekilde kalakalırken yüzümün hâlini gördüğümde bir an için kendi suretimi tanıyamadım. Gözlerim kanlanmış, yüzüm ağlamaktan ve soğuktan neredeyse mora yakın bir renge bürünmüştü. Islak saçlarım birbirine girmiş hâlde perişan görünürken insanların bana neden hayalet görmüş gibi baktıklarını daha iyi anlıyordum.

Bitmiştim ben. Tek bir gecede sahip olduğuma inandığım ne varsa kaybetmiştim.

Üzerimdekilerden kurtulup sıcak suyun altına girdiğimde tutmayan dizlerimle dermansızca yere çöktüm. Nasıl bu hâle geldiğime anlam veremiyordum. Keyifli sohbetlerden öte gitmediğimiz bir kadının, aslında bir yabancıнын evinde en savunmasız hâlimle acı çekiyordum. Öyle çok acı çekiyordum ki çığlık atmak istiyor ama bunu bile beceremiyordum.

Dakikalarca kaldığım suyun altında sadece ağladım. Öyle sessiz ağladım ki gözlerim yanmasa belki de farkına varmazdım. Bedenimi saran sıcak, her saniye kaskatı kesilen bedenimi biraz daha gevşetirken daha fazla burada gizlenemeyeceğimi bilerek küvetten çıktım ve az evvel fark etmediğim temiz havluya sarındım. Yerde dertop hâlde duran elbiseyi giyemeyeceğim ortadayken, “Eylül, kapıya senin için kıyafet bırakıyorum,” diyen kadınla daha beter utandım. Usulca aralayıp bıraktığı eşofman takımını aldığımda çaresizliğim iliklerime kadar acıtsa da mecburen kurulanıp kıyafetleri de üzerime geçirdim.

Dönen başıma rağmen ortalığı toparlayıp banyodan çıktığımda Seval abla beni kapının önünde bekliyordu. Beni görür görmez koluma girip bir odaya doğru ilerletirken, “Çok özür dilerim,” diye ağlayarak fısıldadığımda, “Bırak şimdi özrü, yorma kendini,” diyerek beni koltuğun üzerine açtığı yatağa doğru ilerletti.

“Şimdi tek kelime etmeden uzan şuraya. Ne konuşulacaksa yarın konuşuruz,” dediğinde aksine mecalim olmadığından başımı

sallarken benim için açılan yatağa girip kalın yorganı titreyerek üzerime çektim. Saçlarımı okşayan kadın ıslaklığı fark ettiğinde bir havlu alıp saçlarımı kurularken şefkati karşısında biraz daha ağladım. Biraz sonra saçlarımı son kez okşayıp, “İyi geceler,” diyerek odadan çıktığında şefkatli dokunuşu hâlâ sıcacık bir hisle saçlarımdayken, bu gece neden buraya geldiğimi sonunda anlamıştım.

Çünkü ihtiyacım olan tek şey, bir annenin sevgi dolu dokunuşuydu...

“Örgüme çilekli tokamı takalım anne!”

“Anne, resim defterimi bulamıyorum!”

“Elinde ya akıllım, kör müsün?”

“Şirin, kardeşinle düzgün konuş kızım.”

Bir süre kapının ardından gelen neşe dolu sesleri dinledim. Anne, baba ve çocuklar... Tastamam bir aile, sıcacık bir yuva...

Dakikalar önce uyandığım hâlde duyduğum seslerle üzerimde serili yorganın altına biraz daha gizlendim. Öylesine acı veriyordu ki hissettiklerimden utanıyordum. Oysa sadece bunu istemiştim ben. Sevmek, sevilme ve sıcacık bir yuvaya sahip olmak. Ait olmak...

O yuvada çocuk olamadım, anne olayım istedim ama hayat buna da müsaade etmedi. Anladım ki kimsesiz çocuklar hiçbir zaman bir yere ait olamıyorlarmış.

Gece boyu ağladığım hâlde hâlâ dökecek gözyaşım vardı ama bir vakit sonra derin bir sessizlik evi sardığında içinde bulunduğum odanın kapısı aralandı. Seval abla tüm şefkatiyle karşımda belirirken, “Uyandın demek, haydi kalk bakalım güzel bir kahvaltı yapalım,” dediğinde gecenin utancı daha da bindi omuzlarıma. O perişan hâlimle acı çekerken bu denli farkında değildim ama şimdi aklım başımda hâlimle karşısına geçip ne anlatacaktım ki?

“Şirin’den fenasın Eylül, haydi diyorum kalkma vakti,” dediğinde çekinerek yataktan çıkarken, “Evde kimse yok, rahat ol lütfen,” demesiyle gergin omuzlarım biraz daha gevşedi. Beni yönlendirmesiyle banyoya geçip elimi yüzümü yıkadıktan sonra akşama göre

bir nebze daha iyi hissederken sesleri takip ederek küçük adımlarla mutfığa geçtim.

Ahşap dolaplar yeşil duvar boyasıyla öylesine sıcak ve hoş bir uyum oluşturmuştu ki, “Evin çok güzel,” demekten alamadım kendimi. Saatler sonra dudaklarımdan dökülen ilk cümleydi.

“Teşekkür ederim hayatım. Hadi, otur bakalım çayını doldurayım,” deyip çayları koyarak yerine geçtiğinde hiçbir şey sormaması öyle garip geldi ki birden dayanamayarak, “Sormayacak mısınız?” deyiverdim.

“Sormayacağım. Anlatmak istersen zaten buradayım,” dediğinde de ellerimle yüzümü sıvazlayıp acı bir hıçkırıyla döktüm içimde biriken ne varsa...

“İhanete uğradım... Uğramışım...” derken acı dolu ifademe inat bir kıkırtı döküldü dudaklarımdan. “Ama... İhanete uğramışım gibi bile hissetmiyorum. Sanki yanlışlıkla arada olan benmişim gibi geliyor. Hata olan zaten en başından beri benmişim gibi,” derken hiç ağlamamışım gibi bir kere daha hıçkırı hıçkırı ağlamaya başladım.

En az çocukluğum kadar zor geliyordu kimsesizlik. Bu denli sevmemeyi kaldırmıyordu yüreğim...

Bir yandan ağlayıp bir yandan yarayı tekrar tekrar kanatırca-sına olanları anlatırken Seval abla ağzını açıp açıp kapattı. Kötü bir şeyler söylememek için kendisiyle savaştığı ortadaydı ama bir anlamı yoktu söylenecek hiçbir sözün. Günün sonunda bu da benim suçumdu. İnalarak, umut ederek kendini kandıran bendim. Kendisini doğuran kadının bile sevmediği, istemediği birini bir yabancı niye sevsindi?

“Kuzum benim... Ağla, ağla da sök at içinde ne varsa o haysiyetsize dair,” dediğinde dudaklarım onlarca söylenmemiş sözcüğün sızısıyla titredi.

“Ben ona ağlamıyorum ki,” dediğimde bana şefkatle bakan gözlerine tutunup ellerimi güç almak istercesine birbirine kenetleyerek fısıldadım. “İnandırdı beni abla. Bu hayatta bir kişinin de beni sevebileceğine inandırdı. Sandım ki... Ben sandım ki...” derken acıyla

hıçkırdım yeniden. “Onun en kıymetlisiyim ben, en sevdiğiyim. Bu hayatta birinin en değerlisiyim... Değilmişim ama... Farkım yokmuş kimseden, hatta... Öyle değersizmişim ki onlar birbirleriyle...” derken bulanık midemle sözcükleri yutmak istercesine elimi karnıma yasladım.

“Biri beni sevdiğini söyleyen adam...” derken parmağımdaki yüzüğü sanki o an ilk kez fark etmişim gibi telaşla çekip çıkardım yerinden. Geride bıraktığı soluk ize acıyla dokunurken, “Diğeri kız kardeşim gibi olan kız... Düne kadar derdine çare bulmak için çırpınıp durduğum kız,” diye gözyaşları arasında sayıkladım.

“Eylül...”

“Ne aptalım ama değil mi? Ona dedim ki, ‘Ben her zaman senin yanıdayım, Nazlı’. Ailesi sırt çevirse bile yanında olacaktım ben onun. Her an elini tutacak, kimsesiz bırakmayacaktım,” deyip acı dolu bir kahkaha attım perişan hâlde. “Şimdi sırt çevrilen ben oldum. Kimsesiz kalan zaten hep benmişim...”

“Kimsesiz değilsin sen,” diyen kadın ellerimi bir annenin şefkatiyle sararken nereden biliyorum diye sordum kendime. Sonra düşündüm, tek bir dokunuş bile o kadar iyi hissettiriyor ki böyle olmalı diye düşündüm. Hiçbir zaman gerçekten bilemeyecektim ama düşünmek bile iyi hissettiriyordu.

Akşama değin ağladım; düne kadar yabancı, bugünümde abla bildiğim kadının kollarında. Hiçbir derdime derman olmayacağını bilsem de bir zehri akıtmak ister gibi döktüm gözyaşlarımı. Yarın olana kadar bu kadarına hakkım vardı çünkü daha fazla kaçamazdım. Bana ait ne varsa onların arasında bıçak gibi dururken buna daha fazla devam edemezdim...

Akşam olduğunda Seval ablanın çocukları ve eşi birlikte geldiler. Özellikle eşine karşı yerin dibine girmek isteyecek kadar utanç duysam da Serdar abi öyle babacan ve iyi huylu bir adamdı ki kendimi rahatsız hissetmemem için elinden geleni yaptı. Seval ablanın çocukları Şirin ile Ali de tüm gece etrafımdan ayrılmazlarken bu

sıcacık ailenin arasında geçirdiğim akşam, üzerime yığılan enkazdan biraz olsun kurtulup nefes almamı sağladı.

Ertesi gün de pazar olduğundan bir günü daha saklanarak geçirmeyi kendimde hak bulsam da buna sonsuza dek devam edemeyeceğimi biliyordum. Her şey bitmiş olabilirdi ama hayatlarından çıkacaksam son bir vedayı hak ediyordu o insanlar...

Çocukların karşısında sahte bir tebessüme dahi gücüm olmadığından pazartesi için okuldan izin aldım. Kendi dertlerim yüzünden onları ihmal etmek içime sinmiyordu ama tuhaf şekilde bu tarz durumlardan hoşlanmayan Müdür Bey gayet sakin karşıladı. Seval ablayla birlikte evden çıktığımızda o, okula giderken ben bir süre cesaret toplamak adına sokaklarda yürüdüm. Üç gündür bana ait olmayan kıyafetlerin içinde hiçbir bağım olmayan insanların evinde kendimi toparlamaya çalışırken ne kadar başarabildim, bilmiyorum.

Sadece düşündükçe, zaman geçtikçe canımı yakan şeyler şekil değiştiriyordu. İlk gün sadece Tolga için gözyaşı dökmüştüm. Sonraki gün ablasına ihanet eden Nazlı için. Üçüncü gün yıllarımı geçirdiğim o evde kimse beni düşünmediği için...

En acısı da buydu belki de... O kadar canımı yakmıştı ki bu durum, kendi kendime cevaplar bulmaya çalışmıştım. Belki de aradıkları hâlde bulamamışlardı beni. Telefonum yanımda değildi, nasıl ulaşacaklardı ki bana?

En aciz olanı da buydu. Hâlâ umut etmek isteyen bir yanım can çekişerek var olmaya devam ediyordu.

Neredeyse vakit akşama döndüğünde günler evvel ayağымda terliklerle koşturduğum sokakta buldum kendimi. Yıllarca her gün yüzümde tebessümle adımladığım sokakta bugün ayaklarımın altında cam kırıkları varmış gibi hissediyordum. Pencerelerden, kapı önlerinden bana bakan insanları gördüğümde biraz daha küçüldüm olduğum yerde. Utanması gereken ben değildim ama neden böyle hissedemiyordum?

Yıllarca yuva bildiğim evin önüne vardığımda aldığım keskin

ama derin solukla demir kapıyı ittirip bahçeye girdim. İlk anda kendi korkularım yüzünden farkına varamasam da yaklaştıkça kapı önündeki masada tek başına oturan Derya'yı fark ettiğimde adımlarım olduğu yerde duraksadı.

O da başını kaldırmasıyla beni fark ederken gözyaşları arasında, "E... Eylül..." diye fısıldayıp koşar adım yanıma vararak boynuma sarıldığında kollarım iki yanımda cansız kaldı. Sarılmak istedim ama yapamadım.

Sanki o an fark ettim ilk kez. Kalbim yaşadığım acının etkisiyle paramparça oldu.

Seni de kaybettim Derya.

Ben ona sarılamasam da bana hiç bırakmayacakmış gibi sarılan dostum, yarası varmış da can çekiyormuş gibi ağlıyordu. Bir an sonra ona sarılamadığımı fark etmiş gibi usulca geri çekilirken acıyla bakan gözlerinde onun da günlerdir ne kadar perişan olduğunu görebiliyordum. Bencillik miydi bilmiyorum ama bu kadarı bile iyi hissettirdi. Hiç değilse düşündüğüm kadar kimsesiz değildim.

"Neredeydin? Peşinden gelecektim ama babam fenalaştı. Bu sabaha kadar hastanedeydik," demesiyle kalbim telaşla çarptı. "Doktor, 'Bir krizi daha kaldıramaz,' dedi babam için," diye acıyla sayıkladığında gözlerimden akan yaşa mâni olamadım.

"Şimdi iyi mi?"

"Biz artık hiç iyi olamayız, Eylül. Ailemiz dağıldı, her şey mahvoldu," dediğinde kaçırdım gözlerimi.

"Toparlarsınız zamanla..."

"Ne zamanı?" derken artık kızgın geliyordu sesi ama kızdığı kişi olmadığımı biliyordum. Hayata kızgındı Derya; yaşadıklarımıza, kade... Tıpkı benim gibi.

"Zaman seni yeniden bize getirecek mi? Kırılan kalbin şifa bulacak mı? Biz..." derken acıyla başını iki yana salladı. "Biz yine aynı çatı altında olacak mıyız?" dediğinde bunun olmayacağını ikimiz de çok iyi biliyorduk. Onlar bir gün yeniden bir çatı altında aile olacaklardı ama benim bu hanedeki misafirliğim çoktan son bulmuştu.

“Ben... Eşyalarımı almak için geldim. Ev müsait mi?” dediğim-
de kurgınlıkla baktı gözlerime.

“Eylül... Nereye gideceksin? Burası senin evin!” dese de bunun
böyle olmadığını biliyordum.

“Derya,” dedim bir an sonra, canımın acısına daha fazla da-
yanamayarak. “Benim için de zor, tüm bu olanlar,” dediğim sıra
bahçede olduğumuzdan evden gelen seslerle istemsizce bakışlarım
o yana döndü. Bağırış sesleri Asiye teyzeyle Adem amcadan geliyor-
du. İlk başta ne söyledikleri anlaşılmıyordu ama istemsizce aralık
kapıya doğru adımladığımda kulaklarıma vuran sesler kimsesizliği-
mi bir kere daha çarptı yüzüme...

“Konuşma artık Asiye, yeter! Bunca rezillikten sonra o haysiyet-
sizi damat diye karşıma oturtmamı nasıl beklersin?”

Adem amcanın öfkeyle söyledikleriyle ıslak bakışlarım bir an için
Derya’yı bulurken, “O pislikten nefret ediyorum!” diye acıyla fısılda-
dığında bu defa da Asiye teyzenin sesi çalındı kulağıma. Yıllarca her
hâline şahit olduğum kadına ilk kez bu denli yabancıydım belki de...
Aksini beklemeye hakkım var mıydı bilmiyorum ama bu kadar çabuk
kabullenışı karşısında hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemezdim.

“Oturtmayıp da ne yapacaksın Adem? Konu komşunun dilin-
den düşmez oldu lafımız! Yarın öbür gün kızın karnı da büyüyecek.
Sen söyle, ne yapalım? Kızımız o bizim, sokağa mı atacağız? Yok mu
sayacağız? Hataysa ben kızarım, ben küserim kızıma ama el âlemin
ağızına sakız etmem daha fazla. İkisi de istiyor madem, evlenecekler!
Ya ne olacak başka?”

“Kadın, sen aklını mı kaçırdın nasıl rahat anlatıyorsun böyle?
O herif daha düne kadar Eylül’ün nişanlısı değil miydi ha? Bu eve
öyle girmede mi? Bunca yıl seviyorum diye ortalarda dolanan herif
ne oldu da dün evleneceği kızı unuttu? Kızını böyle bir adama teslim
etmek hiç mi zor gelmiyor sana be kadın?” diyen Adem amcayla bir
süre ses soluk çıkmadı. O an buradan kilometrelerce uzağa kaçma
isteğim durup son bağı da koparma isteğimle savaşıırken benim ka-
rar vermeme gerek kalmadan Asiye teyze sözleriyle son düğümü de
koparıp attı.

Kimsesizliğim hep yüreğimde saklıydı lakin ilk kez aile bildiğim biri tarafından yüzüme çarpılmıştı.

“Sevmiyormuş demek ki... Sevse Nazlı’yla olur muydu? Ben de böyle olduğu için mutlu değilim elbette ama ne yapayım kızımı sokağa mı atayım Adem? İki kızım var bu hayatta benim, onlar bir yana dünya bir yana. Günahı da sevabı da bana kızlarımin. Sırtımı dönemem ben onlara. Tolga da kendi rızasıyla kapımıza gelip evlilik için rızamızı istedi işte, daha ne yapalım? Eylül bu saatten sonra istese de olmaz onların işi...”

“Eylül de bu evin kızı değil miydi Asiye? Sen hangi ara kalbini kararttın böyle?” diyen Adem amcanın sesi hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu kulağıma ama kendi kırıklarını bile onaramazken ona el uzatamazdım. Yine de minnettardım. Hiç değilse Adem amcanın gözünde bir kıymetim olduğunu öğrenmişim.

Yanı başımda Derya, muhtemelen duyduklarımızın etkisiyle acıyla yüzüme bakarken daha fazla burada kalmak istemediğimden kendimi belli etmek adına kapıya doğru adımladım. Şimdi kaçıp gidersem bir daha geri dönecek cesareti bulamazdım, bu yüzden yara bandı gibi çekip çıkarmak en doğrusuydu.

Ahşap kapıyı ittidiğimde salon girişinde bağırıp çağırmaya devam eden Asiye teyzenin bakışları beni bulurken kısacık bir an da olsa yaşadığı telaşı gözlerinde yakaladım. O an o telaşın sebebi söylediklerini duymuş olmam olsun isterdim ama biliyorum ki değildi.

Her şeye rağmen geri dönmekten korkuyordu.

Bunca şeyden sonra geri dönebileceğime inanıyordu.

Bir insanı yıllar boyunca tanıdığınızı zannederken böylesine yanılmak ne acıydı. Asiye teyze üzerimde çok fazla emeği olan bir kadındı ama şimdi... Tek bir gecede yaşananlarla neredeyse beni bir tehdit olarak görür hâle gelmişti.

Neyden korkuyorsun bu kadar Asiye teyze?

Kendi doğurduğundan emin olduğun kadar kendi büyüttüğünden neden emin olamıyorsun?

“Eylül...”

İsmim dudaklarından döküldüğü an, “Eylül mü?” diyen Adem

amcanın heyecanlı sesi de kulaklarıma dolarken, durumu herkes için daha da zor bir hâle sokmadan ayakkabılarımı çıkarıp usulca içeri girdim.

“Ben eşyalarımı almak için geldim. Rahatsız ettiysem kusura bakmayın.”

Başım eğik hâlde söylediklerim karşısında yanı başımda içeri giren Derya’dan yeni bir hıçkırık sesi duyulurken, “O nasıl söz kızım...” diyen Asiye teyzenin sesi bu defa üzgün geliyordu. Belki bir parça da mahcup... Ama önemi yoktu. Şu an buradan defolup gitmekten daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu.

İnsan böylesi bir darbe yediğinde, ihanete uğradığında, sokak köpeği gibi evsiz yurtsuz hissettirildiğinde canının acısıyla bir şeyler söylerdi belki ama ben kime ne diyecektim? Her şeye rağmen üzerimde öz annemden daha fazla hakkı olan kadına neyin hesabını soracaktım? Sahi hakkım var mıydı buna?

Bir şey demeden adımlarken salon girişinde Adem amca çıktı karşıma. Gözyaşlarıyla karşımda belirip bir an bile beklemeden bana sarıldığında göğüs kafesimin altında can çekişen kalbim çaresizce çırpınırken, şefkatin karşısında ne kadar aciz olduğumu bir kere daha hatırladım. Her insanın bir zaafı olurdu bu hayatta, benimki de buydu işte... Şefkat kokan tek bir dokunuşa muhtaçtım.

“Kızım, nerelerdesin sen? Öldüm öldüm dirildim başına bir iş geldi diye yavrum.”

Usulca uzaklaşıp bana acı dolu gözlerle bakan adamın karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Yaşananların onu ne kadar yıprattığı birkaç gün içinde daha da çöken yüzünden, sanki daha bir beyazlamış duran sakallarından belli oluyordu ama hâlâ beni düşünüyordu. Üstelik de samimiyeti o yorgun gözlerindeki ıslaklıktan belli oluyordu.

“İyiyim ben Adem amca. Asıl sen nasılsın? Ayakta kalma, otur lütfen,” derken onu koltuklara yöneltmeye çalıştığımda Asiye teyze kızgın bir bakış atıp, “Gel sen de,” diyerek beni çekiştirmeye çalıştı ama yapamazdım. Bu çatı altında geçen her saniye sırtımdaki sancı, omuzlarımdaki yük daha da katlanılmaz oluyordu. “Adem amca, benim gitmem lazım,” dediğimde, “Nereye kızım? Böyle hemen nereye gideceksin?” diye üzüntüyle sordu.

“Adem amca... Seni üzmek, yormak istemiyorum ama ne olur zorlama. Müsaade et eşyalarımı alayım, sonra hakkını helal edersen elini öpüp gideyim,” dediğimde gözlerinde biriken yaşlar yorgun çehresinden kayıp gitti.

“Ne hakkı kızım? Helal olsun. Bin kere helal olsun. Asıl sen bize hakkını helal et Eylül... Sen de benim kızımsın yavrum, belki bunu sana hissettirmeyi beceremedim ama Allah şahit yüreğimdeki yeriniz aynı... Başına gelenlerde benim de payım var. Ben...” deyip acıyla yutkundu. “Ben kızımı yetiştirmeyi becerebilseydim,” dediğinde ardımdan bir hıçkırık sesi daha gelirken, “Adem amca,” deyip eline uzandım.

“Yapma böyle... Konuşmanın bu saatten sonra kimseye faydası yok. Benim hakkım sana helal, Allah senden razı olsun. Öz babam olsaydın ancak bu kadar sever, kollardın beni biliyorum. Bir gün olsun el gibi hissettirmedin bu evde ama misafirliğin de bir sonu olmalı,” dediğimde itiraz eden bakışlarına yenilmeden, “Müsaadenle,” diyerek arkama döndüm ve bir şey söylemeden hızlı adımlarla yıllarca bana ait hissettiğim odadan içeri girdim.

Ve o an şok içinde aslında buraya hiçbir zaman tam anlamıyla ait olamadığımın farkına vardım.

Tüm hayatım duraklardan ibaretti benim. Hiçbir yere kök salamıyordum. Hiçbir yeri sahiplenemiyor, ait hissedemiyordum. Hiçbir yerde iz bırakamıyordum. Kapıyı son kez ardımdan kapatıp göz yaşları içinde odaya bakarken her şeye rağmen minnettardım. Hiç değilse bir süreliğine de olsa bir yere ait olduğuma inanmıştım...

Daha fazla kimsenin huzursuzluk sebebi olmak istemediğimden hızlıca dolaba doğru ilerleyerek üstteki büyük çantayı çekip aldım. Yatağın üzerine bıraktıktan sonra dolabın kapaklarını aralayıp kıyafetleri gelişigüzel toparlarken nasıl olduklarına bile bakmadan hızlıca çantanın içine teptim. Ardından bir diğer çantamı alıp kitaplarımı ve birkaç parça özel eşyamı içine doldururken yatağın kenarındaki mavi kutuya takıldı bakışlarım.

İçinde bir avuç anıyı biriktirdiğim kutuya...

Kapağını açıp bakmak bile anlamsızdı. Burada bırakmak ne kadar doğrudu bilmiyorum ama hiç değilse bunu düşünmeyecektim.

Geride kalanlar beni bir kez olsun düşünmemişken ben de onların ne hissedeceğini düşünmeyecektim.

Kutuyu tamamen yok sayarak en son dolabın alt çekmecesini açtığımda fotoğraf albümünü yakaladı bakışlarım. Uzun zamandır elime almamıştım. İnsan bebekliğine dair hiç değilse tek kare fotoğrafa sahip olurdu ama benim yoktu. Sanki hayatım okula başladığım yıllarda başlamıştı. Bir anlamda da öyleydi. Annemler beş altı yaşlarında hayatlarına dâhil etmişler beni. Öncesine dair bir hatıram, bir fotoğrafım yoktu. Nasıl görünüyordum mesela bebekken, bilmiyordum. Annem, *“Uslu bir bebedir çünkü hep öyleydin bizimleyken,”* derdi bana. Nedendir bilmem bazen öyle olmadığımı düşünürdüm. Sanki çok eskilerde bir yerlerde haşarı bir bebek vardı dünya üzerinde... Keşke o bebeği tanıyan birileri olsaydı bugün...

Geçmişin dehlizlerinde kaybolmak için ne kadar da müsait bir zamandı!

Başımı iki yana sallayarak albümü çekip aldım ama çekmece- nin kenarına sıkışan bir şeyi fark ettiğimde hafifçe çatılan kaşlarımla elimi uzattım. Ne olduğunu anlayamasam da zorlayarak çektiğimde küçücük bir oyuncak araba kaldı avcumda.

Bu da neydi?

Mavi şeritli, siyah renkli, avcuma ancak sığan metal oyuncak araba hiçbir yerden tanıdık gelmezken bir süre bir şey hatırlayabilme umuduyla bakışlarımı çekemedim fakat bir an sonra ardımdaki kapı aralandığında hissettiğim huzursuzlukla omuzlarım dikleşti.

İnsan hissediyordu. Sırtındaki hançerin sahibini hissediyordu. Kapıdan tarafa bakmadan hızlıca yatağın üzerindeki çantalara doğru ilerlerken başka bir eşyam kalmışsa da bu andan sonra umursayacak değildim. Elimdeki oyuncak arabayı telaşla hırkamın cebine attıktan sonra çantaya uzanıp fermuarı sertçe çektim. Diğerini de kapattıktan sonra ikisini elime alıp arkamı dönmüştüm ki bir adımla karşıma geçen Nazlı'yla bedenimdeki tüm kanın beynime hücum ettiğini hissettim.

“E... Eylül abla...”

Bir şey demeden yanından geçeceğim an kolumu tutmasıyla

sertçe çekmem bir olurken, “Özür dilerim,” demesiyle alaylı bir kı-kırtı döküldü dudaklarımdan.

“Tabii, özür dilersin. Tokamı aldın çünkü gizlice!”

“Abla...”

“Abla deyip durma bana!” deyip öfkeyle yeniden geçmeye yel-tendiğim sıra gözyaşları arasında, “Böyle olsun istemedim,” diye fı-sıldadığında kızgınlıktan, kırgınlıktan uyuşmuş hâldeydim.

“Seni üzmem için değil... Ben... Sevdim sadece,” diye sayıklar-casına fısıldadığında midem çalkalandı. Hissettiğim her duygunun ucu öfkeye çıkıyor, pişman olacağım bir şey yapmaktan korkuyor-dum. Hiçbir anlamı olmayan bu saçma sapan sözleri duymasam ol-maz mıydı?

“Tamam, sevdin. Mutluluklar size!” deyip yeniden geçeceğim sıra dizlerinin üzerine çöküp ayaklarıma kapanmasıyla şok içinde kaldım. “Ne... Ne yapıyorsun?”

“Abla lütfen... Özür dilerim, bir kere dinlesen,” dediğinde kol-larından kurtulmaya çalışarak, “Nazlı, kalk!” diye bağırdım. Ters bir hareket yapıp bebeğe zarar vermekten korktuğum için dikkatli ol-maya çalışsam da şu an yaşadığım bu duruma inanamıyordum.

Daha fazla tahammül edemeyerek eğilip kollarından tuttuğum kızı ayağa kaldırırken, gözyaşları içindeki yüzüne bir yabancıya ba-kar gibi baktım. Yıllarca aynı evde yaşadığım, kız kardeşim bildiğim kızla günün birinde bu duruma geleceğimi nereden bilebilirdim?

“Seviyorum diyorsun ya, arkamdan iş çevirmeseydin o hâlde Nazlı! Aptal yerine koymasaydın beni! Gelip yüzüme söyleseydin sevdiğini! Ben aptal gibi ortalarda dolanırken arkamdan nişanlımla çocuk yapmasaydın!”

Ağzımdan öfkeyle çıkan sözlerin kulağa nasıl geldiğini acıyla fark ederken, “Duydun mu?” diye fısıldadım gözyaşları arasında. “Kulağa nasıl iğrenç geldiğini duydun mu Nazlı? Ablandım ya ben senin... İnsan ablasına bunu yapar mı Nazlı? İnsan insana bu kada-rını yapar mı?”

Cam kırıkları misali dudaklarıma batan her sözle yüreğim bi-raz daha parçalanırken, “Bırak artık peşini,” diye fısıldadım. “Hiçbir

anlamı yok bunların. İsteddiğin oldu sonunda, hayal ettiğim her şey artık senindir.”

Yere bıraktığım çantaları alıp başka bir şey söylemeden kapıya adımlarken kapı kolunu çevirip kesilen soluğumla odadan çıktım. Ardımda kalan kızın hıçkırıkları koridora değin taşarken karşıma çıkan kadına son kez acıyla bakıp buruk bir tebessümle fısıldadım.

“Üzerimde çok emeğin var Asiye teyze, hakkını helal et... Bir de... Eylül bu saatten sonra istemez müstakbel damadını, için rahat olsun,” deyip başka bir şey söylemeye gerek görmeden kapıya doğru ilerledim.

Salondaki koltukta çökmüş hâlde oturan Adem amcaya son bir kez buruk bir tebessüm yolladıktan sonra, “Eylül...” diyen Derya'ya bakmaya dayanamayarak dış kapıyı açtım.

Gücümün son kırıntılarıyla kendimi evden dışarı atmak isterken karşımda gördüğüm insanlara hazırlıklı değildim.

Tolga ve ailesi... Şaşkın bakışlarıyla tam karşımdalardı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Geçmiş...

Dışarıdaki soğuk havaya inat, içerinin sıcaklığından dolayı pencere camı puslanmıştı. Pencerenin önündeki pervaza yaslanan çocuk, parmak uçlarıyla gelişigüzel buğuyu silerken ardındaki yataklardan yükselen neşeli seslere ayak uyduramıyordu.

Oysa uzun zamandır böylesine kabuğuna çekildiği olmazdı. Gülmsemek bu denli zor gelmezdi. Çok uzun zamandır yaşamak bu kadar acı vermezdi Yusuf'a...

Başını usulca duvardan tarafa çevirdiğinde orada asılı duran takvim yaprağına takıldı bakışları.

15 Kasım...

Bugün tam on beş gün olmuştu Melek gideli...

Her gün takvimden yeni bir yaprak koparıyor, Melek'i yeniden göreceği günü bekliyordu Yusuf Ali.

Ama gelmiyordu Melek... Tam on beş gün olmuştu Yusuf Ali'den gideli...

"Of... Karnım çok şişti ya! O üçüncü sütlacı yemeyecektim," diye yakınarak söylenen İsmet, yan taraftaki yatağına inleyerek uzanırken Yusuf yeniden buğulanan pencerenin üzerine perdeyi çekti. Bir gün daha geçmiş, Melek yine gelmemişti.

Yatağının kenarındaki çantasından okuma kitabını çıkaran çocuk, elindeki kitapla yatağına uzanırken, "Of! Aman of!" diye yan yatakta inleyen arkadaşına ters bir bakış attı. "Her defasında böyle olacağını bildiğin hâlde ne diye bu kadar çok yersin ki?" diye söylendiğinde eliyle şişkin karnını ovuşturan İsmet de karşılık olarak dostuna baygın bir bakış attı. "Beni yemekten daha fazla mutlu eden bir şey yok, ne yapayım," derken "Sen de somurtup duruyorsun," diye söylendiğinde Yusuf Ali cevap vermeyerek başını kitabına çevirdi.

"Bugün de gelmediği için çok üzülüyor musun Yusuf?"

Bir zaman süren sessizliğin ardından İsmet'in söylediği şeyle Yusuf elindeki kitaba biraz daha gömülürken, "Üzülmiyorum," diye fısıldadığında İsmet yan tarafındaki yastığı alıp dostuna fırlattı.

"Bok üzülmiyorsun! Bal gibi de üzülüyorsun işte, niye yalan söylüyorsun ki?"

"İsmet!" diye kızgınlıkla bağırdı, üzerine atılan yastığı sertçe kenara bırakan Yusuf Ali. "Düzgün konuş benimle!"

"Ben seninle düzgün konuşurum da sen ne zaman düzeleceksin asıl abi?" diyen çocuk, üzgünce yatakta oturur pozisyona geçti. Yatakhanelenin en ucunda yattıkları için neyse ki diğer çocuklar kendi hâllerindeydiler de onlarla ilgilenmiyorlardı. "Melek gittiğinden beri hiç mutlu değilsin Yusuf. Tamam, ben de mutlu değilim ama sen..."

"Ben, ne?"

"Sanki buraya geldiğim ilk zamanlardaki gibisin. Konuşmuyorsun, gülmüyorsun, hep tek başına oturuyorsun," dediğinde İsmet, Yusuf Ali elindeki kitaba boş bakışlarla bakmaya son verip kenara bıraktı. Sol bileğinde duran lastik tokayı sağ elinin parmak uçlarıyla okşarken, "Madem bu kadar çok üzülecektin, o zaman niye izin verdin abi onu almalarına?" diye yakınan İsmet'le Yusuf Ali'nin sağ yanağına tek damla yaş usulca süzüldü.

"Mutlu bir hayatı olsun istedim..."

"Burada da mutluydu. Biz birlikte mutluyduk," diyen İsmet, kızgınlığının hissettiği öfkeyle harlandığını hissediyordu. Bunca zamandır her şey yolunda gidiyordu, kim gelse kaçırmayı başarıyorlardı. O hâlde

neden bu defa denememişlerdi? Neden Melek'in gitmesine izin vermişti Yusuf? Biliyordu çünkü İsmet, Yusuf izin vermeseydi Melek'i onlardan kimse alamazdı.

Yaşadıklarının etkisiyle sanki biraz daha büyüdüğünü hisseden Yusuf, sol elinin sırtıyla yanağındaki ıslaklığı sertçe silip yutkundu. "En iyisini hak ediyor Melek. Sevgi dolu bir aile, gerçek bir yuva," derken İsmet'ten çok kendini ikna etmeye çalışıyordu aslında. Çünkü diğer tür-lüsünü düşünmek canını çok yakıyordu.

Melek, sıcacık bir yuvaya sahip olacaktı belki ama o gittiği gün Yusuf bir kere daha kimsesiz kalmıştı bu hayatta. Onu karların arasında ölümün pençesinden çekip aldığı gün öylesine derin bir bağ oluşmuştu ki iki çocuğun arasında, birbirlerinden uzaklaştıkça canları yanıyordu artık. Melek ne hissediyor, bilmiyordu Yusuf Ali ama kendisi her gün biraz daha artan bir acının ortasında kavruluyordu.

Bu hayatta ikinci bir şans olurdu belki ama üçüncüsü olmazdı. Biliyordu Yusuf Ali, Melek'in gitmesine izin verdiği gün bir aileye dair tüm şanslarını da kaybetmişti.

"Biraz daha çorba içsen olmaz mı güzel kızım?"

Kendisine uzatılan eli itekleyip sandalyeden aşağıya kaydı küçük kız. Çok acıkmasaydı bu kadar da yemeyecekti ama karnından gurul gurul sesler gelmeye başlayınca korkmuştu bir şey olacak diye...

Yumuşak halı üzerinde ayağındaki kırmızı renkli çoraplarla ilerleyip banyoya girdi. Yemekten sonra mutlaka elini yıkamasını söylemişti İclal Anne'si... Kendisi için banyoya bırakılan tabureyi çekip üzerine çıktıktan sonra suyu açtı. Ellerini sabunlayıp suyla duruladıktan sonra dikkatli bir şekilde aşağıya indi. Ellerini kurulayıp banyodan çıktığında koridorun ucunda onu bekleyen kadınla adamı görünce başını eğip aralarından geçti. Odadaki koltuğa çıkıp bakışlarını pencereye çevirdiğinde bahçedeki ağaçlara takıldı bakışları. Ne kadar da büyüklerdi...

Tıpkı evindeki ağaçlar gibi...

Evi... Evini özlüyordu Melek. Yusuf gitmesini söylediği için buraya

gelmişti ama çok üzülyordu. Geri dönmek istese de yolları bilmiyordu. Karanlık olunca da korkuyordu. Korktuğunda İclal Anne yanına gelirdi ama burada ağlayınca tanımadığı o kadın geliyordu yanına. İstemiyordu ama kadın gitmiyordu. Kendisi ağladıkça o da ağlıyordu, öyle anlarda Melek daha çok sinirleniyordu.

Sadece gitmek istiyordu.

Gidemiyordu.

“Eylül... Çizgi film izlemek ister misin güzel kızım?”

“Melek benim adım!”

Bu eve ayak bastığı günden beri sadece böyle anlarda sesini duyuyordu küçük kız. Bu kadın ısrarla ona Eylül demeye devam ediyordu. Melek'ti onun adı, Eylül değil!

“Hayatım,” diye nazikçe uyaran Rıdvan Bey karısının koluna dokundu usulca. “Lütfen zorlama daha fazla, zamana bırakalım,” dese de Aynur Hanım pes etmek nedir bilmiyordu. Başarmışlardı işte, kızları yuvalarına geri dönmüştü.

Aynur Hanım'ın ruh sağlığı iyiye gitmesi gereken yerde sanki günbegün daha da garipleşiyordu. Rıdvan Bey henüz tam anlamıyla idrak edemese de durumdaki garipliği fark etmeye başlamıştı. Eşi, bir kız çocuğu evlat edinmek istediğinde bu kararına sevinmişti, zira yıllar evvel kızlarını kaybettiklerinde genç kadın bir daha toparlanamayacak kadar dağılmıştı. Yıllar sonra karısı yeniden bir umuda tutunmuş, genç adam da eşinin bu kararını sonuna kadar destekleyeceğine söz vermişti. O da istiyordu elbette yeniden baba olmak... Biyolojik yollarla olması imkânsızsa bir masuma yuva olmaktan daha doğru bir yol olamazdı.

Karar verdikten haftalar sonra bulmuşlardı Melek'i...

Artık adı Eylül olan Melek'i...

Aynur Hanım ona kaybettikleri kızlarının ismini vermek istemişti. Rıdvan Bey bu fikre pek sıcak bakmasa da karısının ısrarına yenilmişti en sonunda. Kimsesiz Melek artık Eylül Aksoy olarak evindeydi. Aynur Hanım da Rıdvan Bey de bu evi kızlarına yuva yapacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi.

Sadece unuttukları hayattı. Çünkü hayat, sen ne plan yaparsan yap eninde sonunda kendi bildiğini okurdu...

Sevgi dolu sesiyle, "Güzel kızım," diyerek koltuğa oturan Aynur Hanım'ın tüm çabası küçük kızın dikkatini çekebilmek içindi. Çünkü biliyordu ki kızı ona bir kere baksa, bir kez olsun sarılsa kabullenecekti. Onun da kimsesiz yüreğinde bir anneye ne kadar hasret olduğunu hissediyordu. Yaralarını birlikte saracaklardı. Onlara gereken sadece zamandı...

"Senin adın Eylül. Burası da senin evin artık... Bizim evimiz... İçerideki oda senin, oradaki oyuncaklar, elbiseler, tokalar... Her şey... Bahçedeki salıncak da senin. Biz... Biz de seni sonsuza dek sevmek için sana gelen annenle babanız," dediğinde kısacık bir an küçük kızın bakışları yanı başında yumuşak bir sesle konuşan kadına takıldı.

Anne... Baba...

Anneyi biliyordu küçük kız, İclal Anne vardı hayatında ama baba... Onu bilmiyordu. Yanı başında yere oturmuş, sevgi dolu gözlerle kendisine bakan güçlü adama çevirdi bakışlarını. Çok güçlü görünüyordu, tıpkı masallarda anlatılan kahramanlar gibi... Acaba kendisini de korur muydu?

"Kızım," dediğinde adam, küçük kızın gök mavisi bakışları nedsiz doldu. "Bizden ne istersen yapmaya hazırız. Yeter ki sen iste," diyen adamla Melek, küçük ellerini gözlerine bastırıp akan yaşları silerek üzgün sesiyle fısıldadı.

"Beni Yusuf'a götürür müsün?"

7. BÖLÜM

“Peşini Bırakmayan Korkular”

“Bilemeyiz, belki de karanlıklardır bizi ışığa kavuşturan ve
o ışığa tutunmamızı sağlayan.”

Kimberley Freeman

Eylül'den...

İnsan hayatta hep korkularıyla sınanmış. Kaybetmekten korktuğu ne varsa bir gün karşısına çıkarmış. Kimi parasıyla kimi gücüyle kimi sevdikleriyle...

Ben hep ailemle sınandım. Hiç sahip olamadığım ailemle...

Rüzgârda savrulan bir yaprak misali savrulduğum yıllarca... Ne kadar bir yere ait olmak istersem o kadar olamadım. Bu hayattan istediğim tek şeyi hiç gizlemedim. Belki de bu yüzden karşıma çıkan her insan beni tek zaafımla kandırdı. Ben bu hayattan sadece bir yuva istedim ama o yuvaya hiçbir zaman sahip olamadım.

“Köklerin toprağına ne kadar güçlü bağlanırsa o kadar güzel

“Sen nasıl şerefsiz bir adamsın ki utanmadan karşıma çıkıyorsun? Bu nasıl bir yüz­süzlük, nasıl bir iğrençlik!”

“Eylül...”

“Adımı anma sakın!” derken yüzüne baktıkça midemin bulandığını hissettim. Bir hafta öncesine kadar evleneceğim adamdı karşımdaki ama şimdi... Sokaktaki çöpten daha değersizdi.

“Bir açıklamayı hak ediyorsun,” demesiyle alayla baktım yüzüne.

“Bir açıklamayı hak ediyorum, öyle mi? Açıklama beklemiyorum Tolga, için rahat olsun. Omurgasız bir şerefsiz olduğunu içten içe nasıl biliyorsam artık, yaptığım öyle kolay kabullendim. İnan şerefsizin teki olman hiç şaşırtmadı beni. He tabii kendime kızgı­nım, bunca zaman seninle aynı havayı soluduğum için ama o da benim aptallığının cezası olsun,” dediğimde kararın bakışlarına tükürmek istedim. Öfkelenmeyi nasıl hak görüyordu kendine?

Yere attığım çantalarımı alıp yeniden sert adımlarla yürümeye başladığımda söylediği şey öfkeyle çantaların kulplarını sık­mama sebep olurken, bunca zaman bu adamın ne mal olduğunu göremediğim için kendimden nefret ediyordum.

“Bir kere... Sadece bir kere oldu, yemin ederim.”

Alayla yüzüne bakıp, “Ne yapayım, alkış tutayım ister misin? Tek atışta baba oldun demek!” diyerek kahkaha attığımda yüzünün aldığı hâl daha da midemi bulandırdı.

“Yıllarım seni severek geçti, Eylül. Tek başına sevmenin yükü ne kadar ağır, sen bilemezsin. Bunca zaman sana ihanet etmek aklı­mın ucundan bile geçmedi ama... Karşıma beni... Seni sevdiğim kadar seven biri çıktığında,” deyip susmasıyla acı, oluk oluk kanayan kalbimi sardı. Yaşadığım ihanetin suçlusu da bendim demek ki...

“İnanmayacağını biliyorum ama bir kere oldu sadece. Çok zayıftım, çok canım yanıyordu... En başta çok seversem senin de bir gün en az benim seni sevdiğim kadar beni seveceğini düşün­düm. Sonra... Zaman geçtikçe benim sevgimin ikimize de yetece­ğini düşündüm... Ama bazen sevilmemek öyle zor geliyordu ki...”

deyip elleriyle saçlarını ovuşturdu sertçe. Hissettiği duygu her neyse başını dik tutmasına izin vermiyordu. Bakışları yerde yüzüne bakamaz hâlde konuşmaya devam ederken, koşarak uzaklaşmak istesem de bacaklarımı kıpırdatamıyordum. Bir bağ kaldıysa aramızda, o çürüyen kısmı da bugün koparıp atmak istiyordum.

“Nazlı... Hep hissettim onun bana olan ilgisini ama küçüklüğüne verdim, hayranlık diye düşündüm. Yine de o sevgi dolu bakışlar, senden göremedikçe acizleştiğim o bakışlar... Dirensem de bir defasında yetmedi gücüm. Bir kez olsun sevilen, istenen taraf olmak istedim. Anlamamı beklemiyorum çünkü sen karşılıksız sevmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım hissettiğim öfkeyi bastırmak istercesine.

Beni sevgisizlikle suçlayan, kendi ihanetine bile beni bahane eden bir adama ne söyleyebilirdim? Ne anlamı vardı bu saatten sonra...

“Nazlı hamile olmasaydı...” dedim bir an sonra acı kokan bir fısıltıyla. “Bana söyleyecek miydin?”

Sesimi duyduğu anda başını kaldırmasıyla bakışları ilk kez gözlerimle buluşurken saniyelerce susup en sonunda, “Seni kaybedemezdim... Söylemezdim...” diye güçlükle karşılık verdiğinde buruk bir tebessümle başımı gökyüzüne çevirdim. Gözlerimin yansıması olduğunu söylerlerdi gökyüzünün. Oysa bugün ruhumun yansıması gibiydi, koyu gri bulutlar her yanı sarmıştı. Birazdan patlayacak olan yağmurdan evvel usulca başımı eğip son kez baktım karşımdaki adamın gözlerine. Bundan sonra ne kadar ömrüm kaldıysa onu bir kere daha görmek istemiyordum.

“O... Masum bebek... Varlığıyla beni de kurtardı demek. Sizin ihanetinizin sonucu benim hayatımı bir yalana tutsak etmeme engel oldu, öyle mi? Hayat ne garip, değil mi Tolga?” deyip acıyla yüzüme bakan adama acı dolu bakışlarımla karşılık verdim.

“Bir yuvaydı tek isteğim ama anladım ki sen bana bunu veremezmişsin zaten... Sevgi karşılık bulamadığında azalan bir şey değildir Tolga. Sevgi ancak sahteyse kaybolur zamanla. Kendini kandırmayı bırak, olur mu? Sen beni sevmedin, sen kendinle inatlaşmayı

sevdin. Kendini seni sevmediğime inandırdın önce, sonra da beni kazanman gereken bir oyuna çevirdin. Hani benim sevgisizliğim seni ihanete sürüklemiş ya... Öyle değil o,” deyip itiraz eder bakışlarına inat devam ettim sözlerime.

“Sevgisizlikten değil... Sen kendi içinde beni cezalandırmak istedin. İhanet duygusu tatmin etti seni. Keşke böyle olmasa, keşke gerçekten o masum bebeğe verecek saf bir sevgin olsa...”

“Canın acıdığı için böyle söylüyorsun,” diyerek sözlerimi kestiğinde son kez yüzüne bakıp arkama dönmeden önce döktüm içimdekileri.

“Bir sürü yalanın içinde haklı olduğun bir şey var ama... Seni sevmediğimi söylerken haklıydın çünkü senin gibi adamlar sevmeye layık değiller. Benim gibi kimsesiz kız çocuklarının sevgisine bile...”

Uzaktan gördüğüm taksiye el ederken yanımda durmasıyla kapısını açtım. Çantalarımı bırakıp koltuğa yerleştiğimde bir kere daha ardıma bakmadım. “Gidelim.”

Geride kalan geçmişim her saniye benden biraz daha uzaklaşırken yepyeni bir bilinmezliğe doğru sürükleniyordum. Belki gideceğim yolu hâlâ göremiyordum ama bugün geçmişle hesabımın bittiğini biliyordum...

Adem Bey yaşadığı ruhani yorgunluğun etkisiyle az ileride duran koltuğa doğru adımladı. Kızlarından ayrı görmediği emanet genç bir kızın ahım almıştı ailesi... Eylül’ün güzel yüreğinde ah etmeyeceğini biliyordu ama hakkına girmişlerdi kimsesiz bir kız çocuğunun. Tüm bu yaşananları kaldıramıyordu Adem Bey.

İçeri giren kadınla adama çevirdi dalgın bakışlarını. Dünürler... Kaç kere girip çıkmışlardı bu eve Eylül’ün kayınvalidesi, kayınpederi olarak... Şimdiyse Nazlı için gelmişlerdi. Midesi almıyordu bu durumu. Onuru, gururu, kaldıysa ortada bir şerefi ayaklar altına alınmıştı.

“Buyurun, şöyle geçin,” diyerek misafirlerini hevesle koltuklara buyur eden karısına baktı hayal kırıklığıyla. En çok da Asiye Hanım’ın olanlar karşısındaki tavrı zoruna gidiyordu yaşlı adamın. Bunca sene merhametine hayran olduğu karısı, hatalı olan kendi kızı olduğu hâlde cezayı masum olana kesmişti. Eylül’ü bu kadar kolay gözden çıkarması hayal kırıklığına uğratmıştı yaşlı adamı. Düne kadar çeyiz hazırlığı yapıyordu Eylül için... Bugün o kızın nişanlısıyla kendi kızına düğün dernek kurma derdindeydi.

“Adem Bey, daha iyisinizdir inşallah,” diyen kadına bakmadan başını salladı yaşlı adam. Ne diye gelmişlerdi şimdi? Hiçbir şey olmamış gibi oturup konuşacaklar mıydı?

“Biz aslında daha önce gelecektik ama sizin de biraz toparlanmanızı bekledik. Nazlı kızımız da burada mı? Onu da görseydik gelmişken,” diyen kadınla Asiye Hanım, “Tabii. İçeride, gelir şimdi,” deyip ayaklandı. “Ne içersiniz, çay mı kahve mi? Hay Allah bilseydik hazırlık yapardık,” diye telaşla kıpırdanıp duran Asiye Hanım’la salondan içeri giren Derya, annesinin dediklerini duyduğu anda olduğu yerde kalakaldı.

“Ne diyorsun sen anne? Bu evde ne yaşanıyor günlerdir siz farkında mısınız?” diye bağırdığında, Asiye Hanım misafirler karşısında kızının tepkisine öfkeyle baktı.

“Derya!”

“Ne Derya? Bir tek bana mı saçma geliyor tüm bu olanlar? Siz!” deyip Güzide Hanım’la Tamer Bey’e çevirdi bakışlarını. İçinde öfke ateşi cayır cayır yansa da gözleri dolu doluydu.

“Siz niye geldiniz? Oğlunuz olacak şerefsizin yediği haltlar için özür dilemeye gelmediğiniz belli!” diye bağırdığında, annesi sertçe kolunu sıkıp, “Sus artık!” diye bağırdı. O sıra yerinde daha da küçülen Adem Bey, “Bırak kızı konuşsun, Asiye Hanım. Hiç değilse biri vicdanının sesine kulak tıkamasın,” dediğinde Derya, babasına üzgün gözlerle baktı.

“Ailemiz mahvoldu. Siz nasıl hiçbir şey olmamış gibi durabiliyorsunuz ben anlamıyorum,” deyip arkasına döndüğü gibi öfkeyle odadan çıktı. Odasına gitmeye niyetlenmişken karşısında bulunduğu

kardeşine hayal kırıklığı dolu gözleriyle bakan genç kız, “Değdi mi?” diye fısıldadı can acısıyla. “Tüm bunlara değdi mi Nazlı?”

“Abla...” diyen kız, üst üste aldığı darbelerin etkisiyle gözyaşlarını durduramazken ablasının sözleriyle bir kere daha yerin dibine girmek istedi.

“Belki Eylül’e yaşattıkların için pişman değilsin, ailemize yaşattıkların için de... Ama tüm bunları seni hiçbir zaman sevmeyecek bir adam uğruna yaptığın için bir gün çok pişman olacaksın.”

“To... Tolga... Beni seviyor.”

Kendisinin bile zor duyduğu bir fısıltıyla konuşan kardeşine acıyarak bakan Derya başını iki yana salladı. “O şerefsiz yıllarca Eylül’ü sevdiğini söyledi. O sevgi bile bugün bu hâldeyken sana söylediği sözlere inanmayı seçiyorsan sen bilirsin Nazlı ama şunu unutma. Bu hayatta kimse başkasının mutsuzluğu üzerine mutluluk kuramadı, sen de kuramayacaksın. Sevgini bahane ediyorsun ya sen şimdi, bir gün o sevgiyle sinanacaksın. Çünkü hayat böyledir kardeşim, kimse yaşattığını yaşamadan ölmez...”

Başka bir şey söylemeden kendini odasına atıp kapıyı ardından kapatan genç kız, acı dolu hıçkırıkları eşliğinde kapıyı kilitleyerek yorgun bedenini yatağın üzerine bıraktı. Odasının her zerresinde dostundan, kız kardeşinden öte bildiği dostundan bir hatıra gözüne çarparken bu hikâyenin kaybedenlerinden biri olduğunu biliyordu.

Bu hayattaki tek dostunu kaybetmişti, Derya. Bir daha hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olamayacaktı...

Bir Hafta Sonra...

Eylül'den...

Yaşadığım bu kaos dolu günlerin bir haftalık tatil dönemine denk gelmesi hayattaki tüm şansımı kullandığım andı belki de... Eşyalarımı toparlayıp yuva bildiğim mahalleden ayrıldığımda bundan sonra ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Harekete geçmek bazı şeyleri çözer sanmıştım ama öyle olmadı. Bir yol haritam yoktu, gidecek bir kapım yoktu, ne yapmak istediğime dair bir fikrim de yoktu...

Aslında vardı. Bunu utana sıkıla döndüğüm evde geçen misafirlilik günlerimde fark etmiştim.

“Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?” diye sormuştu Seval abla. Evinde zoraki misafir olmak benim için zordu ama o ve ailesi öylesine sıcak davranıyorlardı ki bana bir nebze daha iyi hissediyordum. Hayatım bu zamana kadar bana çizilen yollarda yürüyerek geçmişti. İnsan ailesini seçemezmiş ya, ben iki kez seçememişim mesela. Hatta üç kez... Sonrasını düşündüm. Öğretmen olmak kendi isteğimle aldığım tek karardı belki de. Onun dışında hangi yolda yürüdüysen biraz da mecbur kalmıştım.

Çocuklarla olmayı seviyordum ama özel okulda öğretmenlik yapmak benim hayalim değildi. Gitmek istesem de cesaret edememişim çünkü aile bildiğim kim varsa buradaydı. Evleneceğim adam buradaydı; işi gücü, ailesi buradaydı. Nereye gidecektim?

Bugünse kendime bahane ettiğim ne varsa silinip gitmişti hayatımdan. Geriye bir ben, bir hayalim kalmıştı. O akşam karar verdim denemeye. Gitmek hiçbir zaman benim seçimim olmamıştı ama bu defa olsun istiyordum. Sıfırdan başlamak mümkünse hayata, denemek istiyordum. O akşam bilgisayarın başına geçtiğimde aklımda gitmekten başka bir şey yoktu ama tarihe baktığımda tercihlerin kapanmasına sadece iki gün kaldığını fark etmem heyecanımı arttırdı. Bir yandan da aklım iki gün sonra başıma gelmedi diye mutluydum çünkü bu fırsat da elimden kayıp gitseydi tutunacak başka bir dalım kalmayacaktı.

Tercih kılavuzunu açtığımda uzun zaman sonra ilk kez bir şeyin beni heyecanlandırıldığını hissettim. Seçeneklerim çok fazla değildi, bu da bir nebze işimi kolaylaştırdı. İşe yaradığımı hissetmek istiyordum. Gerçekten birilerine faydam olsun, dünya üzerindeki varlığımın bir anlamı olsun istiyordum. Sayfayı kaydırırken bakışlarım kıyısından bile geçmediğim şehirlere takıldı. Yarım saatin ardından listemi tamamlayıp gönderdiğimde bilgisayar ekranına

bakarken yüzümde ilk kez kendi kararımı yaşıyor olmanın o tarifsiz heyecanı vardı.

Bu saatten sonra yuva da aile de istemiyordum. İstedğim tek şey bana ihtiyacı olan çocuklara el uzatabilmektir. Çünkü masum çocukların sevgisinden başka hiçbir şey benim kimsesiz ruhuma şifa olmayacaktı...

Pazartesi sabahı Seval abla ile birlikte yola çıkıp okula vardığımızda daha binaya girer girmez Müdür Bey'in asistanı karşıladı beni. Neredeyse ders başlayacak olsa da, "Eylül Hanım, Müdür Bey sizi bekliyor," dediğinde Seval ablaya sorarcasına bir bakış atsam da onun da bir şey bilmediğini anlayıp başımı sallayarak asistanın peşine takıldım.

Beş dakika kadar kapıda bekledikten sonra içeri girdiğimde yine hangi konuda şikâyet aldığımı merak ediyordum ama bekleme süresi uzadıkça tahminimden daha başka türlü bir durumda olduğumu anladım. Müdür Bey karşımda rahatsızdı ve bu genelde beni azarladığı zamanlarda olmazdı.

"Eylül Hocam, bu zamana kadar sizinle güzel zamanlar geçirdik," dediğinde bakışlarım merakla kısıılırken, "Tabii burada alınan kararlar her zaman bana ait olmuyor, siz de biliyorsunuz. Okul aile birliğimiz..." demesiyle gelecek olanı az çok anlamıştım.

"Üzülerek söylemek zorundayım ki okul aile birliğimizin aldığı karar doğrultusunda sizinle çalışmaya devam edemeyeceğiz."

Bir nefes alımı kadar bile zaman geçmemişken verdiğim karşılık sessizliğin içinde yankılandı. "Peki."

Cevabım karşısında masadaki bakışlarını hızla bana çeviren adam, şaşkın bakışlarla cevabımı anlamaya çalışırken, "Müsaadenizle çocuklarla vedalaşabilir miyim?" diye sorduğumda, "Ta... Tabii," diyerek başını salladı. "Teşekkürler, her şey için," deyip çantamı alarak odadan çıktığımda ardımda kalan adamı şaşırttığımı biliyordum ama çantamdan çıkaramadığım istifa dilekçemi sunsam

muhtemelen daha fazla şaşırdı. Hiç değilse buna gerek kalmamıştı.

Sakin adımlarla üç yılını geçirdiğim sınıfa doğru adımlarken ne olursa olsun buradaki öğrencilerimi unutmayacağımı biliyordum. İçinde bulundukları dünya izin verseydi onlara daha fazla şey öğretmek isterdim ama ne yazık ki mümkün olmamıştı. Tek temennim su gibi berrak ruhlarının hep masum kalması olacaktı.

Kapıyı açtığım anda sıraların aralarında koşturan, gülüşen çocuklar telaşla yerlerine otururken kursağımda bir düğüm varmış gibi hissettim. Öylesine saf ve masumlardı ki onları özlememek mümkün değildi. “Günaydın çocuklar,” deyip masaya doğru adımlarken ayağa kalkıp hep birlikte, “Günaydın öğretmenim!” diye bağırdılar.

Çantamı bırakıp gülümseyerek tahtanın önünde duraksarken, “Nasılsınız bakalım? Tatilde dinlenebildiniz mi?” diye sordum. Hemen ardından heyecanlı soluklarla birbiri ardına karşılıklar gelirken ön sıradaki çalışkan ikizlerden Sena parmak kaldırdı.

“Öğretmenim, hangi konuyu işleyeceğiz bugün?” diye heyecanla sorduğunda usulca öne doğru adımlayıp masum yüzünü sevgiyle okşayarak gülümsedim ve ardından güçlkle yutkunarak sınıfa çevirdim bakışlarımı.

“Bugün konu işlemeyeceğiz çocuklar çünkü bu, sizinle son dersimiz olacak.”

Sözlerim karşısında çocuklar şok olmuş yüzleriyle bana bakarlarken ayağa kalkan Sena, “Öğretmenim, gidecek misiniz? Bizi bırakacak mısınız?” diye hüznü bir tınıyla sorduğunda usulca başımı salladım.

“Sizi bırakmak gibi düşünmeyin çocuklar, sadece artık öğretmeniniz olmayacağım. Benden çok daha fazla seveceğiniz yepyeni bir öğretmeniniz olacak,” dediğimde beklemediğim bir anda çocuklar yerlerinden kalkıp koşar adım gelerek etrafımı sardılar. Böyle bir şey beklemediğimden içine düştüğüm sevgi çemberi gözlerimin dolmasına sebep olurken, “Öğretmenim, gitmeseniz olmaz mı?” diyen Ali’yle burukça gülümsedim.

“Maalesef Ali. Bazen insanların yolları ayrılır ama bu, birbirlerini sevmedikleri ya da unutacakları anlamına gelmez. Sizler benim ilk

öğrencilerimsiniz. Hayatım boyunca yeriniz hep özel olacak benim için,” dediğimde çocuklar üzgün suratlarıyla ardı ardına bana sarırlarken ben de dolu dolu gözlerimle her birine sarıldım. Nedense bugüne dek aramızda güçlü bir bağ kuramadığımızı düşünsem de bugün böyle olmadığını görmek her şeye inat çok iyi hissettirdi. *“Kimse ilk öğretmenini unutmaz,”* derlerdi. Umarım benim onları unutmayacağım gibi onlar da beni hep hatırlarlardı...

Neredeyse yirmi dakika sevgi çemberi içinde her biriyle vedalaştıktan sonra Müdür Bey’in daha fazla kalmamdan hoşlanmayacağını düşünerek ayaklandım. “Artık gitmem lazım çocuklar,” dediğimde üzgün bakışlarıyla itiraz cümleleri dökseler de karşılarında daha fazla güçlü duramayacağımı hissettiğimden çantamı alıp kapıya doğru adımladım.

“Birbirinize hep yardımcı olun olur mu? Birbirinizi üzecek şeyler söylemeyin. Bu sıralarda geçen yıllarınız hayatınızın en güzel zamanları olacak, hep kıymetini bilin. Başarısız olduğunuz bir zaman olursa önemli olanın çabalamak olduğunu hatırlayın. Karşınıza çıkacak her yanılsa inat siz doğru olmaktan vazgeçmeyin,” deyip daha fazla direnemediğim gözyaşlarımla burukça gülümseyerek son kez fısıldadım.

“Birbirinizi çok sevin. Hep mutlu olun çocuklar...”

Daha fazla dayanamayarak kapıyı açıp kendimi sınıftan dışarı attığımda küçük bir hıçkırık dudaklarımın arasından firar etti. Birkaç adım atmıştım ki sınıfın kapısının açıldığını duyarken, “Öğretmenim!” diye seslenen çocuğu duymamla şaşkınlıkla ardıma döndüm.

Tüm sınıfa inat bana sarılmayan Efecan...

“Efecan...”

Beklemediğim anda koşarak gelip belime sarılan çocukla kalbim hüznüyle çarparken hafifçe eğilip yüz yüze gelmemizi sağladım. “Öğretmenim... Benim yüzümden mi gidiyorsunuz?”

Hüzünlü sesini duymamla gözlerim hiç ağlamamışım gibi bir kere daha dolarken yüreğimden taşan şefkatle başını okşadım en asi öğrencimin.

“Tabii ki hayır Efecan, hiç olur mu öyle şey? Bazen gitmesi gerekir insanın, hayat böyledir,” dediğimde üzgünce eğdi başını.

“Ben sizi üzmeseydim, annelere anlatmasaydım...” diye fısıldadığında kendini suçlaması canımı yakarken, “Efecan, öyle bir şey yok oğlum,” diyerek gülümsedim sevgiyle. “Sen beni üzmedin ama ben senden son bir şey isteyebilir miyim?” diye sorduğumda hevesle başını salladı.

“İçeride söylediklerimi düşün olur mu?” diye fısıldadım. “Sen çok iyi bir çocuksun ve ileride iyi kalpli bir genç adam olduğunu görmek isterim. O yüzden sahip olduğun en değerli şeyin masumiyetin olduğunu unutma. Hayatta her şeyimizi kaybedebiliriz ama masumiyetimizi kaybedersek onu bir daha geri alamayız. Senden sadece bunu istiyorum. Kötü tarafı seçmek çok kolay Efecan, sen zor olanı başar olur mu? Hep iyi, güzel ve temiz kal.”

Belki de ilk kez ne demek istediğimi anladığını masumiyet dolu bakışlarında gördüğüm çocuk, bana sıkıca sarıldığında ben de ona sevgiyle sarılıp sırtını sıvazladım. Kendimi hep eksik ve yetersiz gördüğüm okuldan ayrılırken, buradaki çocuklar için düşündüğümünden daha fazlası olduğumu görmek her şeye rağmen içimi huzurla doldurdu.

Bir hikâye son bulsa da yazacağım yeni hikâye için her şeye inat umutla doluydum...

İki Hafta Sonra...

Neredeyse iki hafta geçmişti okuldan ayrılışımın üzerinden... Pardon, kovulmamın üzerinden...

Çalışmaya alışkın bir insan olduğumdan hiçbir yere bağlılığımın olmaması da tuhaf hissettiriyordu. Gitmeyi kafaya koyduğumdan kendime bir düzen de kuramayınca insanların evinde sığıntı gibi kalakalmıştım. Kaç kez otele gitmek için toparlansam da Seval abla her defasında durdurmuştu beni. Çocuklar da okuldan gelir gelmez

etrafımdan ayrılmıyorlardı. Böylesi zor bir zamanda onların masum sevgilerini hissetmek kendimi dağıtmama da mâni olmuştu. Bana ne istediğimi hatırlatmışlardı her defasında...

Ben artık sadece çocukların masum sevgilerini istiyordum. Bu saatten sonra hayatımda başka hiçbir duyguya yer yoktu.

Seval ablayla birlikte akşam yemeğini hazırlarken içeriden Serdar abinin sesi geldi. “Eylül! Alt yazı geçti az evvel, tercih sonuçları açıklanmış.”

Duyduğum cümleyle elimdeki çatallar tezgâha düşerken heyecanla Seval ablaya dönüp onun gülümseyen bakışlarıyla mutfaktan çıktım. Koşar adım çocukların odasındaki bilgisayarın başına geçtiğimde heyecandan ellerim titriyordu. Sonuç ekranını açıp bilgilerimi girdikten sonra tuttuğum nefesle tıkladığımda bir süre yoğunluktan sayfa açılmadı. Bir an sonra sonuç ekranı karşımda belirdiğinde ardımda duran Seval abla, “Eylül! Ne yaptın kızım sen?” diye şok olmuş sesiyle mırıldanırken, benim bakışlarım uzun zaman sonra ilk kez heyecan ve umutla parlıyordu.

Yolum uzundu, zorluydu ve hatta kimilerine göre deliceydi ama hissediyordum ki benim için yepyeni bir hayat başlıyordu...

Serdar abi çantalarımı bagajdan çıkarırken ben de bana küçük zamanda ablalık yapan kadına sevgiyle sarıldım. “Ah, Eylül... Ne diyeyim ki ben sana? Tek başına nasıl yapacaksın orada sen?” diye üzgün hâlde söylenmesine inat gülümsedim.

“İçin rahat olsun, Seval abla. Gerçek bir şeye ihtiyacım var benim, gittiğim yer bana iyi gelecek,” deyip endişesini bastırmak istercesine daha güçlü durmaya çalıştım.

Omuzlarımda yalnızlığın ağırlığı, sırtımda yarası hâlâ taze ihanetin sızısı dururken güçlü olmak kolay değildi elbette ama bu hayatta hâlâ nefes almaya devam ediyorsam sıfırdan başlamak zorundaydım.

Ve ne tuhaftır ki hayatım boyunca ilk kez, yaşadıklarım benim seçimlerimin sonucu olacaktı.

Seval abla ve ailesiyle vedalaştıktan sonra havaalanından içeri girdiğimde etrafın kalabalığına son kez bakıyor gibiydim. Bir daha yolum ne zaman bu şehre düşer yoksa hiç düşmez mi bilmiyordum. Sadece uzunca bir süre kimseyle karşılaşmak istemediğimi biliyordum.

Valizlerimle birlikte ilerlediğim sıra uçuşların listelendiği tabelaya bakarken telefonuma gelen mesaj sesiyle duraksadım. Telefonu çantamdan çıkarırken mesaj beklediğim kimse olmadığından boş bir bildirim bekliyordum fakat gördüğüm tanıdık isimle bakışlarım huzursuzlukla kısılırken Güzide Hanım'ın bana ne yazmış olabileceğini düşündüm. Mesajı açtığımdaysa anlatmak istediği şey için söze ihtiyaç duymadığını anladım.

Tek kare bir fotoğraftı gelen...

Beyaz elbisesi içerisinde dışarıdan görünen tüm masumiyetiyle elinde nikâh cüzdanını tutan Nazlı... Bir eli karnında, nikâh cüzdanını saran diğer eli yanı başındaki adamın koluna sarılı hâlde kame-rayaya gülümsüyordu.

Parmağımdan çıkarıp attığım yüzüğün bıraktığı iz hâlâ belli belirsiz orada dururken Tolga çoktan başka bir yüzük takmıştı parmağına...

"2588 sefer sayılı uçuşumuz için bekleyen yolcularımız, uçağımız yolcu alımına başlamıştır."

Havaalanında yankılanan anonsla birlikte tek damla gözyaşım ekranda öylece duran fotoğrafın üzerine düşerken başımı usulca kaldırıp elimin sırtıyla gözlerimi sildim ve son bir kez daha ardıma bakmadan telefonumu kapatıp sim kartı çıkardım. Kırdığım kart kenarda duran çöp kutusuna attıktan sonra telefonu da çantama atıp valizlerimi çekerek uçağa bineceğim kapıya doğru ilerledim.

Bu yaşıma dek sürüklendiğim hayatların içinde hep etrafımdaki insanların beni çektiği yollarda yürümeye alışkındım. Tüm bunlara yalnızca bir yuvaya ait olabilmek için katlanmışken sonunda kimsesizliğimle baş başa kalan yine ben olmuştum. Geride bıraktığım hayatı artık istemiyordum. Adım bile bana ait değilken bana dayatılan bu hayatı daha fazla düşünmek istemiyordum. Ben bugün ilk kez

kendi seçimlerimin sonuçlarını yaşayacağım bir yola çıkıyordum. Eylül Aksoy'un hazin hikâyesi bugün burada sona eriyordu.

Bundan sonra yalnızca kendimi bulmak için yaşayacaktım. Kim olduğumu ve nereye ait olduğumu...

Valizleri teslim ettikten sonra kapıdan geçip uçağa doğru ilerlerken yüzümde her şeye inat umut dolu bir tebessüm hâkimdi. Bazen her şeyi kaybetmek korktuğumuz kadar kötü olmazdı. Çünkü her şeyini kaybeden insanların sıfırdan başlamak için bir sebebi olurdu.

Benden her şeyimi alan insanlar bir tek umudumu almayı başaramamışlardı. Kendimi bulacaktım. Hayatımda ilk kez sevgi dilenmeden, şefkat aramadan yalnız kendimle kalacak ve gerçeğimi bulacaktım.

Koltuğuma oturup kemerimi bağlarken bakışlarımı küçük pencereden gökyüzüne çevirdim. Bir kuş gibi özgür olmak için önce yere çakılmam gerektiğini sonunda anlamıştım. Uçak yoğun bir uğultu eşliğinde havalanırken tebessümle gözlerimi yumdum.

Geçen her saniye yüreğimi saran karlar sanki güneş değmişçesine eriyordu ve ben belki de ilk kez içten içe yüreğimin ısındığımı hissediyordum...

İKİNCİ KISIM

Geçmiş...

Salıncakta sallanan çocukların neşeli sesleri tüm parkta yankılanıyordu. Kaydıraktan kaymak için sıraya giren çocuklar heyecanla yerlerinde kıpırdanıp sıranın kendilerine gelmesini bekliyordu. Pamuk şekeri arabası sokağın başında görüldüğünde her biri bir diğerine gösterdi. Hemen ardından çocuklar önce anne babalarına koştular pamuk şekeri istemek için...

Pamuk şekeri arabasını parkın girişine konumlandıran yaşlı adam, yıllardır buralarda gezindiğinden mahalle sakinleri de adamı tanıyorlardı. Bu durumun da vermiş olduğu rahatlıkla çocukların ellerine paraları tutuşturup gitmelerine izin verdiler. Arabanın önünde sıraya dizilen çocuklar, heyecanla sıranın kendilerine gelmesini beklerken yalnızca tek bir çocuk ağacın altında tek başına sessizce oturuyordu.

Kucağına tırmanan yavru kediye tüm dünyadan soyutlanmış bir hâlde severken yüzünde mutluluğa dair tek bir zerre dahi yoktu. "Sen de Balım'a benziyorsun ama o şimdi çok büyümüştür. Üzülme ama sana isim koymayacağım. Bir gün sen de gideceksin, o zaman ben yine yalnız kalacağım," derken kendisine sırnaşan yavru kediye üzgün gözlerle baktı. Masum kalbi ona bağlanmak istiyordu ama korkuyordu. Her geçen gün umudu biraz daha soluyordu. Kendini terk edilmiş gibi hissetmekten alamıyordu bir türlü...

Yusuf yoktu, İsmet yoktu, İclal Anne yoktu... Balım bile yoktu artık...

"Eylül, sen de şeker ister misin bebeğim? Hadi gidip birlikte alalım, bak bütün arkadaşların alıyor."

Yanı başında beliren kadına mutsuz gözlerle baktı küçük kız. Her geçen günle kafası biraz daha karışıyordu. İlk zamanlar, "Benim adım Melek!" diye bağırsa da artık tepki vermek içinden gelmiyordu. Etrafındaki herkes ona Eylül derken o da bunu kabullenmiş gibiydi sanki. Hatta bazen yaşadığı geçmişin bir rüyadan ibaret olduğunu düşündüğü oluyordu. Belki de Melek diye biri hiç yoktu. İsmet, İclal Anne... Yusuf...

Yusuf'u çok özliyordu küçük kız ama gelmiyordu. Oysa söz vermişti, geleceğini söylemişti. Onun yalan söylediğini, kendisini kandırdığını düşündükçe küçük kalbi daha çok ağrıyordu. Sanki birisi kalbinin üzerine canını acıtmak ister gibi bastırıp duruyordu.

"Eylül, bir tanem gidelim mi şeker almaya?" diyen kadınla başını yeniden eğip iki yana salladı. "İstemiyorum. Eve gidelim," deyip kucağındaki yavruyu bırakarak ayaklandığında, Aynur Hanım üzgün gözlerle kızının elini tuttu. İlk zamanlar olan hırçınlığının aksine artık dokunuşlarına pek fazla tepki vermiyordu. Başlangıçta bu duruma sevinse de zamanla morali bozulmaya başlamıştı çünkü tepkisizliği kabullenişinden değil, sanki vazgeçişinden kaynaklanıyordu.

Yetimhane bahçesinde defalarca kez neşeli cıvıltılarına tanık olduğu kızı bu evde hiç gülmemişti. Bir kere gülse, anne dese dünyalar kendisinin olacakmış gibi hissediyordu genç kadın ama olmuyordu... Bir türlü kızı, küçük kalbini onlara açmıyordu...

Eve geldiklerinde de değişen bir durum olmadı. Küçük kız ellerini yıkadıktan sonra sessizce koltuğun köşesine oturup bakışlarını uzun pencereden dışarıya çevirdi. Geldiği günden beri gözleri hep yoldaydı. Yusuf'un söz verdiği gibi ona geleceği günü bekliyordu ama o gelmiyordu.

İlk kalp ağrısını o günlerde hissetti Melek...

Belki de Eylül...

Artık adından bile emin olamıyordu...

Kandırıldığını, hatta istenmediğini düşünmek öyle acıydı ki her

geçen günle biraz daha içine kapandı. Beş yaşında bir çocuk için haddinden fazla çektiği acı omuzlarına, ruhuna, kalbine fazla geliyordu. Zaman ona hissettiği acıyı unuttursun isterken o acıyla birlikte geçmişi, anılarını, kendi benliğini de unutmaya başladı zamanla...

Çok cesur bir kız olacakken adım atmaktan korkmaya başladı. Terk edilmekten, unutulmaktan, vazgeçilen olmaktan... Bir vakitler kahkahaları etrafı sararken çok fazla gülmez oldu, minik tebessümlerle yaşadı kırık dökük mutluluklarını...

Küçük kızın bu hâlini gördükçe suçluluk duygusu her geçen gün biraz daha artan Rıdvan Bey, karısını çekti bir köşeye. "Bu yaptığımız günah, Aynur'um. Bir masumun tek isteğini geri çevirmek içine nasıl siniyor senin?" diye kırgınlıkla sorduğunda Aynur Hanım acıyan kalbini soğuttu tüm gücüyle.

"Onun için yapıyorum ben bunu Rıdvan... Bu hayata alışması için, kimsesiz olmadığını ve artık bir ailesi olduğunu kabullenmesi için geçmişi unutması lazım, neden anlamıyorsun?" dediğinde, Rıdvan Bey sessizce pencereden dışarıyı seyreden kızına üzgün gözlerle baktı.

"Ona sahip olduklarını unutturarak sevgisini kazanmaya çalışmamız adil değil. Onu kandırırken kendimizi de kandırıyoruz, Aynur. O..." deyip güçlükle yutkunarak karısına çevirdi bakışlarını.

"O, Eylül değil. O, bizim kaybettiğimiz kızımız değil. Onu Melek olarak sevmeliydik, kayıp bir ruha tutsak etmemeliydik," dediğinde Aynur Hanım şiddetle başını iki yana salladı.

"O, bizim kızımız, Rıdvan. Eylül o... Beni biraz olsun sevdiysen daha fazla bu konudan konuşup canımı yakma," deyip tebessümle kızına çevirdi bakışlarını.

"Biz onu çok seveceğiz. Birlikte mutlu bir hayatımız olacak. Geçmişini, terk edilmişliğini unutacak. Burada öyle mutlu olacak ki öncesini hatırlamayacak bile... O yüzden onu unutması gereken bir geçmişe götüremem. O çocuk da..." derken kalbinde suçluluk duygusuyla bir sancı hissetse de görmezden gelmeyi seçti. "Yusuf... O da küçük. Unutur bir gün... İnşallah onun da bir ailesi olur ve çok mutlu olur ama kızımızı ona götüremem Rıdvan. Onlardan kopmadan bize gelemes, lütfen anla," deyip daha fazla konuşmak istemeyerek mutfığa ilerledi.

“Birazdan hazır olur yemek,” diyen karısından aldığı bakışların dalgın hâlde dışarıyı izleyen kızına çevirdiğinde onun sevgisini kazansa da güvenini en baştan kaybettiklerini biliyordu Rıdvan Bey.

Kızları onlardan sadece Yusuf’u istemişti ama onlar bunu yapmadıkları gibi küçük kızın anılarından da kahramanını silip atmaya seçmişlerdi.

Aynur Hanım anlamak istemese de Rıdvan Bey’in bildiği tek bir gerçek vardı. Çünkü görmüştü, aralarındaki bağı hissetmişti.

Melek... Eylül... Adı her ne olursa olsun bir gün Yusuf’u unutacaktı belki ama hissediyordu genç adam. Zihni unutsa da kalbi asla unutamayacaktı...

İclal Hanım bahçeye açılan kapıdan dışarı adım attığında aradığı çocuğu her zaman olduğu gibi yine yıllanmış çınar ağacının gövdesine yaslı hâlde otururken buldu. Eskiden koşturup duran, Melek’in peşinde yerinde duramayan oğlan; Melek gittiğinden beri yine eski zamanlarına dönmüştü. Arada İsmet’le vakit geçirse de çoğunlukla bu ağacın altında kucağındaki kediyle yalnız kalmayı seçiyordu. Yemek saatlerinde konuşmuyordu, öğrendiği kadarıyla okulda da hep sessizdi. En çok da kendisinden uzaklaştığını hissetmek üzüyordu İclal Hanım’ı. “İclal Anne!” diyerek peşinde gezdiği o günler sanki çok uzaklarda kalmıştı. Melek’i kaybettikleri gün Yusuf’u da kaybetmişlerdi.

Küçücük bir çocuktan korkulur muydu? İclal Hanım, Yusuf’un yanına doğru adımlarken tedirgindi. Çünkü ne kadar aksini iddia etseler de İclal Hanım farkındaydı. Yusuf Ali bugün bu hâldeyse bunda kendisinin de payı vardı. Niyeti ne olursa olsun...

Yusuf Ali yanına yaklaşan gölgeyi hissettiğinde başını kaldırdı. Kalbi, hissettiği kırgınlıkla karşısındaki kadına küskündü. Eskiden olsa ona sevgiyle gülümserdi ama artık içinden gelmiyordu. Melek gitti gideli Yusuf Ali kimseye gülümsemedi. Ondan Melek’i alanlar gülümsemesini de çaldıklarını biliyorlar mıydı acaba?

“Yusuf Ali... Oğlum, üşümedin mi burada?” diyen kadın çekinerek de olsa yere, çocuğun yanına oturdu. Bakışlarıyla uzandığı yerde

gerinip duran kediye tebessüm etse de Yusuf'tan tepki alamamak canını sıkıyordu.

"Üşümüyorum."

"Yusuf," dedi bir an sonra dayanamayarak. "Oğlum, kendini bu kadar üzdüğün yetmedi mi artık? Bak arkadaşların da çok üzüyor bu hâline... Ben de çok üzüyorum," dediğinde kendisine üzgünce bakan kadına çevirdi bakışlarını küçük çocuk.

"İclal Anne..."

"Söyle oğlum."

"İnsanlar neden bu kadar kötü?" diye sorduğunda, genç kadın hü-zünle baktı karşısındaki yaralı çocuğa.

"Neden sordun ki şimdi böyle?" dediğinde Yusuf, kucağındaki Balım'ı okşayıp bakışlarını dalgınlıkla gökyüzünde hareket eden bulutlara çevirdi.

"Buradaki çocuklar... Hepimizin hayatındaki insanlar kötü. Biz dünyaya geldiğimiz ilk andan itibaren hep kötü insanlarla karşılaştık. Kimimiz doğduğu anda terk edildi, kimimiz bir vakit sonra acımasızca sokağa atıldı, kimimiz de kedi yavrusu gibi buraya bırakıldık," dediğinde genç kadının gözleri acıyla dolarken ağzını açıp tek kelime edemedi. Yusuf da onun bir şey söylemesini bekler gibi değildi zaten. İçini dökmek istiyordu sanki... Belki de yükleri artık onun küçük omuzlarına da ağır geliyordu.

"Buraya bir çocuk almak için gelen insanlar... Eskiden onların iyi insanlar olduklarını düşünürdüm ben. Kimsesiz bir çocuğa aile olmak için, bir yuva vermek için geldiklerini düşünürdüm," deyip sertçe yutkunarak başını eğdi çimlere doğru. "Artık buna da inanmıyorum. Çünkü onlar da sadece kendilerini düşünen yalancı, bencil insanlarmış," dediğinde genç kadın, "Yusuf..." diyerek küçük çocuğun saçlarını okşayacağı sıra Yusuf Ali hissetmiş gibi kediye kenara bırakıp ayaklandı.

Bir süre arkası dönük hâlde aldığı kesik soluklarla onun kendini sakinleştirmeye çalıştığını anladı genç kadın. Bir an sonra kendisine döndüğünde söyledikleriyle yüreğinin paramparça olduğunu hissetti.

"Kendimi suçluyorum artık. Sevmiyorum da... Çünkü kandırılacak kadar aptalım O kadın... Melek'i bizden almak için yalan söyledi.

Sevgi olan bir kalpte yalan olmaz! Yalan varsa oradaki sevgiye nasıl inanayım ki ben? Melek... Benim aptallığım yüzünden yalancı bir kadınla gitti. Ben bu yüzden kendimi hiç affetmeyeceğim," deyip binaya doğru ilerlemeden evvel dolu dolu gözleriyle acı çekerek son sözlerini de söyledi.

"O kadının beni kandırmasına izin verdiğin için... Seni de affetmeyeceğim."

Yığılırcasına kaldığı ağaç dibinde boş bahçeye doğru hıçkıra hıçkıra ağlayan kadın, iki masumu birbirinden ayrı düşürdüğü için acı çekiyordu artık.

Ve ne yazık ki telafi etmek için ikinci bir şansı daha yoktu...

8. BÖLÜM

“Sonsuz Bir Bekleyiş”

“Her şeyi, her şeyi, bilhassa ruhumu
hiç bulunmayacak yerlere saklamalı.”

Sabahattin Ali

Yusuf Ali'den...

Pencereye çarpan dolu taneleri cama vurdukça tok sesler odaya yayılıyordu. Masanın üzerindeki kâğıtlara gelişigüzel göz gezdirirken şimdiden bunalmaya başlamış hâldeydim. Avuçlarımı yüzüme bastırıp sakinleşmeye çalıştım. Kulaklarımdaki çınlama hâlâ geçmiş değildi. Böyle zamanlarda başımdaki ağrı katlanılmaz oluyordu. Cama vuran dolu taneleri de bu yüzden işkenceden farksız hissettiriyordu.

Kapının tıklatılmasıyla koltuğumda dikleşip, “Gel!” diye seslendim. İçeriye giren asker selam durup, “Beni emretmişsiniz komutanım!” diyerek hazır ola geçtiğinde, “Kapıyı kapat asker,” diyerek

masanın yanındaki koltuğu işaret ettim. Kapının kapanmasıyla aramızdaki tüm rütbeler kaybolurken, “Abi, iyi misin?” diyen dostum, endişeli bakışlarıyla karşımdaki koltuğa oturdu.

Üsteğmen İsmet Soysal... Silah arkadaşım, can dostum, kaderdaşım... Sadece bir yaş büyük olduğum hâlde kendimi bildim bileli abisiydim onun, o da benim kardeşim...

“İyiym de şu meret baş ağrısı geçmedi kaç gündür,” derken çekmecedan bir ağrı kesici çıkardım. İlaç kullanmaktan nefret etsem de çocukluktan beri çektiğim şiddetli baş ağrılarına başka türlü katlanılmıyordu.

“Komutanım,” dedi bir an sonra saygıdan değil, dalga geçeceğini anlatmak istercesine. “Doktor Hanım da mı bir baksaydı? Kadının eli şifalı diyorlar,” demesiyle, “Gevşeme İsmet!” diyerek elimdeki kurşun kalemi sinirle üzerine fırlattım. Sıkılmıştım bu muhabbetten iyice...

Savurduğum kalemi güçlü refleksiyle havada kapan İsmet, yanındaki masaya bırakıp ayaklandı. “Yemekhane saatimden yeme bari yüzbaşım. Kalk da yemeğe gidelim, Lütfü amca ne döktürdüyse kokusu tüm avluyu sardı,” deyip karnını ovuşturarak kapıya doğru adımladığı sıra, “Ulan işin gücün yemek,” diye söylendim. “Dur iki dakika... Burak abiyle konuştun mu yakın zamanda?” diye sormamla başım iki yana salladı merakla.

“Hayırdır? Bir durum mu var?”

“İclal Anne... Rahatsızmış biraz. Ameliyat durumu olabilirmiş,” dememle endişeyle karardı bakışları.

“Ne diyorsun abi? Neyi varmış ki ameliyatlık?”

Sıkıntıyla enseme ovuşturup, “Kalp galiba,” diye mırıldandım. “Ben de çok bir şey bilmiyorum. Kenan aradı beni de bu sabah. Onun çalıştığı hastaneye gelince anlamış o da... Kimseye dememişler bir şey, Burak abiyi aradım ben de sıkıştırınca söyledi. İclal Anne duymamızı istemiyormuş,” derken sesim kırık döküktü. Bu hayatta kan bağıımız olmadığı hâlde bana yıllarca annelik yapan kadındı İclal Anne.

Gözümü açtığımda, döktüğüm gözyaşında, bir şeyler başardığım her anda o vardı yanımda. Yetimhaneden ayrıldığımda da bağımız hiç kopmamıştı. Hâlâ her sene İsmet’le birlikte izinlerde kısa süreliğine de olsa ziyaret ederdik onu. Kırk yaşından sonra kurmuştu o da yuvasını ama çok mutlu bir evliliği vardı. Üç yıl öncesine kadar da kimsesiz çocukların İclal Anne’si olmaya devam etmişti. Emekli olsa da hâlâ bir eli çocukların üzerindeydi. Biz bu hayatta karşılık beklemeden sevmeyi ondan öğrenmiştik.

“Abi, kötü bir şey olmaz değil mi?” diye soran İsmet, hâlâ onu ilk gördüğüm günkü gibiydi. İyi olacağını benden duymaya ihtiyacı vardı. Yetimhane günlerimiz, sonrasında Kara Harp Okulu dönümüz hep birlikte geçmişti. Mesleğin ilk yıllarında ayrı şehirlerde görev alsak da hayat bizi yeniden aynı birlikte buluşturmuştu. Ben yüzbaşıydım artık, o da üsteğmenliğinin son dönemindeydi. Yuva aramaktan vazgeçip yuvayı vatan bildiğimiz günden beri de iki kardeştik. Benim kan bağıyla bağlı olduğum bir ailem yoktu, o ise tüm bağlarını yıllar önce koparıp atmıştı.

Artık iki kişiydik... Üçken eksilen iki kişi...

“İyi olacak tabii... Hayatımda ondan daha güçlü bir kadın tanımadım ben,” derken üzerimizdeki karamsar havayı dağıtmaya çalıştım. “Hadi gel de gidip midemizi doyuralım biraz,” derken onun da kafasını dağıtmaya çalışıyordum. Zira İsmet’in dikkatini yemekten başka hiçbir şeyle çekemezsiniz.

Yemekhaneye geçtiğimizde selamları alıp komutanlara selam vererek yerimize oturduk. Yılın yarısını kar altında geçiren bu doğu kasabasındayken bazen dünyadan soyutlandığımızı düşünüyordum. Birliğin önünde uzanan ve kasabanın etrafını âdeta sur gibi saran dağların ardında sanki bambaşka bir dünya vardı ama bizden çok uzaktı. Ulaşamayacağımız kadar uzak... Kimse gönül rızasıyla gelmezdi buraya. Kışı yaşanmaz, yazı çekilmezdi birçok insana göre. Aylarca kar yerden kalkmazdı. Küresel ısınmanın bile ulaşamadığı bir yer olduğunu düşünürdü insan.

Yerleşik halk yıllardır burada olan, buradan başkasını bilmeyen insanlardan oluşurdu. Başka şehirlerden tayinle gelen doktorlar,

öğretmenlerse bir an evvel gitmek için çareler arar dururdu. Kalmak istemeyen insanı buranın halkı da istemezdi zaten. O insanlar burada olmaktan mutluyken, topraklarına burun kıvıran insanlara tahammül edemiyorlardı.

“Yusuf Yüzbaşı!” diyerek ardımdan seslenen Albay’la hızlıca ayaklanıp yanına doğru adımladım.

Selam durup, “Emirleriniz komutanım,” dediğimde arka tarafa doğru bir bakış atıp, “Rahat, Yüzbaşı,” dedi. “Akşama sizin timi toparla, yemeğe bekliyor benim hanım,” dediğinde içimden itiraz etsem de komutanın sözü emirdi. “Emredersiniz komutanım ama zahmet vermeseydik...” dediğimde eliyle geçiştirdi.

“Ne zahmeti, bizim hanıma misafir olsun oğlum. Neyse geç sen yemeğini ye, akşama gelirsiniz hep birlikte,” dediğinde, “Emredersiniz komutanım, afiyet olsun,” diyerek yanından ayrıldım. Masaya geçtiğimde hepsinin bakışları bendeydi.

Üsteğmen İsmet Soysal, Teğmenler Kadir Erdener ve Cüneyt Saruhan, Asteğmen Polat Turan ve Kıdemli Başçavuş Tahir Tekcan...

Namıdiğer Ayaz Timi... Benim ailem...

“Bahtiyar Albay akşama bizi yemeğe çağırdı,” dediğimde fikir sormuyor, durum bildiriyordum. Komutanın davetine icabet etmek için ölüm döşeğinde olmak gerekiyordu. Masadakiler başlarıyla onaylayıp yemeklerine dönerken fısıldaşan Kadir ile Cüneyt’e takıldı bakışlarım. İkisi de Harp Okulundan başarıyla mezun olmuş çakı gibi teğmenlerdi. Vatan sevdaları buradaki diğer yiğitler gibi gözlelerinden okunuyordu. Kısa sürede oldukça zorlu görevlere katılmışlar, hepsinde de üstün başarı göstererek komutanların gözüne girmeyi başarmışlardı. Övgünün peşinde olmadıklarını biliyordum. İkisi de vatan uğrunda ölmeyi seve seve göze alan mert delikanlılardı.

Sadece içlerinden birinin duyulduğunda affedilmeyecek tek bir kusuru vardı. Teğmen Kadir Erdener, Bahtiyar Albay’ın biricik kızı Lale’ye fena hâlde âşıktı fakat içinde bulunduğu çıkmaz yüzünden eli kolu bağlıydı.

“Akşama dikkat et de Bahtiyar Albay senin bakışları yakalamasın devrem. Vallahi dağdan aşağı mı sallandırır yoksa düdük

gibi öttürürken dosta güven düşmana korku mu salar bilemem.”

Cüneyt’in eğlenerek söylediği şeyle Kadir’in yüzü kızarıırken masada bu fısıldaşmalara kulak kesilenler de sırtmaya başladılar. Dikkat çekmelerini istemediğim için, “Yemeğini ye asker!” diyerek Cüneyt’i uyardım. “Emredersiniz komutanım,” diyerek kafasını önüne eğdi, ben de hızlıca yemeğimi bitirip ayaklandım.

“Afiyet olsun,” dememle her biri selam verip ayaklanırken komutanlara da selam verip hızlıca birlikteki odama doğru ilerledim. Görevden geldiğimiz zaman masa, evrak işlerinden geçilmezdi. Yakın zamanda yeni bir operasyon daha olacağı bilgisi geldiğinden hızlıca evrak işlerini eritmeye koyuldum.

Akşam olduğunda nöbetleri olanlar dışındakilerle birlikten ayrılıp lojmanların olduğu tarafa doğru ilerledik. Bahtiyar Albay uzun süredir bu birlikte görevli olduğundan kendisi de ailesi de kasabanın insanları tarafından tanınıyor, çok da seviliyordu. Eşi Suna abla da komutanın karısı olmak bir yana, kasabadaki ilkokulun müdiresiydi. Kasabanın çocuklarının yüzü öğretmenden yana bir türlü gülme- se de müdireleri olabileceklerin en iyisiydi.

Suna abla öğretmenlik mesleğine öylesine bağlıydı ki işini se- vererek yaptığı için de her öğrencisini evlat yerine koyuyor, özenle ilgileniyordu. Bu yönüyle İclal Anne’ye benzetiyordum onu. Özel- likle çocuklara koşulsuz sevgi sunan kadınlara hayran olmamak elde değildi.

Öz annemin beni doğar doğmaz çöp gibi sokağa attığı bir dünyada evladı olmayan çocuklara dahi annelik yapan kadınların olduğunu bilmek, hiç değilse gelecek için umut veriyordu. Ben şans yüzüne gülenlerdendim, hayatta kalanlardan...

Ama benim aksime kimsesizliğin içinde bin beter kimsesiz bıra- kılan çocukların olduğunu da ne yazık ki biliyordum.

Dünya, her çocuğa yuva olacak kadar adil değildi ne yazık ki...

Lojmanların arasından en baştaki eve doğru ilerlerken her

birimiz bekâr olduğumuzdan ev yemeği yiyecek olmak tüm ekibi heyecanlandırmıştı. Diğer yandaki evden çıkan Mehmet Binbaşı ile ailesini gördüğümüzde hepimiz olduğumuz yerde durup selam verdik. “Rahat gençler, haydi bekletmeyelim insanları,” deyip önümüzden ilerlerken Binbaşı’nın ailesine takıldı bakışlarım. Eşi Yeşim abla, tatlı dilli sevecen bir kadındı. Bir de on beş yaşında olan ikizleri vardı; Yonca ve Yasemin... Çift yumurta ikizleri olduklarından birbirlerine ne huy olarak ne de görünüş olarak benzerlerdi.

Yasemin; babası gibi sarışın, yeşil gözlü bir kızdı. Bildiğim kadarıyla da kitaplardan ibaret bir dünyası vardı. Binbaşı, kızının okuma alışkanlığından ötürü mutlu olsa da günaşırı eve gelen kitap kargoları yüzünden arada söylenip duruyordu. Kasabaya özellikle kış aylarında ulaşım sıkıntısı olduğundan ilçeye gittikçe kitap taşıyıp durmak zoruna gidiyordu muhtemelen. Diğer ikiz Yonca ise annesi gibi esmerdi ama onun da gözleri babası gibi yeşildi. Yonca; ikizinin aksine eğlenceye, şamataya meraklı bir kızdı. İsteddiği her insanı parmağında oynatacak bir kıvrak zekâyâ sahipti. Binbaşı bu yüzden türlü türlü karışık durumlara düşüp kızsız da kızlarına kıyamadığını biliyorduk hepimiz. Bir insanın sahip olmayı hayal edeceği türden bir babaydı o...

Baba... Hiç sahip olamadığım hayalimdi bir vakitler. Uzunca bir süredir düşünmeyi de bırakmıştım zaten...

Binbaşı’nın kapıyı çalmasıyla Bahtiyar Albay’ın kızı Lale kapıda görüldü. “Hoş geldiniz,” diyerek gülümseyen yüzüyle bizi içeri bu yur ettiğinde Kadir’e çevirdim bir an için bakışlarımı. Daha şimdiden bakışları parlamıştı oğlanın. Heybetli dağların sessizliği içinde çıt çıkaran böceği bile hissedenden Albay’ın, Kadir’in bakışlarını fark etmemesi imkânsızdı. Başımı iki yana sallayarak içeri girdiğimde Bahtiyar Albay ve eşi Suna abla karşıladı hepimizi. Mis gibi yemek kokuları şimdiden etrafı sarmıştı. Çocuklarla birlikte neredeyse on beş kişi olduğumuzdan salonda tıkiş tıkiş oturur hâldeydik ama kimse durumdan rahatsız değildi.

Bahtiyar Albay, görev başında karşısındakinin korkudan altına kaçırmasına sebep olacak türden ürkütücü ve baskın bir komutandı

ama evine geldiğimizde bize asla rahatsız hissettirmezdi. Biraz da evde sözü geçen karısı Suna abla olduğundan böyle davrandığını düşünürdük. Suna abla öylesine anaç ve neşeli bir kadındı ki Albay, karısına baktıkça yumuşuyordu sanki...

Tabii bunu sesli dile getirmeye hiçbirimiz cesaret edemezdik zira bu şekilde ölmeye hiçbirimiz niyetli değildik.

“Geçin çocuklar, haydi,” diyen Albay’ın emriyle her birimiz ellerimizi yıkadıktan sonra masadaki yerlere kurulduk. Yeşim ablayla kızlar da yardım için mutfığa geçtikleri sıra İsmet çoktan sofraya hayran hayran bakmaya başlamıştı.

“Ağzının suyunu sil oğlum. Gören de evde yemek vermiyoruz zannedecek,” diyerek kolunu dürttüğümde elinin tersiyle ağzını silip sırttı.

“Yusuf abi,” diyen Tuna’ya çevirdim bir an sonra bakışlarımı. O da Bahtiyar Albay’ın oğluydu. Mehmet Binbaşı’nın kızları ile aynı yaşıydı.

“Söyle aslanım.”

“Şu yara izini göstereceğine bir daha,” dediğinde, “Tuna!” diye sertçe seslendi Albay.

“Tamam baba ya! Demedik bir şey.”

Geçtiğimiz aylarda operasyon sırasında sol omzumdan yaralanmıştım. Daha evvel aldığım izler de vardı ama hayatımın sonuna kadar kalacak ilk izim o operasyondan kalmaydı. Tuna kızların yara izlerini havalı bulduğunu duyunca kafayı buna takmıştı. Dövmeyle iz yaptırmayı düşünüyordu ama babasının onu eşek sudan gelinceye kadar dövmesini göze alamayacağından vazgeçmişti.

Hanımların da sofrada yerlerini almalarıyla herkes keyifli mırıltılar eşliğinde yemeklerini yerken son günlerde yüreğimi ağrıtan nedensiz his yüzünden keyifsizdim. İclal Anne’nin durumunu da düşünüyordum tabii ama diğer yandan içimi saran, adını koyamadığım başka bir sıkıntı vardı içimde günlerdir...

Kendi düşüncelerime ne denli daldıysam kolumu dürtten İsmet’le başımı kaldırdığımda herkesin çoktan yemeklerini bitirip

koltuklara geçmeye başladığını fark ettim şaşkınlıkla. Dikkatleri üzerime çekmemek için de sessizce ayaklanıp lavaboya doğru ilerledim. Ellerimi yıkayıp çıktıktan sonra salona geçmek üzere kordorda ilerlerken, “Yusuf Ali, biraz bakar mısın?” diyen Suna ablayla istemsiz dikleşip, “Buyur abla,” diye mırıldandım. Peşi sıra mutfığa geçtiğimde neyse ki kimse yoktu.

“Bir sıkıntı yok inşallah,” dediğimde, “Otur şöyle,” diyerek beni mutfak masasının kenarındaki sandalyeye yönlendirdi. Gergince gösterdiği yere oturduğumda huzursuzdum çünkü ne geleceğini tahmin ediyordum.

“Yusuf... Oğlum bak, bu konuları konuşmayı pek sevmediğini biliyorum. Kızacaksın belki ama seni nasıl sevdiğimi bilirsin,” dediğinde mahcubiyetle başımı salladım.

“Estağfurullah, olur mu öyle şey? Söyle lütfen,” dediğimde o da karşımdaki tabureye oturdu.

“İnsanların işine burnumu sokmayı sevmem ama bu konuda biraz yapacağım vallahi... Biliyorsun daha evvel de çıtlatmıştım sana biraz. Doktor Elif...” dediğinde gerginlikle avuçlarımı sıktım. Kasabadaki hastanede doktordu Elif Hanım. Doktorlarla epey mesaimiz olduğundan tanıyordum elbette kendisini. Kendi hâlinde, saygılı, düzgün, işinde gücünde bir insandı. Buranın insanı değildi, İzmirli olduğunu duymuştum. Ona rağmen buralardan kaçmak isteyenlerden değildi. Kasabalının da onu epey sevdiğini duyuyordum.

“Elif’i iki senedir tanıyorum, tertemiz bir kız. Bu vakte kadar tek bir hatasını, ne bileyim işte bana düşmez ama kusurunu görmedim. O da sağ olsun sever, sayar beni. Dertleşiriz ara ara,” dediğinde devamında ne geleceğini biliyordum elbette. “Gönlü sana düşmüş,” dediğinde sertçe yutkundum. Aptala yatsam, görmezden gelsem de bana baktıkça kendini açık eden hâllerinden anlıyordum ben de...

“Suna abla...”

“Dur bitireyim. Bak Yusuf... Bu hayatta hem kendi yolumda hem Bahtiyar’ın yolunda giderken çok insan gördüm ben. Bana, ‘Eş olacak, baba olacak tek bir kişi göster,’ deseler, hiç düşünmeden seni gösterirdim. Neredeyse altı yıldan fazla oldu değil mi biz

tanışalı?” dediğinde başımı sallamamla devam etti konuşmaya.

“Sen anlatmasan da içini görüyorum ben senin. Bak oğlum... Oğlum diyorum çünkü hakikaten oğlum gibi görüyorum seni Yusuf. Bu hayatta bazı yaralar ancak saf sevgiyle şifa bulur. O saf sevgiyi de insan bir tek evladında bulur,” dediğinde genzimde bir yanma baş gösterdi. Ellerimi dizlerime biraz daha bastırıırken istesem de konuşamaz hâldeydim.

“Sen istemez misin baba olmayı?”

İster miydim? İnsan hiç bilmediği bir şeyi nasıl hayal ederdi ki?

Çok eskilerde belki her şey bambaşka olsaydı isterdim ama bu hayatta tutunduğum tek ihtimal de benden çalındığında ben bir daha kimseye bağlanmayacağıma dair söz vermiştim. Çünkü birini kendinden çok sevmek acı veriyordu. Bu yüzden vatan sevdasından başka sevdayı haram kılmıştım kalbime. Bir daha kimseyi benden gittiğinde ölecek kadar çok sevmeyecektim. Vatan aşkıyla yaşayacak, vatan için ölecektim.

“İnsan yaşamadığı bir duyguyu çocuğuna nasıl yaşatır ki?”

“Yaşatır oğlum,” diyen kadın, benimle aynı fikirde değildi belli ki... “Sen seilmeyen çocukluğuna inat iki kere seversin çocuğunu. Şefkat görmediğin her ana inat iki kere şefkatle okşarsın evladının başını. Yusuf, oğlum, bazı insanlar doğuştan anne baba olurlar. Sen onlardansın. Sadece söylediklerimi düşün biraz olur mu?” deyip yutkunarak yeniden konunun başına döndü gerginlikle.

“Elif... Onun niyeti aşikâr. Sen de istersen bir yuva kurmak istiyor seninle. Hayatlarınız, yaşadığınız ortam belli. O sana iyi gelir bana kalırsa. Sen de yüreğine müsaade edersen seversin onu. Oğlum... Geçmişle yaşanmaz,” dediğinde o geçmişle bunca senedir yaşadığımı anlatamadım ona. Tek bir fotoğraf, koptu kopacak bir saç tokasıyla yüzünü dahi hayal meyal hatırladığım birini özlediğimi anlatsam da anlamazdı.

Melek... Sen olsaydın bugün yanımda, seni kaybetmeseydim hikâyenin en başında, bugün her şey bambaşka olur muydu?

Yastığa başımı koyduğum her gece soruyorum. Baş uçumda

solup giden resmin, ne zaman ölüm ceketini üzerime geçirsem bileğimde duran saç tokanla hep düşünüyorum. Yıllardır aynı pişmanlıkla yanıp kavruluyorum. Gitmene izin vermeseydim eğer her şey bambaşka olur muydu?

Sen şimdi çok uzaklardasın. Belki de bir adama, çocuklara, sıcacık bir yuvaya aitsin. Beni hatırlamıyorsun bile...

Oysa ben... Yıllardır her gece olduğu gibi bugün de acılar içinde kavruluyorum. Rüyalarımda yüzünü hiç göremediğim hayalinle yan yanayken gündüzleri kimsenin yüzüne bakmıyorum.

Ama artık çok zor geliyor Melek. Gelmeyeceğini bile bile beklemek çok zor geliyor...

“Bana biraz müsaade eder misin Suna abla?” deyip daha fazla konuşmak istemediğim için usulca ayaklandım.

“Sen nasıl istersen. Yeter ki düşün,” deyip gülümseyen kadına burukça tebessüm ederken başımı sallayıp içeri doğru ilerledim.

Akşamın geri kalanında tekli koltukta çoğunlukla kendi hâlimdeydim. Bir ara başımı kaldırdığımda bakışlarım Kadir ve Lale’ye takıldı. Birbirlerine olan bakışları ne kadar gizlemeye çalışsalar da anında fark ediliyordu. Onlara baktıkça insan aşk duygusunu merak etmeden duramıyordu. Nasıl hissettirirdi? Filmlerde, kitaplarda bahsedildiği gibi insan âşık olduğunda bambaşka birine mi dönüşürdü? Aşk, imkânsız görünen her şeyi mümkün mü kılar mıydı?

Bakışlarımı yeniden önüme çevirdiğimde günlerdir içimde büyüyen sıkıntı biraz daha çoğaldı. Evlere sığamadığım zamanlardan birinde hissettim yine kendimi. Dağın zirvesinde bile bu his gelir konardı yüreğime. Bazen nefes alamaz olurdum, neden bilmeden...

“Komutanım, müsaade ederseniz biz artık kalkalım,” derken ekip de sesimle birlikte ayaklandı. Herkes zaten yorgundu, bir de ev halkına daha fazla zahmet vermek istemiyorduk. “Müsaade sizin çocuklar, ayaklarınıza sağlık,” diyen Bahtiyar Albay da bizleri kapıya kadar geçirdiğinde lojmanlara dağıldık. İsmet’le aynı lojmanı paylaşıyorduk. Yıllarca yan yana yataklarda uyumanın alışkanlığıyla burada da yan yana odalarda yine aynı çatı altındaydık. İyi ki kardeşim

vardı diyordum çoğu zaman... O da olmasaydı bu hayatta ipi kopuk bir uçurtma misali savrulup duracaktım.

Kapıyı açıp içeri girdiğim sıra mutfağa doğru adımlayan İsmet’le gözlerimi devirdim. “Şekerim düştü benim, tatlı var mı evde?” diye söylenirken, “Çatlamadan yat yatağına oğlum, manyak mısın? İki tabak baklava yedin zaten,” diye seslenip salondaki koltuğa yayıldım. Biraz sonra eline aldığı elmayı ısırarak salona geldiğinde soda şişesini de önüme bıraktı. İki yudum alıp sehpayaya bıraktığımda, “Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Neyi?”

“Duydum sizi,” dedi karşılık olarak. “Suna ablanın dediklerini, şu Doktor Elif mevzusu,” dediğinde, “Yine başlama gırgıra İsmet,” demiştim ki, “Abi,” dedi, dinle dercesine. Başımı çevirdiğimde eğlenir hâlimden eser yoktu.

“Neden kaçtığını biliyorum. Kimse bilmese de ben biliyorum,” dediğinde, “Bir şeyden kaçmıyorum ben,” diye mırıldandım.

“Kaçıyorsun,” diye karşılık verdi üsteleyerek. “Hep hayal ettiğin o aileye sahip olma ihtimalinden kaçyorsun. Mutlu olma ihtimalinden kaçyorsun. Birini sevmek ihtimalinden, sevilme ihtimalinden kaçyorsun,” dediğinde, “Saçmalık!” diye homurdandım.

“Değil! Sen de biliyorsun. Yusuf... De ki bana, Melek için değil,” dediğinde uzun zaman sonra sesli duyduğum isimle kursağımda bir düğüm dolandı. Göğsümün altı kor alevler düşmüşçesine yanarken, “Onu unutamadığını biliyorum,” diye hüznle fısıldadığında acıyla yutkunup gözlerimi kaçırdım.

“Gece gece saçmalama, İsmet! Yok diyorum öyle bir şey! Kaç sene geçti, unuttum gitti...”

“O zaman neyin inadı bu?” diye söylendi kızgınlıkla. “Madem kaçmak için bir sebebin yok, o zaman bir şans versene kendine mutlu olmak için,” dediğinde sinirle yüzümü ovuşturup ayaklandım.

“Gece gece herkes niye beni dert edindi kendine? Sen git kendinle ilgilen önce,” diye söylenerek odadan çıkacağım sıra, “Sadece görüş. Ne kaybedeceksin ki?” diye üstelemeye devam etti.

Yeniden arkama dönmeden odama girip kapıyı ardımdan kapattığımda bir süre kapıya yaslanarak sessizce soluklandım. En sonunda yatağa doğru adımlarken komodinin üzerinde duran çerçeveyi elime alıp yatağın üzerine oturdum.

Bakışlarım fotoğrafta, aklım yıllar öncesindeydi.

Üçümüzü aynı karede buluşturan ilk ve son fotoğraf...

Bir vakit sessizce yaşadığımız anıları düşündüm. Silikleşse de tozlansa da hâlâ orada, kalbimin en derin köşesinde gizlediğim anıları...

Sonra gidişini...

Ve bir daha hiç gelmeyişi...

Fotoğrafa baktıkça göğsümdeki sancı şiddetlendi. Gözlerimden akan tek damla yaş çerçevenin camına düşerken, “Hiç gelmeyecek sin değil mi?” diye çaresizlikle fısıldadım. “Niye bekliyorum ki seni? Gelmeyeceğini bile bile niye yapıyorum bunu kendime?” derken kendime mi yoksa ona mı kızıyordum, bilmiyordum.

“Gerçekten haklılar mı? Sence benim de bir yuva kurmaya hakkım var mı?” derken göğsümün altında şiddetle çarpan kalbime elimi bastırdım. Bir damla yaş daha çerçeveye düşerken, “Neden mutlu değilmişsin gibi hissediyorum Melek?” diye fısıldadım. “Neden kalbim ağrıyor seni düşündükçe? Artık yorulduğum ama ben... Belki de herkes haklıdır. Belki de... Seni azat etme vaktim gelmiştir,” deyip çerçeveyi yeniden kenara bıraktım. Yatağa uzanıp bir süre boş bakışlarla tavanı izlerken en sonunda derin bir iç çekerek telefonumu elime alıp mesaj kısmını açtım.

Kime: Doktor Elif

“İyi akşamlar, Elif Hanım. Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eğer sizin için de uygunsa yarın akşam görüşebilir miyiz?”

Görülen mesajın ardından çok kısa bir zaman sonra karşılık gelirken pişman olmadan evvel telefonu bırakıp gözlerimi kapattım.

Kimden: Doktor Elif

“İyi akşamlar, Yusuf Bey. Yarın akşam uygunum, hastanenin karşısındaki restoranda sizi bekliyor olacağım.”

Heyecanlanmam gereken bir anın içinde çürümüş bir ruhtum ben. His yoktu, belki de vardı ama sadece acıydı o hissin adı... “En kötü karar, kararsızlıktan iyidir,” diyenler haklı çıksın istedim. Hayatımda kıymet verdiğim insanlar beni bu yola itiyorlarsa bir kere de onları dinleyecektim.

Çünkü ben kayıp bir ruh olmaktan çok yorulmuştum artık...

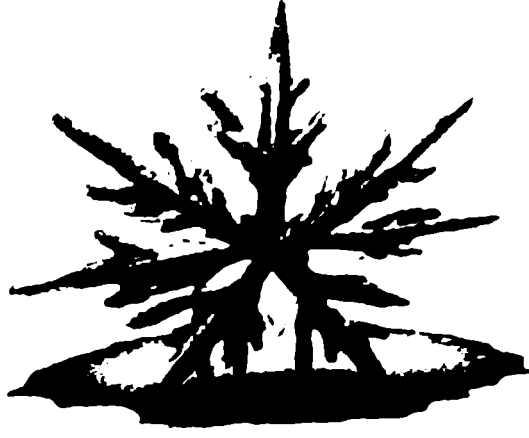
Yeni bir günün yepyeni bir başlangıç getirmesi için dua ederken usulca uykuya teslim oldum ama kaçtığım ne varsa yine oradaydı.

Yuva, aile, huzur...

Ve hepsi, suretini göremediğim Melek’te can buluyordu...

Ninova

Geçmiş...

“Eylül Aksoy?”

“Buradayım öğretmenim.”

İnsan zihni âdeta bir sarmal gibiydi. Her yeni bilgiyle döngü biraz daha zorlaşırken, insan neyi hatırlaması gerektiğinden emin olamıyordu. Yeni fikirler düştükçe zihne eskiler kuytulara gizleniyordu. İnsanoğlu da gizlenen o fikirleri, anıları, isimleri unuttuğunu zannediyordu. Oysa tek bir kıvılcım hatırlamak için yeterliydi. Sadece o kıvılcımın kalbe düşmesi gerekiyordu.

Kimstesiz Melek...

Artık Eylül Aksoy olarak hayatına devam ediyordu. Aynur ve Rıdvan Aksoy çiftinin biricik kızları olarak dünya üzerinde bir yeri vardı. Bir yuvası vardı artık...

Okula başlayalı iki sene oluyordu. Şimdiden öğretmenlerinin örnek gösterdiği öğrencilerden biriydi. Uslu, sessiz, kendi hâlinde bir kız çocuğuydu. Bebeklik ve ilk çocukluk dönemlerinin aksine yaramazlıkları yoktu; haşarılıkları, ortalığı inleyen kahkahaları...

Nahif, kırılgan ve içten içe küskün bir çocuktur. Sadece neye, kime küskün olduğunu hatırlamıyordu artık...

Aynur Hanım eşinin de baskısı sonucu bir pedagog ile görüşmeye başlamıştı zamanla. Doktor, Eylül'ün yaşı ve yaşadığı travma dolayısıyla zihnini kapattığını söylemişti Aynur Hanım'a. Bir nevi kaçıyordu küçük kız. Hatırladıkça ruhuna acı veren geçmişi unutmak istiyordu. Eylül olmayı bu yüzden kabul etmişti. Melek oldukça beklemekten vazgeçmeyecekti ama kimse gelmiyordu. Melek istenmiyordu; oysa Eylül seviliyordu, isteniyordu.

Zamanla Aynur Hanım ile Rıdvan Bey de bu duruma ayak uydurdular. Bunu o küçük kıza yapan zaten kendileriydi, hiç değilse bundan sonraki hayatında onu güzel olan hiçbir şeyden mahrum etmeyeceklerine dair birbirlerine söz verdiler.

"Silgini alabilir miyim Eylül?"

Tebessümle sıra arkadaşına dönüp kokulu silgisini uzattı küçük kız. Derya ile geçen sene yandaki evlerine taşınmaları sayesinde tanışmıştı. Kısa sürede en iyi arkadaş olmuşlardı birbirlerine. Eylül çok fazla kimseyle arkadaşlık kuramıyordu, Derya da etrafında onunla dalga geçen çocuklar yüzünden dışarı çıkmayı sevmiyordu.

Bahçelerinde kendi başlarına oyunlar oynamaya alışmışlar, okulda da sıra arkadaşı olmuşlardı. İkisi de nahif ruhları sayesinde kısa sürede birbirlerine bağlanmışlardı. Eylül Aksoy sahip olduğu yeni hayatında ilk kez birine bağlanmayı istemişti.

"Nazlı sabah yine çok ağladı peşimden. O kadar üzüldüm ki... Keşke onu evde bırakmak zorunda kalmasaydım. Okuldan çıkınca sen de bize gelir misin? Seni görünce de çok mutlu olur," diyen arkadaşına başını salladı Eylül. O da Nazlı'yı çok seviyordu. İki kız da onun yalnız geçen hayatına renk katıyordu âdeta. Eylül onlarla vakit geçirdikçe gülümsemeleri biraz daha çoğalıyordu. Bir araya geldikleri her anda hayatları boyunca hiç ayrılmamayı diliyorlardı. Hayatın onlar için pusuda beklettiği acı sürprizleri bilmeden...

"Şişko! Çantan yere düşmüş!"

Arka sıradan bağırان sevimsiz çocukla Derya'nın gülümseyen yüzü solarken utançla başını eğdi sıraya. Onun gözlerinin dolduğunu gören Eylül sinirle arkasına dönüp, "Aptal!" diye bağırdı. Yetmedi elindeki kalemtraşı fırlattığında alnına aldığı darbeye öfkelenen Tunç da ayaklandı.

“Ne oldu? Şişko arkadaşına mı acıdın evlatlık?” diye bağırdığında Eylöl ne demek istediğini anlayamadı. Bir anda tüm sınıf şaşkın hâlde kendisine bakarken Eylöl kafası karışmış hâlde kendisine acıyan gözlerle bakan çocuklara bakakaldı. Tam o sıra sınıfa giren öğretmen gördüğü manzara karşısında şaşkına dönerken, “Çocuklar! Herkes yerine otursun çabuk!” diye bağıırıp yerine geçti. Oturduğu sırada kesik kesik soluklar alan Eylöl’e Derya da üzgün gözlerle bakarken, daha fazla orada durmaya dayanamayan Eylöl koşarak sınıftan çıktı. Öğretmen peşinden koşsa da küçük kızı durdurmak mümkün değildi.

Okulla evleri aynı sokakta olduğundan dakikalar sonra nefes nefese bahçeye adım attığında annesi elindeki süpürgeyi kenara bırakıp telaşla karşıladı onu. “Kızım! Ne oldu bebeğim?”

“Anne...” dedi gözleri hissettiği acıyla dolan Eylöl. “Ben... Evlatlık mıyım?”

Unuttuğu geçmişiyle yüzleştiği ilk andı küçük kızın. Geçmiş, kazıkça daha çok içine çeken bir çukur gibiydi ve bir sebepten dolayı Eylöl o geçmişi hatırlamak istemiyordu. Evlatlık olduğunu öğrenmesi, bir vakitler bildiği ama unutmak istediği günlerle birlikte unuttuğu bir gerçeğin yeniden hatırlanmasıydı sadece...

Günlerce sessizliğe gömölüp ağlasa da sonunda yine Eylöl Aksoy olmaya devam etti küçük kız. Ardındaki karanlıkta her ne varsa ona acı verecekti, hissediyordu. O yüzden sessizce kabullendi ve unutmaya devam etti...

“Yusuf Ali, hazır mı kompozisyonun?”

Öğretmenin seslenmesiyle bitirdiği kâğıdı alıp ayaklandı ve masasında oturan edebiyat öğretmenine teslim etti. Eskiden de kitaplara düşkündü ama liseye başladığı günden beri yazma denemeleri yapmaya başlamıştı. Belki de insanlarla fazla iletişim kurmamak onu sözcüklerin gizemli dünyasına çekiyordu. Gerçeği yaşamaktansa hayali bir dünyada dolanıp durmak daha kolaydı.

Fakat bugün ondan istedikleri şey gerçeklerdi. Ne olmak istediğini anlatmasını istemişti öğretmeni.

İlkokulda da yaparlardı bunu ve her sene başka başka şeyler kralardı Yusuf. Hiçbirini gerçekten istediğini düşünmezdi de öylesine yazardı ama bugün başkaydı. On dört yaşındaydı, belki başkalarına göre hâlâ çocuktu ama kendini çocuk gibi hissetmiyordu artık. Uzun zamandır geçmişini, bugününü ve geleceğini düşünüyordu. Yıllardır tek bir anda takılı kalmıştı. Melek'in gidişini ne kadar unutmak istese de kalbi buna bir türlü izin vermiyordu. Geçmişe öylesine takılıydı ki bir türlü önüne bakamıyordu.

Eskiden... Melek gelene kadar hep bir ailesi, yuvası olsun isterdi. Melek hayatına girdiğinde buna sahip olduğunu hissetmişti. Onu kaybettiğinde de yaşadığı acı tarif edilemezdi. Bu yüzden de günün birinde gitme ihtimali olan birine bağlanmak istemiyordu artık Yusuf. Öte yandan kimseyi de kendi yokluğuyla böylesi bir acıya mahkûm etmek istemiyordu.

Kendini düşündü, bugün yaşıyorsa hâlâ hayattaysa onu sahiplenen vatani sayesindeydi. Bir sevdaya tutulacaksa, bir şey için yaşayacaksa ve gerektiğinde ölecekse bu yalnızca vatan için olacaktı.

Vatan onu terk etmezdi, Yusuf ise gerektiğinde vatan için ölmeye hazırды.

Bu yüzden emindi artık. Asker olacaktı. Bu hayattan bundan sonra tek bir şey isteyecekse o da asker olmak olacaktı. Ev de yuva da aile de vatan olacaktı.

Çünkü Yusuf'un artık hayattan başka bir umudu kalmamıştı...

9. BÖLÜM

“Gökyüzü Mavisi”

“Aklımda ve kalbimde
sonunda evimdeymişim gibi hissediyordum.”

Mia Sheridan

Yusuf Ali'den...

Dün dolu yüzünden bir nebze daha ılık olan hava, gece yağan karın etkisiyle dondurucu bir soğukluktaaydı. Sabah içtimasının ardından bahçeyi temizleyen askerler, içeri girdiklerinde karla kaplı dağı izlemeye devam ediyordum. Nefes alıp verdikçe dudaklarımın arasından firar eden duman yükseliyordu. Hava ayazdı ama insanın yüreği bir kere buz kestiğinde soğuğu hissetmiyordu.

Postallarımın altında ezilen kara çevirdim bakışlarımı. Neredeyse yılın yarısını karla kaplı geçiren bir yerdeyken geçmişini unutmak nasıl mümkün olacaktı ki?

O karlı gece... Bir hayat kurtarıırken aslında kendi hayatımı

kurtardığım ve sonunda onunla birlikte kendimi de kaybettiğim geçmişim...

Zihnim yıllar boyunca her kar tanesinde yeniden ve yeniden geçmişe sürüklense de buna artık devam edemezdim. İçimden gelse de gelmese de dün gece bir karar vermiştim. Bir yola çıkmak için adım atacaksam bir yandan da geriye doğru adımlayamazdım. Başımı gökyüzüne çevirip, “Bitti,” diye fısıldadım kimsenin duymayacağı bile bile...

“Artık seni özgür bırakıyorum, Melek...”

Dışarıdaki ölümcül soğğun aksine yemekhane sıcacıktı. Tüm birlik sabah içtimasın ardından uyuşan bedenleriyle kendilerini içeri attıklarında tepsisini alan masadaki yerine kuruldu. “Yusuf Yüzbaşı’nın bir derdi mi var acaba?” diye mırıldandı Cüneyt. Yarıdılışında bir parça gevşeklik olabilirdi ama şu anki niyeti dedikodu yapmak değildi. Hayran olduğu komutanının hâli endişelendirmişti onu.

“Komutan her zaman durgun oğlum, yoktur bence bir şey,” diyen Kadir yemeğini kaşıklamaya devam etti. Soğuktan moraran elleri karıncalanıyordu.

“Bence var bir şey,” derken kendinden emindi Cüneyt. “Tamam, her gün kahkaha attığı yok ama görmediniz mi gözünün feri gitmiş. Birini kaybetmiş falan olmasın,” derken, “Çekirdek de ister misin asker?” diye seslenerek tepsisini sertçe masaya bıraktı İsmet Üsteğmen.

“Komutanım...” diye telaşla mırıldanan Cüneyt, yakalandığı için paniklese de niyetinin kötü olduğunu düşünmediği için üstelemedi İsmet.

“Yemeğine dön hadi. O dilinin bağı da ulu orta her yerde gevşemesin. Yusuf Komutan’ın duyarsa bütün kışı bahçede kar küreyerek geçirirsin,” dediğinde elleri hâlâ soğuktan sızlayan Cüneyt telaşla başını salladı.

“Aman Allah korusun komutanım. Emredersiniz komutanım. Vallahi de sustum komutanım.”

Bıyık altından sırtıp yemeğine dönen İsmet de şaşılacak derecede bugün yemeğine karşı ilgisizdi. Diğer askerler bile fark etmişken İsmet’in can dostunun hâlini fark etmemiş olması mümkün değildi elbette.

“*Dün gece fazla mı üzerine gittim?*” diye düşünse de haklı olduğunu biliyordu. Yusuf mutsuzdu. Hem de öyle üç beş gündür değil, yirmi yıldır mutsuzdu. Böyle yaşamaya devam ederse de hiçbir zaman mutlu olamayacağını biliyordu İsmet. Onu kendisinden daha iyi kim tanırdı?

Melek, İsmet için de hep kanayan bir yaraydı ama Yusuf için bambaşka olduğunu biliyordu. Yusuf aralarındaki bağı büyüdükçe tarifsiz bir kördüğüme çevirmiş, kendini de o düğümle lanetlemişti ama İsmet buna daha fazla izin veremezdi. Gerekirse acı söyleyen dost olurdu ama Yusuf artık hayatına devam etmek zorundaydı.

Yemekhane girişinde gördüğü dostuna başıyla selam verdiğinde Yusuf da omuzlarını dikleştirdi. Bu bile işaretti İsmet için. Yusuf hiç değilse düşünmüştü söylediklerini. Bundan sonrası da zamana bırakmaktı...

Yusuf Ali'den...

Tıklatılan kapıyla montumu giyerken, “Gel!” diye seslendim. İçeri giren İsmet, “Komutanım,” dedikten sonra etrafa bakınıp kimse olmadığını görünce, “Kebapçıya mı gitsek bu akşam?” diye sordu. “Açlıktan midem sırtıma yapıştı. İnsafsız komutan canımıza okudu da eğitimde!”

O insafsız komutan ben oluyordum bu hikâyede...

“Pikniğe gitmeyeceğiz yakın zamanda Üsteğmen, girip çıkacağımız mağaralarda hayatta kalmayı öğrenmek zorunda herkes,” derken son kez odaya bakış attım. Takıntı derecesinde olmasa da

düzen hastalığım olduğunu kabul ediyordum. Bıraktığım her yer yarın gelemesem beni utandırmasın diye tertemiz ve tertipli olmak zorundaydı.

“Ee yemek?”

“Gelemem ben, başka bir işim var,” dediğimde kaşları kalktı merakla.

“Ne işiymiş o?”

“Randevum var İsmet Paşa. Oldu mu, rahatladın mı?” derken kapıyı açtım odadan çıkmak için.

“Sen? Randevu? Lan kiminle oğlum?” derken etrafa bakış attı. Biz bizyken sorun yoktu ama başkalarının yanında konuşmalarımıza dikkat etmek zorundaydık. Askeriyede kıdem çok şey demekti. Bizim geçmişimiz herkesçe bilinse de yine de komutanlar ast-üst arasındaki sınıra fazla dikkat ediyorlardı. Bu yüzden de laf gelmesin diye ekstra çaba gösteriyorduk.

“Elif Hanım’la,” derken koridorda ilerlemeye devam ediyordum.

“Doktor Elif Hanım’la mı?”

“Kaç tane Elif tanıyoruz oğlum?” derken atkımı boynuma sarıp bahçeye adım attım.

“Rüyada mı gördün oğlum, hangi ara konuştunuz da randevulaştınız? Lan madem kabul edecektin ben niye dünden beri kendi kendime kurup duruyorum!” dediği sıra hâline sırtıp, “O da senin problemin,” diye söylendim.

“Abartılacak bir durum yok. Düşman değiliz sonuçta, yemek yemekten ne zarar çıkar? Yarın evleniyoruz kafasına gireyim deme sakın İsmet bak fena olur. Sadece yemek!” derken yüzündeki keyifli ifadeden çoktan hayallere dalıp gittiğini anlamıştım ama uğraşamayacaktım. Zaten geç kalmıştım.

“Hadi kaçtım ben,” deyip arabaya atlayarak hastaneye doğru yola çıktığımda yollar karla kaplı olduğundan kısa mesafeyi bile yarım saatte anca gelebildim. Mekânda olduğunu belirten bir mesaj attığı için de doğruca restorana doğru ilerledim. Burası küçük yerd, zaten hepi topu bir iki yer vardı oturup yemek yenilecek. Üzerimdeki

karı silkeleyip içeri girdiğimde etrafa bakış atarken köşedeki masada oturan kadını fark edip soluklandım. Onu gördüğüm anda her şeyin gerçek olması nedensiz kalbimi sıkırsa da artık çocuk değildim ve bu da bir oyun değildi. Buraya kadar gelmişken geri dönemezdim. Attığım adımların sorumluluğunu almak zorundaydım.

Masaya doğru adımladığım sıra o da beni fark ettiğinde gülümseyerek ayaklandı. “Merhaba,” deyip elini uzattığında, “Merhaba, kusura bakmayın geç kaldım,” deyip kısaca elini sıktım. İçerisi sıcaktı ama elleri buz gibiydi ve sanki biraz da titriyordu. Mesleğin getirisi olan sezgilerim, heyecanlı olduğunu anlamamı sağlıyordu fakat bu bile can sıkıcıydı. Çünkü onda hissettiğim heyecanın zerresi bende yoktu ve bu durum kendimi ikiyüzlü hissetmeme sebep oluyordu.

Daha masaya oturmadan pişmanlık hissetmek sinir bozucuydu.

Yerime geçtiğimde o da sandalyesine oturdu. Üzerinde hâkî yeşili hoş bir elbise vardı. Sarı saçları, yeşil gözleriyle gerçekten güzel bir kadındı. İyi bir insan olduğunu da duyduklarımdan, hâlinde ve tavrından anlayabiliyordum. İsmet’in, “Allah’tan belanı mı istiyor-sun?” diye bağırın sesi kulağımda yankılandı.

Bir erkek karşısındaki kadından daha ne isterdi?

Ben ne bilecektim ki? Bugüne dek bir kadının hayalini mi kurmuşum sanki...

“Nasılsınız?” derken hissettiği heyecan sesine yansiyordu. “Ben... Mesaj atmanızı beklemiyordum açıkçası ve...” deyip gözlerini kaçırdı utançla. “Sevindiğimi söylemeden duramayacağım sanırım.”

Kasılan bedenimi rahatlatmak istercesine ellerimi masanın altında yumruk yapıp serbest bıraktım. “İyiyim, teşekkür ederim. Ben de...” derken nasıl devam edeceğimi bilemedim. “Suna abla ilettiler bana aslında,” dediğim an konuşmaya yanlış girdiğimi hissetsem de dürüst olmak zorundaydım. “Açık konuşacağım, Elif Hanım. Bugün buraya sadece bir arkadaşlığın temelini atmak için geldim. Sizi kesinlikle üzmem istemem ama yanlış anlaşılacak da istemem. Hislerinizi açık yüreklilikle ifade etmeniz çok kıymetli ama bende bir karşılığı olmadığını söylemek zorundayım,” dediğimde bir anlık yüzü buruklaşsa da tebessüm etmeye devam etti.

“Tahmin ediyordum bunu. Yine de... Buraya gelmeniz de bir başlangıç,” dediğinde bir şey demeyip tepkisiz kaldım. Belki de öyleydi bilemiyorum ama her ne yaşayacaksak zaman gösterecekti. Bir an için ortam haddinden fazla sessiz kaldığında, “O hâlde bu akşamı arkadaşça yenen bir yemek olarak kabul ettiğimi söylersem biraz daha rahatlar mısınız?” dediğinde hafifçe tebessüm ettim.

“Sizi anlıyorum Yusuf Bey, gerçekten. Bazı şeyler zaman ister ve ben... Ben zamana bırakmaya razıyım. Bugün burada bana bir söz vermediğinizin de farkındayım, emin olabilirsiniz. Şimdi sadece yolu bu kasabaya düşmüş iki kişi olarak arkadaşça sohbet edip yemek yiyebilir miyiz?” dediğinde sözlerinin üzerimde yarattığı rahatlamayla, “Olur, Doktor Hanım,” deyip gülümsedim. Söyledikleri kıymetliydi çünkü anlaşıldığımı hissetmiştim.

Yemeklerimizi söyleyip sohbet etmeye başladığımızda ortamdaki gerginlik biraz dağılmıştı. Bundan sonra neler olacağını da zaman gösterecekti.

“Cüneyt Teğmen, sıra sende!”

“Emredersiniz komutanım!”

Minderin üzerinde karşımda beliren teğmene duygusuz bir bakış attım. Neredeyse bir doksan boyundaydı, oldukça yapılı bir vücudu vardı ama anlık dikkat dağınıklıkları yüzünden darbe almaktan kurtulamıyordu.

“Bu defa kan dökülecek mi asker?”

“Hayır, komutanım!” diyerek kendinden emin bir şekilde yüzüme baktı. “Bir haftadır verdiğiniz dikkat egzersizlerine çalışıyorum. Yine dağılırsam ağzımı burnumu kırarsınız,” deyip sonrasında telaşla atıldı. “Yani dağılmasam da kırarsınız. Siz en doğrusunu bilirsiniz komutanım,” demesiyle arkadakilerden gülme sesi gelirken ben de bıyık altından sııttım.

“Çok konuşuyorsun Cüneyt, çok...” deyip hafifçe yerimde zıplamaya başladığımda, “Başla!” diye komut verdim ve ilk atağını yaptı.

“Fena değil,” dediğim sıra anlık rahatlamasıyla bacağına sertçe tekme geçirdiğimde boş bulunup yere serildi. “Kendine değil, karşındakine odaklan asker!” diye bağırdığımda yattığı yerden bacağıma doğru bir tekme savurdu. O andan sonra ataklarıma karşı daha hazırlıklı olması benden bir artı puan almasını da sağlamıştı. Bugün burada kardeş kardeşe antrenman yapıyor olabilirdik ama yarın düşmanla karşı karşıya geldiğinde o anın telafisi olmazdı. Şehadet mertebesi her askerin hayaliydi ve nasipse bir gün hak edilirdi ama ben hiçbir askerimin hatası yüzünden düşmana yenilmesine müsaade edemezdim.

Yirmi dakika süren antrenmanın ardından ikimiz de soluk soluğa birbirimize baktığımızda, “Aferin asker,” diyerek başımı salladım. Yüzündeki gülümsemeye, “Sağ olun komutanım,” deyip selam vererek yerine geçtiğinde, “Kadir, sıra sende,” demiştim ki, “Yusuf Yüzbaşı!” diye kapı eşiğinden seslenen Mehmet Binbaşı ile esas duruşa geçtim. Hızlı adımlarla yanma ilerleyip, “Emredin komutanım!” dediğimde başını askerlere çevirip sonrasında kapıyı ardımızdan çekti.

“Haber geldi, Yüzbaşı. Hazırlıklarınıza başlayın, bu gece operasyon için yola çıkıyoruz,” dediğinde, “Emredersiniz komutanım!” diyerek selam verdim. Binbaşı arkasını dönüp koridor boyunca ilerlerken ne kadar güçlü dursa da geride bırakacağı ailesini düşündüğünü biliyordum. Bizim mesleğin esas zorluğu da buydu aslında. Ölüme gideceğini bilirken ardında sevdiklerini bırakmak zorunda kalmak...

Belki de ben bu yüzden “*Korkusuz Komutan*” diye anılıyordum çünkü geride bıraktığım hiç kimsem yoktu.

Derince soluklanıp omuzlarımı dikleştirerek kapıyı açtım. Esas duruşa geçen askerlere bir bakış atıp, “Ayaz Timi!” diye seslendim. “Hazırlığınızı yapın, bu gece operasyon için yola çıkıyoruz.”

Hep birlikte selam verip güçlü bir sesle, “Emredersiniz komutanım!” dediklerinde de başımı sallayıp arkama döndüm ve hazırlıklar için odama doğru ilerledim.

Önümüzdeki günler hepimiz için zor olacaktı...

“Mühimmatlar tamam mı Yüzbaşı?”

“Eksiksiz araçlara yerleştirildi komutanım.”

“Tabip Üsteğmen nerede kaldı?” dediği sıra askeriyeinin doktoru hızlı adımlarla yanımızda belirdi.

“Kusura bakmayın komutanım, arkadaşlara teslim etmem gereken raporlama ancak bitti,” dediği sıra Mehmet Binbaşı başını salladı.

“Tamamdır. Eksik kalmadığına göre yola çikalım artık,” deyip araca geçtiğinde ben de postallarımı birbirine vurup, “Emredersiniz komutanım!” diyerek araca geçtim.

Zifirî karanlık gecede çıt çıkmıyordu. Kar kesmiş olsa da hava öyle soğuktu ki yerler kalın buzlarla kaplıydı. Askerî araçlar gerekli donanımına sahip olsa da en ufak bir dikkatsizlik şarampole yuvarlanmamıza sebep olurdu. “İzci, haritayı aç,” dediğim sıra asker, çantasından çıkardığı haritayı ortamıza doğru açtı. Dışarıdan dikkat çekmek istemediğimiz için loş ışıktaki oturmak zorundaydık.

“Baskını gerçekleştireceğimiz mağaranın üç girişi var,” diyerek anlatmaya başlayan askeri can kulağıyla dinlerken planın detayları aklımda adım adım ilerliyordu. Uzun süredir peşinde olduğumuz örgüt liderlerinden birinin baskın yapacağımız mağarada gizlendiği bilgisini almıştık istihbarattan. Bunca zamandır fare gibi o delikte saklanması muhtemel bir saldırı hazırlığında olduğunu düşündürüyordu. Kayıp vermeden o iblisleri yok etmek için kısıtlı zamanımız vardı ama ekibime güveniyordum. Ne olursa olsun sağ salim yeniden birliğe dönmeyi başaracaktık.

İki saat süren yolculuğun ardından araçla gidebileceğimiz son noktaya vardığımızda mühimmatları ve silahları yüklenerek araçlardan indik. Emir komuta Mehmet Binbaşı’daydı. Onun emirleri üzerine geceyi geçirmek üzere tespit ettiğimiz kamp alanına doğru ilerledik. Uyku tulumlarının dahi yeterli gelmeyeceği kadar soğuk bir hava vardı bu gece. Nöbetçi askerler silahlarını kuşanıp

nöbet noktalarına geçerlerken geri kalanlar kısa süreliğine uykuya teslim oldu...

Tetikte geçen gecenin ardından kuşluk vakti herkes ayaktaıdı. Hızlıca bir iki lokma atıştırdıktan sonra Mehmet Binbaşı'nın emriyle keşif birimi mağaranın etrafım izlemek için uzaklaştı. Bizler de son kez haritanın ve planın üzerinden geçtik.

“Yusuf Yüzbaşı, siz sağ girişten gireceksiniz. İsmet Üsteğmen siz arka taraftan, biz de sol girişten... Keşif raporu geldikten sonra netleşecek ama hedefin içeride olduğunu düşünüyoruz. Muhtemelen fazla kalabalık değiller ancak bunların solucan sürüsü gibi türediğini hepiniz biliyorsunuz. Her birimiz yanımızdaki arkadaşımıza emanetiz. Kendinizle birlikte yanınızdaki arkadaşınızı da koruyacaksınız. Ne pahasına olursa olsun o iblisleri ele geçirmeden eve dönmeyeceğiz... Ve eve eksilmeden döneceğiz. Anlaşıldı mı asker?”

“Anlaşıldı komutanım!”

“Şimdi toparlanın. Karanlık çöktüğünde operasyona başlıyoruz.”

“Emredersiniz komutanım!”

Keşif birliğinden gelen raporla hedefin mağarada olduğu kesinleşmişti. İki askerimizin ve onlarca sivilin kanı vardı o şerefsizin elinde. Ne pahasına olursa olsun onu o saklandığı mağaraya gömmeden dönmeyecektik.

“Komutanım!” diye ardımdan seslenen İsmet'in yüzündeki kar maskesinden yalnızca endişeyle dolu kahverengi gözleri görünürken, “Dikkatli ol...” diye sessizce fısıldadığında başımı salladım güven verircesine.

“Sen de üsteğmenim. Canın Allah'a emanet.”

Usulca yanaştığımız mağara dışarıdan bakıldığında böceklerden başka bir canlıyı misafir etmiyor gibi görünüyordu. Karla kaplı bozkırın ortasında nefes seslerimizden başka ses duyulmazken

neredeyse adımlarımız yere değmiyordu. En ufak bir hatada pusuda bekleyen sırtlanların saldırıya geçeceğini biliyorduk. Tüfeğin namlusu hedefe kilitli, parmağım tetikte sessizce mağaranın girişine yanaştığımda ardımdaki askerlere başımla işaret verdim. Onlar da konumlarını aldıklarında sessizce girişten içeri sokulduk. Yerdeki işaretler olası bir saldırı girişiminde ses çıkarması içindi. Elbette ki hazırlıklıydık buna da. İşaretlere dikkat ederek sessizce karanlık mağaranın kuytularına doğru sokulduğumuzda ateşin çıtırtısı geldi kulağıma. İçerideydiler...

Hızlıca başımla askerlere işaret edip hedefe doğru yanaştığım sıra anlık bir sessizliğin ardından önüme düşen hedefi tek hareketle etkisiz hâle getirdim. İçeridekilerin duymaması için sessizce yere bırakıp ilerlemeye devam ederken parmağım tetikteydi.

İblisleri en savunmasız anlarında neredeyse yattıkları yerde yakalayacakken köpeklerinden birinin, “Ses var Reşo!” diye bağırmasıyla silahlarına atıldılar ama artık çok geçti. Üç girişten aynı anda içeri girdiğimizde onlar silahlarına bile davranamadan saniyeler içinde hepsini etkisiz hâle getirdik. Kurşun sesleri ürkütücü sessizliği delip geçerken telsizden gelen anonslardan anladığımız kadarıyla diğer birlikler de çevreyi kontrol altına almışlardı.

Yerde yatan leşler, içimizi biraz olsun soğutmasa da hiç değilse giden canlarımızın ardından onlar da nefes alamayacaklardı.

“Herkes iyi mi?” diye seslenen Mehmet Binbaşı, elindeki tüfekte yerdeki leşleri dürterken sağ kimsenin kalmadığından emin olduğunda bakışlarını bize çevirdi.

“İyiyiz komutanım!”

Ardı ardına gelen karşılıklarla Binbaşı da rahat bir soluk alırken, “Eve dönme zamanı Ayaz Timi!” dediğinde her birimiz, “Anlaşıldı komutanım!” diyerek karşılık verdik. Etrafı temizledikten sonra karları ezerek araçlara doğru ilerlerken her birimizin aklında kaybettiğimiz kardeşlerimiz vardı.

Asteğmen Nevzat Tümer...

Teğmen Cesur Merdan...

Araçlara yerleştığımızda telsizden diğer birliklerle de irtibat kurduk. Bölgenin tek gecede kayıp vermeden temizlenmesi ve iki şehidimizin kanının yerde kalmaması her birimiz için gurur sebebiydi. Dağların arasında buzlu yollarda ilerlerken aracın içindeki askerler her operasyon öncesinde ve sonrasında olduğu gibi Komando Marşı'nı söylüyorlardı bağıra bağıra...

"Korku nedir bilmeyiz! Biz dağların erleri!

Yuva yaptık göklere! Baş döndüren yerlere!

Engel tanımaz aşarız! Yüce engin dağları!

El verir uzanırız! Mor siyah bulutlara!

Ben Türk komandosuyum! Düşmanı çelik pençemle ezerim!

Her yerde ben varım!"

Ardı ardına birbirlerine omuzlarını dayayarak marşı söylemeye devam ederlerken elimdeki eldiveni çıkaracağım sıra bileğimdeki boşluğu fark ettim şaşkınlıkla. Kamuflajı telaşla sıyırdığım an tokayı bileğimde görememek sanki kurşun yemişim gibi nefesimin kesilmesine sebep olurken geçmişimden bana kalan tek bağın da kaybolup gittiğini anlamak kalbimi acıyla doldurdu. Ne kadar o geçmişi ardımda bırakmak için adım atsam da bunu hiçbir zaman istemediğimi anlamam için kaybetmem gerekiyormuş belki de...

Yıllarca yanımda olan, her operasyonda ölürsem ondan bana kalan bir şey olsun yanımda diye bileğimde taşıdığım toka gitmişti. Neredeyse kopmak üzere olduğunu bildiğim hâlde takmaktan vazgeçememiştim. Koruyucu meleğimdi o benim. Kime söylesem gülerdi ama öyleydi. İncecik lastik parçası beni çok uzun zamandır hayatta tutuyordu ama artık yoktu. Göğsümün altında bir ateş topu vardı sanki. Dondurucu soğuğa inat içim yanıyordu. Nefes almak için çektiğim her soluk kursağıma cam kırıkları misali batarken İsmet bendeki garipliği fark etti. Yanıma yanaşıp, "Komutanım, iyi misin?" diye sessizce sorduğu sıra boş bileğimdeki bakışlarım ne olduğunu anlamasını sağlarken o daha ağzını açıp bir şey diyemeden araç ani bir frenle durdu.

Olası bir tehlike ihtimalinden dolayı her birimiz tetikte beklesek

de aracı kullanan asker, “Komutanım, kaza olmuş,” dediğinde bakışlarımı endişeyle önümüzde uzanan yola çevirdim. Merkezden kasabaya dönen dağ yolundaydık. Etrafta in cin top oynuyordu. Yerdeki kar kalınlığı bir metreden fazlaydı. Yollardaki buzlanmayı da hesaba katınca şaşılacak durum değildi ama yine de olası bir tuzak ihtimaline karşın dikkatlice araçtan indik. Dizlerimize kadar gelen karların arasından dele dele ilerlerken, “Fener yakın!” diye seslendim. O sıra bana uzatılan fenerle dikkatle ilerlerken ardımdaki İsmet, “Kasabaya giden dolmuşlardan olmalı,” diye mırıldandı. Etraf fenerlerle aydınlandığında da yanılmadığı anlaşıldı.

Dolmuş yan dönmüş vaziyette yoldan sapmıştı. Koşar adımla araca ilerlerken, “Hemen yardım çağırın! Acele edin!” diye bağırdım. “Kapı açık! Çıkan olabilir etrafa bakın!” diye seslenirken feneri de etrafa doğru tutuyordum bir şey görebilme umuduyla. Askerler ve doktor araçtakileri çıkarmaya çalışırlarken inleme sesleri gelmesi biraz olsun içimizi rahatlatmıştı. Hiç değilse hayatta olduklarını gösteriyordu.

Yolun kenarında âdeta bir can pazarı yaşanırken feneri etrafa doğru tutmaya devam ettiğim sıra bir an için ağaçların arasında bir şey olduğunu hissettim. Keskin bakışlarla ilerlediğim an birinin karın içine gömülü hâlde yattığını görmemle adımlarım hızlanırken hızla yağan karın etkisiyle neredeyse üzeri karla kaplanan kadını gördüğümde, “Buraya bakın! Biri var! Doktor!” diye seslendim.

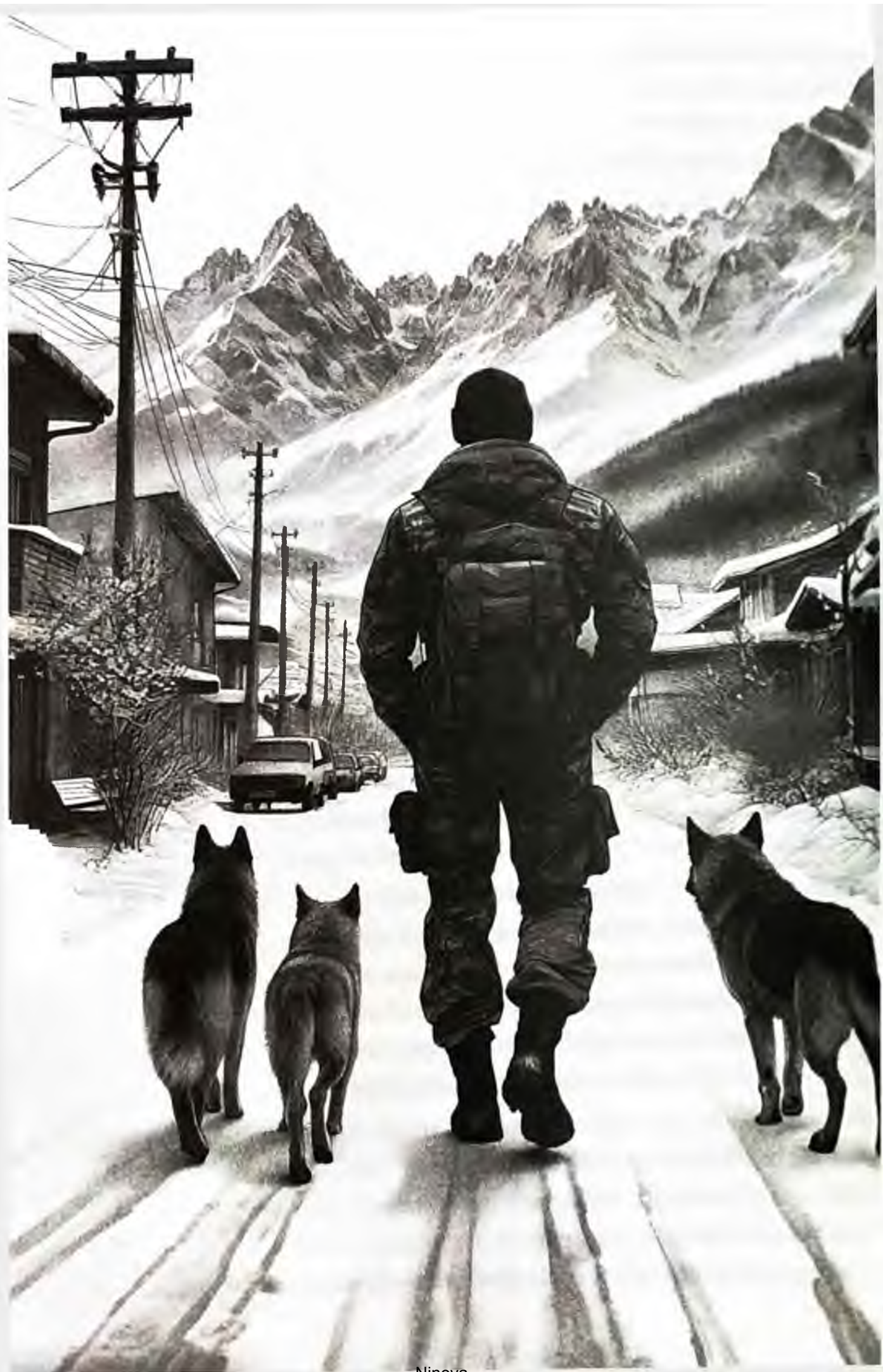
Üzerindeki karı silkeleyip yana eğilen başını kucağıma çektiğimde buz tuttuğunu fark etmek korkumu daha da artırırken nabzını kontrol etsem de sonuç alamayacağım ortadaydı. Cebimden çıkardığım küçük aynayı dudaklarına yaklaştırdığımda çok hafif de olsa nefes aldığını görmek tuttuğum soluğu bırakmamı sağlarken, “Dayan...” diye fısıldadım içimde tarif edemediğim bir korkuyla.

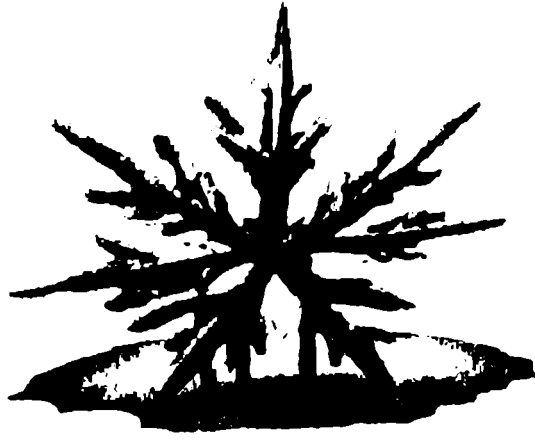
Kardan beyaza bürünen saçları kucağımda yayılırken bana doğru gelen askerlerden aldığım bakışlarımı kucağımdaki genç kadına çevirdim. Yüzü bembeyaz, dudakları donmak üzere olduğunu belli edercesine mosmordu. Kısacık bir an titreyen kirpikleleriyle bakışlarım telaşla gözlerini bulurken hayal gibi gelip geçen bir

an için gözlerini aralayıp hemen ardından yeniden uykuya teslim oldu. Dondurucu soğuğa inat göğsümün altında harlanan yangınla soluğum kesilirken yıllar öncesine sürüklendim bir anda.

Mavinin gökyüzü tonu...

Yıllar sonra karşımdaydı...

Geçmiş...

“Kurabiye mi yapsak acaba? Annemin defterinde tarif yazacaktı,” diyen arkadaşına tebessümle başını salladı Eylül. Can arkadaşı Derya, konu yemek olduğunda fazla sevilesi oluyordu. İki kız salondan çıkıp birlikte mutfığa adım attıklarında Eylül, defteri raftan alıp sıra sıra malzemeleri okumaya başladı. Derya da dolabın önüne geçip malzemeleri çıkarmaya başladı. İki kız tezgâhın başına geçtiklerinde eğlenerek işe koyulurlarken kapı eşiğinde görünen Nazlı, “Of, çok yorulдум bugün!” diye söylenerek içeri girdi.

“Bir sürü test verdi matematikçi yine! Şu yedinci sınıf ne zaman bitecek?” diye ağlamaklı sesiyle söylenerek mutfak masasının yanındaki sandalyeye kurulduğunda kızlar ona sırtıarak baktılar. “Şu günlerin tadını çıkar akıllım, asıl lisede canına okuyacak o testler!”

Kızlar bir sonraki sene lise son olacaklardı. İkisi de şimdiden üniversite günlerinin hayalini kurmaya başlamıştı. Eylül çocukluğundan beri öğretmen olmayı hayal ediyordu, bütün ülkeyi gezmek istiyordu. Derya ise onun tam aksine sabit bir yerde olmaktan başka bir şey hayal edemiyordu. Yumurta kapıya dayansa da ne olmak istediğine hâlâ karar verebilmiş değildi.

Masadan aldığı elmayı ısırırken, “Annemler nerede?” diye soran

kardeşine döndü Derya. "Bilmiyorum ki... Biz okuldan geldiğimizde yoktu annem, babam da daha gelmedi. Belki pazara falan uğramışlardır."

"Eylül abla," dedi bir an sonra Nazlı. "Bu gece de bizde kalacaksın değil mi?" diye heyecanla sorduğunda Eylül de keyifle başını salladı.

"Evet, annemler yarın akşam dönecekler. Bu gece de sizinleyim," dediğinde Nazlı gülümseyerek, "Keşke hep bizimle kalsan..." diye mırıldandı. Üçü bir arada olduğunda çok eğleniyorlardı. Nazlı, Eylül ablasını da Derya ablası kadar çok seviyordu.

"Üzülme Nazlıkuş, annemler gelince de siz bize kalmaya gelirsiniz. Hem zaten Asiye teyze söz verdi," dediği sıra Derya çoktan yoğurduğu kurabiye hamuruna şekil vermeye başlamıştı. Nazlı üzerini değiştirmek için odasına doğru ilerlerken Eylül de kurabiyelere şekil vermede arkadaşına yardıma geçti.

Kalan zamanda kızlar keyifle sofrayı kurup yemeğe geçtiklerinde büyüklerden haber alamamak bir süre sonra endişelenmeye başlamalarına sebep oldu. "Bu pek pazar işine benzemiyor. İyice merak etmeye başladım ben," diye endişeyle söylenen arkadaşını Eylül de endişeli bakışlarıyla destekledi. Kuruntu yapmak istemiyordu ama nedense ona da kötü bir şey olmuş gibi geliyordu. "Biraz daha bekleyelim, olmazsa Adem amcanın iş yerine gideriz," dediği sıra kapıdan gelen anahtar sesiyle telaşla ayaklandılar.

"Annemler geldi!" diye koşturan Nazlı, kızlardan önce koridora koşarken gördüğü manzarayla duraksadı. Eylül ve Derya da merakla koridora adım attıklarında karşılarına çıkan görüntüye hazır değillerdi.

"Anne..." dedi çekinerek Derya. "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

Eylül de karşısındaki kadını gördüğü an kötü bir şey olduğunu anlamıştı. O an kendince Derya'ya destek olmak adına arkadaşına bir adım yaklaştı. Onları ilgilendiren bir durum olduğuna öylesine emindi ki ortadaki acının dönüp dolaşıp kendisini bulacağı aklının ucundan bile geçmiyordu. Ta ki Adem Bey kendisine hüüzünlü gözlerle bakıp, "Kızım, Eylül... Gel biraz konuşalım seninle," diyene kadar.

O an hissetti Eylül, düşündüğü kötü şeyin kendi başına geldiğini ama yine de anlamak istemedi. "Ben... Eve gideyim," diye kapıya yöneleceği

sıra Asiye Hanım da kendisine üzgün gözlerle bakıp ağlamaya başladığında genç kız biraz daha telaşa kapıldı. Elleriyle kulaklarını kapatsa bir anlamı olur muydu? Onlar söylemeseler gerçek olmaz mıydı mesela?

Zihni terkedildiğini unutsa da kalbi unutmayan genç kız, kendisine yönelen hüznünlü bakışlarda yeniden kimsesiz kaldı. Ürkek adımlarla koltuğa oturduğunda başını yerden kaldırmadan bomboş bakışlarla halının desenlerini izlerken, "Kızım..." dedi acı dolu sesiyle Adem Bey.

"Yavrum... Babanlar... Bir kaza geçirmişler. Ne yazık ki kaybettik ikisini de..."

Bu kadardı. Saniyeler içinde yeniden kimsesiz kalmıştı Eylül Aksoy... Bu ismi ona veren insanlar yoktu artık hayatında. Onlarla birlikte gelen yuva da gitmişti. Anne sevgisi, baba şefkati de...

Melek olduğunu hatırlamıyordu artık. Eylül'ün ailesi ise gerçek Eylül'e kavuşmuşlardı sonunda.

O gece ruhu bir kere daha kimsesiz kaldı kız çocuğunun...

Terk edilmek onun lanetiydi. Hiçbir zaman bir yere ait olamayacağını, hiçbir toprağa kök salamayacağını o gün anlamıştı...

Gürül gürül yağan sağanak yağmurun altında ruhu kararmış bir adam toprağa veriliyordu.

Ruhi Soysal...

Kimsesiz değilken kimsesizler yurduna terk edilen İsmet Soysal'ın babası...

Genç adam mezar taşının başında ıslanmaktan ağırlaşan toprağı izliyordu acıyla. Baba demeyi unutalı yıllar geçmişken bugün babasını toprağa veriyordu. Az evvel döktükleri gözyaşlarının ardından annesiyle kardeşleri çekip gitmişlerdi. Onlardan başka da kimse yoktu cenazede. Genç adam şaşırıyordu bu duruma, babası iyi bir adam değildi. İyi bir adam olarak da ölmemişti.

Yıllar evvel annesinin eteğine yapışıp, "Gitmem!" diye ağladığında yediği tokadı hatırladı İsmet. Sol yanağında hâlâ sızısını hissediyordu.

“Zırlama!” diye bağırmıştı babası. Annesi sesini çıkaramamıştı. Onun annesi hiçbir zaman sesini çıkaramazdı zaten. Önce annesinden çekip koparmış, sonra da İsmet’i kimsesizler yurduna bir kedi yavrusu gibi bırakıp gitmişti.

Belki de son görüşüydü babasını, sonrasında annesiyle kardeşleri gelmişti bir süre. Bir vakit sonra onlar da gelmeyi bırakmışlardı. Uzakta olan unutuluyordu. İsmet, o evde ilk unutulandı...

Şimdi babası toprağın altında ebedi uykuya teslim olmuştu. Huzurlu bir uyku olduğunu düşünmüyordu İsmet çünkü babası yıllarca ailesini öyle huzursuz uykulara yatırmıştı ki vakit, hesap verme vaktiydi. İlahi adalet varsa eğer tecelli edecekti sonunda...

Ayaklarındaki botların çamurlu kısmını kenardaki taşa sürtüp doğruldu. Bir vedalaşmayı hak etmiyorlardı. Son görevi buraya gelmekti ama daha fazlasını kaldıramayacaktı. Yanı başına döndüğünde can dostu bildiği Yusuf kendisine güç verircesine bakıp elini omzuna attığında İsmet dayanamayarak dostuna sımsıkı sarıldı ve gürleyen göğün altında hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Bu, geride bıraktıkları için son ağlayışydı ve buna ihtiyacı vardı. O gün yediği tokadın ağlayışydı bu, geride bırakılan olmanın ağlayışydı...

Yusuf Ali kendisine sığınan kardeşini âdeta bir kartal edasıyla kanatlarının altında sararken onu hiçbir zaman bırakmayacağına dair söz verdi. Bu sözü yıllar evvel bir kere daha vermiş ama tutmayı becerememişti. Bu, bir kere daha olmayacaktı. Melek’i kaybetmişti ama canı pahasına da olsa İsmet’i kaybetmeyecekti.

Hayatta birbirlerinden başka kimseleri olmayan iki can dost, canavar ruhlu bir adamın mezarı başında kimsesizliklerine ağlarlarken birkaç mezar ileride kimsesiz bir kız çocuğu, çöktüğü iki mezar taşı arasında sessizce ağlıyordu. Sırtı dönük, saçlarının üzerine bıraktığı siyah eşarbyla ellerini toprağın üzerine bırakmış hâlde kapkara geleceğini, o gelecekten daha karanlık olan geçmişini düşünüyor ve düşündükçe daha çok korkuyordu.

On altı yaşındaydı ve bu onun sayamadığı kim bilir kaçınıcı kez tek başına kalışydı.

Yusuf Ali ve İsmet arkalarında kalan kızı göremeden omuz omuza mezarlığın çıkışına doğru ilerlerken Eylül de nedensiz içinin biraz daha üşüdüğünü hissetti. Onları hatırlamasa da kalbinde yer alan iki çocuğun ondan uzaklaştıkları her an ruhu biraz daha kimsesiz kalıyordu.

O gün o mezarlıkta yıllar sonra yan yana gelen çocuklar, birbirlerini fark edemedi usulca şehrin iki ucuna doğru yol aldılar.

Kaderin ise onlarla işi henüz bitmemişti çünkü bu, onların bir araya son gelişleri değildi...

10. BÖLÜM

“Kar Kokusu”

“Dün bitti, yarın henüz yok; önemli olan bugün, şimdi.”

Marc Levy

Yusuf Ali'den...

Dondurucu ayaz neredeyse alınan nefesi bile buza kesecek türdendi. Kalm kamuflajların altında bile acıtan soğuğu hissedebiliyordum. Yüzümün açıkta kalan bir parça yerine dahi iğneler batıyordu sanki. Yalnızca gözlerim ve çevresi açıktaydı. Bir an için görünüp kaybolan gök mavisi bakışlara takılı kalan gözlerim...

“Komutanım,” diye seslenerek yanımda beliren Kadir’le donakaldığım andan sıyrıldım. “Araçta sıkışanlar için yardım gelmek üzere ama dışarı çıkarabildiklerimizi hastaneye götürelim mi?” dediğinde hızlıca önümde uzanan bedeni taradım.

“Doktor!” diye seslendiğimde Tabip Üsteğmen hızlıca yanıma

ulaştı. “Araçtan fırlamış olabilir mi? Gerçi mesafe uzak,” derken hızlıca ihtimalleri tarıyordum.

“Komutanım, muhtemelen kendisi çıktı. Kar yağışından izler silinse de yürümüş gibi duruyor,” demesiyle, “O hâlde kıpırdatmak sıkıntı değil,” diyerek genç kadını hızlıca kucağıma alıp ayaklandım. Operasyonlarda taşıdığım çantalardan bile daha hafifti sanki...

İki kişinin daha askerler tarafından araca götürüldüğünü görüp hızlıca araca doğru ilerledim. “Biz hastaneye geçiyoruz, diğer araç burada kalsın. Yardım gelir gelmez hızlıca yola çıkın,” derken araca çıkıp köşeye oturdum. Kucağımdaki kadın hâlâ kendinde değildi. Kaşının üzerindeki ufak yara dışında yaralanmamış gibi görünüyordu ama kendinde olmaması beni korkutuyordu. Kazanın ne zaman olduğu, ne kadar zamandır o karların üzerinde baygın hâlde yattığı belli değildi.

“Battaniyeyi uzatın!” dediğim an kalın bir battaniye hızla üzerimize sarıldı. Yola çıkmamızla birlikte diğer iki kişinin inleme, ağlama sesleri birbirine karışırken kucağımdaki kadının sesinin çıkması endişemi daha da artırıyordu. Usulca yüzüne eğilip nefes alıp almadığım anlamaya çalışırken sıcak soluğunun kirpiklerime değmesiyle irkildim. Hafifçe uzaklaştığımda gözleri hâlâ uzun kirpiklerinin ardında gizleniyor olsa da sanki yeniden yıllar öncesindeydim.

Karlı bir gecede bulduğum savunmasız bir yabancı... Ve o yabancıya ait gök mavisi gözler...

“Komutanım, Mehmet Binbaşı’ya haber verdik. Hastaneye bilgi geçtiler, hazır olacaklar. Yardım da gelmek üzereymiş,” diyen askere başımı sallamakla yetindim. Kendimi hiç hazır olmadığım bir anda savunmasız hissediyordum. Sanki hayat benimle dalga geçiyordu. Bunca zaman sonra geçmişi ardımda bırakmak için bir adım atmışken o geçmişin içine düştüğüme inanamıyordum.

“Komutanım, iyi misiniz?” diyen asteğmenle başımı hızlıca iki yana sallayarak daldığım çukurdan uzaklaştım. “Bir şey yok. Ne kadar kaldı hastaneye?” dediğim sıra camdan yaklaştığımızı fark ettim. Biraz sonra aracın durmasıyla önden kapı tarafındakiler inerken ben de dikkatle kucağımdaki genç kadınla birlikte araçtan

indim. Onu gelen sedyelerden birinin üzerine yatırdığımda sedyenin kenarından düşen koluyla paniklesem de hızlıca içeri girdiklerinde ben de koşar adım içeri doğru ilerledim.

“Yusuf Komutan!”

Acile doğru giden sedyenin peşinden ilerlediğim sıra yan taraftan gelen sesle başımı çevirdiğimde endişeyle bana doğru gelen Doktor Elif’le göz göze geldim. “İyi misiniz? Bir sıkıntı mı var?” diye telaşla sorduğu sıra nedensiz ruhumu saran sıkıntıyı görmezden gelerek başımı iki yana salladım.

“Bizlik bir durum yok. Yolda bir kaza olmuş, yaralıları getirdik. Araçta sıkışanlar da var, birazdan onlar da gelir,” dememle hızlıca elindeki kahve bardağını kenardaki çöpe atıp, “Ben bakayım,” diyerek müdahale kısmına doğru ilerledi. Ardından endişeyle bakarken bu gece ruhumun neden bu denli savunmasız kaldığına bir anlam veremiyordum.

Kenardaki banka oturup ayaklarımdaki çamurlu postallara boş bakışlarla bakarken sıkıntıyla yüzümü ovuşturacağım sıra bileğimdeki boşluk yeniden çıktı karşıma. Sanki daha önce fark etmemişim gibi kaybetmenin acısı bir kere daha kalbime çarparken bu gece hissettiğim sıkıntının neden kaynaklandığını biliyordum artık.

Melek’i bana bağlayan tek düğüm de bu gece kopmuştu. Üstelik onu gördüğüm ilk ana tıpatıp benzeyen bir gecede onu kaybettiğimi kabullenmek acımı beşe katlıyordu sanki. Yıllardır yanımda olmayan birini sanki bu gece kaybetmişim gibi hissetmem ne büyük aptallıktı... Ama engel olamıyordum işte.

Melek, gitmişti. Bu gece sonsuza dek benden gitmişti...

“Yüzbaşı, nedir durum?”

Yan taraftan gelen sesle hızlıca ayaklandım.

“Kayıp yok çok şükür komutanım. Araçtan çıkarılanlar da az önce getirildiler, şu an herkes müdahale bölümünde,” diyerek durumu izah etmemle Binbaşı başını salladı.

“Ailelerine haber verildi mi?”

“Çantalardan kimliklere ulaşıldı, şu an haber veriliyor komutanım,” diyerek cevap verdiğimde Mehmet Binbaşı yeniden başını sallayarak ensesini ovuşturdu.

“Ben eve geçiyorum o hâlde Yusuf, siz de burayı ekiplere teslim edip çıkarsınız,” dediğinde, “Emredersiniz komutanım,” desem de içimde bir şeyler beni burada kalmaya zorluyordu. Binbaşı hastaneden ayrıldığında bir süre daha bankta oturmaya devam ettim. Biraz sonra elinde kahveyle İsmet yanıma geldiğinde uzattığı kahveyi alıp başımı ardımdaki duvara yasladım.

“Zor gece, ha kardeşim?” dediğinde, “Öyle kardeşim,” diye mırıldandım.

“Operasyon çabuk bitmişti zaten, yatağıma bu kadar hızlı kavuşamayacağımı tahmin etmeliydim,” diye söylenip kahvesinden bir yudum aldığında yorgun bir tebessümle karşılık verdim.

“Bu gece...” dedim bir an sonra dayanamayarak. Biriyle konuşmasam içimde birikenler yine beni esir edecekmiş gibi hissediyordum. “Sanki o gecenin aynısı. Melek’i bulduğum gece...” dememle buruk bir hüznle baktı yüzüme.

“Tokayı kaybettiğin gün böyle bir olayın içine düşmek... Ne bileyim be abi. Unut, önüne bak diyorum da evren de seninle kafa mı buluyor nedir?” diye söylendiğinde sırttım.

Bir süre sessizce dursak da, “Ailelere ulaşıldı mı?” diye sormamla başını salladı.

“Dört kişi zaten aileymiş. Karı, koca ve iki çocukları. Amcanın çocuklarına haber verdik. Şoförle muavini de bağlı olduğu hatta bildirdik,” deyip duraksadı. “Bir tek... Senin bulduğun kadınla ilgili henüz bir şeye ulaşamadık. Anladığımız kadarıyla buralı değil, telefonu kapalıydı. Kimliği çıktı ama çantasında işe yarar bir şey yoktu,” demesiyle nedensiz yüreğimde bir sancı hissettim. Herkesin yakını gelecekti birazdan, o kadın tek başına mı kalacaktı?

Ne diyeceğimi bilemeyerek boşluğa bakmaya devam ederken açılan kapıdan Doktor Elif görüldüğünde telaşla ayaklandım. “Durumları nasıl?” diye sorduğumda yorgun bakışlarıyla başını salladı.

“Ufak tefek darbeler ve sıyrıklar dışında ciddi bir travması olan yok. O kazadan basit sıyrıklarla kurtulmaları büyük şans. Asıl problem, uzun süre soğukta kalmış olmaları. Biraz daha geç kalsaymışsınız pek fazla şansları olmazmış. Özellikle o genç kadın... Donmak üzereymiş,” dediğinde irkildi omuzlarım. Ellerim nedensiz terlerken kamuflajın kalın kumaşına sürttüm.

“Kendine geldi mi?” diye sorduğumda sesimdeki endişeyi silememiştim ne yazık ki... Elif de bunu fark etti mi bilmiyorum ama nedensiz kaşları hafifçe kalktı.

“Senin getirdiğin kadın mı?” demesiyle, “Eylül’müş adı,” diye ardından mırıldandı İsmet.

Eylül...

“Evet, onun yakınına ulaşılammış. Durumunu takip etmemiz gerekiyor,” diyerek kendimce tavrımı açıklamaya çalıştım. Söylediğimde yanlış bir şey yoktu elbette ama asıl endişemin geçmişe sürüklenmekten kaynaklandığını söyleyemezdim.

“Durumu daha iyi. Vücut ısını yükseltmeye çalışıyoruz. Kafasına aldığı darbe tehlikeli durmuyor ama yine de rutin kontrolleri yapıldı,” derken kolundaki ince kordonlu saate çevirdi bakışlarını. “Benim hastamı kontrol etmem gerekiyor şimdi. Sonra görüşürüz, olur mu?” diye beklentiyle sorduğunda başımı salladım dalgınlıkla. Neyi kabul ettiğimin dahi farkında değildim.

Elif yanımdan uzaklaşırken, “Bu kız sana bayağı yanık oğlum,” diyen İsmet’i tersleyecek kadar bile enerjim yoktu bu gece. Teröristlerle çatışmanın vermediği yorgunluğu bir saatin içinde omuzlarıma yüklemiş gibi hissediyordum. Hissettiklerimin hiçbir mantıklı açıklaması yoktu ama o kaza yerine geldiğimiz andan beri sanki bugünde değil yirmi beş sene öncesindeydim. Üzerinden çeyrek asır da geçse bu gece hissettiklerim o gecedan farklı değildi. Aklım yine hiç tanımadığım birinde takılı kalmıştı. Bu an da geçip gidecekti biliyorum, sadece kendine geldiğini duymak istiyordum.

Neredeyse iki saat daha geçmişti. Güneş dağların ardından görünmek üzereydi. Yine de iyi bir haber gelene dek ayrılamamıştım hastaneden. Saçma bir sorumluluk duygusu yüklenmişti omuzlarıma. Yanında tanıdığı hiç kimse olmayan o kadını yalnız bırakmak istemiyordum. İsmet de bir iki söylenmiş, sonunda bankta uyuyakalmıştı. Zor bir gece geçirmiştik. Eve gitmesini söylesem de beni yalnız bırakmayacağını biliyordum.

Yarım saat kadar önce o kadın dışında herkes kendine gelmişti. Yaşlı amcanın kalbinde panikatak kaynaklı ufak bir sorun olsa da genel durumu iyiydi. Ailede de çocuklar ve anne iyiydi, yalnızca babanın bacağında sıkışmadan kaynaklı kırık oluşmuştu. Birkaç aya o da toparlanacak, bu geceden sağ çıktıklarına şükretmeye devam edecekti. Şoför ve muavinde ise ufak tefek yaralar vardı yalnızca. Şoförle konuştuğumda genç kadının kapı açılınca zorlayarak çıktığını söylemişti. “Yardım isteyeceğim,” demiş ama birkaç adım sonra yere yığılmış. Zaman kavramı pek yoktu ama uzun süre orada yattığını söylemişti adam.

Belki de hâlâ bu yüzden uyanmıyordu genç kadın. Donmanın kıyısındaiken bulmuştum onu...

Eylül Aksoy...

İsmi kimliğinden bakarak söylemişlerdi. Telefonu açmaya çalıştıklarında sim kartı olmadığını fark etmişler. O an merakım daha da arttı ona karşı. Şoför onun havaalanından bindiğini söylemişti. Buralıya da benzemiyordu. Muhtemelen ziyaret için gelmişti ama telefonu neden kapalıydı? Belki de yurt dışından gelmiştir diye düşündüm bir an sonra. Neyse ne... Uyandığında anlaşılırdı zaten.

Acilin yoğunluğu bir nebze azaldığında uyuşan ayaklarımı rahatlatmak için ayaklandım. Ellerim ceplerimde koridorda ilerlerken önünden geçtiğim camlı odada takılı kaldı bakışlarım. Beyaz bir örtünün altında sanki nefes almıyormuş gibi kıpırdamadan yatıyordu. Bir süre camın ardından seyrettim onu, içimde anlam veremediğim tuhaf bir hisle...

İnsan hayatında ilk kez gördüğü birine karşı neden böyle

hissederdi? Evet, tuhaf derecede tanıdık bir anda çıkmıştı karşıma ama... Sanki görünmez bir ip vardı aramızda. Gördüğüm andan beri biri o ipten çekiyordu beni yabancıya doğru... Etrafa bakındığımda kimseler yoktu, yaptığının hiçbir mantıklı açıklaması olmadığını bildiğim hâlde kapıya doğru adımlayıp derince bir solukla kapıyı araladım. İçeriye adım attığımda dışarının gürültüsü uzaklardan gelen bir uğultu gibiydi artık...

Uzulca yatağa doğru ilerlerken bakışlarım rüzgârda savrulacak bir yaprak kadar savunmasız görünen bedeni tarıyordu. İlk anda üzerindeki çarşafın beyazı kadar beyaz görünen ten rengi vücut ısısının yükselmesiyle hafifçe kızarmıştı. Kahverengi saçları yastığın üzerine dağılmış, ıslaklığı kurudukça hafifçe dalgalanmıştı. Sol kolunun yataktan aşağıya doğru sallandığını fark etmemle kendime engel olamayarak o tarafa doğru adımladım. Hafifçe bileğinden tutup yatağa bırakacakken bir anda elimi saran parmaklarla neye uğradığımı şaşırdım.

Bakışlarımı telaşla yüzüne çevirsem de gözleri hâlâ kıvrık kirpiklerinin ardında gizliydi. Uyuyordu, muhtemelen kendinde değildi. Yapmam gereken tek şey elimi parmaklarının arasından çekmekti ama o an uzun zamandır hiç hissetmediğim kadar güçsüz hissettim kendimi. Yatağın kenarındaki sandalyeye yavaşça otururken elini tutmuyor ama elimi tutmasına da engel olmuyordum. İnce, uzun ve zarif parmaklar nasır tutmuş yara bere içindeki elimin üzerinde öyle tuhaf ama hayal gibi görünüyordu ki kısacık bir an için de olsa o hayale kapılmak istedim. Elimin sıcaklığıyla soğuk parmaklar her saniye biraz daha ısınırken bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. Kaşının üzerindeki yaraya takılan bakışlarım hafifçe kısıldı. İzi kalır mıydı bilmiyorum ama bu geceyi unutmasını isterdim. Kimse ait olmadığı bir anda tek başına ölüme gidişini hatırlamak istemezdi.

Gözlerinin etrafı hafifçe kızarmıştı, neden bilmiyorum ama ağladığını düşündürdü bu bana. Gerçek olup olmadığı bile belirsiz bir şeye öfkelen dim. Sonra ne hissettiğimi fark ettiğimde de öfkem kendi benliğime döndü. Sağlıklı düşünemiyordum bile... Kafayı mı yemeye başlıyordum?

Ben burada ne yapıyordum?

Durgun yüzüne bakmaya devam ederken bir an sonra kaşları çatıldı. Uyanacağını düşünüp telaşlansam da gözleri aralanmadı. Solukları da ağırlaştığında huzursuz bir uykuda olduğunu anladım hüznle. Kâbuslarla geçen gecelerin ne demek olduğunu benden iyi kim bilirdi?

Kim bilir ne görüyordu rüyasında? Ne için yanıyordu canı?

Bir şey yapmak istedim ama o kadar yabancıydım ki ona, çaresizdim. Aklımdan ne geçerse geçsin bedenim sanki bambaşka biri tarafından yönetiliyordu o an ve farkına bile varmadan başparmağımın hafifçe elinin yumuşak sırtını okşadım. Temasımla birlikte çatılı kaşları usulca gevşerken mucizevi bir anın içinde hissettim kendimi. Yıllarca beni de kâbuslarımla arasından çekip çıkaracak birini beklemiştim ama olmamıştı. En sonunda o kâbuslar, kâbus gibi anlara tanıklık ettiğimde kaybolmaya başlamıştı. Gerçek hayat çocukken gördüğümüz kâbuslardan daha korkunçtu çünkü...

Orada ne kadar durdum bilmiyorum ama çok uzun zaman sonra ilk kez bir anda takılı kalmak istediğimi fark ettim şaşkınlıkla. Hayatı bir yere yetismeye çalışır gibi yaşamaya alıştım ben. Varmak istediğim bir yer de yoktu ama durup düşünmektense kaçmak işime geliyordu.

Fakat uzun zaman sonra bu gece ilk kez yaşadığım andan uzaklaşmak istemiyordum...

“Komutanım?”

Ardımdan gelen sesle takılı kaldığım yüzden çektim bakışlarımı. O an sıcak elin hâlâ avucumda olması anlık bir telaşla kalbimi hızlandırırken narin eli usulca çarşafın altına bıraktım. Hâlâ uyuyan yüze son kez bakıp ayaklandığımda kapı eşiğinde şaşkın bakışlarla bana bakan İsmet’e doğru ilerledim.

“Doktor Hanım geliyor,” demesiyle Elif’in koridorun ucunda görünmesi bir oldu. O an yüreğimi saran huzursuzluk hissi neredeyse

canımı yakıyordu. Başımı geriye çevirdiğimde uyuyan kadına ve ardından odaya doğru yaklaşan Elif'e baktım. Dile dökmesem de düne kadar bir yola girmeye niyetlenmişken bu hissettiklerim de neydi?

Yarım saat boyunca hiç tanımadığım bir kadının elini tutmak ve ilk kez geçmişî düşünmemek nasıl açıklanabilirdi?

Elif kapı eşiğinde bizi bulmayı beklemiyor olacak ki şaşırdı. "Siz gitmediniz mi hâlâ?" dediği sıra, "Çıkıyorduk biz de tam," diyen İsmet benim yerime durumu toparladı. O an saçma bir şekilde Elif'in yüzüne bakamıyordum. Bana duygularını açmış ve iki yıldır tanıdığım birinin varlığına rağmen hayatımda ilk kez gördüğüm birine kapılıp gitmem suçluluk duygusuyla doldurdu içimi. Evet, Elif'e bir söz vermemiştim ama o buluşma bile bir anlam ifade ediyordu. Umut vermek değil miydi bu? Nefret ettim o an kendimden. Hissettirdiklerimden ve hissettiklerimden...

"Ben bir hastaya bakayım," deyip içeri geçtiğinde İsmet'in kolumdan çekiştirmesiyle çıkışa doğru ilerledik. Hastaneden çıktığımız an karın dondurucu soğuğu yüzümüze çarparken, "Neydi o hâlin?" diye soran dostuma, "Hiç..." diye mırıldanıp araca doğru ilerledim.

"Yusuf!"

"Uzatma İsmet, zaten hâlim yok," deyip geçiştirdiğim sıra çalan telefonumla duraksadım. "Burak abi arıyor," deyip telefonu açtığımda aldığım haber yüreğimin korkuyla çarpmasına sebep oldu.

"İclal Anne... Acil ameliyata alınmış..."

Havaalanından çıktığımda yüzüme vuran ılık esintiyle afalladım. Soğuğa öylesine alışmıştı ki her zerrem, kış mevsiminde böylesine ılık bir havayı hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Akdeniz'in ılık esintisi altında hastaneye gitmek için bir taksiye atladığımda İsmet'e de vardığıma dair mesaj attım. İclal Anne'nin haberini alırmaz ikimiz de gelmek istemiştik ama İsmet daha kısa bir süre önce izin kullanmıştı. İkimizin de aynı anda uzaklaşması sorun oluşturacağından ben tek başıma izin alıp yola çıkmıştım. Kötü bir

şey olacağını düşünmek dahi istemiyordum, yine de gözümle görmeden rahat edemeyecektim.

İclal Anne emekli olduğunda eşiyle birlikte yerleşmişti buraya. Sıcak, sevimli bir Akdeniz kasabasıydı. İnsanm hayalini kurduğu ama çoğu zaman yalnızca hayallerde kalan o yerlerdendi. Portakal bahçeleri, pastel renkli gökyüzü, masmavi deniz ve sıcacık bir hava... Hayatım boyunca kurmaya bile cesaret edemediğim hayallerden biriydi burası.

Taksinin hastane önünde durmasıyla parayı ödeyip indim. Hızlı adımlarla binadan içeri girdiğimde telefonumu çıkarıp Burak abiyi aradım. Bulundukları katı öğrendiğimde de hızlıca asansöre binip yedinci kata çıktım. Ben gelene kadar ameliyat bitmiş, yoğun bakıma alınmıştı. “Burak abi,” diye seslenerek yanına doğru adımladığım adam da beni görünce ayaklandı.

“Yusuf, hoş geldin oğlum,” deyip bana sarıldığında ben de ona sarıldım.

“Hoş buldum abi. İyi haber ver bana,” dediğimde yorgun bakışlarına rağmen tebessümle baktı yüzüme.

“İyi geçti ameliyat. Doktorlar hayati tehlikeyi atlattığını söylediler,” dediğinde saatlerdir tutuyormuşum gibi hissettiğim soluğu bıraktım.

“Çok şükür.”

İsmet’e de durumu anlatan bir mesaj atıp yığılırcasına banka oturduğumda iki gündür hastane banklarında zaman geçirdiğimi fark etmek gülümsetti beni. O an aldığım iyi haberin etkisiyle bedenim gevşerken kilometrelerce ötede bir hastane yatağında tek başına bıraktığım kadını düşündüm buruk bir hüznle. Döndüğümde muhtemelen gitmiş olacaktı ve ben, takılı kaldığım o gök mavisi bakışlar hayal miydi yoksa gerçek miydi hiçbir zaman bilemeyecektim...

İki gün yoğun bakımda kalan İclal Anne'yi üçüncü günün sabahında ancak görebildim. Kapıdan girdiğimi fark ettiği an, "Oğlum..." diyen şefkat kokulu sesi yüreğimi sararken hastane yatağında bana uzattığı eline doğru hızlıca ilerledim. Tuttuğum eline eğilip öptüğümde bakışları sevgiyle dolarken, "Çok özlemişim seni," diye tarazlı sesiyle fısıldadığında usulca yatağın kenarındaki sandalyeye oturdum.

"Ben de seni çok özledim annem. İsmet gelemedi izin durumundan dolayı ama aklı burada, ilk fırsatta o da gelecek," dediğimde şefkatle gülümsedi.

"Kendini zora sokmasın oğlum, ne zaman müsait olursanız öyle gelirsiniz. Kefeni yırttık herhâlde bu defa da," demesiyle ben de gülümsedim. "Zaten sizin çocuklarınızı görmeden ölüp gitmeye niyetim yok benim," demesiyle başımı eğdim kaçmak istercesine. "Gerçi senden bana hayır yok. İsmet'ten umudum vardı ama ondan da ses çıkmıyor. Onu da mı kendine benzettin yoksa paşam?" diye eğlenerek söylendiğinde sırtarak baktım yüzüne.

"Onda o doymayan mide varken kendine evlenecek birini zor bulur," diye söylendiğimde güldü o da keyifle. Çok ciddi bir ameliyat geçirmişti ama bakışları öylesine canlı ve hayat doluydu ki ona böyle hissettirebilmek mutlu ediyordu beni. Varlığım hayatta bir kişi için de olsa bir anlam ifade ediyordu.

"Ee anlat bakalım, nasıl gidiyor hayat? Kış yine bastırmıştır sizin oralara," demesiyle aklım yine günler önceki o kaza gecesine takıldı. İsmet'e soramamıştım tekrar, uyanmış mıydı acaba? Uyanmış olmalıydı. Ailesine ulaşmışlardır o zaman. Eşi dostu vardır muhtemelen, gelmişlerdir yanına. O an düşünemediğim ihtimallerin bugün zihnime düşmesi yüzümü düşürürken utanç hissettim bir anda. Belki de bir adamın kalbine ait bir kadının elini tutmuş-tum o gece...

"Yusuf, oğlum nereye daldın?"

İclal Anne'nin sesiyle başımı iki yana sallarken gülümsemeye

çalıştım. “Bildiğin gibi, bir sıkıntı yok şükür,” deyip bir an sonra, “İclal Anne,” diye fısıldadım. “Ben... Sanırım geçmişle savaşımayı bıraktım artık,” dediğimde bakışları buğulanırken, “Oğlum?” diye merakla sordu. O, beni büyüten kadındı. Ne demek istediğimi anlar, gözüne baktığında orada görürdü içimi.

“Bunca sene hiç gelmeyecek birini bekledim. Onu neden beklediğimi bile bilmiyorum. Karşıma çıksa ne isterim ondan? Bu saatten sonra ne anlamı var?” derken kırık döküktü sesim. “Yuva dedim ona ama gitti. Şimdi kim bilir nerede, kiminledir? Mutlu bir yuva kurmuş, belki anne olmuştur,” derken başka bir ihtimali düşünemiyordum. Melek, bu hayata sevilme için gönderilmişti. Onu sevmemek mümkün değildi.

“O sevgi dolu bir aile içinde, belki de kendi ailesine sahip... Ya ben? Ben artık yorgun hissediyorum kendimi. Yüreğim kimseye yüzünü dönmedi bunca zaman ama böyle nereye kadar dayanır insan? Kendimi de suçluyorum. Onun kendi hayatı olduğunu düşündüğüm hâlde hâlâ bir umut beklemek kendimden nefret etmeme sebep oluyor,” derken gözlerime batan yaşları sertçe sildim. İçimde bir yaraydı bu da... Belki de evli, mutlu, kocasına âşık bir kadındı o ve ben hâlâ onu kendi geçmişimde yaşatmaya devam ediyordum.

“Yusuf... Oğlum, insan hissettiklerine engel olamaz ama hayatta gideceğimiz yollar bizim seçimlerimizdir. Ben,” derken hüznle doldurdu gözlerini İclal Anne. “Senin yıllarca bana küskün kalan yüreğin yüzünden kendimi affedemedim. Yollarınızın ayrılmasına sebep olduğumu bilirken ve sen onu unutamazken hep kendimi suçladım... Ama şimdi bu söylediklerin... Bunlar o kadar kıymetli ki... Yusuf, oğlum,” dedi sevgi dolu sesiyle uzanıp elimi tutarak.

“Bu hayatta iki yürek bir araya gelecekse önünde dağ olsa duramaz. Senin kaderin kimdir bunu ben bilemem ama şunu bilirim ki kalbin seni asla yanılsa götürmez. Bugüne kadar kimseye bakmadıysan da vardır sebebi, bugünden sonra birine adım atacaksan da... Benim sana tek diyeceğim, kalbinin sesini dinle. O, seni yuvana götürecektir.”

Belki kendimi ikna etmek belki de onu biraz olsun mutlu etmek

için, “Aslında biri var,” dedim bakışlarımı pencereden dışarı çevire-
rek. “İki yıla yakındır tanıyorum onu, merkezdeki hastanede doktor.
İyi huylu, düzgün biri. Bana karşı da...” deyip utanarak başımı eğ-
dim. “Hisleri var.”

“Öyle mi?” derken nedense temkinliydi İclal Anne’nin sesi.
Oysa daha sevinçli olacağını düşünürdüm. Ne de olsa yıllardır bunu
hayal ediyordu.

“Öyle... Bir kere oturup yemek yedik. Bizim oranın insanı se-
viyor onu. Albay’ın eşini anlatmıştım sana, Suna abla... O da çok
seviyor, hatta aracı oldu,” derken coşkulu bir tepki bekliyordum
ama bir türlü hasta yatağında beni dinleyen kadından gelmiyordu
o tepki.

“Sevinirsin sanmıştım,” diye dayanamayarak söylediğimde,
“Sevindim,” diye mırıldandı ama sevindiye de bunu gizlemekte ol-
dukça başarılıydı.

“Sahi sevindin mi? Bana pek öyle gelmedi.”

“Sevindim tabii sevinmez miyim? Sadece... Hep onu anlattın,
nasıl biri olduğunu, etrafındaki insanların düşüncelerini... Ama ben
seni merak ediyorum. Sen ne hissediyorsun bu Doktor Hanım’a kar-
şı?” diye sorduğunda istemsizce gerildim. Kaçtığım sorulardan bi-
riydi bu çünkü cevabından korkuyordum.

“Ben... Bir hayat kuracaksam eğer bu yola güvenilir biriyle ık-
mak isterim. Bana olan hisleri de elbette önemli ama ne hissettiğimi
soruyorsan... Artık genç delikanlı değilim İclal Anne. Hayattan yük-
sek duygular beklemiyorum. Çok sevmek de istemiyorum çünkü çok
sevmek beraberinde çok acı getiriyor. Ben bir daha kimseyi kendim-
den vazgeçecek kadar sevmek istemiyorum,” dediğimde, “Anladım
oğlum,” diye mırıldandı. Bakışları hüzn doluydu ama sesi bakışla-
rına inat umut kokuyordu.

“Yol senin, hayat senin... Ben senin seçimlerine karışmam,
sadece saygı duyarım. Yine de sana tek söyleyeceğim, kalbini din-
lemekten vazgeçmemen olur. Kalp çok tuhaf yaratılmış oğlum. İki
insan birbirinin kaderiyse daha onu ilk gördüğün anda kalp eşini
bulduğunu hisseder. Gözlerini kapattığın her an aklına, kalbine ilk

onun sureti düşer. Umarım sen de bugün değilse bile bir gün bu duyguyu yaşarsın.”

Son sözlerini söyleyip bakışlarını pencere kenarındaki çiçeklere çeviren İclal Anne beni kendi sessizliğimle baş başa bırakırken başımı ardımdaki duvara yaslayarak gözlerimi kapadım. O sessizlik içinde karanlığın ortasında ruhumu aydınlatan tek bir suret belirdi.

Yıllarca gördüğüm rüyalarda, kurduğum hayallerde bir yüz olmazdı ama o gün ilk kez kalbim bir yüze açtı kendisini. Masmavi bakışlar yine karşımdaydı ve hayatımda ilk kez kalbim bir kadını düşündüğüm için telaşla çarpıyordu...

Geçmiş...

"Nazlı! Ablanlara bak kızım, uyanmışlar mı?"

"Tamam, anne!"

Kapının diğer tarafından gelen sesle üzerindeki yorganı itekledi genç kız. Pencereden dışarı baktığında yağmur hâlâ yağmaya devam ediyordu. Ne gariptir ki cenaze gününden beri şehre yağmur yağıyordu.

Perdenin ardından dışarıyı izlemeye devam ederken kapı tıklatıldı. **"Eylül abla, uyandın mı? Kahvaltı hazır."**

Perdeyi düzeltirken yataktan kalktı Eylül. **"Tamam Nazlı, geliyorum,"** diye mırıldanarak dolabının karşısına geçip okul formasını çıkardı. Formayı giydikten sonra odadan çıktığında Derya da uykulu gözlerle odasından çıkıyordu.

"Günaydın bebek," deyip alışkanlık hâline getirdiği şekilde arkadaşının yanağından öptüğünde, **"Günaydın,"** diyerek burukça tebesüm etti Eylül de... Derya mutfığa doğru ilerlerken kendisi de banyoya geçip elini yüzünü yıkadıktan sonra dağılan saçlarını tarayarak sıkıca topladı. İki haftanın sonunda okula dönüyordu bugün.

Ellerini lavabonun kenarlarına yaslayarak aynada görünen sureti-ne bakarken artık çocuk olmadığını farkındaydı. Sorumluluğunu üstlenecek kimse kalmadığında insan büyümek zorunda kalıyordu. Hâlâ

on altı yaşındaydı ama ruhu çoktan eskimiş, yorulmuş, yaşlanmış gibiydi. On bir yıl boyunca kendisine anne baba olan o güzel insanlar ait oldukları yere, kızlarının yanına gitmişlerdi sonunda. Annesinin içten içe mutlu olduğunu düşünüyordu Eylül. Çünkü gerçek Eylül orada, ailesini bekliyordu.

Kızamazdı onlara, yalnızca minnet duyabilirdi. Kimsesiz bir kız çocuğuna on bir yıl boyunca sevgi dolu bir yuva vermişlerdi.

Sadece bundan sonrasını düşünüyordu. Asiye teyze ile Adem amca ilk andan kol kanat germişlerdi kendisine, evlerini açmışlardı, sofralarına bir tabak da onun için koymuşlardı ama nereye kadar devam edecekti bu?

Zoraki bir misafirlikti onunkisi. Başının çaresine bakmak zorundaydı eninde sonunda ama ne yapacağını bilmiyordu. Evleri kiraydı. Birinci haftanın sonunda ev sahibi yarım ağız başsağlığı diledikten sonra evi ne zaman boşaltacaklarını sormuştu Adem Bey'e. Eylül de duymuştu onu. Şaşırmamıştı elbette. O hatırlamasa da insanların ne kadar acımasız olabilecekleri ile dünyaya geldiği gün tanışmış bir çocuktuktu, bu adamın isteği neydi ki?

Reşit olmaması da işleri içinden çıkılmaz bir hâle sokuyordu. Belki de yetimhaneye dönecekti yeniden. Orası onun için yabancı bir yer olmamalıydı aslında ama Eylül o günlere ait hiçbir şey hatırlamıyordu. Orada mutlu muydu yoksa mutsuz muydu? Annesi ona hep, "Biz seni aldığımız için çok mutlu oldun," diye anlatırdı. Orada çok ağlarmış da evlerine gelince gülmeye başlamış.

Nedense bazen bunun doğru olmadığını hissedirdi Eylül ama dayandıracak hiçbir anı bulamazdı. Hem annesi ona neden yalan söyleyecekti ki?

Düşünceler birbiri ardına gelip ruhunu kasvete bulamaya devam ederken, insanları daha fazla bekletmemek için derince soluklanarak banyodan çıktı. Salona geldiğinde herkes kahvaltı sofrasının başındaydı. Mahcubiyetle en köşedeki sandalyeye kurulup sessizce önündeki peynirle oynarken, "Eylül kızım," diye seslendi ona Adem Bey.

"Efendim Adem amca."

"Asiye teyzenle benim sana bir diyeceğimiz var," demesiyle Asiye

Hanım'a çevirdi bakışlarını Eylül. Yüzünde sıcak bir tebessümle kendisine bakıyordu.

"Yaşananlar malum, acımızın tarifi yok. Annenle baban bizim de canımızdı. Hepimizin acısı bir, bunu sakın unutma olur mu?" dediğinde sessizce başını salladı genç kız. Fakat Adem Bey'in devamında, "Bundan sonra bizimle burada yaşamayı istiyoruz," demesiyle şaşkınlıkla kaldırdı başını.

"Burada mı? Ama Adem amca..." dese de ondan evvel Asiye Hanım kesti sözünü. "Bu konu tartışmaya açık değil Eylül Hanım. Seni gözümün görmeyeceği hiçbir yere gönderemem ben. Ne zaman büyür mesleğini eline alır, belki yuvanı kurarsın, o zaman kendi isteğinle gidersin ama o güne dek bu evin kızıydın sen," diyen kadınla genç kız gözlerinin dolduğunu hissetti.

O daha hiçbir şey söyleyemeden Derya ve Nazlı ayaklanıp iki taraftan kendisine sarıldıklarında Eylül tüm mahcubiyetiyle kendisine yeniden bir yuva veren insanlara bakıyordu.

O an uzun zaman sonra yeniden bir yere ait olabildiği için mutluydu genç kız.

Fakat bunun da bir gün acı bir şekilde son bulacağından habersizdi.

Çünkü gerçekten ait olduğun yeri bulana dek uğradığın tüm duraklar bir gün seni terk ederdi...

Askerî üniformasıyla selam veren genç adam, kendisini izleyen kadını gururlandırırıyordu. Yüzlerce çocuğa annelik yapmaya adanmıştı hayatını İclal Hanım. Evlenmek nasip olmamış, kendi yuvasında evlatlarını büyütememişti belki ama kimsesizliğe terk edilen yüzlerce çocuğa içinde taşıdığı anne şefkatiyle kol kanat germeye çalışmıştı. O, hiçbir zaman işini mecburiyet bilip saati dolduğunda arkasına bakmadan giden idarecilerden de olmamıştı. Gençlik yıllarından beri çalıştığı yetimhane onun yuvasıydı, o yuvadaki kimsesizler de çocukları...

Ama bazı çocuklar diğerlerinden de farklı olurdu onun için. O çocuklardan biriydi Yusuf Ali... Onu kendisine eski püskü bir battaniyenin

içinde teslim ettiklerinde daha yeni doğmuştu. Gözlerini bile açık tutmakta zorlanıyor ama o küçücük eliyle sarıldığı parmağı asla bırakmıyordu. O küçük eller uzun süre elindeydi İclal Hanım'ın. O zaman bile hayatta kalmak için verdiği savaşla, parmağını sıkı sıkıya tutmasıyla, birçok çocuk ulu orta ağlarken onun hep güçlü durup bir tek yalnızken ağlamasıyla anlamıştı İclal Hanım, günün birinde çok cesur bir adam olacağını...

Bugün karşısında heybetiyle, dimdik duran omuzlarıyla, cesaretle parlayan gözleriyle kendisine doğru gelen genç adam artık bir askerdir. Yıllarca bir yuva arayan ve sonunda aradığı yuvanın vatani olduğunu kabullenen çakı gibi bir asker...

Teğmen Yusuf Ali Karan...

Yanı başında kardeşini bekleyen İsmet'e çevirdi bir an sonra bakışlarım. O, doğuştan değil sonradan terk edilen çocuklardandı ama kim-sesiz çocukların acıları birbiriyle yarışmazdı. Hangisinin daha fazla acı çektiğini kimse bilemezdi.

İsmet yetimhaneye geldiğinde dört yaşındaydı. Yusuf ile aralarında sadece bir yaş vardı ama Yusuf'un kendisine hep sahip çıkması onu abi olarak kabullenmesi için yetmişti İsmet'e. Kendi ailesinden koptukça seçtiği ailesine daha çok bağlanmıştı ve tüm hayatı onun adımlarını takip ederek geçmişti. Bir sene sonra o da bu kürsüde selam verecek, İclal Hanım'ı bir kere daha gururlandıracaktı.

Birbirlerine sıkıca sarılıp mutluluklarını paylaşan iki kardeş gülümseyerek bakarken İclal Hanım'ın kalbinde bir yer hâlâ kırık döküktü. Bu iki çocuğun bir parçaları yıllardır eksikti ve biliyordu ki o eksik hiçbir zaman kapanmamıştı. Kapanacağını da sanmıyordu İclal Hanım. En acısı da bunda payı olduğunu bilmek, her gece başını yastığa koyduğunda vicdan azabıyla dolduruyordu yüreğini.

Melek...

Yusuf Ali ve İsmet'in eksik parçası...

Melek bugün ne hâldeydi? Kimlerleydi?

"Ayne!" diye seyrek dişleriyle seslendiği İclal Anne'sini hatırlıyor muydu? Ya obur İsmet'i? Kahramanı olan Yusuf'u?

Bunları düşündükçe yüreği ağrıyordu İclal Hanım'ın. Yaşlandıkça

geçmişini düşünüyor ve her defasında da pişmanlık biraz daha esir alıyordu ruhunu.

Kimsesiz bir çocuğun sevgi dolu bir aile tarafından evlat edinilmesi mesleğinin en güzel tarafıydı belki de ama bu hikâyede durum bambaşkaydı. Evet, Melek sevgi dolu bir aileye teslim edilmişti ama giderken nasıl ağladığını unutamıyordu İclal Hanım. Buradan giden çocuklar kendilerini alan ailelerin ellerini sımsıkı tutar, bir daha geriye bakmazlardı. İclal Hanım, Melek için de aynısını istemişti ama olmamıştı.

Melek yetimhaneden ayrıldığı gün araba gözden kaybolana dek ağlayarak onlara bakmaktan vazgeçmemişti. O günden sonra Yusuf ve İsmet de hiçbir zaman eskisi kadar mutlu olamamışlardı.

İki güçlü genç adama bakarken düşünmeden edemiyordu İclal Hanım.

Melek onlarla birlikte büyüseydi eğer bugün her şey bambaşka olur muydu?

11. BÖLÜM

“Bambaşka Bir Kader”

“Önemli olan kaybettiklerim değil, hatıralarım.

Yaralar iyileşir. Sevgi yaşar. Biz kalırız.”

Kristin Hannah

Eylül'den...

Yuva...

Hayatım boyunca hep bu iki hecenin peşinden koştum ben. Ne zaman sahip olduğuma inansam kaybettim. Ne zaman bir yere ait olduğumu hissetsem kimsesizlikle sınıandım. “*Dünyaya gelen her canlının ait olduğu bir yer olur,*” derler...

Benim olmadı...

Zamanla bir kelime daha öğrendim.

Kader...

İnsan kaderini yaşarmış bu hayatta. Ne kadar kaçsa da ona

çekilir, ne kadar başka türlüünü istese de kendine yazılanı yaşarmış. Benim kaderime de kimsesizlik yazılmış. Bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı. İstedğim yuva, sahip olduğum kimsesizliğin içinde öyle imkânsızdı ki... Her defasında sahip olduğuma inandığım an kaybettim. Her giden bir yara izi daha bıraktı ruhumda ve ben o yara izlerinin altında kalan hayalden vazgeçtim sonunda...

Uçağın piste inmesiyle gözlerim aralanırken küçük pencereden dışarıyı görmeye çalıştım ama hava karanlıktı. Burada güneş daha erken batıyordu elbette.

Küçük çantamı alıp uçaktan indiğimde bir süre de valizlerim için sırada bekledim. Bir valiz kıyafetlerimle diğeri tepeleme kitaplarım ile doluydu. Tüm hayatım iki valize sığacak kadardı. Dünyada kapladığım yer işte bundan ibaretti.

Valizlerimin gelmesiyle havaalanından dışarı adım attığım ilk an yüzüme vuran keskin soğukla afalladım. Geldiğim yerden o kadar farklıydı ki hava... Mevsim orada da kıştı ama burası sanki buz dağlarıyla çevrilmiş gibiydi. Soluk alıp verdikçe yükselen gri duman neredeyse havada donacaktı. Üzerimdeki kaban oldukça kalın olduğu hâlde sanki incecik bir tişörtle duruyor gibiydim. Getirdiğim hiçbir kıyafet buranın soğuğuna yetmeyecekti belli ki...

Bir süre boynuma sardığım atkıyı yüzüme doğru çekip etrafa bakınırken az ileride duran dolmuşları fark ettiğimde hızlıca o tarafa doğru ilerledim. Hepsini üç dolmuş vardı zaten. Ellerini ovuşturarak yolcu bekleyen şoföre yaklaşıp, “Bakar mısınız? Alaca’ya gidecek araç hangisi?” diye sorduğumda, “İkinci sıradaki abla,” diyerek işaret etti şoför. Başımı sallayıp valizlerimle ilerlediğim sıra muavin olduğunu tahmin ettiğim gençten bir oğlan, “Alayım abla,” diyerek valizlerimi hızlıca alıp araca bıraktı.

Ben de kapı tarafındaki koltuğa oturduğumda kabanıma biraz daha sarındım. Beş dakika sonra şoförün de sigarasını söndürüp araca binmesiyle motor sesi içeriye doldurdu. Başımı hafifçe geriye çevirdiğimde bir kadınla adam aralarındaki iki küçük çocukla en arka tarafta oturuyordu. Yaşlıca bir amca da onların iki sıra önünde horlamaya başlamıştı. Bu hâli nedense beni gülümsetti. Önüme döndüğümde çoktan yola çıkmıştık.

Neredeyse yarım saat geçtiğinde merkezden epey uzaklaşmıştık. Sürekli karla kaplı dağların arasından gitmek insanı bir yerden sonra hipnotize ediyordu sanki. Yol boyunca tek tük arabalar görmek de yıllarca çektiğim trafik çilesinden sonra benim için apayrı bir deneyimdi. Merkeze oranla kasabaya giden yol daha el değmemiş kaldığından kar kalınlığı daha da yüksekti. İçerinin ısısından kaynaklı bedenim de mayışmaya başlamıştı. Şoför dışında neredeyse herkes uyuyordu.

Boş yolda sabit hızla ilerlemeye devam ederken bir vakit sonra benim de gözlerim kapanmaya başladı. Uyumamak için dirensem de kolay değildi. Başımı hafifçe cama yaslayıp kısa süreliğine uykuya teslim olmuşken tam olarak nasıl oldu bilmiyorum ama ani bir fren sesinin ardından araç savruldu ve bir anda dolmuşu saran çığlıklar eşliğinde yana devrildik. Uyku hâli yaşanan şokun etkisiyle herkesi terk ederken arkadaki çocukların, “Anne! Baba!” diye bağırışları ne kadar korktuklarını anlatıyordu.

İlk anda fark etmesem de başımı sertçe camın kenarındaki demire çarpmıştım. O pozisyonda gözümün üzerindeki zonklama gözümü karartsa da kendimi zorlayarak ne olduğunu anlamaya çalıştım. Rüya değildi ancak seslere bakılırsa yaşadığımız an bir kâbustan farksızdı. Zorlanarak başımı çevirdiğimde herkes telaş içerisinde ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sanırım yerinden kıpırdayabilen de bir tek bendim.

“Sa... Sakin olun...”

Kapı kolunu zorlayıp güçlkle açtığımda o saniye dışarının uğultulu kar ayazı içeriye doldururken güçlkle araçtan çıkmaya çalıştım. Yandaki koltukla oturduğum koltuğun arasına sıkışan bacağım zonklasa da burada kalamazdım. Acı inlemesiyle güç bela bacağımı çektiğimde anlık bir rahatlama hissetsem de başım hâlâ zonkluyordu. “Yardım... Yardım lazım...”

Güçlkle eğilip kapıya yönelerek kendimi dışarı attığım an dizime kadar karın içine girdiğimde bir an için ne yapacağımı bilemedim. Dağların arasında karlara gömülmek üzereydik.

Dolmuştan gelen inleme ve ağlama sesleri dışında etraftan hiç ses gelmezken kontrolsüzce bir iki adım attım ama kulağımdaki uğultu gözlerimin kararmasıyla bir araya geldiğinde bedenimin kontrolünü kaybettiğimi hissettim. Bir an sonra pamuk kadar yumuşak ve masum görünen karların üzerine yığıldığımda yüzüme değen soğuk uyuşturdu acılarımı. Bunun ölüm olduğunu biliyordum ama o an için öyle iyi hissettirdi ki...

“Ya... Yardım...” diye seslenmeye çalışsam da faydasızdı.

Kimse yoktu. Kimse sesimi duymayacaktı. Karların üzerinde yatarken anlam veremediğim bir yaşanmışlık hissi sardı benliğimi. Belki de rüya hâliydi ama bu anı daha önce de yaşadığım hissinden kurtulamıyordum. Telefonuma ulaşmak istedim ama kolum kalkmadı. Soğuk başımdaki ve bacağımdaki acıyı uyuştururken bir zaman sonra usulca kapandı göz kapaklarım ve ben ölüm uykusuna teslim oldum.

Beni buraya çeken kaderim zannediyordum. Kaderimin ölüm olduğunu bilmiyordum...

“Dayan...”

Melek...

“Dayan...”

Melek...

Hayalle gerçeklik arasında iki ses doluyordu kulaklarıma. Zihnimin kapıları yumruklanıyordu sanki açılsın diye... Uyku o kadar huzur vericiydi ki gözlerimi açmak istemiyordum. Hiç canım yanmıyordu. Kimsesiz kalmaktan yorulmuştu artık kalbim... Terk edilmekten, ihanete uğramaktan, yalnız kalmaktan...

Yüzümde sert bir dokunuş hissettim bir an için. Kumaş gibiydi ama tanıdıktı da sanki... Başım artık ağrı mıyordu, bacağı m da... Bir yere yaslanmış gibiydim. Kar fırtınasının uğultusu kulaklarımı sağır edecek cinstendi. Uyanmak için hiçbir sebebim yoktu ama, “Dayan!” diyen o ses bir türlü susmuyordu, beni bırakmıyordu.

Öyle ısrarcıydı ki tek bir an güçlkle araladım kirpiklerimi. O an gördüğüm tek şey yıldızlı bir geceyi andıran bir çift koyu kahverengi bakıştı.

Yıllarca rüyalarımnda gördüğüm hayali düşündüm. Hiçbir zaman surete bürünmezdi ve ben hep kim olduğunu merak ederdim. Güçlü, beybetli bir adamdı. Tıpkı bir kahraman gibi... Yüzü belirsizdi, sadece gözleri... O gözler hiç değişmezdi. O gözleri gördüm karşımda ve bir rüyada olduğuma emin oldum o anda... Yıllarca okuduğum kitaplardaki karakterlerden biri olduğunu düşünmüştüm o hayalin. Tek bir an için de olsa karşımdaydı. Yüzü maskeyle kapalıydı ve yine sadece gözleriydi gördüğüm.

Bir saniye...

İki saniye...

Üçüncüde yeniden uykuya teslim oldum.

Kapkaranlık bir ormanın ortasında tek başımayım.

Ben zaten bu hayatta hep tek başımayım. Etrafa çevirdim bakışlarımı. Ağaçların dallarına tünemiş kargalar ürkütücü sesler çıkarıyorlardı. Rüzgârın uğultusuyla hareket eden ağaç dalları huzurdan çok korku veriyordu bu gece... Gökyüzüne çevirdim bakışlarımı ümitle... Tek bir yıldız dahi yoktu. Karanlıktı...

Adım attıkça ayaklarımın altında ezilen kuru yapraklar çoğaldı. Bir vakit sonra bileklerime değin gömüldüm içine ve sonra balçık misali bir çamura yapıştığımı hissettim. Adım attıkça daha çok gömüldüm. Çırpındıkça biraz daha çekildim karanlığa. Az evvel duyduğum uğultu bir anda kar fırtınasına dönüştü. Üzerimdeki ince elbiseyle soğuğu hissetmemek mümkün değildi. Bağırarak istesem de sesim çıkmıyordu ve ben her an biraz daha dibe çekiliyordum.

Çaresizliğin en koyu anında bir gölge kavradı elimden. Güçlü parmaklar elimin sırtında usulca gezerken başımı çevirip kim olduğunu görmek istedim ama başaramadım. Yüzümdeki acı hissi o dokunuştan yayılan sıcaklıkla her saniye biraz daha gevşerken

ayaklarımın gömüldüğü çamurun yavaş yavaş berrak bir suya dönüştüğünü fark ettim şaşkınlıkla. Ayaklarımı göreceğim kadar berrak görünen suya bakmaya devam ederken gökyüzü aydınlandı. Kar soğuğu yerini ılık bir melteme bıraktığında kargaların sesleri de yerini kuş cıvıltılarına bıraktı.

O huzur verici anın içinde arkama döndüğümdeyse artık kimse yoktu...

“Uyanıyor sanki, ha?”

“Öyle görünüyor,” diyen yabancı bir kadın sesiydi ve yüzüme doğru yaklaştığını hissettim. Gözlerime kör olmamı istercesine bir ışık tutulduğunda kaşlarım çatılırken usulca gözlerimi araladım. Bana gülümseyerek bakan güzel bir kadın, “Eylül Hanım, hoş geldiniz,” dediğinde ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

Nereye gelmişim ki ben? Burası neresiydi?

Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde anlamak zor olmadı. Bir hastane odasındaydım. Bir an için neler yaşadığımı anımsayamasam da her biri parça parça düşmeye başladı zihnime. Ne yazık ki çok gerileri de hatırlıyordum ama onların bir önemi yoktu artık.

Kazayı hatırladım, sonra karların üzerinde kendimden geçtiğimi... Elimi kaldırdığımda başımdaki sızlayan yere dokundum. “Ufak bir yara, izi kalmaz,” diyen doktora çevirdim yeniden bakışlarımı. Kalsa da ne önemi vardı ki...

“Ben... Kaç gündür buradayım?” diye sorduğumda, “Bir gün,” diye cevap verdi. “Vücut ısıınızı yükseltmek için uğraştık, neyse ki ciddi bir fiziksel travmanız yok. Bacağınızdaki ezilme bir iki güne toparlayacaktır,” dediğinde gözlerimi kapatıp açtım anladım dercesine.

“Diğer yolcular nasıllar?” diye sorduğumda, “Onlar da iyi,” demesiyle rahat bir nefes aldım. Çok şükür ki kimseye bir zarar gelmemişti. “Dün gece askerî ekipler bulmuş sizi. Buraya da onlar getirdiler. Biri sizinle konuşmak istiyor eğer kendinizi iyi hissediyorsanız,” dediğinde yorgunlukla başımı salladım.

“Olur.”

“Tamamdır. Siz görüşün, Hemşire Hanım sonrasında biraz yürümeniz için size yardımcı olacak,” deyip kapıya doğru yöneldiğinde başımı pencereye doğru çevirdim. Kar yağmaya devam ediyordu. İçerisi sıcak olsa da dışarıda ölüm soğuğu olduğu çok belliydi. İki dakika sonra kapı tıklatıldığında içeriye iri cüsseli bir asker girdi. Boyu neredeyse iki metre vardı, kapıdan kafasını eğerek girmesi canım acımasa gülümsetirdi beni. Üzerindeki askerî kıyafetlerle oldukça güçlü duruyordu ama yüzünde cüssesinin tam aksine masum bir ifade vardı.

“Geçmiş olsun, Eylül Hanım,” dediğinde hafifçe doğrulmaya çalışarak, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. “Bizi hastaneye siz getirmişsiniz, onun için de ayrıca teşekkür ederim.”

“Esağfurullah, teşekkür edilecek bir durum yok. Zaten sizi bulan da komutanımızdı,” dediğinde bir an için geceyi anımsamaya çalıştım. Hayal meyal bir bakış vardı hatıramda ama emin olamıyordum. Başım da hâlâ ağrımaya devam ettiğinden üstelemedim.

“Sağ olsun o da...”

“Ben sizi çok fazla yormayayım. Kazazedeler arasında bir tek sizin yakınınıza ulaşamadık. Durumunuzla ilgili haber vermemiz gerekiyor malum,” dediğinde buruklaştı bakışlarım.

Kalbim, dışarıda ayaza bırakılmış gibi üşürken, “Haber vermeye gerek yok,” dedim güçlü durmaya çalışarak. “Durumum iyi zaten, kısa sürede taburcu olurum sanırım.”

“Yine de haber vermemiz gerekiyor,” dediğinde, “Haber verilecek kimsem yok,” diyerek baktım yüzüne. “Ailemi uzun süre önce kaybettim.”

Söylediklerim karşısında karşımdaki adamın da bakışları buruklaşırken, “Kusura bakmayın. Başınız sağ olsun,” diye mırıldandı. Yalnızca başımı sallamakla yetindim. “Buralı değilsiniz sanırım. Ziyaret için mi geldiniz? Bu mevsimde pek kimsenin yolu düşmez kasabaya,” dediğinde, “Öğretmenim,” diye mırıldandım. “Alaca İlkokulu’na tayin oldum.”

“Öyle mi?” diyen asker bir an için şaşırılmış göründü gözümde. Tepkisini anlayamadım ama üzerinde duracak değildim.

“Başka bir soru yoksa...” diyerek yüzüne baktığımda, “Yok, bu kadar. Tekrar geçmiş olsun,” dedi ve bir baş selamıyla odadan çıktı.

Sonrasında hemşireyi beklemeden ayaklanıp odadaki tuvalete doğru ilerledim. Biraz daha beklersem patlayacaktım. İhtiyaçlarımı giderip ellerimi yıkadığım sıra lavabonun üzerindeki aynada yüzüme takıldı bakışlarım. Kaşımın üzerindeki şişlik hafifçe morarmıştı ama korktuğum kadar kötü durmuyordu. Parmaklarımla saçlarımı tarayıp lastikle toparladıktan sonra yeniden odaya geçtiğimde hemşire de gelmişti. İyi olduğumu söylesem de bir süre koridorda adımlarken bana eşlik etti. Odaya geçtiğimizde gelen lezzetsiz yemekleri mecburen yemek zorunda kalsam da bir an evvel toparlanmam gerektiğinden direnmedim. Zaten tek başımayken kime nazlanacaktım ki?

Yemeğin ardından ilaçların da etkisiyle uyku bastırdığında kısa sürede gözlerim kapandı. Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum ama gözlerimi araladığımda odada yalnız değildim.

Uyku sersemi hafifçe çatılan kaşlarımla, “Siz...” diye mırıldandığımda, “Merhaba,” diye tebessümle karşılık verdi karşımdaki orta yaşlı kadın. Üzerinde kahverengi kürklü kabanı ve kısa kesim dalgalı saçlarıyla oldukça hoş görünüyordu.

“Merhaba da... Sizi tanıyor muyum?” diye sorduğumda, “Henüz tanışmıyoruz ama bundan sonra sıklıkla bir arada olacağımızı varsayarsak bir an evvel tanışmamız lazım,” diyerek ayaklandı. Elini uzatıp, “Suna Yurtsoy ben, Alaca İlkokulu’nun müdiresiyim,” dediğinde ben de şaşkınlıkla toparlanıp elimi uzattım.

“Memnun oldum öğretmenim, Eylül Aksoy ben de...”

“Ben de çok memnun oldum Eylül Hocam,” diyen kadının bakışlarındaki sıcaklık içimi ısıtmıştı. Görev alacağım okulun müdürünün bir kadın olması da ayrıca şaşırtıcı ve mutluluk vericiydi.

Geçmiş tecrübemden sonra bu değişime ne kadar sevindiğimi inkâr edemezdim.

“Ayağının tozuyla böyle bir kazanın başına gelmesine çok üzüldüm. Daha iyisin değil mi?” diye ilgiyle sorduğunda başımı salladım.

“Gayet iyiyim. Siz...” deyip merakla baktım yüzüne. “Benden nasıl haberiniz oldu? Yani kim olduğumu bile biraz evvel söylemiş-tim,” diye merakla sorduğumda bilgece bir bakışla gülümsedi.

“Bu kasabayla ilgili öğrenmen gereken ilk şey, haberler tahmin ettiğinden de hızlı yayılır. Zamanla sen de anlarsın zaten. Tabii bu defa eşim sayesinde haberim oldu,” dediğinde anlamayarak baktım yüzüne.

“Eşiniz?”

“Eşim Albay Bahtiyar Yurtsoy. Onun karargâhındaki ekiplerden biri bulmuş sizi. Askerler senin öğretmen olduğun bilgisini iletince de hemen gelmek istedim. Yazın çok yeni geldi, kalacak yer ayarlamadın diye tahmin ediyorum,” diye sorduğunda dudağımı kemirdim gerginlikle.

“Ben... Biraz acele oldu. Bir yer bulana kadar otelde falan idare ederim,” diye mırıldanmamla keyifli bir şekilde kıkırdadı.

“Otel? Alaca’da otel ha?”

“Yok mu?” derken endişelenmeye başlamıştım. “Öğretmenevi ya da başka bir yer... İllaki bir yer vardır.”

“Oтели unut,” dedi ilk başta. “Öğretmenevi de kasabada yok. Askeriyenin lojmanları dışında ne yazık ki barınma yeri bulamazsın burada,” demesiyle endişem daha da arttı.

“Ama... Nasıl olur? Yani bunca insan geldiğinde nerede kalıyor?”

“Kasabada kalmayı genelde tercih etmiyorlar. Merkezde imkânlar daha fazla ama bir süre sonra merkezle kasaba arasındaki yola dayanamayıp tayıp istiyorlar.”

Duyduğumda karsısında heyecanım yavaş yavaş sönerken, “Kasabada kırık bir ev bulamaz mıyım?” diye mırıldandım.

Bir si... eçen her saniye umutsuzluğum daha da artsa

da pes edecek değildim. Buraya gelmek benim seçimimdi. Gerekirse çadır kurar yine de bir şekilde burada kalırdım.

“Aslında bir ev var ama beğeneceğini sanmıyorum,” dediğinde telaşla doğruldum.

“Beğenirim. Ev sonuçta, duvarlarıyla çatısı varsa yeterli,” deme-me şaşırarak baktı.

“Senin yaşlılarından böyle şeyler duymaya alışık değilim ben,” dediğinde de hafifçe tebessüm ettim.

“Buraya kendi isteğimle geldim, ne pahasına olursa olsun kalmak için elimden geleni yapacağım. Küçük detaylar benim için sorun değil,” dediğimde ne düşündü bilmiyorum ama gözlerinde bir parlaltı belirdi.

“O hâlde... Aramıza hoş geldin Eylül Öğretmen. Bu kasabanın çocukları uzun zamandır seni bekliyordu,” demesiyle sanki tüm sorunlar o an için kayboldu ve ben de içimde çağılayan umutla gülümsedim.

“Hoş buldum. Ben de onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Neredeyse tüm günü uyuyarak geçirdikten sonra akşam saatlerinde yeniden uyandım. Vücudum kendini toparlamaya başladığından hastanede olmak da canımı sıkmaya başlamıştı artık. Öte yandan kalacak bir yerim olmadığından şimdilik tek çarem burasıydı. Birkaç gün içinde başıma gelenleri aklım almıyordu. Hayatım tepetaklak olmuş, kendime yepyeni bir yol çizmeye niyetlendiğimde de neredeyse Azrail kapıma dayanmıştı. Ölmek en kolay yoldu benim için. Yaşamam kimse için bir anlam ifade etmiyor olabilirdi ama ben bu hayattan hiçbir iz bırakmadan gitmek istemiyordum. Onca tercihim arasındakader benim yolumu bu kasabaya çıkardıysa ve ben o gece ölümün pençesinden kurtulmayı başardıysam bunun bir anlamı olmalıydı.

Odanın içinde adımlarken pencerenin önüne doğru ilerledim. Dışarıda kar yağışı durmaksızın devam ediyordu. Kenardaki plastik bardağa su doldurup saksıda kuruyan çiçeklerin toprağına dökerken kapının açılma sesini duydum. Yavaşça arkama döndüğümde Doktor Hanım karşımdaydı.

“Ayaklanmışsınız.”

“Otmaktan sıkıldım,” derken sakın adımlarla yatağa doğru ilerledim. Hâlâ güçsüz hissediyordum kendimi.

“Öğretmen olduğunuzu duydum,” dediğinde o da karşımdaki sandalyeye oturmuştu. Genç, zarif bir kadındı. Altın sarısı saçları, yemyeşil gözleriyle mankenlere taş çıkartacak bir güzelliği vardı. Üzerinde sıradan beyaz bir önlük olduğu hâlde dönüp tekrar bakılacak biriydi.

“Evet, sınıf öğretmeniyim.”

“İlk görev yeriniz mi burası?”

“Üç yıla yakın başka bir şehirdeydim, şimdi buradayım,” derken daha fazla detay vermek istemedim.

“Anladım. Genelde tercih edilmez burası, mecburen gelir insanlar,” dediğinde sebebini anlamak zor değildi. Yaşamayı kolay bir yere benzemiyordu Alaca... Ama ben de rahatlık peşinde değildim zaten...

“Siz buralı mısınız?” diye sorduğumda başını iki yana salladı.

“İzmirliyim.”

“Mecburen gelenlerdensiniz o hâlde,” dediğimde nedense yüzü düşer gibi oldu.

“Dürüst olmak gerekirse başlangıçta öyleydi ama zamanla kalmak için sebepler buldum kendime. Bir vakit sonra da buradan kopmak zor gelmeye başladı,” dediğinde bahsettiği sebepler yüzünü aydınlatmıştı sanki. İçimden bir ses bunun özel biriyle ilgili olduğunu söylüyordu. Gelişigüzel eline baktığımda yüzük görmedim ama bu bir şeyi değiştirmezdi. İnsan sarrafı olacak son insandım belki ama gerçek duyguları hissedebiliyordum. Bu güzel kadının bakışlarında parıldayan bir aşk vardı.

Yeniden bir şey söyleyecekken kapının tıklatılmasıyla bakışlarımızı o yöne çevirdik. Gelenin Suna Hanım olduğunu gördüğümde gülümsedim. “Ayaklanmışsınız Eylül Hocam,” dediğinde “Çok daha iyiyim öğretmenim,” diye karşılık verdim.

“Hoş geldin Suna abla,” diyen Doktor Hanım’a Suna Öğretmen de sarıldı.

“Hoş buldum Elifciğim. Nasılsın?”

“Çok daha iyiyim,” derken aralarında manidar bir bakışma geçti.

“Konuşalım bir ara,” dediğinde Doktor Hanım başını sallarken onlara mahremiyet sağlamak adına bakışlarımı pencereye çevirdim.

“Eylül’ü çıkarabiliyor muyuz bu akşam?” diye sorduğunda benim de bakışlarım Doktor Hanım’ı buldu. “Bizim açımızdan bir sıkıntı yok. Taburcu olabilirsiniz Eylül Hanım,” dediğinde sevinsem de düşünmeden edemedim. Nereye gidecektim ki bu hâlde?

“O hâlde toparlanalım,” diyen Suna Hanım’a anlamayarak bakarken bana bir poşet uzattı. “İçinde giyecek bir şeyler var. Valizlerini aldırmıştık ama açmak istemedik. Rahatsız olma sakın, kıyafetler hiç giyilmedi,” dediğinde söylediklerine yetişemiyordum bile.

“Ben... Teşekkür ederim ama... Öğretmenim, nereye gideceğiz?” dediğimde tek söylediği, “Bize,” oldu. Sonrasında beni banyoya doğru ilerletirken kapıyı da üzerime örttü. Poşetten çıkardığım kalın eşofman takımını üzerime geçirdiğimde kazanın etkisiyle reflekslerimi kaybettiğimi düşünüyordum. Saatler öncesine kadar hiç tanımadığım bir kadının evine gitmek akıl işi değildi, hele benim cesaret edebileceğim bir iş hiç değildi. Öte yandan kabul etmek zorundayım ki çaresizdim. Ya burada kalacaktım ya da kuyruğu kıstırıp peşinden gidecektim. Sonuçta okulumda müdire olan biriydi, üstelik de eşinin albay olduğunu söylemişti. Herhâlde kötü biri olamazdı.

Hiç değilse bu geceyi geçirmek için başka çarem yoktu. Yarın da yoluma bakardım.

Banyodan çıktığımda kapı açıktı, dışarıda beni bekliyor olmalıydı. Son kez odaya göz gezdirip kapıya doğru adımlarken, “O akşamdan sonra konuşmadık,” diyen Doktor Hanım’ın sesini duydum. “Umutlanmayacağım diye ona da söyledim ama kendimi kandırıyorum. Mesaj attığında tabii ki umutlandım Suna abla.”

“Zamana bırak Elif. Yusuf zor biri biliyorsun, onun kabuğunu kırmak kolay değil ama bir adım attı. Bundan sonrası biraz da kader. İki kalp birbirine ait olacaksa bunu kimse engelleyemez.”

Özel bir konu konuştuklarını düşündüğümünden biraz uzaklaştım.

Bir vakit sonra Suna Öğretmen kapıda görüldüğünde, “Hazırım, geliyorum,” diyerek yanına doğru ilerledim. Doktor Hanım gitmişti.

“Hadi gidelim,” dediği sıra, “Öğretmenim, ben size rahatsızlık vermek istemiyorum ama tüm seçeneklerimi de elediniz,” derken mahcubiyetim çok fazlaydı. “Aileniz nasıl karşılar ki? Sonuçta tehlikeli biri de olabilirim. Beni tanıımıyorsunuz bile,” dediğimde, “Kızım, sen nereye geldiğinin farkında mısın?” diye eğlenerek sordu.

“Nasıl yani?”

“Hadi yürü yürü, gidince anlarsın,” deyip koluma girerek beni çıkışa doğru ilerlettiğinde şaşkın hâlde adımlarına ayak uydurdum. Gerçekten kendimi tanıyamıyordum artık...

Aracın durmasıyla gevşettiğim şalı boynuma sıkıca sardım. Pencereden gördüğüm kadarıyla geldiğimiz yerin kuzey kutbundan bir farkı yoktu. Kapıyı açtığımda tek tük ışıklandırmalar dışında hava karanlıktı. Bir an için başımı kaldırdığımda gökyüzündeki yıldızlara şok olarak baktım. Bu zamana kadar hiç bu denli çok yıldız görmemiştim. Yapay ışıklar azaldıkça evren gerçek güzelliğini sunuyordu insanoğluna ve ben çıplak gözle gördüğüm gökyüzüne hayran olmadan edemiyordum.

“Hadi hadi, üşütme. Daha yeni toparlandın,” diyen Suna Öğretmen eliyle işaret ettiğinde yanına doğru ilerledim ve birlikte siteden içeri girip iki katlı bir evin önüne doğru adımladık. Ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

Askeri lojmanlardaydık. Tabii ki burada benim varlığım tehlike zerresi bile olamazdı. Kötülük aklımdan geçse o saniye işimi bitirirlerdi. Başımı iki yana sallayarak aklımdan geçenlere güldüm. Suna Öğretmen zili çaldığında bir dakika sonra kapı açıldı. “Hoş geldiniz,” diyen genç kız kapıdan çekildiğinde içeri girdik titreyerek. Hava o kadar soğuktu ki düşüncelerimi toparlamakta bile zorlanıyordum. Kapıyı açan Suna Öğretmen’in kızı olmalıydı. Gençliğini tarif et deseler tıpatıp bu genç kızı anlatırdı. Kumral saçlı, kahverengi gözlü, oldukça narin yapılıydı. Kâkül kesimli saçlarıyla çok zarif bir o kadar

da masum görünüyordu. Yüzünde sıcacık bir gülümsemeyle yüzüme bakması beni de gülümsetti.

“Merhaba, Eylül ben. Davetsiz misafirliğim için çok özür dile-
rim,” dediğimde hafifçe omuz silkti.

“Lale ben de... Hiç olur mu öyle şey, biz misafirlere bayılırsınız. Bu-
rada o kadar az kişiyiz ki yeni insanları havada kapıyoruz,” demesine
güldüm.

O sıra kapıdan görünen genç oğlan da, “Merhaba...” diyerek ya-
nımıza geldi. “Hele de misafirimiz bir huri ise...” dediğinde ablası
dirseğiyle omzuna vururken arka taraftan gelen güçlü ses, “Tuna!
Gevşeme yine!” diye söylendi. Hemen sonra da sesin sahibi heybetli
beden koridorda belirdi.

Kendini tanıtmasına dahi gerek yoktu. Karşımdaki adamın bah-
si geçen Bahtiyar Albay olduğu her hâlinden belliydi. Yaşına rağmen
omuzları dik, görüntüsü ürkütücüydü. Yine de bakışlarında sıcak bir
babacanlık vardı sanki.

“Hoş geldiniz. Bahtiyar ben de. Buyurun şöyle salona geçelim,”
deyip yol verdiğinde mahcubiyetle, “Hoş buldum,” diye mırıldan-
dım. “Misafirperverliğiniz için de minnettarım,” diyerek gösterdik-
leri holden genişçe bir salona geçtiğimde ikili koltuğun bir ucuna
oturdum çekinerek. Onlar da diğer koltuklara yerleştiklerinde ne
diyeceğimi bilemiyordum. Hayatım bana ait olmayan evlerde gezip
durmakla geçmişti ama bu defa daha farklıydı. Sadece iki gündür
bu şehirdeydim ve o iki gün de zaten hastane yatağında geçmişti.
Şimdiyse nasıl olduysa burada, hiç tanımadığım bu insanların evin-
deydim. Sadece güvenilir mesleklere sahip olduklarından da değil,
bakışlarından ve hâllerinden onlara güvenmekten zarar çıkmazmış
gibi hissediyordum.

“Bir şey içmek ister misin? Yemek de hazır, hemen hazırlaya-
yım,” diyerek ayağa kalkan Lale’yi, “Hiç gerek yok,” diye durdurdum.
“Zahmet vermeyeyim, zaten hastaneden ayrılmadan önce yemiştım.”

“Aman canım! O tatsız tuzsuz şeylerle insan doyar mıymış?”
diyen Suna Öğretmen kızına çevirdi bakışlarını. “Lale’m, sen çor-
ba getir kuzum,” dediğinde genç kız başını sallayıp odadan çıktı. O

sıra dikkatli bakışlarla bana bakan Tuna'ya döndüğümde hayran bakışlarına gülümsedim. Muhtemelen liseye gidiyordu ama onda da babasından izler vardı. Bu iki güzel insan kendilerinin kopyaları çocuklar yetiştirmişlerdi.

“Ee Eylül Hanım, yolunuzu buralara düşüren nedir?” diye soran Bahtiyar Albay'a çevirdim bakışlarımı. Bakışları, sesi öyle otoriterdi ki tüm hayat hikâyemi anlatacaktım neredeyse.

Hafifçe dikleştirdiğim omuzlarımla, “Kader...” diye mırıldandım. “Yeni bir başlangıç yapmaya ihtiyacım vardı, kader yolumu buraya çıkardı.”

Gür kaşlarını hafifçe kaldırıp, “Burası zordur. Umutla gelip, koşarak uzaklaşanlar çok oldu,” dediğinde anlayışla başımı salladım.

“Anlamak zor değil. Yaşadığım yere, ülkenin birçok yerine benzemiyor ama benim böyle bir yere ihtiyacım vardı. Sanırım buradaki çocukların da bir öğretmene,” dediğimde Suna Öğretmen de tebesümle başını salladı.

“Burası zordur, hele de genç bir kadın için. Yine de bu kasaba kendisine gelen kimseyi geri çevirmez. Sadece gidenlere kırgınlar çünkü onlar burayı severken insanların nefret ederek gitmeleri onlara zor geliyor. O yüzden başta sana da mesafeli olacaklardır. Eğer onları ikna edersen gitmeyeceğine ve sen de istersen bu kasaba sana yuva olur,” dediğinde kalbimde umut dolu bir his parıldadı.

Yuva...

Arayıp durduğum ve sonunda bulamadıkça vazgeçtiğim şeydi fakat kader benim yolumu bu kasabaya çıkardığında bunun bir anlamı olduğunu biliyordum. Şimdiyse hissediyordum. Belki de Eylül Öğretmen, bu kasabanın topraklarında kök salıp çiçek açacaktı...

Ve ben sonunda kim olduğumu bulacaktım...

Geçmiş...

Neredeyse gece yarısı olduğu hâlde evin içi oturulamayacak kadar sıcaktı. Bu yörenin insanları bu yüzden yaz başında balkonlara, teraslara, hatta evlerin damlarına taşınır ve geceleri oralarda uyurlardı. Kızlar da yanlarına aldıkları yastıklar ve ince çarşaflarla merdivenlerden çıkarak evin damına ulaştılar. Beton zemin hâlâ sıcaktı ama hiç değilse evin içine oranla burası biraz daha serindi.

Asiye Hanım'ın ailesinin evindeydiler. Yaz gelip de okullar kapanınca soluğu burada almışlardı. Her yaz neredeyse bir ay kadar kalırlardı burada. Kızlar da seviyordu bu köyü, özellikle Eylül... Onun için saflığın, huzurun ve masum duyguların temsili gibiydi bu köy...

Neredeyse iki yıldır Asiye Hanım ile Adem Bey'in çatısı altında yaşıyordu genç kız. Evet, artık çocuk değildi. On sekiz yaşında, reşit bir insandı. Öte yandan ruhen hâlâ savunmasız, hep tetikteydi. Kayıplar insanı büyütse de daha savunmasız kılıyordu aslında. Eylül de bu yüzden her geçen gün sahip olduklarını bırakmaktan daha çok korkuyordu.

Bu sene sınava girmişler, üniversite tercihlerini de yapıp buraya öyle gelmişlerdi. Eylül hayal ettiği gibi tüm tercihlerini sınıf öğretmenliği bölümünden yana kullanmıştı. Derya da işletme fakültelerini yazmıştı ama o Eylül kadar umutlu değildi. İkisi de yaşadıkları

yerden ayrılmak istemedikleri için şehir dışında başka okullar yazmamışlardı. Sonrası için kurdukları hayaller zamanla şekil değiştirse de şimdilik yaşadıkları, bildikleri şehirde kalmak istiyorlardı. Çünkü ne Eylül ne de Derya aile ortamından uzaklaşmak istemiyorlardı. Onlar evde, çekirdek ailesiyle mutlu olan çocuklar olarak büyümüşlerdi. Acımasız dünyada bir başına kalmak niyetleri olmamıştı hiçbir zaman...

"İşte bu be!" diye keyifle söylenen Derya, bedenini yer yatağının üzerine bıraktı. "Ne güzel esiyor değil mi? Aşağıda yatsak yumurta gibi pişeceğiz. Bu köyde en çok damda yattığımız geceleri seviyorum," diyen arkadaşına Eylül de hak verdi.

Gökyüzüne bakarak uyumaktan daha güzel ne olabilirdi ki zaten?

Bir süre ikisi de başlarını yastığa koyup yıldızlı gökyüzünü seyrederlerken her defasında hayret etmeden duramıyorlardı. Normal zamanda başlarını kaldırıp gökyüzüne baktıklarında tek bir yıldız bile göremezken burada sanki tuvalin üzerine serpilmiş beyaz boyalar gibi tüm gökyüzü parıl parıldı. Gökyüzünü izlemeye öylesine dalıp gitmişti ki yastığın kenarından gelen bildirim sesiyle irkildi. Bikkın bir nefes bırakıp telefonunu eline aldığı anda gelen mesaja bir bakış atıp cevap vermeden kenara bıraktı.

Dirseğine yaslanarak arkadaşına doğru dönen Derya, "Tolga mı?" diye sorduğunda genç kız sıkılarak başını salladı. "Evet."

"Pek vazgeçecek gibi görünmüyor, ha?"

"Onunla işim olmaz," diyen Eylül kendinden emindi. "Kendine oyun arıyor aklı sıra."

"Bana pek öyle gelmiyor arkadaşım," diyen, Derya Tolga'dan pek fazla haz etmese de nedense Eylül'e karşı olan hislerinin gerçek olduğunu düşünüyordu. "Ben de ona bayılmıyorum ama bence sana fena tutuldu. Oyun peşinde olduğunu sanmıyorum. Her adamın aklını başından alan biri olur, bana kalırsa Tolga'nınki de sensin," dediğinde Eylül, gökyüzünden aldığı bakışlarını Derya'ya çevirdi.

"Kalbimde ona dair hiçbir his yok ki Derya... Hiçbir şey hissetmediğim birinin, ayrıca güvenilmez olduğunu düşünürken ona nasıl adım atarım?" deyip yeniden gökyüzüne çevirdi bakışlarını. "Sevmek nasıl

olur, insan sevdiğinde kalbi nasıl çarpar ben de merak ediyorum ama şu an hissettiğim gibi olmazdı herhâlde,” dediği sıra, “Kuzularım,” diyen Ayşe Hanım’ın sesi geldi merdivenin başından. İkisi de toparlanıp yaşlı kadına döndüklerinde Ayşe Hanım da ağır adımlarla gelip kızların ortasına oturdu.

“Anneanne seslenseydin ya çıkarken yardıma gelirdik,” diye söylenen Derya’ya yaşlı kadın eğlenerek baktı.

“Kuzum siz yokken nenen günde kaç kere çıkıyor bu merdivenleri biliyor musun sen?” diye söylendiğinde kızlar da gülümsedi.

“Ee, nerelere daldınız bakalım?” deyip iki dizini gösterdiği sıra kızlar tebessümle başlarını yaşlı kadının dizlerine yaslayıp yeniden gökyüzüne çevirdiler bakışlarını. Ayşe Hanım, Asiye Hanım’ın annesiydi. Derya ve Nazlı kadar Eylül için de çok özel bir insandı. Özellikle kızların her yaz köye hevesle gelme sebepleriydi Ayşe Hanım. Onun anlattığı hikâyeleri dinlemeye ikisi de bayılıyordu.

“Anneanne,” dedi bir an sonra Derya. “İnsan âşık olduğunu nasıl anlar?” diye sorduğunda yaşlı kadın gülümserken Eylül arkadaşına şaşkınlıkla baktı. Onun bu konuyu açacağını düşünmemiştir. İki kız hayranlık dolu bakışlarla yıldızlı gökyüzünü izlerken Ayşe Hanım da kucığına dağılan saçları okşayıp derin bir iç çekti.

“Ben aşk meşk bilmem Derya’m ama sevdayı iyi bilirim... Aşk dediğin insanın gözündeki, gördüğündedir. O yüzden zamanla kaybolup gider. Sevda ise yürektedir. Hem de daha biz doğmadan evvel oraya yerleşmiştir. O yüzden derler doğum saati, ölüm saati, bir de nikâh doğmadan evvel yazılmıştır diye... Bu hayatta her şeyi sen seçersin ama sevdayı seçemezsin. Gönül kimi istiyorsa sen ona çekilirsin o da sana,” diyen kadını hayranlıkla dinliyordu Eylül. İşte onun da istediği, beklediği buydu. Yüreğini sarıp sarmalayan bir sevda... Hiçbir nedeni olmadan birini uçsuz bucaksız sevmek istiyordu.

“Peki onu nasıl anlarız Ayşe Nene? Ya yanılır da yanlıştın peşinden gidersek?” diye sorduğunda, yaşlı kadın buruk bir tebessümle genç kızın yumuşak yanağını okşadı merhametle. Bu kimsesiz yavruyu tanıdığı günden beri onun için dua ediyordu yaşlı kadın.

“Anlarsın Eylül’üm, o kişiyi gördüğünde anlarsın. Kalbin tanır onu,

ellerin tanır, bakışların tanır, ruhun tanır... Başkası bir asır önünde dursa göremeyeceğin şeyi onda ilk bakışta görürsün. 'Sevdalı kalpler daha dünya yaratılmadan evvel görünmez bir iple bağlanmış,' derler. O ip sizi birbirinize çeker. Bazen mesafeler girer aranızda, bazen imkânsız zannedersin hatta bazen hiç gelmeyecek dersin ama kaderin olan bir gün muhakkak seni bulur. Sen ona gittiğini zannedersin, oysa o yüreğiyle çağırmıştır seni...

Duyduğu masal tadında sözlerle gökyüzünü izlemeye devam eden genç kız, kucağında kenetli ellerini sıkıca birbirine bastırarak bir dua geçirdi yüreğinden...

Zaman, o geceyi kendisine unuttursa da kalbine unutturamayacaktı.

Çünkü kimsesiz iki yürekten aynı anda geçen dua çoktan kabul olmuştu bile...

Gece ayazı vursa da daha soğuklarına alışkın olan genç adam için böylesi ancak tatil havasıydı. Oysa bulunduğu anın tatille uzaktan yakından alakası yoktu. Eğitim için kamp kurdukları bozkırın ortasında uyku tulumunun içinde sessizliği dinliyordu. Nöbetteki askerler, etraftaki böceklerin sesleri ve rüzgârın hafif uğultusu dışında kimseden çıt çıkmıyordu. Oysa nöbet saatine kadar dinlenmesi lazımdı ama bir türlü uykuya dalamıyordu.

Harp Okulu yıllarının ardından alışmıştı aslında böylesi gecelere ama nedense bu gece bir şeyler onu uyutmuyordu. Sanki yüreğini çekiştirip duran bir düğüm vardı da nereye gideceğini bilemiyordu. Oysa uzun zamandır böyle hissetmemeye alışmıştı. Tek başına bir dünyaya doğduğu gibi tek başına öleceğini de kabullendiğini sanmıştı ama bu gece sanki hikâye başa sarmıştı. Uzun zamandır düşünmekten kaçtığı geçmiş aklımdaydı.

Melek aklımdaydı...

Şimdi neredeydi? Kiminleydi? Mutlu muydu? Birini sevmiş miydi?

Bu gece gökyüzü daha bir berraktı. Yıldızları saymaya kalksa sonsuzluğa varırdı, öyle parlak bir geceydi. Tulumun içinde kapana

kısılmış hâlde uzansa da ruhunu saran kasvet, tarif edemediği bir yerden geliyordu sanki. Sayamadığı kim bilir kaçınıc yalnız gecesi ydi bu. Etrafındaki insan kalabalığından bahsetmiyordu, yüreğindeki yalnızlık bahsettiği... Orası bir türlü dolmuyordu. Ne kimseyi kabul ediyor ne de yalnızlığı kabulleniyordu.

Gözlerini tek bir yıldızdan ayırmazken bir anda baktığı yerin sağından bir yıldızın kaydığını fark etti hayranlıkla. Dilek tutması lazımdı ama o yıllardır hiç vazgeçmediği duasını geçirdi yine kalbinden...

"Allah'ım, sen yuvama kavuştur beni... Varsa yüreğime yazdığın, çıksın karşıma... Hiç gelmeyecekse... Unuttur onu bana..."

Duzenleme
Ny.Ozlem

12. BÖLÜM

“Kalpleri Kavuşturan Düğünler”

“Bir hayatınız var ve sadece öne doğru ilerliyor.
Ve gerçekten de farklı türlerde mutlu sonlar olabilir.”

Katherine Center

Eylül'den...

Sanki bir senfoni gibi ardı ardına havlayan köpek sesleri sardı etrafımı...

Yine ait olmadığım bir evde bana verilen emanet bir odada uyanmıştım bu sabah. Yine de daha önce hissetmediğim kadar iyi hissettiğimi inkâr edemezdim. Çünkü burada misafir olduğumun bilincindeydim. Zorla sığınmaya çalışmıyordum. Herkes gibi bir misafirdim ve çok yakında hayatımda ilk kez yalnız bana ait olan bir eve sahip olacaktım...

Dün gün boyu uyuduğumdan olsa gerek neredeyse güneş doğarken uyanmıştım bu sabah. Yine de ev sahipleri uyanmadan odadan

çıkamak istemiyordum. Bir süre yatakta oturduktan sonra odanın içinde adımladım biraz da... Duvarlarda usta işi yağlı boya tablolar asılıydı ve her birinin altında Lale imzası vardı. Lale'nin yeteneği karşısında hayranlık duymamak elde değildi.

Çok hoş, zarif ve güzel bir genç kız olmasının yanında muazzam bir yeteneğe de sahipti. Dün akşam biraz sohbet etme şansımız olmuştu. Yirmi üç yaşındaydı. Resim bölümünden geçen sene mezun olmuş, okul biter bitmez de ailesinin yanma dönmeyi seçmiş. Öyle güzel bir ailesi vardı ki aksini yapsa garipserdim muhtemelen. Sıcakkanlı ama güçlü bir anne, otoriter ama yuvasında merhametli bir baba, sevimli bir erkek kardeş... İnsan daha ne isterdi ki?

Tuna da evin küçüğü ve anladığım kadarıyla neşe kaynağıydı. Babasıyla olan tatlı çekişmelerine yalnızca bir akşam vakti kadar tanık olsam da bayılmıştım. O da on beş yaşında bir lise öğrencisiydi. Tüm gece tatlı serseri hâllerıyla bana yanaşması, niyetinin saf olduğunu hissettiğimden o kadar eğlendirdi ki beni... Uzun zamandır gülmediğim kadar gülmüştüm dün akşam.

Gördüğüm kadarıyla çocukların ikisi de burada yaşamaktan dolayı mutsuz değillerdi. Oysa onların yaş grubu gençlerin ne kadar doyumsuz ne kadar rahata, lükse, büyük şehrin verdiği o eğlenceli hayata düşkün olduklarını görerek büyümüştüm ben de... Hatta bir vakitler en keyif aldığım anlar Derya'nın anneannesinin köyünde geçirdiğimiz zamanlarken o zamanki arkadaşlarım az dalga geçmemişlerdi benimle. Ruhum ihtiyarmış. Eski kafalıymışım. Öyle olmanın ayıp olmadığını anlamam da uzun zamanımı aldı. Geriye dönüp baktığımda o günlerde bana kendimi kötü hissettirmeye çalışan kimse bugün hayatımda yoktu.

Buradaysa yalnızca bir gecede şahit olduklarım şimdiden içimin ısınmasını sağlamıştı. Çünkü benim aradığım, bir vakitler hayalini kurduğum sıcaklık sanırım buradaydı...

Pencereye doğru ilerleyip perdeyi çektiğimde bir süre dışarıyı seyrettim. Kar yağışı yine devam ediyordu. Sanırım alışmam gereken ilk şey buydu. Askerî lojmanlarda olduğumuzdan tüm evler asker aileleriyle doluydu. Dışarıyı izlerken evlerden peş peşe üniformalı askerler çıktı, ara ara da okul üniformalı çocuklar...

Tuna, akşam biraz bahsetmişti. Kasabada lise olmadığından merkeze gidiyorlarmış. Bir Binbaşı'dan bahsetti, onun ikiz kızlarıyla aynı okuldalarmış. *"Biri serseri, diğeri kitap kurdu,"* diye anlattı durdu. Tuna biraz geveze bir çocuktuk ama ona bayılmışım. Bahsettiği kızlarla tanışmak için de sabırsızlanıyordum. Tuhaf şekilde buraya ait her şeye, herkese karşı önlenemez bir merakım ve heyecanım vardı.

Belki de ilk kez kendi seçimlerimin sonucunu yaşadığım içindi.

Dışarıyı izlemeye devam ederken odanın kapısı tıklatıldı. "Ey-lül, müsait misin?" diye narin sesiyle seslenen Lale'yle kapıya doğru adımlayıp açtım.

"Günaydın."

"Günaydın," dedi gülümseyerek. "Uyandırdım diye endişelenmişim. Dinlenmek istersin tabii," dediğinde hafifçe omuz silktim. "Kalkalı oldu biraz. Yeterince miskinlik yaptım bence, artık işe koyulma zamanı," dediğimde gülümseyerek koluma girdi.

"O zaman güzel bir kahvaltıyla güne başlayabiliriz."

Salona geçtiğimizde yalnızca Suna Öğretmen vardı. "Günaydın öğretmenim," dediğimde, "Günaydın ama bana okul dışında abla diyebilirsin," demesiyle biraz utandım.

"Zamanla alışırım," dediğimde gülerek sandalyeyi işaret etti.

"Hadi otur, kız kıza güzel bir kahvaltı yapalım sonrasında çok işimiz var," dediğinde heyecanla başımı salladım.

Çayından yudumlarken, "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum," dedim minnetle. "Zor olan her şeyi öyle kolaylaştırdınız ki benim için. Hiç tanımadığınız biri için bunca çaba..." dediğim sıra, "Gönüller birbirini tanımıştır belki de daha evvel, kim bilir?" diye mırıldandı Suna Öğretmen. Bu sözleri bana Ayşe Nene'yi hatırlattı. Benim için yeri bambaşka bir kadındı o. Öz anneannem olsa herhâlde ancak onun kadar severdi beni. İki sene önce vefat etmişti ne yazık ki... O vakitten beri hayranlıkla dinleyeceğim sözler eden kimse yoktu hayatımda.

"Belki de " deyip ben de tabağıma birkaç parça yiyecek alıp

yemeğe başladım. Yapacak bunca iş varken kendime iyi bakmak zorundaydım.

“Okula pazartesi başlayacaksın. O zamana kadar ev işini halledersen sen de dinlenmek için vakit bulursun,” dediğinde gülümsedim.

“Şimdiden heyecanlandım.”

“Emin ol çocuklar da çok heyecanlı.”

Bir süre okuldan ve çocukların gelmeyen, gelip de durmadan giden öğretmenler yüzünden ne kadar sorun yaşadığından konuştuk. Her şey bir yana onları bir kere daha hayal kırıklığına uğratmamak için sonuna kadar mücadele edecektim. Hem şimdiden karşıma çıkan bu güzel insanları düşündükçe buranın benim için pek de zor olmayacağını düşünüyordum.

“Lojmanlarda sadece aileler mi kalıyor?” diye sorduğumda ağzına bir dilim peynir atıp başını iki yana salladı.

“Çoğunlukla öyle ama bekârlar da var. Haftada bir yemeğe toplarım bizimkileri, özellikle evlerinden uzakta olanlara çok iyi geliyor o ortam. Hepsi pırlanta gibidir, zamanla tanırırsın zaten,” dediğinde başımı eğdim hafifçe ve kahvaltıma devam ettim.

Kahvaltının ardından hazırlanıp evden çıktığımızda hâlâ nereye gideceğimizi bilmediğimden meraklıydım.

“Hayırlı günler hanımlar.”

Yan tarafımızda kalan evin penceresinden güler yüzlü bir kadın seslendiğinde duraksadık. “Günaydın Yeşim. Seni yeni öğretmeni-mizle tanıştırayım,” deyip beni işaret ettiğinde kadın gülümseyerek baktı yüzüme.

“Hoş geldiniz Öğretmen Hanım.”

“Hoş buldum.”

“Bu arada çok geçmiş olsun. Kazayı duydum, Allah korumuş,” dediğinde, “Teşekkür ederim,” diyerek hafifçe başımı salladım. Nereden duyduğunu sormayacaktım, muhtemelen onun eşi de bizi kurtaranlardan biriydi.

“Ee, nereye bu havada? Gelip bir çay içseydiniz,” dediğinde Suna Öğretmen, “Sonra Yeşim,” diyerek yanıtladı kadını. “Ev işini

hallededeceğiz ama eşya için sana uğrayacaktım zaten,” dediğinde eşya mevzusunu hiç düşünmediğimi fark ettim.

“Depodakilerden bahsediyorsun değil mi?” dediğinde ben neden bahsettiklerini anlamasam da onlar anlamıştı.

“Sen bir durumlarına bak, ev işi hallolunca sana haber edeceğim,” dediğinde Yeşim Hanım başını sallayıp içeri geçti. Biz de tekrardan lojman sitenin çıkışına doğru ilerledik.

“Yeşim de Mehmet Binbaşı’nın eşidir,” diyerek aklımdaki ilk soruyu cevapladı.

“İkizlerin annesi yani... Eşya olayı ne peki?”

“Lojmanlardan biri eşyalıydı ama gelenler kendi eşyalarını getirince depoya kaldırmıştık. Bir süre sen düzen kurana kadar onlarla idare edersin,” dediğinde yine minnetle doldu içim. Külkedisi’nin peri annesinden bile daha mucizeviydi bu kadın.

“Teşekkür etmeye bile utanıyorum artık,” dediğimde şefkatle koluma girip gülümseyerek yürümeye devam etti.

“Teşekkürü bırak o zaman sen de... Dostlar arasında teşekkür lafı olmaz.”

Siteden çıktığımızda gündüz gözüyle etrafa bakınırken, “Gideceğimiz yer çok uzak mı?” diye sorduğumda sokağın karşısındaki tek tük evleri gösterdi tebessümle. “On beş adım kadar,” dediğinde afallarken, “Burası mı?” diye şaşkınlıkla sordum.

“Beğenirsen evet.”

Yolun karşısına geçtiğimizde küçük, önünde bir avuç bahçesi olan ama karla kaplı evin önünde durduk. Taştan yapılma kutu gibi bir yere benziyordu. Biz etrafa bakınırken evin arka tarafından bastonuna dayanmış hâlde yaşlıca bir amca göründü.

“Nasılsın Musa emmi?” diyen Suna Öğretmen’e baktığımda yaşlı adam da, “Şükür bugün de ölmedik Hoca Hanım,” diye karşılık verdi. Suna Öğretmen gülerek, “Allah gecinden versin, sen hepimizi gömersin,” dediğinde yaşlı adam bastonunu *hadi* dercesine savurdu.

“Kocadık iyice... Daha ne diye yaşayacağım ki ne?” diye söylenirken t...da keskin bakışlarını bana çevirdi. “Bu mu öğretmen?”

“Evet,” diyen Suna Öğretmen’le kamburluktan eğilen başıyla şöyle bir süzdü beni.

“Bu da cılız bir şey. Durur mu ki ne burada? Boş yere ev kurmayasın,” dediğinde amcanın beni görmezden gelmesi canımı sıkırsa da buraya savaşmak için geldiğimi bir kere daha hatırlattım kendime. Demek ki Azrail’den sonra şimdi de bu yaşlı amcayla savaşacaktım.

“Musa amca,” dedim dikkatini çekmek isteyerek. “Kendi isteğimle geldim buraya. Sen he de, yerleşeyim evine. Söz çiçek gibi de bakarım,” deyip dayanamayarak devam ettim. “Kabul edersen burası benim... Burası bana ait ilk evim olacak,” dediğimde bakışları bir nebze yumuşarken dudağını büktü yaşlılara has o tavırla.

“Yürü bakalım, bir de içeriyi gör,” dediğinde Suna Öğretmen tebessüm ederken ben de neşeyle peşine takıldım.

“Ha burada oturursun, şurada da yatarsın,” diyerek yan yana duran iki küçük odayı gösterdi. “Şura mutfak, yemekten anlar mısın bilmem ama,” diye kınayarak söylendiğinde, “En sevdiğin yemek ne?” diye sordum.

“Ne edecen?”

“Söyle sen,” diye belirttiğimde, “İçli köfte,” demesiyle gülümse dim. “Sen evini ver bana, söz ne zaman istersen içli köfte yaparım sana,” dediğimde bir süre bakışlarıyla beni tartan Musa amca en sonunda Suna Öğretmen’e bakıp bıyık altından güldü.

“İnatçı ha Hoca Hanım,” dediğinde Suna Öğretmen de bana dönüp gururlu bir bakışla gülümsedi.

“Öyle görünüyor Musa emmi. Zaten bize de böylesi lazım.”

Zor da olsa Musa amcayı ikna etmeyi başardığımdan kendimi dünyanın en mutlu insanı gibi hissediyordum. Kutu kadardı, sobayla ısınacaktı, içinde tek bir eşya bile yoktu ama artık benim de bir evim vardı. Kimseye ihtiyaç duymadan yuva yapacağım bir evim...

Yeniden lojmanlara döndüğümüzde Yeşim Hanım bizi evin

kapısında karşıladı. Daha ilk andan, “Bana abla de, hiç hoşlanmam öyle hanımdan falan,” dediğinde gülümseyerek onayladım onu. Tüm bunlar hayatım boyunca yaşadığım zorlukların mükâfatı mıydı bilmiyorum ama her şey düşündüğümünden de kolay ilerliyordu. Bir kere hiçbir şeyle tek başıma uğraşmak zorunda kalmamam bile tek başına mutluluk vericiydi.

Yeşim ablanın evinde çay içerken bir yandan ikram ettiği kurabiyelerden atıştırıyordum. “Numaranı versene Eylül,” deyip telefonunu çıkardığında bardağa uzanacakken duraksadım. Artık bir numaram yoktu değil mi?

“Gelmeden önce hattımda bir sorun çıktı. Yeni bir hat almam lazım,” dediğimde başıyla onayladı. Neyse ki sorgulamamıştı. Bir vakit sonra, “Mesai bitince bizim oğlanlar el birliğiyle taşırlar eşyaları,” dediğinde, “Oğlanlar?” diye anlamayarak sordum.

“Bizimkilerin ekip işte!”

“Devletin askerine eşya mı taşıtacağım?” diye mahcubiyetle söylensem de iki kadın keyifle güldü.

“Onların canına minnet. Eşya taşımaları Bahtiyar Albay kar küretir yine de oturtmaz onları,” dediğinde pek anlamasam da ayak uydurdum onlara. Zaten başka çarem de yoktu...

Biz kalkmak üzereyken dün akşam bahsi geçen ikizler geldiler okuldan. Yonca ve Yasemin...

İkisi de cıvılcıvılcı, hayat dolu çocuklardı ve kısacık zamanda bile yaklaşımları beni çok mutlu etmişti. Abartmıyordum, gerçekten de burası bana mükâfat olarak gelmişti ya da ben o kazada ölmüş, ikinci bir hayata başlamıştım. Her şekilde kendimi uzun zaman sonra çok iyi hissediyordum.

“Eylül abla, eşyalar taşınınca biz de yerleştirmek için yardıma geliriz,” dediğinde Yasemin, annelerine baktım ama o keyifle onayladı kızlarını. “Siz isterseniz ben memnun olurum,” dediğimde daha fazla oyalanmadan Suna Öğretmen ile birlikte ayaklandık. Evden çıkıp yan taraftaki eve doğru ilerlerken ayaklarımın altında ezilen kara tebessümle bakıyordum.

Burası kaçılacak bir yer değildi. Burası zor ama o zorluğa değecek kadar güzel bir yerdi...

Bahtiyar Albay'ın da gelmesiyle hep birlikte yediğimiz akşam yemeğinin ardından yeniden kabanlarımızı giyip dışarı çıktık. O sıra eşyaları sırtlanan genç adamlar da lojman siteden çıkıp karşı tarafa doğru ilerlemeye başlamışlardı. Benim ucundan bile oynatamayacağım mobilyaları omzunda taşıyan adamlara bakarken hayranlık duymadan edemedim. Benim hayranlığımdan daha fazlasını hissedenden Lale, yanı başımda adımlarken önümüzde ilerleyen genç askere tebessümle bakıyordu.

Bir an için bana döndüğünde yakalanmanın o tatlı telaşı yanaklarını soğuktan daha fazla kızartırken onu utandırmamak için önüme döndüm. Eve geldiğimizde neredeyse her şey içeri alınmıştı.

“Nasıl yapalım Suna Hanım?” diyen genç askeri ilk kez görüyordum. “Ev sahibine soralım Cüneyt,” deyip bana döndüğünde telaşa atıldım. “Hiç önemli değil, fazla zahmet vermeyeyim oldukları yerlerde kalabilirler,” desem de beni pek umursamadan ortamı ferah tutacak en uygun şekilde iki koltuğu yerleştirdiler.

“Yatak bu eve göre büyüktü, o yüzden onu getiremedik. Dolap ve diğer eşyalar içeride,” dediğinde, “Önemli değil,” diye atıldım. “Bu koltuklar da iş görür. Hem zaten soba burada olacak, içerisi önemli değil.”

“Emin misin?” diye sordu Suna Öğretmen.

“Kesinlikle,” dediğimde başını salladı ve kalan eşyaları da hızlıca yerleştirdik. Biz mutfakı yerleştirirken sobayı bile kurmuşlardı. Taşınma sırasında bize yardımcı olan askerlerin isimlerini de öğrendim.

Biri hastanede bana sorular soran üsteğmendi. İsmet'miş adı. Diğerleri teğmenler Kadir ve Cüneyt... Lale'nin hayran hayran baktığı esmer, yakışıklı genç adam Kadir'di. Hoşuma giden asıl detaysa Kadir'in de gizli saklı aynı bakışlarla Lale'ye bakmasıydı. Karşılıklı ve masum sevgiden daha değerli ne vardı ki...

Cüneyt ise sarışın, yeşil gözlü, oldukça etkileyici bir genç adamdı. Asker değil de bir film yıldızı olduğunu söyleseler inanırdım. Tabii fiziksel özelliklerinden ziyade karakteriyle sevildiği ortadaydı. Her ortamda yüzleri gülümseten, insanları eğlendiren birine benziyordu. Yarım saatin içinde bile herkesi gülümsetmişti. Adı İsmet olan üsteğmense durup durup bana bakıyor, sanki kafasından bir şeyler geçirip sonrasında da başını iki yana sallıyordu. Pek anlamadım onu fazla da konuşmadı zaten, sessiz birine benziyordu.

Eşyaların taşınmasının ardından beyler evden ayrıldığında biz de hızlıca temizliği ve yerleştirme işlerini hallettik. İki evden gelenlerle ben itiraz bile edemedim mutfak dolapları dolmuştu. Ne kadar minnet duysam da azdı. Buraya gelirken belki her şeye rağmen umutluydum ama asla böylesini hayal etmemiştim.

“Soba yakmayı biliyor musun Eylül?” diye soran Lale’yle başımı iki yana salladım. “Gel sana öğreteyim,” dediğinde ondan kesinlikle bilmesini beklemiyordum ama görüntü yanıltıcıydı. Ne kadar narin bir şehir kızı gibi görünse de çok becerikliydik Lale. Yaşadığı zorluklardan kaçmak yerine onlarla büyümesi onu bugünkü hâline getirmiş görünüyordu.

“Elektrikli ısıtıcı da var ama maalesef buralarda çok sık elektrik kesilir. O yüzden sobaya da alışman lazım,” diyen Suna Öğretmen’i başımla onayladım.

“Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Bu kadar kısa zamanda tastamam bir evim oldu sayenizde,” dediğimde Yasemin ve Yonca da koltuklardan gelip yerdeki minderlerde yanıma oturdular.

“İnşallah burada çok mutlu olur ve hiç gitmek istemezsin Eylül abla,” diyen Yonca’ya tebessümle bakarken, “Biz burayı çok seviyoruz. Bence sen de seveceksin, hissediyorum,” diyen Yasemin de kardeşine destek çıktı.

“Yine psikik damarların mı kabardı?” diye kardeşiyle eğlenen Yonca’yla kardeşler tatlı bir didişmeye dalarlarken, “Çaylar da geldi,” diyerek çay tepsisiyle gelen Lale’ye şaşırarak baktım.

“Sen... Hangi ara?”

“Bizde böyle Bir aradayken çayımız eksik olmayacak,” dediğinde

gölümseyip uzattığı çayı alırken sobanın etkisiyle ısınmaya başlayan odada içim umutla doluyordu. Herkes neşeli, herkes buradaki varlığımla mutluydu. Bunca insan hiçbir karşılık beklemeden benim için buradaydı.

Buraya gelmemin bir sebebi olduğunu biliyordum.

Belki de geçmişi düşünüp acı çekmek yerine sıfırdan bir hikâye yazmanın zamanı gelmişti...

Evden çıkıp lojmanlara doğru ilerleyen İsmet'in bakışları bir an için kapı eşiğinde fısıldaşan Lale ve Kadir'e takıldı. Onların dile dökmeden bakışlarında yaşamaya çalıştıkları aşkları zaman zaman İsmet'i de hayallere daldırıyordu ama uyanması çabuk oluyordu çünkü o, hayatın sevmediği çocuklardandı. İstenmeyen, terk edilen, hiç ait olamayan...

Kendi ailesinin bile istemediği birini kim isterdi? Kim yâr diye severdi?

Hayallere kapılıp paramparça yüreğini bir de oradan kırmanın âlemi yoktu. Bir kadının sevdasına sahip olacak kadar şanslı değildi İsmet. Bir kardeşe sahipti, kutsal bir mesleğe sahipti. Hayatın ona verdikleriyle yetinmesini bilecekti. Lojmana doğru ilerlerken aklının bir köşesi de içeride bıraktığı kadındaydı. Hayatlarına girişi öyle hızlı olmuştu ki anlayamamıştı bile genç adam... Ama onu hastane odasında gördüğü ilk andan beri de içini saran o garip histen kurtulamıyordu. Kesinlikle bir yerde karşılaşmıştı o kadınla ama nerede? Kestiremiyordu.

Dalgın bakışlarla eve doğru ilerlerken gelen mesaj bildirim sesiyle telefonunu çıkardı.

Kimden: Kardeşim

"İclal Anne'nin durumu gayet iyi. Yarın akşama dönüyorum."

Yusuftan gelen mesaj içini rahatlatırken bir yandan da geldiğinde olacakları düşünüyordu İsmet. Yusuf'un o gece olanlardan garip bir şekilde etkilendiğini biliyordu. Hastane odasında kardeşinin

o kadının elini tuttuğunu gördüğünde fazlasıyla şaşırmıştı. Asıl şaşırdığı ise yüzündeki ifadeydi. Yusuf'u hatırlayamayacağı kadar uzun zamandan beri o anki kadar huzurlu görmemişti.

Garip şeyler oluyordu. Yusuf'un Öğretmen Hanım'ın buradaki kalıcı varlığından haberi yoktu. Öte yandan bir de Doktor Hanım vardı. Dümdüz yaşayıp giden dostunun içine düşmek üzere olduğu durumları düşündükçe yüzünü bir sırtıma kapladı genç adamın.

Yusuf'un tüm bunlara kesinlikle ihtiyacı vardı. Çünkü kardeşinin artık yaşayan bir kalbi olduğunu hatırlama zamanı gelmişti...

Eylül'den...

Başımı yorganın altından çıkardığımda burnum sanırım donmuştu. Ucu düşmüş müdür diye yatağa bir bakış attım. Gerçekten yaptım bunu.

Soba gece sönmüş olmalıydı. Kendimi bildim bileli kaloriferli evlerde yaşadığım için sobaların tarihi hakkında fazla bir bilgiye sahip değildim ama ilk bilgiyi öğrenmiştim bile.

Soba sönerse donarsın!

Yatağın içi bile soğuktu ama yorganı üzerimden ittiğimde uyuşmak üzereydim. Yine de sonsuza kadar bu hâlde kalamayacağım için hızlıca yataktan çıkıp elektrik sobasının fişini prize taktım. Bir süre beklesem de bir türlü çalışmadı. Bozuk olduğunu düşünüp sağını solunu kurcalasam da elektrik olmadığı sonradan aklıma geldi. Lambanın düğmesine bastığımda da yanılmadığım anlaşıldı. Elektrikler kesilmişti.

Ayaklarıma iki kat kalın çorap geçirip koltuğun kenarına koyduğum kalm örgü hırkayı da üzerime geçirdiğimde bir nebze ısınmıştım. Sobayı yakmadan evvel elimi yüzümü yıkamak için küçük banyoma geçtim. Musluğu çevirsem de su bir türlü gelmezken dikili kaldığım lavabonun önünde bir an sonra sinirden kahkahalarla gülmeye başladım.

Sular da kesikti.

Ne yapacağımı bilemeyerek öylece dikilsem de pes edecek değildim. Hızlıca banyodan çıkıp yeniden oturma odasına geçtiğimde sobanın başına geçip Lale'nin tarif ettiği şekilde sobayı yakmaya çalıştım.

Birinci denemede olmadı. İkincisinde de... Ama donmak üzere olmam, sevgili sobamın hâlime acımasına sebep olmuş olacak ki üçüncü denemede çıtırtılar eşliğinde yanmaya başladığında sevinçten yerimde zıpladım.

“İşte bu kadar! Yeneceğim seni Alaca!”

Hareket etmek de biraz olsun ısınmamı sağlarken koltuğun üzerine açtığım yatağımı hızlıca toparlayıp eşyaları arkadaki odaya götürdüm. Dolaba yerleştirdiğim kıyafetlerime bakarken en kalınlarının bile burası için yetersiz olduğunu üzülererek fark ettim. “Termal kıyafetler satan bir pazar var mıdır acaba?”

Kendi kendime söylenirken mecburen kalın bir pantolonla mavi boğazlı kazağımı aldım. Pantolonun altına külotlu çorap giyip ayaklarıma da iki kat çorabı tekrar geçirdim. Üzerime de uzun örgü hırkamı yeniden giydiğimde biraz daha iyiydim. Yeniden suyu kontrol etsem de hâlâ kesikti. Mecburen mutfaktaki bidonlardan birini banyoya taşıdım.

Bu kadar suyu eve niye taşıdıklarını dün gece anlamamıştım ama şimdi hâlime gülüyordum. Bunun başıma geleceğini biliyorlardı. Kim bilir ne sıklıkla yaşıyordu...

Maşrapayla aldığım suyla yüzümü yıkarken neredeyse buz gibi olan su yüzümü uyuşturmuştu. Yine de yüzümü yıkayıp saçlarımı taradığımda daha iyi hissediyordum. Allah'tan dün Suna Öğretmen'in evinde banyo yapmıştım yoksa kokarca gibi dolaşacaktım etrafta...

Oturma odasına geçtiğimde içerisi artık bayağı sıcaktı. İçimin ısınmasıyla çaydanlığa su koyup sobanın üzerine bıraktım. O kaynaya kadar ben de kitaplarımı Yasemin'in hediyesi küçük kitaplığıma yerleştirdim. O kız tam bir kitap kurduydu ve bir valiz dolusu kitabım olduğunu gördüğünde, “*Sonunda kitaplardan konuşacağım biri*

girdi hayatıma!” diye resmen çığlık atarak bana sarılmıştı. Sonra da odasındaki kitaplıklardan birini bana hediye etmişti. “Çünkü bu güzel kitapların da bir yuvaya ihtiyacı var,” demişti.

O yuva, kitaplıktı ve ben de kesinlikle Yasemin’e katılıyordum.

Ben kitapları yerleştirirken su kaynamıştı. Çayı demleyip mutfğa doğru adımlarken etrafa bakındım boş bakışlarla. Dün kurulan evde ne olacaktı ki?

Karnımın da guruldamasıyla açlığım daha da artarken kapının tıklatılmasıyla irkildim. Hızlı adımlarla ilerleyip sakince kapıyı araladığımda sevimli küçük bir kız çocuğu karşımdaydı.

“Merhaba öğretmenim.”

“Merhaba,” dedim masum yüzüne. “Sen de kimsin?”

“Musa dedem yolladı beni. Öğretmen geldi bizim eve diye, nem börek yaptı da onu getirdim,” diyerek elindeki bezle sarılı tabağı uzattığında bir an boğazım düğümlendi.

“Teşekkür ederim. Adın ne senin?” diyerek tabağı aldığımda utangaç bir bakışla, “Funda,” deyip başka bir şey söylememe fırsat vermeden koşarak uzaklaştı. Örgülerinin koştukça sırtını döven görüntüsü içimi ısıtırken kapıyı yüzümde gülümsemeyle kapattım. Sakin adımlarla içeri girdiğimde tam oturacakken kapı yeniden tıklatıldı. Tabağı kenara bırakıp kapıya doğru ilerleyerek açtığımda bu defa karşımdaki Lale’ydi.

“Günaydın,” diyerek ellerindeki poşetlerle içeri geçtiğinde, “Günaydın,” diyerek elindekileri aldım. Tepeleme yiyecek olduğunu görüp, “Neden zahmet ettin?” diye utanarak söylensem de, “Ne zahmeti, saçmalama,” diye homurdandı.

“Ev bomboş, pazarın bakkalın yerini de bilmiyorsun,” derken mutfğa geçtik birlikte. “Annem okula gitti, ben de birlikte kahvaltı yaparız diye düşündüm,” dedi. Bir an sonra, “Gerçi emrivaki oldu böyle de... Rahatsız ettiysem...” diye o an hissettiği mahcubiyetle mırıldandığında, “Saçmalama, hiç olur mu öyle şey?” diyerek gülümsedim.

“Çayı koymuştum zaten, hadi hazırlayıp güzel bir kahvaltı

yapalım,” dediğimde birlikte hızlıca kahvaltılıkları tabağa aldık. “Mutfak o kadar soğuk ki buzdolabına gerek yok aslında,” diye şöylendiğimde güldü ama yüzü buruktu.

“Burası senin için zor olacak değil mi?” dediğinde tabağa boşalttığım zeytin kavanozunu kenara bırakıp buruk bir hüznle baktım yüzüne.

“Bu zorluklar bile beni mutlu ediyor, biliyor musun Lale? Hayatım boyunca hep bir yerlere ilişerek geçirdim ben hayatımı. Belki buradan çok daha rahat yerlerde yaşadım ama dün gece burada hissettiğim kadar rahat bir uyku çekmedim. Benim hayatım acaba ile başlayan sorularla geçti ama dün gece ilk kez tüm sesler susmuştu. Yani ben iyiyim. Burada iyi olacağımı biliyorum,” dediğimde kafası karışsa da gülümseyerek omzumu sıvazlayıp işine döndü. Birlikte oturma odasına geçtiğimizde sobanın yanındaki minderlerin üzerine keyifli bir kahvaltı sofrası kurduk.

“Börekler nereden?”

“Musa amcanın torunu getirdi,” dediğimde, “Funda mı?” diye sordu tebessümle. “Evet,” dediğimde, “Öğrencilerinden biriyle tanışmışsın bile,” demesiyle daha da heyecanlandım.

“Sahi mi? Ama kaçtı hemen,” dediğimde, “Utangaçtır o,” diyerek gülümsedi. “Herkes bayılır ona, bir de kahramanı var görsen,” dediğinde neden bahsettiğini anlamazken, “Yusuf abi,” diye mırıldandı. “Yusuf Ali aslında ama genelde Yusuf diyoruz. O da babamın timinde yüzbaşı. Hatta kaza gecesi seni o bulmuş,” dediğinde hayal meyal bir bakış geldi gözlerimin önüne ama emin olamadım. Meraklı gibi görünmek istemediğim için de üstelemedim. Sonra aklıma birden hastane odasındaki konuşma geldi. Doktor Elif Hanım, Yusuf diye birinden bahsediyordu Suna Öğretmen’e...

“Her kadının kalbini çalıyor demek ki bu Yusuf Yüzbaşı,” diye mırıldandı iç sesim...

Birden neden bunu düşündüğüme bir anlam veremeyerek telaşla, “Çay?” dedim ve Lale’nin başını sallamasıyla çaydanlığa uzanıp bardakları doldurdum.

Birlikte yaptığımız kahvaltının ardından sobada ısıttığımız suyla da bulaşıkları yıkadık. Ben yapma etme desem de Lale bu konuda söz dinlemiyordu kesinlikle. Sonrasında da kendimi iyi hissettiğimden emin olunca birlikte etrafı keşfe çıktık. Pazarın kurulduğu yeri gösterdi bana, çevreyi gezdik. Kış buranın normali olduğundan insanlar da işlerine güçlerine devam ediyorlardı. Sonra da okula uğradık birlikte. Çıkış saatine denk geldiğimiz için öğrenciler dağılmıştı, biz de küçük binayı gezip sonrasında Suna Öğretmen ile birlikte döndük. Okulla evin yakın olması da ayrıca rahatlatmıştı beni.

“Akşam bizim evde toplanacak herkes, Tuna’nın doğum günü. Sen de gelirsin değil mi?” diyen Suna Öğretmen’e ne diyeceğimi bilemeyerek baktım. Herkesle tanışmıştım ama dün bir bugün ikiydi daha. Beni aralarında isterler miydi?

“Öğretmenim ben rahatsızlık vermeyeyim. Birden düştüm zaten hayatlarınıza, belki...” diye mırıldanmıştım ki, “Eylül!” diye payladı beni. “Nereden çıkarıyorsun bu düşünceleri kızım? Biz senin gelmenden dolayı çok mutluyuz. Hem daha önce de söyledim, biz zaten burada bir avuç insanız, sevgiyle gelen birini aynı sevgiyle kucaklarız emin ol. O yüzden yorgunum, dinlenmek istiyorum dersanlarım ama bizden yana çekincen varsa itiraz kabul etmiyorum,” dediğinde tebessümle başımı salladım. Lale’nin de mutlulukla gülümsemesiyle birlikte doğruca onların evine geçtik.

“Eylül! Doğum günü sürprizim sen misin? Bu aldığım en güzel hediye,” diyerek karşımda beliren Tuna’ya gülümserken, “Tuna, unuttuğun şeyi al oradan annem,” diyerek arkasından seslendi Suna Öğretmen.

Tuna şaşkınca arkasına bakıp, “Ne unuttum ki anne?” diye mırıldanırken, “Abla!” diye payladı onu annesi. “Ablayı unuttun oğlum. Eylül değil, Eylül abla!”

“Of anne ya!” diye gözleri oyulmuşçasma rol yapan Tuna’yla

Lale ve benim kahkahalarımız birbirine karışırken banyoda ellerimizi yıkadıktan sonra hep birlikte mutfığa geçtik. Her ne kadar beni oturtmak için uğraşsalar da bu defa da ben söz dinlemedim. Yaptıkları onca şeyden sonra ben de elimden ne geliyorsa yapacaktım.

Sofra hazır olduğunda misafirler de peş peşe gelmişlerdi. Gelenlerin hepsini az da olsa tanıyor olmak da bu geceyi daha kolay geçirmemi sağlayacaktı. Ev ahalisinin yanında Mehmet Binbaşı ile Yeşim abla ve kızları Yonca ile Yasemin, sonra Cüneyt, Kadir, İsmet ve burada tanıştığım Polat Asteğmen ile eşi Zeliha abla vardı. Bir de Doktor Elif... Tanıştığım herkesin bu denli içten olması da inanılır şey değildi doğrusu. Sanki yıllardır aralarındaymışım gibi rahat ve samimi davranıyorlardı bana. Durup durup kendimi çimdikleyecektim bu gidişle çünkü karşıma bu kadar iyi insanın çıkmış olmasına hâlâ inanamıyordum.

Herkes sofraya geçmek üzereyken, “Ekmeği unuttum,” diyen Suna Öğretmen’le hızlıca ayaklandım. “Ben getiririm,” deyip mutfığa geçtikten sonra ekmek sepetini alıp çıktım. Salona yönelmek üzereyken zilin çalmasıyla duraksadım ama zaten kapının önünde olduğum için, “Açıyorum,” diye içeriye doğru seslendim.

Kapıyı açtığımdaysa uzun boylu, esmer bir adam karşımdaydı. Yan durmuş hâlde kalın asker yeşili montunun üzerindeki karları temizlerken başını kaldırdı ve yüz yüze geldiğimiz anda omzundaki eli öylece asılı kaldı. Nereden tanıdığımı emin olamadığım adama ben de hafifçe çatılan kaşlarımın altından bakmaya devam ederken ardımdan gelen Tuna’nın, “Yusuf abi gelmiş!” seslenişiyle tanıdıklık hissi karşılığını buldu.

Yusuf Yüzbaşı... Kaza gecesi beni bulan komutandı.

Geçmiş...

Çok eskilerde kalan bir zaman...

Takvim yapraklarına bakarak büyüdüklerini anlardı yetimhanedeki çocuklar. İlk harflerini, ilk sayılarını orada öğrenirlerdi. Yusuf Ali, ilk 8 Kasım'ı öğrenmişti. Terk edildiği günü...

İsmet ilk olarak dört sayısını öğrenmişti. Terk edildiği yaşı...

Melek, ilk Yusuf demeyi öğrenmişti. Kahramanını... Sonra da ne öğrendiyse yolları ayrılana dek hep ondan öğrenmişti. Bir gün yokluğuyla baş başa kaldığında hepsini unutacağını bilmeden...

Bebekken hep gülerdi Melek, bir tek Yusuf yanından uzaklaştığında ağlardı. İlk gülüşü onaydı; ilk adımı, ilk kelimesi... Anne değil, baba değil; Yusuf demişti. Daha doğrusu "Yutuf"...

Yusuf'un Melek'i bulduğu gece aralarında kurulan bağ belki de ezelden beri hep vardı ama onlar bilmiyordu. Çünkü ikisi de yüreklerindeki eksik parçayı birbirleriyle tamamlamışlar, yokluklarında da o eksikliği hiç kimseyle dolduramamışlardı.

Üç yaşlarında kelimeler patır patır dudaklarından dökülürken de en çok, "Yusuf" derdi Melek. Onu görmediğinde ya da varlığını hissetmediğinde hep savunmasızdı sanki. Kendisinden yalnızca birkaç yaş

büyük bir çocuğun onu tüm kötülüklerden koruyacağına inanıyordu.

Üç yaşının kopkoyu karanlık bir gecesinde uyuduğu odada gözlerini açtığında ilk kez korkuyla tanışmıştı Melek. Onun uyuduğu odada hep loş bir ışık olurdu çünkü karanlıktan korkardı. Yanında Yusuf'u isterdi ama o da her zaman gelemezdi. İki çocuğun aralarındaki bağ her ne kadar herkes tarafından bilinse de yetimhanenin bazı kuralları vardı ve çocuklar büyüdükçe o kurallar aralarına görülmez duvarlar örmeye başlamıştı bile...

Karanlık korkusu ilk üç yaşında uyku sersemi uyandığı odada kendini karanlıkta bulduğunda başlamıştı Melek için... Sonra da her ışık söndüğünde, elektrikler kesildiğinde devam etmişti. Yusuf Ali ne zaman elektrik kesilse gizli saklı Melek'in yanına koşardı. Melek gidene kadar da bundan hiç vazgeçmemişti...

Melek yeni hayatına Eylül olarak devam ettiğinde zamanla eski günlerini de unutmuştu ama bir tek karanlık korkusunu geride bırakamamıştı. Üstelik artık korkudan ağladığında ona koşacak kimse de yoktu. Önceleri Yusuf'u beklemiş, zamanla gelmeyeceğini anladıkça da zihni onu unutmaya başlamıştı.

Yusuf Ali ise yıllar boyunca her karanlık çöktüğünde yüreğini saran sıkıntıda boğulmuştu. Çünkü Melek onun aptallığı yüzünden gitmişti ve belki de bir yerlerde tek başına korkuyor, gözyaşı döküyordu.

Sırf bu yüzden Yusuf Ali kendini suçlamaktan hiçbir zaman vazgeçememişti...

13. BÖLÜM

“Karanlıkta Kaybolanlar”

“Bazen tek bir insanın, daha önce kimsenin dinlemeye çalışmadığı kalbinizi dinlemeye razı olması yeterli olurdu.”

Mia Sheridan

Yusuf Ali'den...

Neredeyse akşam saatlerinde kasabaya geldiğimde her yer bıraktığım gibiydi. İclal Anne'ye sağ salım vardığıma dair bir mesaj atıp telefonu cebime atacakken İsmet'ten gelen mesaja takıldı başkılarım.

Kimden: Kardeşim

“Bugün Tuna'nın doğum günüymüş. Bahtiyar Albay'ın evindeyiz, sen de buraya gelirsin.”

Önce operasyon, ardından kaza ve sonrasında da hastanede geçen günlerden sonra perişan hâldeydim. Tek isteğim sabah görev başlayana dek yatağıma yatmak ve ölü gibi uyumaktı ama Suna

ablayı kıramazdım. Üstelik de Tuna'ydı söz konusu olan. Onu da kırmam mümkün değildi. El mecbur lojman siteden içeri girdiğimde adımlarımı bizim eve değil de sitenin başındaki iki katlı eve doğru ilerlettim.

Ne kadar temizlersek temizleyelim kar öylesine yoğun yağırdı ki burada, hiçbir zaman ayaklarımız yere basmazdı. Kar en az hâlinde bile bileklerimizin üstüne kadar gelirdi. Siyah botlarımın altında ezilen karlara basarak ilerlemeye devam ederken üzerimdeki kaban da bembeyaz olmuştu. Kapı önüne vardığımda ayaklarımı küçük halıya sürtüp altını temizlemeye çalıştım. Sonra da zili çalarak üzerimdeki karı silkelemeye başladım.

Kapı açıldığında başımı kaldırdığımdaysa gördüğüm bir çift gök mavisi bakışla bedenim sanki şoka girmiş gibi kalp atışlarım hızlandı. Bedenimde hareket yoktu ama göğsümün altında asker adımları atılıyordu sanki...

Birkaç günde unutmamıştım bu bakışları ama düşünmekten kaçırıyordum. Hastanede koşturmak da bir nebze işimi kolaylaştırmıştı. Bir daha göreceğimi düşünmemiştim bile... Gittiğinden, geldiğimde burada olmayacağından öyle emindim ki...

Sahi ne diye emindim? Daha kim olduğunu bile bilmiyordum.

Bir dakika... Bahtiyar Albay'ın evinde ne işi vardı?

Aramızdaki sessizlik uzadıkça bana bakan mavi bakışlar da hafifçe kısıldı. Hafif kavisli kaşlar da usulca çatılırken arkasından gelen, "Yusuf abi gelmiş!" diye bağırarak Tuna'nın sesiyle kendime hayali bir tokat patlatıp toparlandım. Hafifçe başımı eğdiğimde kapıda duran kadın da kenara çekildi. Bakışlarını Tuna'ya çevirdiğinde üzerimi son kez silkeleyip başımı eğerek eşikten içeri girdim.

Eğilip ayağımdaki botları çıkardığım sıra genç kadın da bir iki adım uzaklaşmıştı. O sıra Tuna, "Abi, iyi ki geldin! Gelmeseydin çok bozulurdum," diye söylenirken kabanımı çıkarıp arkadaki portmantoya astım. Bakışlarımı engel olamadığım bir telaşla birkaç adım uzağımda duran kadından kaçırırken bir an için baktığımda o da duvarlara bakıyordu. Ne vardı ki boş gri duvarlarda?

“Yusuf abi, Eylöl’ü hatırladın mı?” diye soran Tuna’yla bakışlarım yeniden genç kadını bulurken o da bakışlarını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi. Biraz evvel ne düşündüyse sanki kafasından kovalar gibi başını iki yana sallayıp hafif bir tebessümle, “Merhaba,” diyerek boşta olan elini uzattı. “Eylöl ben...”

Sesi... Sanki ılık bir meltemi andırıyordu. Buz tutan bedenime tarif edemediğim bir sıcaklık yayıldı birden. Elimi hafifçe kaldırıp, “Yusuf Ali ben de... Memnun oldum,” dediğimde bir an için birleşen ellerimize çevirdi gözlerini. Bakışları hafifçe kısılrken hemen sonra elini çekti. O sıcaklık da beraberinde kaybolurken yine üşüdüğümü hissettim.

“Çocuklar, hadisenize!” diye içeriden seslenen Bahtiyar Albay’la Tuna beni salona çeğiştirirken nahif adımlar da peşimizden ilerledi.

“İyi akşamlar herkese.”

“Hoş geldin Yusuf,” diyen Suna ablaya başımla selam verirken diğerlerine de selam verip selamlarını aldım. “Her şey yolunda değil mi?” diye soran Bahtiyar Albay’a saygıyla başımı sallayıp, “Çok şükür yolunda komutanım,” diyerek cevap verdim. “Müsaadenizle ben bir ellerimi yıkayayım,” diyerek arkama döndüğümde eşikte duran Eylöl de bakışlarım eğip hızlıca kenara çekildi. Elindeki ekmek dolu sepeti masaya bırakırken ben de hızlı adımlarla koridorun diğer ucundaki banyoya girdim.

Kapıyı kapatıp lavabonun önüne geçerek ellerimi tezgâha dayadığımda, “Ne oluyor lan?” diye sessizce homurdandım.

Elimi tekmelercesine atan kalbime yasladığımda neredeyse kalp atışlarımı avcumda hissediyordum. Soğuk suyu açıp yüzüme çarparken kendime gelmeye çalıştım. Sırtımda ağır yüklerle kilometrelerce yürürken, dağlara tırmanırken, düşmanla savaşırken dahi böylesine atmıyordu bu kalp. Sahi, kalp atışı böyle bir şeyse ben bugüne dek ne yaşamıştım? Daha doğrusu yaşamış mıydım?

Ne olduğuna da nasıl bu hâle geldiğime de bir anlam veremiyordum. Hayatımda ilk kez gördüğüm bir kadın beni nasıl böyle etkileyebiliyordu?

Daha da önemlisi... Hayatımda ilk kez bir kadın beni fiziksel tepkiler verecek kadar etkiliyordu.

Bileğimdeki boşluğa bakarken, “Sahiden gittin mi Melek?” diye buruk bir tınıyla fısıldadım. “Kalbimi mi terk ettin? Eskiden bakamazdım ben kimseye, göremezdim. Şimdi ne oluyor? Adından başka hiçbir şey bilmediğim biri beni nasıl bu kadar heyecanlandırıyor?”

Gitgide saçma bir ruh hâline büründüğümü fark ettiğimde telaşla aynaya bakıp kendimi tokatladım. Son bir kez yüzüme su çarpıp kenardaki havluyla kurularken derince soluklanıp, “Sakin!” diye kendime buyurdum. Sonrasında da kapıyı açıp banyodan çıkarak salona doğru ilerledim.

Herkes geniş yemek masasındaki yerini almıştı. Tek boş yer İsmet’in yanında olduğundan oraya doğru ilerlerken bir anda yana kaymasıyla kendimi Eylül’le ikisinin ortasındaki sandalyeye otururken buldum. İçimden küfredip İsmet’e de ters bir bakış atarak yerime geçerken onun yüzünde gizlemeye çalıştığı sırtıma daha çok bozdu sinirlerimi. Anlamıştı ve şimdi de benimle uğraşıyordu.

“Yusuf, tanıştınız mı Eylül’le? Kendisi okulumuza yeni atandı, artık bizimle.”

Suna ablanın sesiyle başımı şaşkınlıkla yan tarafa çevirdim ama onun önüne baktığını görünce, “Hayırlı olsun,” diye mırıldanarak önüme döndüm.

“Musa amcanın da yeni kiracısı,” diyen Tuna’yla bakışlarım bir kere daha onu bulurken bu defa onun bakışlarını da kendi üzerimde yakaladım fakat ona baktığım an yine hızla önüne dönünce avuçlarımı bacaklarıma bastırıp sakın kalmaya çalıştım.

Ne oluyordu bana böyle?

O andan sonra bir süre masada bizden bağımsız bir muhabbet dönerken elindeki sarma tabağını bana doğru uzatan Elif’i fark ettiğimde afalladım. Girdiği ortamda uçan sineği bile tespit eden, ben şu ana kadar onun da burada olduğunu nasıl fark edememiştim?

Nedensiz bir utanç dalgası yüzüme vururken, “Sağ ol,” diye-

rek tabaktan iki sarma alıp önümdeki tabağa bıraktım. Yüzündeki burukluk canımı sıkırsa da bir türlü kafamı toparlayamıyordum. Bir süre daha pek dâhil olamadığım muhabbetler dönmeye devam ederken, “Buradan evvel nerede yaşıyordun Eylül?” diye sordu Bahtiyar Albay.

Eylül elindeki çatalı sakince tabağa bırakırken, “Ankara,” diye yanıtladı onu. “Ailen orada mı?” diye devam ettiğinde Suna ablanın rahatsız bir bakışım yakaladım, ne olduğunu anlamasam da bir an sonra Eylül’ün burukça, “Birkaç sene önce vefat ettiler,” demesiyle kursağымda bir düğüm dolandı. Sertçe yutkunduğымda ağzımın içi sanki zehirle sıvanmış gibi rahatsız hissederken, “Başın sağ olsun kızım,” diyerek mahcubiyetini belli eden Bahtiyar Albay’a diğerleri de eşlik etti. “Başınız sağ olsun.”

Ortamın bir anda durgunlaşması herkesi etkilese de Cüneyt mesajı almış gibi, “Ee Tuna, kaç oldun sen şimdi?” diye sorduğında Tuna omuzlarını dikleştirip böbürlenerek, “On altı,” dedi. Sonra Eylül’e dönüp; “Eylül... Sen evlilikte yaş farkına nasıl bakıyorsun? Mesela biz ikimiz...” dediğinde herkes kahkahalarla gülerken Bahtiyar Albay’ın, “Tuna!” diye kükremesiyle Tuna yerinden sıçradı.

Suna abla, “Bahtiyar, kükreme yemek masamda,” diye söylenip, “Tuna sen de civıtmı oğlum,” diyerek oğlunu da uyardı. O sıra yanımda oturan Eylül de onların bu hâlini tebessümle izlerken, “Tuna, ben sana fazla yaşlı kalırım. Sen daha genç ve güzel kızları hak ediyorsun,” dediğinde Yasemin ve Yonca kıkırdarken diğerleri de gülüyordu. Nedense bir tek ben güleliyordum. Ne oluyordu lan bana?

Keyifle geçen yemeğın ardından kızlar hızlıca sofrayı toparlar-ken Eylül de tüm itirazlara rağmen onlara yardım etti. Suna ablayla Elif duyamadığım bir şeyler konuşurlarken ben bakışlarımı kontrol edemedem saçma bir şekilde Eylül’ü takip ediyordum. O kazaya rağmen fiziksel olarak iyi görünüyordu, alnındaki yara izi de kaybolmak üzereydi. Bir an sonra onun da bakışları bana döndüğünde ona baktığımı anlaması kaşlarının çatılmasına sebep oldu. O an kendimi öyle rezil hissettim ki bakışlarımı kaçırıp utanç içinde halıyı izlemeye başladım. Bir daha da ondan tarafa bakmadım...

Pasta kesilmiş, hediye faslı da aradan çıkmıştı. Diğerleri koltuklarda çay tatlı keyfi yaparlarken Tuna, Yonca ve Yasemin odanın diğer ucundaki yemek masasında oturmuş pastanın keyfini çıkarıyorlardı. “Ulan resmen aşkta yaşa takıldık, iyi mi?” diye kederli bir hâlde söylenen Tuna’ya çevirdi alaylı bakışlarını Yonca. O, ikizlerin haşarı olanıydı.

“Oğlum, siz aynı yaşta olsanız ne olacak? Eylül abla bakar mı senin muşmula suratına!” diye söylendiğinde Yasemin kıkırdarken Tuna somurttu.

“Muşmula senin babandır, diyeceğim de Binbaşı’nın domdom kurşununa kurban gitmeyecek kadar seviyorum kendimi,” diye mırıldandığında kızlar onun bu hâliyle de fena hâlde eğleniyorlardı. Bir süre daha birbirleriyle didişip durmaları devam ederken Yasemin başını gömdüğü kitaptan kaldırdı. O, misafirlikte bile kitap okuyacak kadar fena bir kitap kurduydı. Kitap okurken etrafında dönen olayların da farkında olduğu için kimse şaşırmıyordu artık ona.

“Onu bunu bırakın da... Asıl Eylül abla Yusuf abiyle çok yakışmaz mı?” diye söylendiğinde, “Oha!” diye cırladı Yonca. “Harbiden öyle...”

Tuna da karşılıksız kalmaya mahkûm aşkına hülyalı bakışlarla bakıp, “Bir tek Yusuf abiyle savaşamam...” diye söylense de bakışlarına takılan Doktor Elif’le yerinde dikleşti.

“İyi de... Annemler Doktor’la arasını yapmaya çalışmıyorlar mı Yusuf abinin?” diye sorduğunda Yasemin omuz silktilti.

“Oğlum Elif abla da çok hoş, iyi biri ama iki senedir birbirlerini tanıyorlar zaten. Yani bir şey olsa olurdu herhâlde bunca zaman... Siz hiç Yusuf abinin kimseye dönüp baktığını gördünüz mü?” dediğinde ikisi de başını iki yana sallarken, “Bir de bu akşamı düşünün,” diye eğlenerek söylendi. “Adam durup durup yanına baktı. Bence Eylül abladan etkilendi bile,” dediğinde o sıra çocukların yanına doğru ilerleyen Suna Hanım duydukları karşısında duraksadı. Çocukların boş muhabbetleri her zaman olurdu ama bu defa konuştukları konu hiç de geçirilecek türden değildi.

Sahi, haklı olabilirler miydi?

Gecenin telaşından kimseye doğru dürüst bakamamıştı ama Yusuf geldiğinden beri sanki biraz durgundu. Gerçi o her zaman durgundu ama bunun Eylül'le bir ilgisi olabilir miydi sahi? Suna Hanım'ı düşündüren, bunları Yasemin'in söylemiş olmasıydı çünkü o kızın ne kadar dikkatli ve akıllı olduğunu Suna Hanım çok iyi bilirdi. Bakışlarını koltuklara doğru çevirdiğinde köşedeki koltukta Lale'yle sohbet eden Eylül'e takıldı bakışları. Sonra da Yusuf'a döndü. Genç adam kimseyle konuşmadan öylece yere bakıyordu. Tam bakmaktan vazgeçecekti ki Yusuf başını kaldırıp çekinerek Eylül'e çevirdi bakışlarını. O an bakışlarında gördüğü yumuşama ile Suna Hanım, "Eyvahlar olsun!" diye geçirdi içinden.

Yasemin haksız değildi galiba... Yusuf, Eylül'den ilk görüşte etkilenmişti. Başka zaman olsa mutlu ederdi bu Suna Hanım'ı. İçten içe ediyordu da ama... Bakışlarını endişeyle diğer uçta oturan Elif'e çevirdiğinde onun da buruk bir bakışla Yusuf'u izlediğini gördü.

Elif de Yusuf'u izliyordu. Eylül'den gözlerini alamayan Yusuf'u...

Eylül'den...

"Her şey için çok teşekkür ederim, davetiniz için de," dediğimde Suna Öğretmen bana gülümseyerek sarıldı ama nedense yüzünde bir durgunluk vardı. Gecenin yorgunluğudur diye düşündüğümünden üstelemedim. Kabanımı giydiğim sıra hemen herkes çıkmıştı. Lojmanlarda oturanlar evlerine dağılırken Doktor Elif de arabasına doğru ilerliyordu, yanı başında Yusuf Yüzbaşı ile... Bakışlarımı onlardan çekip Lale'ye de sarıldım. "Bugün için sana da çok teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz. Yarın istersen yine dolaşırız."

"Sen uygunsan bana uyar," dediğimde gülümsedi. Onlar içeri geçerlerken ben de karların üzerinde dikkatli adımlarla ilerlemeye başladım. Yan taraftan gelen, "Eylül Hanım," sesiyle başımı çevirdiğimde İsmet Üsteğmen ile yüz yüze geldim.

“Buyurun?”

“Sokakta köpekler olur, müsaade ederseniz size eşlik edeyim,” dediğinde hızlıca başımı iki yana salladım. “Hiç gerek yok, sağ olun,” derken rahatsız olmuştum. Niyeti kötü olmayabilirdi ama ilk andan kimseyle yan yana görünmek istemiyordum. Burası küçük yerd, insanların yanlış yorumlayacağı bir duruma müsaade edemezdim.

O sıra lojman girişinden bize doğru adımlayan Yusuf Komutan’a takıldı bakışlarım. Nedense kaşları çatılmıştı. Kaşları çatıkken ne kadar tehlikeli görüldüğünü fark ettim şaşkınlıkla. “Hayırlı akşamlar,” deyip ikisine de baş selamı verip sitenin çıkışına doğru ilerlerken, “Komutanım, sen nereye?” diye seslendi arka taraftan İsmet Üsteğmen. Başımı hafifçe çevirdiğimde Yusuf Komutan birkaç adım ötede elleri ceplerinde adımlıyordu.

Beni mi takip ediyor anlayamasam da sinirle önüme dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye devam ettim. Siteden çıktığımda arkamdan gelen adım sesleriyle daha fazla dayanamayarak sertçe arkama dönüp, “Beni mi takip ediyorsunuz?” diye söylendiğimde olduğu yerde şaşkınlıkla duraksadı. O an bakışlarındaki duruluk yine afallamama sebep olurken, “Yemekten sonra yürürüm ben,” diye mırıldandığında karların altına gömülmek istedim.

Daha ne kadar salak olabilirdim?

Soğuktan ve utançtan yanaklarım yanarken bir şey demeyip önüme döndüğümde sokağa adım attım. Karşıya geçeceğim sıra ne olduğunu bile anlamadan birden yan taraftan üç tane azman köpek havlayarak üzerime doğru koştuklarında ne yapacağımı bilemeyerek telaşla geriledim ve farkında olmadan az önce payladığım adamın koluna yapışıp arkasına geçtim.

“Dur!” emriyle sanki komutanından emir alan askerler gibi üçü de oldukları yerde dururlarken, “Uzaklaş! Eve!” diye bağırmasıyla köpekler arkalarına dönüp koşarak uzaklaşmaya başladılar. O an otoritesi karşısında ben bile, “Anlaşıldı komutanım!” diye bağırıp koşarak eve gidecektim neredeyse...

Köpeklerin gözden kaybolmasıyla aklım da başıma gelirken ne yaptığının farkına vardım şaşkınlıkla. Adamın koluna vantuz gibi

yapışmıştım. Bir an için sarındığım güçlü kola bakıp hızla bırakarak iki adım uzaklaştığımda, “Kusura bakmayın,” diye utançla mırıldandım. “Ben... Aniden gelince onlar... Aslında köpeklerden korkmam ama,” diye gereksiz bir şekilde kendimi açıklamaya çalıştım. Yere bakan bakışlarımı kaldırıp ona döndüğümdeyse o da şaşkın bir hâlde az evvel tuttuğum koluna bakarak bir şeyler mırıldanıyordu. Bir an, “*Lan...*” dedi gibi hissettim ama emin de olamadım.

“Eğitilidir buranın köpekleri,” diye mırıldandı bir an sonra tok sesiyle. “Tanımadıklarına karşı saldırganlar. Sizi tanıdıktan sonra en büyük koruyucularınız olurlar,” dediğinde *anladım* dercesine başımı salladım.

“Neyse size hayırlı akşamlar,” deyip yolun karşısındaki evime doğru hızla ilerlerken bir an sonra yolun ortasında duraksadım. Tepemizdeki soluk sarı ışıklı sokak lambasından ve gökyüzünde parıldayan yıldızlardan başka hiçbir aydınlık yoktu. Kar taneleri sanki yavaşlatılmış gibi aheste bir şekilde etrafımızda uçuşuyordu. Ardımda bıraktığım adamın sanki koruyucu bir gölge gibi ilerlediğini gördüğümde, “Yusuf Komutan!” diye arkasından seslendim. O da olduğu yerde duraksarken hafifçe benden tarafa çevirdi başını. Şaşırmıştı. Bakışları yine dupduru bir geceyi andırıyordu.

Sahi, nasıl böyle bakabiliyordu bu adam?

Neler saçmalıyorum ben!

“Ben... Size teşekkür edemedim,” dediğimde ne demek istediğimi tam anlayamazken, “O gece...” diye devam ettim. “Hayal meyal hatırlıyorum, hayatımı kurtardınız. Tekrar teşekkür ederim.”

Hemen sonra da o bir şey demeden arkama dönüp eve doğru hızla ilerlerken bir kere daha cesaret edip arkama bakamadım ama o bal hareleri olan derin kahve bakışların ağırlığını sırtımda hissediyordum. Titreyen elimle anahtarı çıkarıp kapıyı açarak içeri girdiğimde bir süre sırtımı kapıya yaslayıp derin derin soluklandım.

Elimi hızlı hızlı atan kalbime yasladığımda, “Ne oluyor Allah’ım?” diye mırıldanırken en sonunda “Köpekler,” diye fısıldadım. “Korktum tabii... Korktum! Öyle birden havlanır mı canım?”

Çantamı ve montumu askıya asıp ayakkabılarımı çıkararak içeri

girdiğimde ev yine buzhaneden farksızdı. Hiç değilse elektriklerin gelmesine şükrederek hemen elektrik sobasını çalıştırdım. Ellerimi uzatıp ısınmaya çalışırken kalbimin çarpıntısı da biraz olsun sakinleşmişti.

Biraz ısındıktan sonra içerideki odaya gidip hızlıca üzerimi değiştirdim. İki oda arasında yirmi derece fark var desem abartmış olmazdım herhâlde...

Yorganla yastığımı da alıp yeniden sıcak odaya geçtiğimde koltuğun üzerine yatağımı hazırladım. Elime de kitaplıktan rastgele seçtiğim bir kitabı aldıktan sonra yorganın altına girdim. Kitaptan evvel önce yattığım yerde sonra içinde bulunduğum küçük odada gezdirdim bakışlarımı...

Kendimi bildim bileli hep benim için hazırlanan güzel odalarda uyumuştum. Hayatımın hatırladığım hiçbir döneminde üşüyerek bir yatağa girmemiştim. Soba yakmamıştım mesela, kesik sular yüzünden su ısıtmak zorunda kalmamıştım. Burada her şeyi ben yapmak zorundaydım. El uzatanlar şimdiden çok fazlaydı ama her şeyden önce ben çabalayacaktım.

Düşündükçe yüzümü huzur dolu bir tebessüm kapladı. Zor elde edilen şeyler her zaman daha kıymetliydi. Ben de yuvamı zor elde edecektim belli ki ama degecekti... Kimseyi düşünmeden, utanmadan, çekinmeden istediğim gibi yaşayacağım evimde geçen her anım buna degecekti.

Hep aitlik aramıştım ben. İlk kez bir yere ait hissediyordum kendimi...

Burada beni kendine çeken bir şey vardı ve ben ne pahasına olursa olsun onu bulacaktım.

Yusuf Ali'den...

Sırtım lojman sitenin yüksek duvarlarında, bakışlarım çaprazda kalan küçük evden yansıyan loş ışıktaydı. Bacaklarıma sürtünüp

đuran köpekleri fark ettiğimde hafifçe eğilip üçüyle de tek tek göz teması kurdum. “Bundan sonra onu...” deyip yutkundum. “O evi koruyacaksınız, anlaştık mı?”

Aynı anda havladıklarında da keyifle sııttım. “Aferin size,” deyip her birinin başını okşadığımda tekrardan yattıkları yere doğru koşturdular ve ben ışık sönünceye dek bakışlarımı karşımdaki evden ayıramadım. Ne zaman ışık söndü, usulca arkama dönüp duvarın kenarından ilerleyerek lojman siteden içeri girdim. Bizim eve doğru adımlarken kar yağışı kesmişti. Kapının önüne geldiğimde ayaklanının altını paspasa silip içeri girdim. Botlarımı çıkarıp kabanımı da portmantonun askılığına astıktan sonra salona doğru adımladım. Işık açıldı, İsmet de henüz yatmamıştı.

“Geç kaldın komutanım,” diye sırtarak söylendiğinde ters bir bakış attım yüzüne.

“İsmet! Akşamdan beri damarıma basıp duruyorsun, fena olacak,” diye sinirle söylendiğimde, “Ne alakası var abi? Ne yaptım ki ben?” diye aptala yatarak söylendi. “He Öğretmen Hanım’a eve kadar eşlik etme teklifimi diyorsan...” diye söylendiğinde kaşlarım çatılırken oturduğum yerde öfke dolu bakışlarımı ondan tarafa çevirdim.

“Ne yaptım dedin? Hem...” deyip duraksadım. “Ne alakası var onunla?” diye homurdanarak söylendiğim sıra, “Güzel kız ama değil mi?” demesiyle tokat yemiş gibi hissettim bir an kendimi. İsmet... Etkilenmiş miydi yoksa ondan?

“Sen... Niye soruyorsun ki?” diye gerilerek sorduğumda pürdikkat yüzümü incelemesiyle daha da rahatsız oldum.

“Anlamaya çalışıyorum. Daha doğrusu emin olmaya çalışıyorum,” demesiyle ne demek istediğini anlamayarak yüzüne bakarken, “Sonunda oldu galiba,” diye şaşkınlıkla heyecan arası bir sesle mırıldandı.

“Ne oldu?”

“Sonunda... Gözlerinde Melek’ten başka birini gördüm ben bu gece kardeşim.”

Melek'in adını duyduğum anda kalbimde yıllardır taşıdığım o yara izi sızlasa da belki de ilk kez tersleyip gidemedim. Bir başkasını düşünürken ilk kez suçluluk duygusu hissetmedim. Aslında ben ilk kez bir başkasını düşündüğümü fark ettim o an... Merak duygum olmadığı düşünürdüm oysa ama yanıldığımı anladım. Çünkü o kaza gecesinden beri kendime engel olamadığım bir şekilde o mavi gözlerin sahibini merak ediyordum.

"Etkilendin mi ondan? O yüzden mi sorup duruyorsun İsmet?" diye dayanamayarak sorduğumda sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi kendinden emin bir tavırla gülümsedi.

"Etkilendim desem kenara çekilecek misin?" diye sorduğunda omuzlarım savaşa hazırlanır gibi dikleşse de karşımdakinin kim olduğunu hatırlamak elimi kolumu bağlıyordu. Kardeşimdi İsmet, hiç kimse için onun karşısında durmazdım.

"Ortada değilim ben," deyip yüzümü eğsem de oturduğu yerden kalkıp elindeki kupayı kenara bıraktı. Karşıma geçtiğinde başımı hafifçe kaldırıp yüzüne baktığımda eliyle omzumu sıvazlayıp erkekçe pat pat vurdu çocukken yaptığımız gibi... Bu bizim, "*Ne olursa olsun yanındayım*," işaretimizdi.

"Ortaya geç o hâlde kardeşim, ben kenarda durup sizi izlerim. Ayrıca için rahat olsun, senin etkilendiğin gibi etkilenmedim ben. Tuhaf bir tanıdıklık hissi var o kızda ama çözemiyorum, hepsi bu... Bunca zaman sonra senin kalbin biri için heyecanlandı ya," dediğinde, "Yok öyle bir şey," diye itiraz etsem de, "Herkes yalan bana gerçek," diye karşılık verdi. "Sen söylemeden anlarım ben, unuttun mu?"

"İsmet..."

"Sen düşün, kendini ikna etmen zaman alacak belli ki ama diğer konuyu da unutma... İyi geceler," diyerek odasına doğru ilerlediğinde başımı koltuğun kenarına yaslayıp seslice iç çektim. Bazı şeyleri derin derin düşünmek istemiyordum ama ortada olan bir gerçek vardı. Kabul etsem de etmesem de ilk kez kalbim biri için heyecanlanmıştı. O kişi Elif değildi. Belki bir umut demiştim ama bunun istemekle ya da çabalamakla ilgili olmadığını anlamam uzun sürmemişti.

Elif bana olan duygularını bu denli belli ederken ve ben başka birini düşünürken onu bekletemezdim. Denemek istemiştim ama hayatın karşıma çıkaracaklarına hazırlıklı değildim. Daha fazla dökmeden, kırmadan onunla konuşmak zorundaydım.

Uzandığım koltukta kolumu gözlerime yaslayıp uykuya dalar-ken aklımda olan tek şey yine gök mavisi bakışlardı.

Ama ilk kez o bakışların sahibi Melek değildi...

Bir Hafta Sonra...

Eylül'den...

Günler geçmiş pazartesi sabahı sonunda gelmişti. Gözlerimi yeni güne araladığımda içim içime sığmıyordu. Bir haftada epeyce etrafa alışmış, evin dilini de çözmeye başlamıştım. Su kesintileri için devamlı bidonlarımda su doluydu. Elektrik kesintilerine karşı da tüpüm ve soba için odun parçalarım hazır. Hayatım boyunca uğraşmadığım şeylerle uğraşıyor, etrafımdakiler pes edeceğim anı korkuyla beklerken ben anlatılamaz bir heyecan yaşıyordum.

Her şey benim için yepyeni bir deneyimdi. Evet, zordu ama kıymetliydi. Çünkü sonunda kendi hayatım için mücadele etmeye başladığımı hissediyordum.

Yatağımı toparlayıp etrafı da düzelttikten sonra çayı ocağa koydum. Tek başıma olmam önemli değildi, çay içmeden asla tam anlamıyla açılmazdım. Çayın kaynamasını beklerken hızlıca soğuk odaya gidip dolaptan akşam hazırladığım kıyafetlerimi çıkardım. Siyah pantolonumun üzerine menekşe rengi kazağımı giyerken saçlarımı da toparladım. Yüzüm soğukların etkisiyle çok kuruyordu burada. Hazırlıklı da olmadığım için Lale'den rica ettiğim nemlendirici kremi yüzüme ve ellerime sürdüm. Havalarda biraz olsun düzelerse merkeze gidip biraz alışveriş yapacaktım.

Yeniden mutfığa geçtiğimde çay da kaynamıştı. Hızlıca demleyip dolaptan da kahvaltılıkaları çıkardım. İki dilim de ekmek alıp

tabağın kenarına iliştiirdikten sonra demlenen çayımdan alıp sak-
na geçtim. Hızlıca atıştırdıktan sonra son kez çantamı kontrol edip
kabanımı ve uzun çizmelerimi giyerek evden çıktım. Kar yağmıyor-
du ama yerler bembeyazdı. Hafta içinde birkaç kez düşme tehlikesi
atlattıktan sonra bu yollarda yürümeyi de çözmüştüm. Kabanıma
sarınıp sokakta ilerlerken tam o sıra lojman siteden de Yusuf Ko-
mutan çıktı. Hafta içinde de bir iki kez pencereden sokağı izlediğim
sıra siteye girerken görmüştüm onu. Onun dışında Tuna'nın doğum
gününden sonra hiç karşılaşmamıştık.

Geçen hafta boyunca burayı biraz daha tanıma imkânım olmuş-
tu. İnsanlar saftı, temizdi ama meraklıydı da. Kasabaya yeni gelen
öğretmen herkesin göz hapsindeydi ve farkına varmadan yapacağım
tek bir hareketle istemediğim durumların içine düşebilirdim. Yaşa-
dığım onca şeyden sonra böyle bir sorun yaşamak istemiyordum.
Olabildiğince görünmez olmak, bu kasabada sadece Eylül Öğretmen
olarak anılmak istiyordum. Karşılaştığımız akşam teşekkürümü et-
miş, konuyu kapatmıştım. Mümkün olduğunca kimseyle fazla sami-
mi olmak istemiyordum.

Bir şey demeden bir baş selamıyla yanından geçip ilerleyecek-
ken, “Hayırlı sabahlar Öğretmen Hanım,” demesiyle duraksadım.
Sabahın bu saatinde bile ses tonu öyle karizmatikti ki insan dönüp
bakmadan duramıyordu. Başımı ondan tarafa çevirip, “Hayırlı sa-
bahlar,” diye karşılık verdim. Bakmamak için dirensem de gözleri-
ne her baktığımda içimde adını koyamadığım bir huzur baş göste-
riyordu. Herhâlde insanlar üzerinde böyle tuhaf bir etkisi vardı bu
adamin...

“İlk gün değil mi?” diye sorduğunda kendime engel olamayarak
tebessüm ettim.

“Evet.”

“Kasabaya alıştınız mı? Bir şeye ihtiyacınız varsa...” demişti ki,
“Sağ olun,” diyerek kestim sözünü. “Başımın çaresine bakıyorum. Ney-
se... Ben daha fazla geç kalmayayım. Size kolay gelsin,” diyerek önüme
dönüp olabildiğince hızlı adımlarla okul yolunda ilerledim. Belki biraz
kaba davranmıştım ama böylesi herkes için en doğrusuydu...

On dakika kadar sonra okul binasının önüne vardığımda çocuklar da binaya doğru koşturuyorlardı. Buraya ilk gelişim olmasa da içim içime sığmıyordu. Üç yıllık bir deneyimim olsa da sanki öğretmenliğe başladığım ilk günümdeydim. Binadan içeri girdiğimde çocuklar da sınıflara giriyorlardı. Tebessümle aralarından geçip Suna Öğretmen'in odasına doğru ilerlerken ders başlamadan evvel işleri halledebilmeyi umdum. Üzerimi kontrol ettikten sonra kapıyı tıklatım. "Gir," sesiyle kapıyı araladığımda pencere kenarındaki çiçeklerle ilgilenen Suna Öğretmen benden tarafa döndüğünde gülümsedi.

"Eylül... Hoş geldin."

"Hoş buldum öğretmenim," diyerek içeri girdiğimde sanki öğretmen değil de öğrenciydim. O kadar heyecanlıydım.

"Otursana," diyerek masasının önündeki koltuğu işaret ettiğinde kibarca yerleştim. "Hazır mısın bakalım?" diyerek yerine geçtiğinde, "Sanırım... Yani hazırım," diyerek omuzlarımı dikleştirdim.

"Harika... O zaman sana biraz sınıftan bahsedeyim. Birinci sınıflarla başlayacaksın. Zaten iki sınıfımız var. 1-B sınıfı senin sınıfın olacak. Sene başında gelen öğretmenimiz dönem arasında nasıl hallettiyse artık tayin istedi. Yeni dönem için de endişeliydik açıkçası ama senin gelişin ne yalan söyleyeyim bir nebze içimi rahatlattı. Birinci sınıflar daha her şeyin başındalar ve onların bu tarz şeyleri anlaması daha da zor oluyor," dediğinde, "Terk edilme duygusu..." diye mırıldandım.

"Efendim?"

"Hiç," dedim tekrarlamayarak. Kendi düşüncelerimle keyif kaçırmak istemiyordum. "Çocuklarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dediğimde, "O zaman hadi gel bakalım," diyerek ayaklandı. "Sınıfınla tanışma zamanı."

Birlikte odadan çıktığımız sıra ders zili de çalmıştı. Koridor boyunca öğrenciler sınıflara doluşurlarken 1-B sınıfının önünde durduğumuzda heyecanla iç çektim. Suna Öğretmen kapıyı açıp içeri girdiğinde sıralar arasında koşturan çocuklar telaşla yerlerine oturdular, sonra da ayağa kalktılar. Bu hâlleri beni gülümsetti.

"Oturun çocuklar," diyen Suna Öğretmen'in peşinden ben de

içeri geçtim. “Çocuklar biliyorsunuz, Ahmet Öğretmen’iniz karnelerinizi verdikten sonra okulumuzdan ayrıldı. Bugünden itibaren artık yeni öğretmeniniz Eylül Hanım olacak,” dediğinde çocukların şaşkın ama bir o kadar meraklı bakışları bana döndü.

“Merhaba çocuklar,” dediğimde, “Hoş geldiniz öğretmenim!” diye hep bir ağızdan bağırmalarıyla sıcacık hissettim birden.

“O hâlde ben sizi baş başa bırakayım,” diyen Suna Öğretmen sınıftan çıkıp kapıyı kapattığında ben de masaya doğru ilerleyip çantamı bıraktım. Çocuklar meraklı bakışlarını benden ayırmazlarken ben de hata yapmaktan çekinircesine tereddütle onlara bakıyordum. Bir yandan da sınıfta geziyordu bakışlarım. Tebeşirle yazılan tahtalar öğrencilik zamanlarımda kaldı sanmıştım. Çalıştığım özel okulda akıllı tahtalarla ders işlenirken burada tebeşir tozu yutacaktık. Arka duvardaki panoda çocukların çizdiği resimler vardı. Bir diğer panoda da mevsimleri tarif eden el yapımı şemalar. Pamuktan karlar, kuru yapraklardan ağaçlar, yeşil iplerden çimenler...

Pencereden dışarı baktığımda kar yağışı yeniden başlamıştı. Bahçedeki kardan adama takıldı bakışlarım. Tabletlere, bilgisayarlara gömülen değil, oyun oynayarak büyüyen çocuklardı öğrencilerim... Masanın arkasındaki sandalyeyi tahtanın tam ortasına yerleştirip usulca oturdum. Onlar merakla bana baktıkça ben de söze nereden başlamam gerektiğini düşünüyordum. En iyisi bilindik yolu izlemekti.

“Evet, çocuklar. Ben yeni sınıf öğretmeniniz Eylül Aksoy. Ankara’dan geldim buraya. Sizler benim ikinci öğrencilerimsiniz. Umuyorum ki beş yıl boyunca birlikte olacağız. Benimle her şeyi konuşabilirsiniz. Buraya sizler için geldim, niyetim sizlere bir şeyler öğretirken adım adım ilerleyeceğiniz yolda size eşlik etmek... Şimdi de sırayla sizi tanımak istiyorum. Sen başla bakalım,” deyip cam tarafında en öndeki sarı saçlı oğlan çocuğunu işaret ettiğimde heyecanla ayağa kalktı. Gözlüğünü düzelterek, “Benim adım Asım Koçak, öğretmenim,” dedi. “Babam bu kasabanın bakkalıdır. Sizi de geçen hafta görmüştüm ben,” dediğinde gülümsedim.

“Seni hatırlıyorum ama şimdi tanışmış da olduk. Ee, büyüünce ne olmak istiyorsun bakalım Asım?” dediğimde omuzlarını

dikleştirerek, “Asker olmak istiyorum öğretmenim,” diye yanıtladı. Askeriye kasabanın can damarıydı. Çocuklar kahraman askerleri gördükçe onlardan biri olmak isteyeceklerdi elbette.

“Sen kalk bakalım,” dediğimde Asım’ın yanındaki kızıl saçlı çilli ufak kız çocuğu ayaklandı. Öyle masum bir yüzü vardı ki sanki kalemle çizilmiş gibiydi. “Benim adım da Merve Kalaycı, öğretmenim,” dedi. “Ben de hemşire olmak istiyorum.”

“Ne güzel... O zaman sen hemşirelerden korkmuyorsundur,” dediğimde yüzü biraz asıldı. “Aslında biraz korkuyorum, o yüzden iğne yaparken çocukların canını acıtmayan bir hemşire olmak istiyorum,” dediğinde şefkatle gülümsedim.

Onların arkasında oturan Funda ayağa kalktı işaretimle. Ev sahibim Musa amcanın torunu olduğunu biliyordum. Koyu karamel saçları yine iki yanda örülmüştü. Parıldayan bakışları umut kokuyordu onun da. “Benim adım da Funda Çiçek, öğretmenim. Musa dedemin torunuyum,” dediğinde sınıftakiler kıkırdarken ben de gülümsedim.

“Ben de öğretmen olmak istiyorum,” dediğinde, “En sevdiğin ders hangisi Funda?” diye sordum. “Türkçe dersini çok seviyorum öğretmenim. Okumayı öğrendikten sonra bir sürü kitap okumaya başladım. Mesela Kırmızı Başlıklı Kız, sonra Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler...” dediğinde bakışlarım parladı heyecanıyla.

Sınıfa dönüp, “Başka kimler kitap okumayı seviyor?” diye sorduğumda tüm sınıfın elini kaldırmasıyla mutluluktan gözlerim doldu. Okulda kütüphane var mıydı, varsa ne durumdaydı bilmiyordum ama çocuklar için ne kadar gerekiyorsa kitap temin edecektim.

“Kitapları nereden buluyorsunuz peki? Kütüphaneden mi?” diye sorduğumda arka sıralardaki siyah saçlı esmer oğlan el kaldırdı. “Söyle bakalım. Adını da duyalım önce.”

“Öğretmenim, benim adım da Ömer Aslan. Ben de asker olmak istiyorum. Bir de şey... Bizim okuldaki kütüphanede yaşımıza uygun çok fazla kitap yokmuş, kırtasiyeci Hamdi amca da yaz olunca yeni kitaplar getirecekmiş. Bize Yusuf abi getiriyor kitapları, biz de sırayla okuyup birbirimize veriyoruz.”

Yusuf abi dedikleri Yusuf Yüzbaşı'ydı belli ki... Çocuklara gerçekten kıymet veriyor olmalıydı. Haddinden fazla düşündüğüm adamın dikkatimi dağıtmasını istemediğimden hafifçe başımı salladım.

Bir soluk bırakarak, “Anladım çocuklar,” dedim ve sırayla kendilerini tanıtmalarını dinlemeye devam ettim. Otuz öğrencim de sırayla söz aldığı anda ilk dersimizi tamamlamıştık bile. Çocukların her biri düşündüğümünden daha hevesliydi. Öte yandan okumaya olan ilgileri de ayrıca mutlu etmişti beni. Sınıfın üçte ikisi asker olma hayali kuruyordu. Kalanlar da ya hemşire, doktor ya da öğretmen olmak istiyorlardı. Çocukların dünyası etraflarında gördükleri kadardı ama hepsinin özünde insanlara faydalı olma duygusunun olması umut vericiydi. Zil çaldığı hâlde hâlâ yerlerinde oturup dikkatle bana bakmaya devam ettiklerini gördüğümde bir an için afalladım. Çoktan koşarak sınıftan çıkacaklarını düşünmüştüm ama anladığım kadarıyla benden bir onay bekliyorlardı.

“Teneffüse çıkabilirsiniz çocuklar,” dediğimde hepsi ayaklanıp hevesle koşarak sınıftan çıkarlarken ben de kabanımı alıp dışarı çıktım. Öğretmenler odasına gitmek yerine adımlarımı bahçeye doğru ilerlettiğimde ders sırasında gördüğüm kardan adamın yanına bir yenisinin daha yapıldığını görünce o tarafa doğru ilerledim. Çocuklar beni gördüklerinde duraksasalar da, “Ben de size yardım edebilir miyim?” dediğimde önce şaşırarak birbirlerine baktılar.

Aralarından sıyrılan Ömer, “Ama öğretmenim... Şey... Öğretmenler oyun oynamaz ki,” diye çekinerek cevap verdiğinde, “Kim demiş onu?” diye söylenip yere eğilerek bir kartopu aldım. Yerde yuvarlayıp büyütürken, “Ahmet Öğretmen’imiz demişti,” dediğinde hafifçe dudak büküp doğruldum.

“Öğretmenlerin de içinde oyun oynamayı seven bir çocuk gizlidir çocuklar. Ahmet Öğretmen’inizin içindeki çocuk belki oyun oynamaktan hoşlanmıyordur ama Eylül Öğretmen’iniz oyun oynamaya bayılır!” deyip elimdeki kardan adama eklediğimde çocuklar bir an için duraksayıp sonrasında heyecanla gülümsediler.

“O zaman şimdi herkes işe koyulsun. hep birlikte çalışırsak te-

neffüs bitene kadar kardan adamımız da biter,” dediğimde çoktan karların içinde koşturmaya başlamışlardı bile...

Dakikalar sonra yamuk yumuk ama bize ait olan kardan adama bakarken, “Öğretmenim, biraz komik oldu,” diyen Funda’ya çevirdim bakışlarımı.

“Çünkü bu, çocukları güldürmekle görevli bir kardan adam,” dediğimde hepsi hayranlık dolu bakışlarla bana bakarlarken ders zili çalmasıyla, “Hadi bakalım sınıfa,” diye seslendim. Hepsi koşturarak binadan içeri girerken başımı bir an için okulun önünde uzanan ve sanki gökyüzüyle buluşmuş gibi görünen karlı dağlara çevirdim.

O dağların ardında bambaşka bir dünya vardı. Acımasız, ihanet dolu, kalabalık, karanlık...

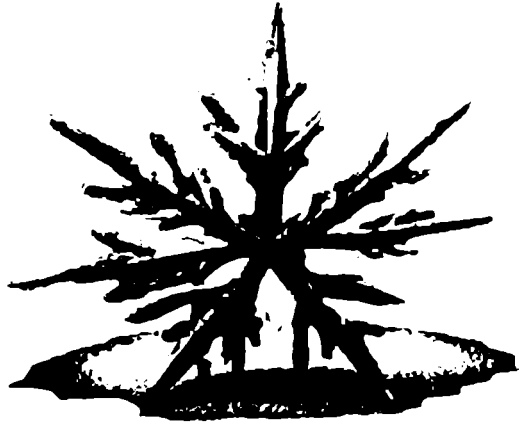
O dağların ardındaki Eylül kimsesizdi, umutsuzdu, hayal kurmayı çok uzun zaman önce bırakmıştı.

Bu taraftaki dünya ise bambaşkaydı. Burada masumiyet vardı. Burada ayazın bile üşütemediği sıcacık bakışlar vardı. Burada saflık vardı. Burası aydınlıktı.

Buradaki Eylül tek başınaydı ama artık kimsesiz değildi.

Hatırlayamadığım bir zamanda bıraktığım çocukluğum bugün yeniden ruhuma karışmıştı.

Geçmiş...

Soğuk bir kış akşamıydı.

Çocuklar günlerdir kar yağmasını bekleseler de bekledikleri kar yağışı bir türlü gelmiyordu. İsmet minderlerin üzerinde bağdaş kurmuş hâlde ellerini açmış kar duası ediyordu. "Allah'ım lütfen bize kardan adam yapıp biraz da kartopu oynayacak kadar kar gönder. Âmin!" deyip ellerini yüzüne sürdüğünde Melek de seyrek dişleriyle gülüp onu taklit ederek küçük ellerini yüzüne sürdü.

"Aferin Melek!"

"Afeyiiinnn!"

O sıra elindeki tabakla kapıda görünen Yusuf Ali hızlı adımlarla yanlarına gelip yere oturdu. "Allaaahh! Kestane mi o?" diye elini attığı gibi soymaya başlayan İsmet'le Yusuf Ali onun oburluğuna gözlerini devirdi. Melek de İsmet'i taklit ederek hızlıca elini tabağa attı ama sıcak olduğunu bilmediğinden elinden fırlatıp dolan gözleriyle, "Uf oyduuu!" diye küçük parmaklarını Yusuf'a gösterdi.

Onun sulanan gözleriyle Yusuf'un içi giderken, "Melek!" diye endişeyle mırıldandı. Küçük parmakları tutup üflerken, "Geçecek şimdi," diye şefkatle mırıldandı. O sıra İsmet hupur hupur kestaneleri ağzına atarken, "Tenekeden mi oğlum senin ağzın?" diye payladı kardeşini.

Bir tane kestaneyi eline alıp kabuğunu soyduktan sonra biraz elinde tutup üfledi. Soğuduğunu anlayınca da, "Al bakalım," diyerek Melek'e uzattı. "Üflenmeden yenmez tamam mı?" dediğinde Melek heyecanla başını sallarken yanağına akan yaşı silip, "Üf! Üf!" diye sesler çıkararak zaten soğumuş olan kestaneyi üflemeğe başladı. "Oydu mu?" diye sorduğunda Yusuf Ali tebessümle başını sallarken Melek de gülümseyerek kestaneyi minik ağzına attı.

"Benimkini hep sen vey Yusuf," dediğinde küçük oğlan başını sallarken, "Söz," diye mırıldandı.

Bu sözünü de verdiği onlarca söz gibi tutamayacağını ne yazık ki bilmiyordu...

Yıllar sonra bir kış akşamıydı. Eylül, Derya, Tolga ve Kaan birlikte yedikleri yemeğin ardından caddede yürüyorlardı. Hava soğuktu, kar tek tük atıştırmaya başlamıştı. Eylül üzerindeki kabana sarılırken dalgındı. İnsanlar sonbaharda buhranlı bir ruh hâline bürünseler de Eylül nedense kış mevsiminde böyle hissederci. Olması gereken yerden uzakta gibi, yapması gereken bir şeyi yapmamış gibi...

"Kestane arabası!" diye neşeyle cıvıldaayan arkadaşıyla dalgınlığından sıyrıldı. Derya hevesle kestane arabasına bakarken, "Kızım daha yeni yemekten kalktık, doymadın mı?" diye sevimsizce söylenen Kaan'la Derya'nın yüzü düşerken Eylül'ün de kaşları çatıldı.

"Benim de canım istedi. Gel Derya," diyerek arkadaşını da yanında çekiştirirken arkada Kaan'a sinirle söylenen Tolga'yı duymuyordu. Tolga da Kaan'a sinirliydi. Eylül uzun zaman sonra birlikte vakit geçirmeye ikna olmuşken arkadaşının ortama limon sıkmasına sinir olmuştu. Kaan'a ters bir bakış atıp kızlara doğru ilerlerken Eylül çoktan arkadaşının keyfini yerine getirmişti.

Kızlar iki küçük kesede kestaneleri aldıklarında onlardan evvel Tolga yetişip parayı ödedi. Eylül rahatsızca teşekkür edip keseden bir kestane çıkardığında çok sıcak olduğundan, "Of, yandım!" diye inledi.

O sıra elindeki telefona dalıp giden Tolga'ya bir bakış attığında

onun saniyeler sonra kendisine dönüp, "İyi misin?" demesiyle yüzünü buruk bir ifade kaplarken, "İyiyim," diye mırıldanarak önüne döndü ve adımlamaya devam etti.

Bazı anlar bazı anıları hatırlatırdı insana... Ama o anıyı birlikte yaşadığın insan yanında değilse hatırlamak acı vermekten başka hiçbir işe yaramazdı. Eylül, o gece yine gri bulutların ardında kalan bir anıyı hatırlasa da üzerinde durmadı çünkü bazı şeylerin hâlâ zamanı gelmemiştir...

14. BÖLÜM

“Unutursam Fısılda”

“Eğer bir uçurumdan atlarsan
en azından düşmeden önce uçarmışsın.”

Kristin Hannah

Bir Ay Sonra...

Eylül'den...

“Başka bir isteğin var mıdır Öğretmen Hanım?”

Bana poşetlerimi uzatan teyzenin sevimli yüzüne gülümserken, “Yok teyze, sağ olasın. Hayırlı işler sana,” diyerek parayı uzattım ve arkamı dönerek pazarın çıkışına doğru yürümeye başladım. Çocuklarla vakit geçirmek ne kadar pozitif enerji yüklese de insana bir yerden sonra onların enerjisine ayak uydurmak mümkün olmuyordu. Okul çıkışı evde doğru dürüst bir şey kalmadığından önce köy pazarına uğramak istemiştım ama olduğum yere yığılıp kalmam an meselesiydi.

İkinci güneşi yüzüme vururken hafifçe gözlerimi kıstım. Karlar

eridikçe hava bir nebze ısınmaya başlamıştı. Kurak bozkır görüntüsünün zamanla yeşilleneceğini söylüyordu herkes. Bu masal kasabasını beyazlar içinde görmeye alırsam da renklendiğini görmek için de sabırsızlanıyordum.

“Hayırlı günler Öğretmen Hanım.”

“Hayırlı günler Hoca Hanım.”

Yan tarafımdaki beton evin merdivenlerinde oturan iki kadının seslenişiyle onlardan tarafa döndürdüm bedenimi.

“Hayırlı günler,” deyip gülümsediğimde, “Gel buyur bir çayımızı iç,” diyerek davet etti yaşça küçük olanı. Velilerden değildi ama kasabadaki herkesi az çok tanımaya başlamıştım artık. “Sağ olun, başka zamana inşallah. Evde biraz işlerim var,” derken poşetleri işaret ettim. Tam yoluma devam edecekken, “Zor olmuyor mu böyle Hoca Hanım?” diyen yaşlı teyzeyle yeniden duraksadım. “Böyle bir başına, bekâr halinle her işine kendin koşturuyon,” diye devam etmesiyle yüzümü düşürmemek için kendimi zorladım.

“Yok teyze, iki elim iki ayağım var çok şükür daha neye hacet?” dediğimde, “Yanlışı anama beni,” dedi görmüş geçirmiş bakışlarıyla. “Hanım kısmısı her işin altından kalkar evelallah ama her insana da bir yoldaş lazım. Sen bunu bir düşün bak, ileride bu gençliğin güzelliğinin gittiğinde pişman olursun,” demesiyle başımı sallayıp, “Hayırlı günler size,” diyerek arkama döndüm ve yeniden durdurmalarından korkarak hızlı adımlarla eve doğru ilerlemeye devam ettim. Küçük yerin zorluğu da buydu işte. Tek başına bir kadınsan eğer ayakta durbileceğine inanmıyordu insanlar...

Evimin olduğu sokağa doğru döndüğümde güneş de iyiden iyiye geçmeye başlamıştı. Eve girip sedire uzanma hayalleri kurarken birden ara sokaktan gelen hıçkırık sesiyle duraksadım. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına sese doğru ilerlerken taşın üzerine oturmuş, yüzünü dizlerine gömmüş hâlde ağlayan küçük kızı gördüğümde telaşla yanma doğru ilerledim.

“Funda... Canım benim, ne oldu sana?”

Ev sahibim Musa amcanın torunuydu Funda. Annesiyle babası Funda daha bebekken bir traktör kazasında vefat etmişler. Belki de

bu yüzden o küçük kıza karşı tarif edemediğim bir yakınlık hissediyordum.

Poşetleri kenara bırakıp yanına eğildiğimde başım kaldırdı hiç kırarak. Ağlamaktan kıpkırmızı kesilen bakışları içimi dağlarken, “Bir tanem, neden ağlıyorsun böyle? Bir yerin mi acıyor?” diye tebaşla sormamla başını salladı iki yana. Tam o sıra sokağın başından, “Bir sorun mu var?” diye bir ses duyulurken başımı çevirdiğimde gördüğüm adamla bir an için afalladım.

Yusuf Yüzbaşı...

O da hafifçe kıstığı bakışlarıyla ne olduğunu anlamaya çalışırken Funda’yı fark ettiğinde telaşlı adımlarla geldi yanımıza.

“Funda... Ne oldu abim?”

O heybetli adamın bir anda küçücük bir kız çocuğu karşısında dizlerinin üzerine çöküp şefkatle bakmasıyla göğsüme bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Yanı başımda, neredeyse kıpırdasam dokunacağım kadar yakınımdaydı. Tüm ilgisini Funda’ya yöneltmiş hâlde onunla konuşmaya çalışırken kendimden utandım birden. Ne oluyordu bana böyle? İlk kez mi bir erkek görüyordum hayatımda?

“Funda...” diye ürkütmekten korkarak fısıldarken ben de minik öğrencime döndüm. “Ne oldu tatlım? Hadi anlat bize,” dediğimde hıçkırıkları arasında, “Bal...” dedi burnunu çekerek.

“Bal mı?”

Yusuf Komutan cebinden çıkardığı peçeteyle usulca Funda’nın yanaklarını kurularken, “Ne oldu Bal’a?” diye sordu. Onun bahsedilen bu Bal her kimse anladığını düşündüm. Meraklı bakışlarını Funda’ya çevirdiğimdeyse hıçkırarak, “Ka... Kayboldu,” deyip yeniden ağlamaya başladı. Anlamayarak Yusuf Komutan’a döndüğümde, “Kedisi,” diye mırıldandı.

“Kaybolmamıştır abim, buluruz şimdi nereye gidecek ki?” diyen Yusuf bir yandan da etrafa bakınırken, “Biliyorum gitti,” diyerek yeniden ağlamaya başladı Funda. “Annemle babam gibi gitti o da... Herkes gider benden. Sevmiyorlar ki beni,” derken acı çektiği öyle belliydi ki benim de kalbimin acısı gözlerimi doldurdu. Küçücük bir

kız çocuğunun böylesine büyük bir acıyla sınanması, ailesiz kalması haksızlıktı.

O an kendi acımla bütünledim sanki Funda'nın acısını. Gülsak de yaşamaya devam etsek de kimsesizliğimiz, korkularımız hep pusuda bekliyorlardı bizi avlamak için. O an dokunsam dağılacakmış gibi paramparça görünen küçük kıza nasıl ulaşacağımı düşünürken, “Çok seviyor seni,” diyen Yusuf Yüzbaşı'nın sesindeki yankıyla bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Kendi derdime düşmüşken onun nasıl dağıldığını fark edememiştim. Yüzü solmuştu birden, omuzları çökmüştü küçücük bir kız çocuğunun dağlardan ağır yükü karşısında. Sesindeki titreme kirpiklerime bulaştı. Bakışlarındaki acı aynadaki yansımam gibiydi sanki ama başka bir şey de vardı o bakışlarda. Çok tanıdık ama bir türlü bulamadığım başka bir şey...

“Bal seni bırakıp gitmez,” derken yeri titretircesine bir çeviklikle ayaklandı. “Bulup getireceğim sana,” dediğinde de Funda ilk kez mutlulukla parlayan gözleriyle baktı ona.

“Gerçekten mi? Getirir misin sahi?” dediğinde yüzünde şefkatli bir tebessümle başını salladı.

“Getiririm tabii. Bir kere getirdim, yine getiririm,” dediğinde yine anlamadığım bir şeyler geçti ikisi arasında. Hafifçe eğdiği bedeniyle, “Şimdi eve gidip beni bekleyeceksin, anlaştık mı?” deyip acıtmadan burnunu sıktığında Funda yüzünü buruştursa da kıkırdadı. “Tamam,” deyip başını salladığında gülen yüzü beni de rahatlatırken, “Hadi şimdi eve,” dediğimde heyecanla evine doğru koştu. Kapıdan içeri girdiğini görünce de Yusuf Komutan'a çevirdim bedenimi.

“Nerede arayacağız?”

“Arayacağız?” derken şaşırmış görünüyordu. “Hiç gerek yok Öğretmen Hanım, ben bulurum birazdan. Siz evinize geçin,” dediğinde yerdeki poşetlerimi alıp evimin önüne doğru ilerledim. Kapıyı açıp poşetleri içeri bıraktıktan sonra kapıyı çekip yeniden ondan tarafa çevirdim bedenimi.

“Şu hayatta en sinir olduğum şey bana ne yapacağımın söylenmesidir,” derken adımlamaya başladım. “Ben her türlü arayacağım Yusuf Komutan ama hâliyle kasabada yeni olduğumdan, şu Bal

Hanım ya da Bey nasıl görünür bilmiyorum. O yüzden siz şöyle bir yol gösterseniz de hiç vakit kaybetmesek?” dediğimde bir an için ellerini ceplerine yerleştirip olduğu yerde öylece baktı bana.

“Pişman olacağınızı son kez söylüyorum,” dediğinde oflamamla hafifçe tebessüm edip, “Bu taraftan,” diyerek sokağın diğer ucuna doğru adımlamaya başladığında, “Niye bu taraftan değil?” diye ardından seslendim gereksiz bir inatla.

“Çünkü... O tarafın köpek kulübeleriyle dolu olduğunu biliyor. Muhtemelen birinin peşine takıldı,” derken bir an için başını arkasına çevirip hafifçe sırttı. “Malum mart ayı...”

İmasıyla ben de gülmemek için kendimi zor tutarken birkaç hızlı adım atarak yanına vardığımda kollarımı göğsümde bağlayarak adımlarına eşlik ettim. Yanına vardığımda yürüyüşünü yavaşlattığı da gözümünden kaçmadı. Başımı hafifçe eğdiğimde iri postalları yanında adımlayan krem rengi hafif topuklu ayakkabılarım bir an için yüzümde bir tebessüme sebep oldu. Birbiriyle uyumla ilerleyen adımlarımızı takip ederken güneş de bulutların arasında kaybolmuştu.

“Bal daha önce de mi kayboldu?” diye sordum bir an sonra sessizliği dağıtarak. Sokaktan ayrılmıştık. Yolun bir tarafında seyrek evler varken diğer taraf çayırılık. Hayvancılık ve tarım halkın temel geçim kaynağı olduğundan burada doğal yaşantı devam ediyordu.

“Biraz meraklı biraz da gezgindir. Arada kaçıp durur ama fazla uzaklaşmaz. Yavruyken geldi Funda’nın yanına, kaçmak istemez ondan,” dediğinde başımı salladım anladım dercesine.

“Bu kadar ağladığına göre aralarında çok güçlü bir bağ olmalı. Ben de isterdim aslında ama...” derken duraksadım. Ne anlatıyordum ben?

“Ama?”

“Hiç,” deyip önüme döndüm yeniden. Sohbet etmek için çıkmamıştık bu yolculuğa. “Koskoca alan, kim bilir nerede?” derken etrafa bakınıyordum bir yandan da. Bir vakit ara sokakları, evlerin bahçelerini gezsek de hiçbir yerde bulamadık. “Ben bir de ağaçlık tarafa bakacağım ama geç oldu, siz eve dönün... İsterseniz,” diye son anda

imayla söylendiğinde neden bilmiyorum ama tek başıma dönmek istemedim eve.

“Geleyim ben de... Elim boş dönmek istemiyorum,” dediğimde, “Hava bozacak ama,” demesiyle gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. “Gayet aydınlık duruyor, bence abartıyorsunuz,” deyip önümüzde yalnızca ağaçlık arazi kaldığından onu beklemeden ilerlemeye devam ettim. Bir vakit sonra tam anlamıyla kendimizi ormanın içinde bulduğumuzda, “Burada böyle bir yer olacağını düşünmemiştim,” diye mırıldandım.

Etrafı hayranlıkla izlememek elde değildi. Bakışlarımı ağaçların arasındaki gökyüzünün güzelliğinden ayıramazken, “Bal!” diye seslenen Yusuf Komutan ile boş bulundum ve o ağaçların arasına doğru koşturduğu sıra peşinden gidecekken birden hafif çukur alanı fark etmeyince tiz bir çığlık eşliğinde kendimi yere kapaklanmış hâlde buldum.

“Ah!”

“Eylül!”

Adımı ilk kez tek başına söylemesinin kalbimde yarattığı o tatlı his, ayak bileğimdeki sızıya karışırken hissettiğim duygu yoğunluğuyla gözlerim doldu. Hızla yanıma gelip diz çöktüğünde bileğime yüzünü buruşturarak bakarken, “İyi misiniz?” diye sorduğunda yeniden siz oluverdim.

Ya ne olacaktım?

“Çukuru fark edemedim,” diye mırıldanırken elimle bileğime dokundum usulca. “Döndü galiba,” diye sızlanarak söylendiğimde hafifçe uzanıp izin ister gibi gözlerime baktı. İtiraz etmediğimi görünce de eliyle hafifçe bileğime dokundu. Parmak uçları ince çorabın üzerinden dokunmuş olsa da tenimde acı veren bir karıncalanmaya sebep olurken, o heybetli bedenin acımı hissedercesine yüzünü kasıp durması şefkatle doldurdu içimi.

Farkında olmadan kasılan yüzüne doğru elimi uzatacakken, “Kalkabilecek misiniz?” diye sorduğu anda fark ettim ne yaptığımı. Telaşla elimi geri indirirken, “Hı hı,” diye mırıldanıp doğrulmaya

çalıştım ama tam o an aniden gelen gök gürültüsünü beklemediğimden birden saklanırcasına güçlü bedenine sokuldum. Ellerimle kollarına tutunup başımı göğsüne yasladığımda elimin altında kasılan bedenle ben de donakalırken, utanç tüm bedenimi sardığında telaşla gerilemeye çalıştım.

“Özür dilerim, ben...” deyip telaşla kalkmaya yeltendiğim an yeniden gelen gök gürlemesi peşinden de âdeta kovadan boşalırcasına etrafımızı saran sağanak yağmuru getirirken saniyeler içinde oturduğumuz toprağın üzerinde sıırılsıklam olduk.

“Haklıydınız,” diye pişmanlıkla mırıldandığımda bakışlarındaki yumuşama âdeta kar tanesi gibi eriyip etrafımı sararken, “Yağmur kesilene kadar geri dönemeyiz!” diye bağırdı, şiddetli yağmurda sesini duyurmak için. Ne yapacağımızı düşündüğüm sıra birden beni kucağına almasıyla attığım çığlık, şiddetli yağmurun sesine karışırken, “Sıkı tutunun!” deyip saniyeler içinde bataklığa dönen çamurlu yolda koşmaya başladı. Refleksle tutunduğum omuzlarıyla başımı da yağmurdan korunmak için eğsem de içine düştüğüm bu ana inanamıyordum.

Utancımdan yerin dibine girmek üzereydim ama öyle aniden olmuştu ki her şey tepki bile verememiştim. Öte yandan inadım yüzünden bu hâle düştüğüm göz önüne alınınca da adama kızacak hâlim yoktu. Asker botları içerisinde çamurlu yolları bata çıka güçlü adımlarla ilerlerken beni öyle sıkı tutuyordu ki daha önce hiç böylesine güvende hissettim mi diye düşündüm bir an...

Bir vakit sonra taştan çardak görünümlü bir şey gördüğümde oraya gittiğimizi anlarken içeri girdiğimizde hiç değilse yağmurun şiddetli yağışından kurtulmuş olduk. Beni dikkatle yere bıraktığında kendisi de yanıma otururken daha ben ağzımı açamadan, “Kusura bakmayın. Müsaade almadım ama başka çaremiz yoktu o an,” dediğinde ne diyeceğimi bilemediğimden eğdim başımı. Bir şey olmamış gibi davranmak en iyisiydi.

Bir süre ikimiz de sessizce yağmuru dinlemeye devam ettik. “Bileğiniz ne durumda?” diye sorduğunda sızıyı unuttuğumu fark ettim şaşkınlıkla.

“Daha iyi. İlk anın acısıyla ciddi bir şey sandım,” diye mırıldanırken ondan kaçmak için etrafa bakındım. Ormanın ortasında bir başımızaydık. Yağmur öyle şiddetli yağıyordu ki sanki dünyayla bağımızı kesmeye çalışır gibiydi. Gerçekten de öyle olduğunu düşündüm bir an. Her şeyi unutturmuştu bana. Geçmişi, kendime koyduğum kuralları, olmazları...

Bir tek yanı başımdaki bu yabancı adam kalmıştı. Ruhuma anlam veremediğim bir şekilde yabancı gelmeyen bu adam...

O, sessizce yağmuru izlemeye devam ederken ben de görmemesinden aldığım cesaretle onu izledim. Islak kirpikleri gözlerinin etrafında kusursuzca kıvrılırken parmak uçlarım sızladı. Hafifçe yutkundığında yükselip alçalan âdemelmasına takıldı bakışlarım. Ben de yutkundum onunla birlikte. Anlam veremedim. Bu adama neden bakmadan duramadığıma bir anlam veremedim. Her ne olursa o gece olmuştu. Beni bulduğu o gece...

Uyandığımda rüya sanmıştım gördüğümü sandığım o bakışları. Onu Suna Öğretmen’in evinde gördüğüm o akşamsa anlamıştım, rüya değildi. O yüzden afallamış, ne yapacağımı bilememiştim. Yıllarca rüyalarımın giren bakışlar... Bir yüz yoktu rüyalarda, belki de vardı ama ben hatırlamıyordum. Oysa bakışlar hiç değişmiyordu. O akşam anlamıştım. Yıllarca bana hayaller kurduran o derin bakışlar gerçektir ve hayatım boyunca hiç tanımadığım bu adama aitti.

“Yürüyeblecekseniz dönelim artık,” dediğinde yağmurun kestiğini fark ettim afallayarak. Yüzümdeki ifade bir an için dudaklarının kıvrılmasına sebep olsa da hızla toparlanıp ayaklandı. Elini uzattığında bir an için tutmaktan korksam da derin bir soluk vererek elinden destek alıp ayaklandım. “Daha iyi,” diye mırıldanırken durumu normalleştirmek istercesine bileğime bakıyordum yalnızca. Çardaktan çıktığımızda bir adım atmıştım ki duyduğum sesle çığlık atmamak için zor tuttum kendimi.

“Tamam, kabul ediyorum! Buraya gelmem hataydı, anladım! Yetmez mi artık?”

Kendi kendime gökyüzüne bakarak söylenmem neredeyse kahkaha atmasını sağlayacakken son anda öksürerek gizlemeye çalıştı.

Başıma gelenlerin sorumlusu oymuş gibi ters ters baksam da yüzüne, içimde anlamsızca eğlenen çocuğa da bir anlam veremiyordum. Neyim vardı benim? Başıma gelmeyen kalmamışken niye mutluydum bu kadar?

Eğilip ayağıma baktığımda tam da tahmin ettiğim gibi çamura saplanan küçük topuk kırılmıştı. Sinirle ayağımı çekiştirip düz bir alana basmaya çalışırken, “Çekinmeyin, rahat rahat gülün!” diye sinirle homurdandım. Seke seke ilerlemeye çalışırken daha ne kadar perişan bir duruma düşeceğimi bilmiyordum. Bileğim sızlasa da dişlerimi sıktım. Seke seke yürümeye devam ederken, “Bal!” diye seslendiğinde arkama döndüm şaşkınlıkla.

“Efendim?” diye mırıldandığımda yere eğilmiş hâlde ağacın altına doğru ilerlediğini görünce ilk anda ne olduğunu anlayamazken kucağına tırmanan sapsarı kediye gördüğümde yüzümde utancımınat bir gülümseme doğdu. Islanmaktan perişan olmuş küçücük tüy yumağı kendisini saran kollara öyle bir sokulmuştu ki hayatımda gördüğüm en masum anlardan biriydi bu sanki.

Yusuf Komutan da yüzünde sıcacık bir tebessümle minik kediye bakarken yanıma doğru ilerliyordu. Bir an sonra başını kaldırdığında gülümsemesi yüzünde donarken, “Görev tamamlandı,” diye neşeyle mırıldandığımda bakışlarını eğdi nedense. Yanıma geldiğinde sessiz bir komutla yan yana yürümeye başladığımızda hava neredeyse kararmıştı. Yağmurun da etkisiyle yürüdüğümüz yollar çamur içinde kalmışken hafif eğimli köşeye geldiğimizde duraksadık. Çukur alan yağmur sularıyla dolmuş, altı toprak olunca da resmen bataklığa dönüşmüştü. Zıplayarak geçilecek kadar dar değildi. Ayağımdaki kırık topukla bassam ayağımı geri çıkarabileceğimi bile sanmıyordum.

“Diğer taraftan dönsek?” diye mırıldandığımda, “Gece çökmek üzere,” demesiyle iyice gerildim.

“Ne yapacağız peki?” diye sorduğumda da hafifçe ensesini ovuşturup kediye kucağıma uzattığında kollarımın arasma aldım. Beni yabancıladığı için huysuzlansa da, “Müsaadenizle,” deyip beni yeniden kucağına aldığımda bu defa çılgılığımı güçlkle bastırdım.

“Sorun yok, mecburen,” diye kendi kendime mırıldanırken

başımı eğip soluğumu tuttum. Çamurlu çukurdan geçtiğimizde yeniden düz alana ayak basmasıyla beni de ayaklarımın üzerine bıraktığında, “Te... Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Hava iyice karardığından birbirimizden fazla uzaklaşmadan dönüş yolunu takip ettiğimizde sokağa girmemizle adımlarımız biraz daha yavaşladı. Neyse ki laf söz edecek kimseler yoktu etrafta. Usul adımlarla Musa amcanın evinin önüne vardığımızda bahçe kapısını ittirip içeri girdik.

Kapıyı çaldığımda bir an için Bal’a baktım tebessümle. Sığındığı kollarda uyumaya başlamıştı. “Yerini sevdi,” diye mırıldandığım sıra kapı açıldı. Funda’yı beklesem de Musa amcanın eşi Ferah teyze açtı kapıyı. Bizi görür görmez ellerini dizlerine vurup, “Aman çocuklar, bu ne hâl böyle?” diye telaşla yakındığında ikimiz de yaramaz çocuklar gibi başımızı eğdik. Islaklığımız bir yana, çamur içindeydik.

“Funda uyudu mu Ferah teyze?” diye sorduğumda yüzü düştü yaşlı kadının.

“Sorma kızım, o taşın üzerinde ne kadar oturduysa üşüttü mü ne oldu ateşi yükseldi biraz yavrumun. Ateş düşürücü verdik de biraz toparladı, uyuyor şimdi,” dediğinde endişe sardı ikimizi de.

“Üstümüz başımız perişan ama bir baksak müsaade var mı?” diye soran Yusuf ile ben de başımı salladığımda, “O nasıl laf öyle oğlum, geçin haydi,” diyerek içeri aldı bizi. “Musa emminiz tavuk almaya gitti çarşıya kaynatayım diye,” dediği sıra salona girdik birlikte. Sobanın yanındaki sedirde uyuyordu Funda.

“Siz geçin çocuklar ben de şu bacaksızı bir temizleyeyim, perişan etti hepimizi,” diye söylenerek kediye alsa da odadan çıkarken şefkatle gülümsüyordu. Islak kıyafetler içinde üşüdüğümü sobanın yamacına gelince anladım. Sedirin kenarına diz çöküp Funda’nın hafif kızarmış yüzüne dokunduğumda, “Ateşi yok gibi,” diye fısıldadım.

“Ağlamaktan hırpalanmıştır. Pek hastalanmaz Funda çok güçlü bir kız o,” derken elinin tersiyle hafifçe yanağını okşadı merhametli bakışlarıyla. Yine içimde bir sıcaklık yayıldı onları böyle görünce.

“Güçlü olmak için çok küçük,” diye hüznle fısıldadığımda sertçe yutkunuşunu hissettim yanı başımda.

“Kimsesiz çocuklar güçlü olmadan hayatta kalamazlar,” derken sesindeki acı tenime bulaştı.

“Keşke hiçbir çocuk buna mecbur kalmasa,” diye devam ettiğimde de bir an için bana döndü bakışları. Bazı insanlar birbirlerini yüzlerinden tanırmış; bazıları seslerinden, bazıları kokularından... Bazıları da bakışlarından, o bakışlardaki yaralarından...

Arkamızda sobanın çıtırtıları sessiz odayı doldururken karşımdaki bakışlarda takılı kaldım yeniden. Anısı mı yoksa yarası mı bilmiyorum ama ortak bir şey vardı aramızda. Anlam veremesem de kaçıp dursam da dönüp dolaşıp aynı noktaya geliyordum en sonunda. Bu adamda bir şey vardı. Beni ona çekip duran, yüreğimdeki çocuğa huzur vermeyen bir şey...

“Size sıcak sıcak ıhlamur getirdim. Haydi, alın bakalım.”

Arka taraftan gelen Ferah teyzenin sesiyle ikimiz de uykudan uyanmışız gibi afallayan bakışlarımızla ona döndüğümüzde âdeta kaçarcasına uzattığı bardakları aldık. Sıcak ıhlamur kursağımızdan aktıkça içimiz ısınırken bu gece aramızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum...

Bu kasabada günler alıştığımndan başka türlü bir hızla geçiyordu. Eskiden bir hafta bir gün kadar hızlı ama bir o kadar anlamsız geçerken burada yaşadığım her yeni gün bambaşka bir keşifti âdeta... Zamanın esnemesi böyle bir şeydi belki de...

İnsan her güne bir anı sığdırabilirmiş meğer... Burada öğrendim bunu. Öylesine yaşamamayı, her yeni günde bir anlam bulmayı...

Son zilin çalmasıyla birlikte elimdeki tebeşiri tahtanın kenarına bırakıp çocuklara döndüm. “Yarın kaldığımız yerden devam ederiz. Ödevlerimizi yapmayı ve bugün işlediklerimizi tekrar etmeyi unutmuyoruz, tamam mı çocuklar?” dediğimde hep bir ağızdan, “Tamam, öğretmenim!” diye bağırarak ayaklandılar. Onlar çantalarını toplamaya başlarken ben de masama doğru ilerleyip çantamı topladım

Çocuklar birbiri ardına sınıftan çıkarken kimse kalmadığında ben de peşlerinden çıktım. Karşı sınıftan çıkan Emel Öğretmen'e de, "İyi akşamlar hocam," deyip onun yorgun tebessümüyle birlikte öğretmenler odasına doğru ilerledim. Kabanımı alıp üzerime geçirdiğim sıra, "Düğüne geliyorsun değil mi Eylül Hocam?" diye seslendi arka tarafta toparlanan Saliha Öğretmen. Üçüncü sınıfların dersine giriyordu o da. Yaşça benden epey büyüktü ama hoşsohbeti sayesinde iyi anlaşıyorduk. Kocasını köyün muhtarıydı. Oğullarının düğünü vardı önümüzdeki hafta sonu meydanaaki düğün yerinde.

Muhtar da eşrafın çok sevip saygı duyduğu biri olduğundan muhtemelen bütün kasaba da orada olacaktı. Düğün dernek ortamına girmeye hazır hissetmesem de bu insanlara durumumu açıklayamazdım. Onların gözünde hâlâ kendi hâlinde çöpsüz üzüm bir öğretmendir. Neyden kaçtığımı bilmemeleri en iyisiydi. Hele acıyan, belki de ayıplayan bakışlarını görmek istemiyordum.

O yüzden el mecbur, "Geleceğim inşallah," diye mırıldandım. Sonrasında atkımı boynuma sarıp, "Hayırlı akşamlar," diyerek öğretmenler odasından çıktım.

Koridorda ilerlerken, "Eylül!" diyen sesle yan tarafa döndüğümde Lale'nin gülümseyen yüzünü buldu bakışlarım. Bu kasabada kısa süre içinde en yakınım olmuştu. Kimseye bağlanmam, bir daha kimseyle yakın olamam diye düşünürken Lale birkaç haftada tüm hayatıma karışmıştı sanki. Öylesine tatlı ve zarif bir kızdı ki onu kovmak da kolay değildi. Her ne kadar henüz kendimi ona açamasam da yanımdaki varlığı iyi hissettiriyordu.

"Anneme uğramıştım ama Yeşim ablayla bir hasta ziyaretine gideceklermiş. Birlikte geçelim mi eve, biraz da dolaşırız?" dediğinde "Olur tabii," dedim. Birkaç adımda koluma girmesiyle ben de gülümseyerek ona ayak uydurdum.

"Önce bir çarşıya uğrasak mı? Birkaç parça bir şey almam lazım," dediğim sıra, "Olur tabii. Bana gezmek olsun," diye mırıldandı. Birlikte çarşının sokağına girdiğimiz sıra, "Evde sıkılıyorsun, değil mi?" diye sorduğumda oflayarak başını salladı. "Hiç sorma... Yani bir iş üzerindeyken zaman nasıl geçiyor anlamıyorum ama

onun dışındaki zamanlarda yapacak hiçbir şey olmaması can sıkıcı. Yanlış anlama, burayı seviyorum ama yine de..." dediği sırada birden duraksaması dikkatimi çekerken bakışlarının takılı kaldığı yere döndüğümde ben de duraksadım.

Kadir Teğmen... Henüz dile getirmemiş olsa da Lale'nin sevdiği, belki de sevgilisi. Çarşının diğer ucunda adının Cüneyt olduğunu anımsadığım diğer askerle ilerliyordu. Bakışlarımı Lale'ye çevirdiğimde ne yapacağını merakla beklerken birden bana dönüp, "Ne alacaktın?" diye sordu. Heyecanlanacağını, belki de yanına gitmek isteyeceğini düşünmüştüm ama konuyu kapatmak istediğini anladığımda ona ayak uydurdum. "Biraz salata malzemesi, biraz da meyve," dediğimde ters yöndeki tezgâhlara doğru ilerledik. Bakışlarımı çekinerek arada Lale'ye çevirsem de çoktan tüm keyfi kaçmıştı.

Bir iki tezgâha uğrayıp sonrasında bakkala da uğradıktan sonra eve giden yola döndüğümüzde hâlâ tek kelime etmemişti. "İstersen gel çayla bir şeyler atıştıralım," dediğimde bir an için lojmanlara baksa da, "Olur," diye mırıldandı en sonunda. Soğuk havada daha fazla durmayarak küçük evimden içeri girdiğimizde önce sobayı yak-tım hızla. Artık bu konuda uzmandım kesinlikle. Ben ellerimi yıkayıp arka odada üzerime rahat ve sıcak tutacak bir şeyler giydikten sonra mutfığa geçtiğimde Lale çoktan çayı koymuştu. Onun evimde kendini rahat hissetmesi beni de mutlu ediyordu. Bu yola çıkarken ne kadar kimseye ihtiyacım olmadığını düşünsem de öyle olmuyordu işte. İnsan insana muhtaçtı, vakit bir başkasıyla edilen sohbetle demlenip lezzetleniyordu. Diğer türlü yalnızlık bir sarmal misali her an biraz daha içine çekiyordu insanı...

Dün akşam can sıkıntısıyla kek yapmıştım. Birkaç dilim kesip tabağa aldığımda biraz da komşulardan gelen böreklerden, ekme-ten çıkardım kahvaltılıklarla birlikte. Bu kasabanın insanı beni her gün biraz daha şaşırtmaya, biraz daha şımartmaya devam ediyordu. Suna Öğretmen o kadar haklıydı ki. Sen onları sahiplendiğinde on-lar da sana yuva oluyordu âdeta.

Geldiğim günden beri kapımın çalınmadığı tek bir gün bile geç-memişti. Ya taze yapılan börek çörek ya ocaktan yeni alınan sıcak

çorba ya yeni yapılan köy ekmeği ya da taze peynir, süt... Her geldiklerinde biraz daha çekiniyor, yanlış anlaşılırım korkusuyla almak istemiyordum ama Suna Öğretmen beni bu konuda da uyarmıştı. Onları geri çevirmek beğenmediğimi, hakir gördüğümü düşünmelerine sebep olabilirmiş. Verilen ikram da geri çevrilmezmiş. Bu yüzden de her geleni alıyor, karşılığında da tabaklarını dolu götürmek için mutfaktan çıkamıyordum. Buraya geldiğimden beri aşçılığım da gelişmişti resmen...

“Acıkmışım vallahi,” derken yer sofrasına oturup ağzıma sıcak ekmekten bir lokma attım. “Şu ekmeğin gibisini ömrü hayatımda yemedim, söyleyeceğim Emine teyzeye bana da öğretsin,” dediğim sırada Lale dalgın dalgın çayım karıştırıyordu. “Lale?” dedim bir an sonra dayanamayarak.

“Hı?” diye başını çevirdiğinde buruk bir hüznle baktım yüzüne.

“İyi misin? Konuşmak istersen dinlerim,” dediğimde içli bir soluk alarak kaşığı bıraktı. Bir süre sofraya boş bakışlarla bakıp, “Burada hiç arkadaşım yoktu sen gelene kadar,” dediğinde bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Öte yandan beni arkadaşısı olarak görmesine sevindiğimi inkâr edemezdim.

“Annem zor bir kadın değil ama insan her şeyi de annesiyle konuşamıyor işte... Okulda yakın arkadaşlarım vardı ama ben buraya döndükten sonra araya mesafeler girince ayda yılda bir yapılan içi boş telefon görüşmeleri dışında bir bağımız kalmadı,” dediğinde sessizce dinlemeye devam ettim onu.

“Burada olmaktan pişman değilim çünkü İstanbul’da okurken yorulduğumu hissetmiştim. Hem annem hem de babam sayesinde tüm çocukluğum ülkeyi turlayarak geçti. Bir yerde sabit kalma fikri güzelse de kalmak istediğim İstanbul gibi bir yer değilmiş, orada anladım bunu,” dedi. Çayından bir yudum alırken söyleyeceklerini de toparlamaya çalışıyordu sanki.

“Koşturarak yaşamak istemiyordum hayatı. Ben de geçen sene buraya döndüm. Sonra...” deyip bakışlarını gözlerimden kaçırdı. “Kadir’le... Tanıştım,” dediğinde sabırla devam etmesini bekledim. “Bir gün babamı ziyaret ettiğim sırada gördüm onu. Birbirimizi fark

ettiğimiz ilk an onun benim hayatımda bir anlamı olacağını hissetmişim,” dediğinde Ayşe Nene’nin sözleri geldi aklıma.

“Kaderinse biri, onu gördüğünde anlarsın.”

“Ama klişe durumumuz ortada. O babamın emri altında bir asker, ben onun için albayın kızıyım. Uzaktan uzağa bakışmakla geçti aylarımız. Hani hissedersin ya, odur senin için doğru kişi ama imkânsızdır da aynı zamanda,” dediğinde, “Neden imkânsız olsun?” diye sordum dayanamayarak.

“Baban senin gözünün içine bakıyor, Lale. Kadir’i de evine, sofrasına davet edecek kadar seviyor belli. Siz birbirinizi sevdikten sonra...” diyerek durumu anlamaya çalışırken bir anda, “Kadir nişanlı,” demesiyle neye uğradığımı şaşırdım.

“Ne?”

Tepkim öyle yüksekti ki Lale yerinde irkildi. İnsanın üzerine saniyeler içinde ne kadar travma yığılırsa bana da o kadar yığılmıştı. Birden aklıma düştü unutmak istediğim geçmişim. Bakışlarım artık izi kalmayan yüzük parmağıma takıldığında acı bir lokma yutar gibi yutkundum. Lale’nin düşündüğüm gibi bir durum içinde olacağına inanmıyordum ama yine de ruhumu kasvet sarmıştı bir anda...

“Bir ihanet üçgeninin parçası değilim ben Eylül, ne olur bakma bana öyle,” derken ağlamaya başladı karşımda. Bir süre ne yapacağımı bilemesem de en sonunda elimi omzuna yasladım sakince. “Anlat hadi,” dediğimde elinin sırtıyla yanaklarına akan gözyaşlarını silip burnunu çekti.

“Kadir’in ailesi... Nasıl desem... Biraz eski zihniyetten... İki aile arasında çürümüş bir kan davası mevzusu varmış. Yıllar evvel bir karar almışlar, kan dökülmesin diye her nesilde iki düğün olacakmış. Bir kız alıp bir kız verilecek. Kadir’in abisi zaten evli olduğundan kardeşi de küçük olunca ailenin evliliğe uygun tek adayı Kadir’miş. Daha tayini buraya çıkmadan önce evlilik kararı alınmış. Sonra da biz tanıştık işte. Kadere bak...” dediğinde ne diyeceğimi bilemedim.

“Sen... Yani sizin aranızda...” dediğimde başım iki yana salladı.

“Biz sevgili değiliz. Bu o kadar karmaşık ki,” deyip yüzünü

sıvazladı sertçe. “Ben hayatımda ilk kez âşık olmuşum, öyle heyecanlıyım ki saklayamıyorum da bunu ondan... Cesaret edip konuşmaya niyetlendim ama... Kadir bana bunu anlattı en başında. Gönül rızası olmadığını ama karşı da gelmediğini... Biz tanıştıktan sonra da bana gelmeden evvel ailesine nişanı bozmak istediğini söylemiş ama onlar kabul etmemişler. Yeniden kan davasının başlamasından korkuyorlar,” dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. Böyle şeyler asırlar evvel bitmemiş miydi?

“O kız... İsmi Figen... O da istemiyor evlenmeyi,” dediğinde anlamayarak baktım yüzüne. “Onun da tek isteği okumakmış. Ailesi izin vermemiş, o da Kadir’le bir anlaşma yapmış. Evlilik karşılığı okumasını sağlaması için... Biz tanışana kadar onların anlaşması buymuş ama sonra Kadir o kıza verdiği sözü çiğnemedi çözüm yolu aramış ama bulamamış,” deyip sıkıntıyla soluklandı.

“Ama her şeyden önemlisi... Tüm bunlar çözülse de bir anlamı yok. Babam Kadir’in durumunu biliyor, Eylül. Bu saatten sonra bizi duysa asla izin vermez. Onun gözünde ne olursa olsun nişanlıyken kızına yanaşan bir adam olur Kadir. Bu da bizi öldürür,” dediğinde düşündüğümünden daha farklı olan bu hikâye karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Anladığım kadarıyla bu bir ihanet hikâyesi değildi ama imkânsızdı da...

“Kadir de biliyor bunu. Biz o yüzden hiçbir şey yaşamadık, yaşamıyoruz. Tabii ben bakışlarıma engel olamadığım için bile kendimden, bu kadar aciz olmaktan nefret ediyorum,” dediğinde, “Bu çok zor değil mi?” diye sordum. “Kendine bunu yapmaya daha ne kadar dayanabilirsin ki?” dediğimde, “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Sana kadar bunları kimseye anlatamamıştım, biliyor musun? Kadir bile onu sevdiğimi duyamadı hiç,” derken gözyaşları arasında gülümsedi. “Söylemek için hiç fırsatım olmadı. Bizim... Hiç şansımız olmadı.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum, sanırım o da bir şey duymak istemiyordu.

“Hayatım annemle babamın zorluklara inat peri masalı gibi geçen aşklarını izleyerek geçti. Mutlu bir ailede büyüdüm ben. Hep

başına böylesinin geleceğini hayal etmiştim ama olmadı. Payıma dönüp dolaşıp imkânsıza tutulmak düştü,” dediğinde üzülerək bak-
tım ona. Teselli verecek tek bir sözüm yoktu. Hele de üç taraflı bir
hikâyede konuşacak son insandım ben.

Bir süre daha Lale'nin ağlayarak kendisini rahatlatmasını sa-
bırla bekledikten sonra, “Tamam,” diyerek ayaklandı. “Ben yüzü-
mü yıkayayım, sonra tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi hayatımıza
kaldığımız yerden devam edelim, olur mu?” dediğinde de anlayışla
baktım yüzüne. Şimdilik derdini dinleyen bir dost olarak kalmakla
yetinecektim. Daha fazlası da elimden gelmezdi zaten ...

Lale biraz daha oturup eve geçtiğinde ben de biraz sobanın ba-
şına geçip çocuklar için alıştırma hazırladım. Ders kitaplarıyla
yetinmeyip daha fazlasını sunmak istiyordum onlara. Önümdeki kâ-
ğıtlarla uğraşıp dururken bir yandan da kahvemi yudumluyordum.
Elektriğin birkaç gündür kesilmemesine de minnettardım. Şimdilik
burada başa çıkamadığım tek sorunum gece karanlıkta kalmaktı.
Çocukluğumdan beri zifirî karanlıkta tek başıma kalmaya dayana-
mazdım. Loş da olsa muhakkak bir parça aydınlığa muhtaçtım.

Elimdeki renkli kalemle notları hazırlamaya devam ederken
kapıya vurulmasıyla kalemi bırakıp ayaklandım. Sakin adımlarla
kapıya doğru ilerlerken kapıyı araladığımda sevimli bir surat kar-
şımdaydı.

“Hayırlı akşamlar öğretmenim,” diyen kızarmış suratıyla utana-
rak bana gülümseyen Funda'ya gülümsedim.

“Merhaba Fundacığım. Nasılsın bakalım?”

“İyiyim öğretmenim. Şey... Nenem sizi yemeğe çağırdı da gelir
misiniz?” diye sorduğunda bir an duraksasam da sonunda, “Gelirim
tabii,” diyerek gülümsedim. “Sen geç, ben de üzerimi değiştirip gele-
yim,” dedikten sonra Funda neşeyle arka yolda kalan evlerine doğru
koştururken ben de odaya geçip üzerimi değiştirdim. Yeşil kalm ku-
maşlı elbisemi giydikten sonra saçlarımı tarayıp toparladım. Mut-
fağa geçip bir tabağa kek koyduktan sonra kabanımı ve botlarımı

da giyip evden çıktım. Bir süredir kar yağmıyordu ama hava hâlâ epeyce soğuktu. Geçen gün yaşadığımız yağmur faciasından sonra buranın havasıyla inatlaşmamam gerektiğini öğrenmiştim. Soğuktan irkilen bedenimle hızlıca eve doğru ilerlerken hava da kararmak üzereydi.

Tahta kapıyı tıklattığımda kısa süre içinde açıldı. Funda şirin gülümsemesiyle, “Hoş geldiniz öğretmenim,” diyerek hemen önüme yumuşak bir terlik bıraktığında, “Hoş buldum canım,” diyerek içeri girip terlikleri ayağıma geçirdim. O sıra Bal Hanım da bacaklarıma sürtününce eğilip gülümseyerek sevdim onu da. Sarı tüy yumağı tam bir sevgi arsızıydı. Şu afacan yüzünden yaşadığım anları hâlâ unutamıyordum.

İçeri girdiğim sıra Musa amca oturduğu sedirden doğruldu. “Hoş geldin Öğretmen Hanım,” dediğinde, “Hoş buldum Musa amca,” dedim. Mutfak kapısında elinde havluyla görünen güler yüzlü Ferah teyze de, “Hoş gelmişsin Eylül kızım,” dediğinde, “Hoş buldum,” diyerek elimdeki tabağı uzattım.

“Zahmet verdim size de. Davet ettiğiniz için teşekkür ederim,” dediğimde ikisi de içten bir şekilde gülümsedi.

“Biz misafiri severiz kızım. Sen davet bile bekleme, kapımız her gün herkese açık. Yeter ki soframızda çorbamız eksik olmasın,” dediğinde içtenliği karşısında minnetle baktım onlara. Sobanın çıtırtılarıyla canlanan köy evi öyle huzur vericiydi ki...

O sıra elinde defterle koşturarak gelen Funda, “Öğretmenim, ödevimi de bitirdim,” dediğinde eğilip onunla aynı boya gelerek saçlarını okşadım şefkatle.

“Aferin sana Fundacığım, o zaman şimdi dinlenme zamanı,” dediğimde sıcacık gülümsedi. Öyle tatlıydı ki yanağından öptüm ben de. Sonrasında doğrulup Ferah teyzeye döndüm. “Ben de size yardım edeyim,” dediğimde itiraz etse de dinlemeden mutfağa doğru peşinden ilerledim. Biz yemekleri tabaklara aldığımız sıra kapı çaldı. Açmak için yönelsem de Ferah teyze, “Musa emmin bakar kızım,” dediğinde başımı sallayıp işime geri döndüm.

İçeriden boğuk sesler geldiğinden ne konuşulduğunu duyamıyordum ama elimde tencereyle mutfaktan çıktığımda kapı eşiğinde gördüğüm adamla duraksadım.

“Başka bir isteğin olursa haber edersin Musa emmi,” diyen Yusuf Yüzbaşı, elindeki torbaları kenara bırakıp doğrulduğunda beni buldu bakışları. Onun da şaşkınlığı kahve bakışlarından okunuyordu. Bal’ın peşinden koşturduğumuz o günden sonra bir daha karşılaşmamıştık.

“Yusuf abi, sen de bizimle yemek yer misin?” diye soran Funda’yla gözleri küçük kızı bulurken ona baktığı anda şefkatle yumuşayan bakışlarına tutuldum yine.

Musa amca da, “He oğlum, haydin gel sofraya zaten,” dediğinde Yusuf Yüzbaşı, “Musa emmi ben zahmet vermeyeyim, başka gün gelirim,” dese de Funda’nın buruklaşan bakışlarıyla, “Ne olur şimdi gelsen...” demesine dayanamadı. Dürüst olmak gerekirse o bakışlara ben de dayanamazdım.

Her ne kadar onunla içimde anlam veremediğim bir histen dolayı aynı ortamda bulunmak istemesem de benim abuk sabuk hislerim Funda’nın sevincinden daha kıymetli değildi. Onlar kapı eşiğinde Funda’nın neşeli cıvıltıları eşliğinde içeri girerken ben de hızlıca içeri girip tencereyi sofranın başına bıraktım. Musa amca da Ferah teyze de artık dizlerinden dolayı yere oturamadıkları için masada yiyorlardı. Kısa sürede kendi evimde yer sofrasına nasıl alıştıysam bunu bile garipsedim birden.

Biz hızlıca sofrayı kurarken onlar da masaya yerleştiler. Ben gözucuyla, “Hoş geldiniz,” diye mırıldandığımda Yusuf Komutan yüzüme bakmadan yalnızca başını salladı. Aramıza koymaya çalıştığım mesafeyi hissettiğini düşündürdü bu hâli bana. İstedğim bu olsa bile yine de kalbimde yer edinen burukluğa engel olamadım.

Çorbaları koyup yerimize geçtiğimizde bir süre köyde olanları anlattı Musa amca. “Yusuf oğlum da sağ olsun elimiz ayağımız olur yıllardır. Ne lazım olsa merkezden taşır,” diyen Musa amcayla bakışlarım Yusuf Komutan’ı bulurken esmer teninin hafif kızarmasıyla tebessüm sardı dudaklarımı. Koskoca yüzbaşı utanmıştı.

“Öğretmenim bakın,” deyip kenardan çektiği boyama kitaplarını gösterdi Funda. “Bu kitaplarla kalemleri de Yusuf abi getirdi bana. Sınıftaki arkadaşlarıma götüreceğimiz de var,” dediğinde, “Ne güzel,” diyerek gülümsedim. Yusuf Komutan yemek boyunca bir kez olsun benden tarafa bakmazken ben de sanki bunu isteyen ben değilmişim gibi durup durup ona bakmaktan alamadım kendimi.

Asker kıyafetleri içinde ne kadar ulaşılmaz görünüyorsa, sivil kıyafetler içinde bu evde bir o kadar buraya aitti ama yine de herkesten başka bir havası vardı. Esmer teni, kısa kesim saçları ve kaşının üzerindeki yara iziyle hem korkutucu hem de garip bir şekilde güven verici görünüyordu. Omuzları geniş, nasırlı elleri güçlüydü. Boyu zaten kapılardan eğilerek geçmesini sağlayacak kadar uzundu. Üzerinde altı üstü lacivert bir kazak ve siyah bir pantolon olduğu hâlde iç çektirecek kadar göz alıcıydı. Bir de gözleri... Dalıp gideceğim kadar güzeldi, sıcaktı, tanıdıktı. Sanki... Yuva gibiydi.

O, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek değildi belki ama tarif edemediğim bir şekilde etkilendiğim ilk erkekti. Onda tuhaf bir şey vardı. Bakışlarında, yürüyüşünde, sesinin tok tonunda... Sanki başka bir zamanda karşılaşmıştık onunla. Bunun mümkün olmadığını bilsem de böyle düşünmekten alamıyordum kendimi.

Birlikte sobanın başında yenen sıcacık bir aile yemeği ne kadar huzur veriyorsa öyle bir huzur sarmaladı etrafımızı. Yemeğin ardından Musa amca, “Şu kestaneleri de diz bakalım sobanın üzerine Yusuf oğlum,” dediğinde yüzümü bir gülümseme kapladı. Buraya geldiğim günden beri hep aklımdaydı ama bir türlü kestane alıp pişirmeye fırsat bulamamıştım. Ocakta, fırında yapardık ama soba eminim bir başka olurdu.

Yusuf Komutan kendisine uzatılan tepsiye bakarken nedense bir an için yüzünün düştüğünü hissettim. Bir an sonra başını iki yana sallayıp tepsiyi aldı ve kestaneleri sobanın üzerine dizmeye başladı. Vakit geçtikçe cızırtılar çoğaldı, sobanın bir ucunda fokurdayan çaydanlığa pişen kestanelerin kendine has kokusu eşlik etti. Sobanın üzerindeki portakal kabuklarının kokusu bir koza gibi etrafımızı sardı. Bal, ayaklarımızın altında dolanıp dururken en sonunda yerini

bulmuş gibi Yusuf'un dizleri üzerinde uykuya daldı. Musa amca eskilerden hikâyeler anlattı. Ferah teyze iki lafından birini düzelterek ona eşlik etti. İkisi birlikte geçen bunca yılın rahatlığıyla söylenip durdular birbirlerine, sonrasında anılara yine birlikte gülümsediler. Ortam sanki çocukken okuduğumuz masallardan fırlamış gibiydi. Hayatım boyunca böyle bir anı yaşayacağımı hayal dahi edemezdim.

Biraz sonra ben mutfaktan getirdiğim tepsiyle bardaklara çayla-
rı doldururken Yusuf Komutan kabuklarını soyduğu pişmiş kestane-
leri sıra sıra uzattı. "Üfleyerek ye kuzum," diyen nenesine, "Tamam
nene," diyen Funda oturduğu minderin üzerinde neşeyle kestaneleri
bir üfleyip bir ağzına atarken ona hayran olmadan edemedim. An-
nesini, babasını tanımadan büyüyen çocuklardandı ama hayat ışığı
öylesine parlaktı ki...

Yuvadan diye düşündüm. Burası, nenesiyle dedesi ona öyle sı-
cak bir yuva veriyorlardı ki eksikliğine rağmen mutluydu Funda...
Benim aksime... Düşündüm, belki ben de bir parçası hep bencil ka-
lan sevgilerle değil de saf sevgiyle büyütülseydim bugün daha mutlu
olurdum.

Dalgınlıkla Funda'yı izlemeye devam ederken birden uzatılan
kestaneyle başımı kaldırdım. Yusuf Komutan'ın tereddütlü bakışları
benim buruk bakışlarımla çarpışırken nedense onun beni anladığımı
hissettim bir an. Sonra kendime kızdım, nereden anlayacaktı ki?

Elimi kaldırıp uzattığı kestaneyi alırken parmak uçlarımızın
birbirine değdiği o kısacık anda elektrik çarpmış gibi oldum birden.
Elimi çekip ondan tarafa bakmayarak kestaneyi ağzıma attığımda da
Funda'dan beterdim. "Ah, yandım!" diye sızlanarak söylendiğimde
Funda hâlime kıkırdamaya başladı.

Yusuf, önündeki su dolu bardağı bana uzatırken, "Üflemeden
yenmez," diye buruk bir tınıyla mırıldandı. O an ne düşündüğünü
bilmiyorum ama sanki ruhu burada değil gibiydi. İşin tuhafı o an
ben de burada değil gibiydim...

Saat ilerledikçe Funda esnemeye başladı. Ben de Ferah teyzeyle el değdirmeden hızlıca bulaşıkları hallettim. Birer bardak da çay içtikten sonra ev ahalisini daha fazla yormadan, “Kalkalım artık biz de,” diyerek ayaklandım. O an biz deyince Yusuf Komutan gece boyunca ilk kez yüzüme bakarken aramızdan sanki sıcak bir dalga savrulup geçti. Sanki birlikte gelmişiz de birlikte kalkıyormuşuz gibi olmuştu.

“Ayaklarınıza sağlık,” diyen Musa amcayla eşi bizi kapıya kadar uğurlarken montlarımızı ve ayakkabılarımızı giyip evden çıktık. Sıcak evden çıkmamızla soğuk ayaz bedenlerimize çarparken titreyerek kollarımı kendime sardım. Kapı ardımızdan kapandığında aramızda biraz mesafeyle bahçeden çıkıp sokağa adım attık. Bir süre birbirimize bakmadan ve tek kelime konuşmadan ilerlese de, “Yaptığınız... Çok kıymetli,” dediğimde konuşmuş olmama duyduğu şaşkınlıkla baktı yüzüme.

“Onlara yardımcı olmanız. Sonra Funda’ya ve diğer çocuklara,” dediğimde yanakları biraz daha kızardı. Utanma duygusunu bir erekte göreceğimi asla düşünemezdim. İçimde ondan uzak durmamı söyleyen yanıma inat nedense susamıyordum bir türlü.

“Buradaki çocuklar rahat koşullara doğmuyorlar. Hak ettiklerine ulaşmaları başka çocuklara göre daha zor. Ben... Sadece şansları olsun istiyorum,” dediğinde, “Sayenizde oluyor,” diye tebessümle mırıldandım.

“Çocuklar değerli,” dedi bir an sonra yüzünde buruk bir ifadeyle. “Onları mutlu etmek için, huzurlu bir ortamda yaşamaları için gerekirse ölmeye de razıyız,” dediğinde, “Yaşayın,” diye mırıldandım. “Çocuklar için ölmeyin, onlar için yaşayın.”

Adımları duraksarken benden tarafa çevirdi bedenini. Sözlerime devam etmemi istiyor gibiydi, ben de nedense bu akşam kendimi durduramıyordum. “Size çok hayranlar,” dedim sesimde gururlu bir tınıyla. Neden böyle hissettiklerini anlar gibi... “Burası geldiğim yerden o kadar farklı ki... Sınıfımdaki öğrencilerin yarısından fazlası asker olmak istiyor mesela,” dediğimde çehresini aydınlatan tebessümle, “Kalanlar da öğretmen mi?” demesiyle gülümsedim.

“Üzerinde çalışıyorum.”

Gülümseyerek söylediklerim karşısında bir an için bakışları yüzüme dalıp giderken, “Siz ve arkadaşlarınız... Onlar için ilham kaynağısınız,” dedim yüzümdeki gülümsemeyi tebessüme dönüştürerek. “O yüzden onlar için yaşayın çünkü buradaki çocukların sizin hep var olduğunuzu görmeye ihtiyaçları var.”

Sözlerimin ardından önüme dönüp ilerlemeye devam ederken onun da güçlü adımlarıyla yanımda ilerlediğini biliyordum. Aramızda mesafeler olsa da çıt çıkmayan sokakta sessizce ama yan yana yürümek içimi tarif edemediğim bir huzurla doldurdu. Evimin önüne geldiğimizde, “Hayırlı akşamlar Yusuf Komutan,” dememle yüzünü huzur dolu bir ifade kaplarken, “Hayırlı akşamlar Öğretmen Hanım,” diye mırıldandı.

Arkama dönüp evime doğru ilerlerken, “Bakma! Bakma!” diye kendimle savaşısam da birkaç adım sonra dayanamayıp arkama döndüm. O an gittiğini düşündüğüm adamın bıraktığım yerde yüzünde tebessümle bana baktığını görmek yanaklarımın kızarmasına sebep olurken utanarak önüme dönüp kapıyı açarak içeri girdim.

Sırtımı kapıya yaslayıp elimi küt küt atan kalbimin üzerine bıraktığımda, “Ne oluyor sana Eylül?” diye yakınarak söylensem de hissettiğim heyecana mâni olamıyordum.

“Köpek de yoktu ki şimdi, neden böyle hızlı atıyorsun?”

Yusuf Ali'den...

Kapı kapandı, bir vakit sonra ışıklar söndü ve ev loş ışık altında karanlığa gömüldü fakat ben bıraktığı yerden bir adım öteye gidemedim. “Bir kere dönerse umut olur,” demiştim. Birinci adımda dönmemişti, ikincide de, üçüncüde de, dört ve beşincide de...

Ama altıncı adımda dönmüştü bana. Attığı her adımda aklında olduğumu anlamıştım o anda.

Öğretmen Hanım...

Ne yapacağım ben seninle?

Hayatımı hep bekleyerek yaşadım ben. Önce bir aile bekledim. Melek geldiğinde artık tamamım sandım ama bir gün o da gitti. O gittikten sonraysa sadece onu bekledim. Bir vakit sonra neden beklediğimi bile unuttum. Çocukken aileydi Melek, büyüyünce kalbimdeki yerini bulamadım. Kim olarak bekliyordum onu, yeri ne olsun istiyordum hayatımda?

Hep gidenlere alıştı benim yüreğim, hep beklemeye... Bu yüzden hep geçmişte yaşadım ben. Geleceği düşünmeyi bırak, anda bile kalamadım. Aklım, ruhum, kalbim hep kaybettiklerimdeydi; hiç sahip olamadıklarım da...

Fakat yıllar sonra o hastane odasında adını bile bilmediğim bir kadının elini tutarken ben ilk kez anın içinde kapana kısıldım. Geriye dönüp kaybolamadım, sonra ne olur düşünemedim. Narin bir el tuttum ben ve bir daha bırakmak istemedim.

Hastalıklı bir histi bu belki de... İnsan ilk kez gördüğü birine bu denli bağlanabilir miydi?

Anlam veremiyor ama bu hisse çekilmekten de kurtulamıyordum. Sonra bir şey oldu. Karşı sokağımda oturan kadını görmek istedikçe göremez oldum. Yolda karşılaştıkça onun hızlı hızlı gidişleri acı gerçeği anlamamı sağlarken bir kere daha terk edilmiş gibi hissetti yüreğim. Oysa daha gelmemişti bile bana, nasıl gitmiş gibi hissederdim?

Bakmıyordu, başını çeviriyordu, konuşmak istemiyordu. Ben de öyle uzak durdum ondan. Yolda karşıma çıkar da bakmadan duramam diye başım eğik yürüdüm. Birkaç kez yemeğe çağıran Suna ablanın davetlerini ilk kez geri çevirdim. Beni görmek istemeyen birine görünmez olurdum ben de...

Fakat haftalar sonra önce Bal'ı ararken, sonra da bu akşam o sıcacık odada sobanın başında aynı sofrayı paylaşırken kaçtığım ne varsa içine düştüm. Bakışlarımı ne yana çevirsem oradaydı. Ne zaman başımı kaldırırsam gök mavisi gözleri bana bakıyordu. Sobanın başında kestaneyi eline uzattığımda nasırlı parmak uçlarıma değen narin dokunuş yüreğimi titretti. Hayatım boyunca yediğim her lokma

kestane bana Melek'i hatırlatırken, her lokma kursağında acıyıp zehre dönüşürken bu akşam ilk kez yaşamadım bunu. Bal bulaştı sanki her lokmaya. Hayatım boyunca ben böyle huzurla yemek yemedim.

Birlikte ıssız sokakta adımlarken o benimle konuştukça göğsümün altında asker adımları misali vura vura atan kalbim yerine sığmaz oldu. Hava buz gibiydi ama içimde patlayan volkanlar vardı sanki. Hepi topu iki dakikalık yol hiç bitmesin istedim. Ben yine geçmişî düşünmeden bu anda kalalım istedim. Bu gece haftalardır düşünüp acı çektiğim ne varsa anlamını yitirmiş gibiydi. Benden kaçtığına inanmak istemiyordum artık.

Evine doğru adımlarken, "Bir umut..." dedim.

"Bana bir kere bakarsan umutlanacağım bizim için."

Her adımında o umut biraz daha yok olsa da en sonunda bana dönüp gülümsediğinde artık bundan kaçamayacağımı biliyordum.

Yıllar sonra ilk kez bana kalbimin yerini hatırlatan biri çıkmıştı karşıma. Bu defa onu asla kaybetmeyecektim...

Arkama dönüp siteye doğru adımlarken yüzümde bir gülümseme hâkimdi çünkü dönmeden evvel karanlık odada perdenin ardından beni izlediğini görmüştüm.

Sanki can suyu içmişim gibi tüm yorgunluğumun kaybolup gittiği bedenimle kendimden emin bir şekilde eve doğru adımlarken içim içime sığmıyordu. Vazgeçtiğim, tek tabanca olmayı kabul ettiğim hayatımda ilk kez bir şey istiyordum. Birini istiyordum... Ve ne pahasına olursa olsun bu hissin peşini bırakmayacaktım...

Yeni güne gözlerimi araladığımda uzun zaman sonra hayata gözlerini aralamış biri kadar canlı hissediyordum kendimi. Sanki bugüne dek komadaydım da sonunda kendime gelmişim. Heyecanla yataktan kalktığımda hızlıca yatağımı toparladım. Önce yetimhanenin, ardından askeriye'nin disiplin anlayışından sonra yattığım yerde dağınıklığa tahammül edemiyordum. Jilet gibi dümdüz yaptığım yatağıma bir bakış atıp hızlıca odadan çıktım. İsmet'in odasından

hâlâ horlama sesleri geliyordu. Orayı es geçip banyoya girdim. Üzerimdekilerden kurtulduktan sonra hızlıca suyu açıp altına girdim.

Bedenimdeki tüm hücreler soğuk suyla canlanırken temizlendikten sonra suyu kapattım. Kenara bıraktığım havluyu alıp belime doladıktan sonra lavabonun karşısına geçtim. Küçük havluyla da kısa kesim saçlarımı kurularıp banyo dolabından tıraş makinesini çıkardım. Her gün tıraş olmaktan usansam da hayatım emekli olana dek böyle geçmek zorundaydı. Yine de bugün bu bile keyfimi kaçırmıyordu.

Dudaklarımdan firar eden ıslıkla tıraş olduktan sonra yüzümü de durularıp banyodan çıktım. Yüzümde keyifli bir gülümsemeyle odama geçerken utanmasam şarkı söyleyecektim. Havluyu kenara bırakıp çamaşırlarımı ve askerî üniformamı üzerime geçirmişken dolabın içine fırlattığım parfüm şişesi takıldı bakışlarıma. Geçen sene Mehmet Binbaşı'nın kızları hediye etmişti ama onların hatırına sıkıttığım o günden beri kullanmamıştım. Bugünse kendime özenmek istiyordum. Şişeyi kaptığım gibi iki fıs boynuma sıktım. Ağır değildi, inşallah alay konusu olmazdım.

Son kez etrafa bir bakış atıp odadan çıktım. Birliğe geçmemize daha vardı, İsmet'in alarm sesi yeni duyuluyordu. Onu beklersem geç kalacağımı bildiğimden botlarımı ayaklarıma geçirip evden çıktım. Lojman sitede çıkışa doğru adımlarken kolumdaki saate çevirdim bakışlarımı.

“Son iki...” diye mırıldanırken çıkışa doğru adımlayıp sokağa çıktım. Bir süre ayaklarımı yerdeki çamura sürüyerek sağa sola adımlarken karşıdaki evin kapısı aralandığında heyecanla dikleşti omuzlarım. Sonra ürkütücü görünmekten çekinerek cüssemi küçültmeye çalıştım. Böyle de hımbıl mı görünüyorum diye endişelenirken benden tarafa doğru adımlayan Eylül, “Günaydın Yusuf Komutan,” diyerek gülümsedi. İşte gün şimdi doğmuştu.

“Gü... Günaydın.”

Kekeledim mi ben? Ulan Yusuf!

Birkaç saniye ikimiz de olduğumuz yerde dikilip sessizce birbirimize bakarken soğuk havada aramızda yükselen sıcak kokuyla

kucağında tuttuğu beze sarılı tepsiye takıldı bakışlarım. O da hızlıca bezi açıp, “Almaz mısınız?” diye sorduğunda tepsideki poğaçalara tebessümle baktım.

“Kimsenin hakkına girmek istemem,” dediğimde, “Alın lütfen,” diye hevesle mırıldandı. “Çocuklar için yaptım. Önden denemiş olursunuz.”

“Kendimi feda etmem gerekiyorsa madem,” dediğimde tek kaşını kaldırıp, “Aşçılığım ile iddialaşmayın komutan,” dedi.

O an aramızdaki bu sıcak sohbet yaz günü esintisi gibi etrafımı sararken tepside bir poğaçayı alıp gülümsedim. Beklentiyle baktığını görünce de bir ısırık aldım. Damağıma yayılan lezzetle bir an gözlerimi yumduğumda, “Kaybettiğiniz ilk savaş ha?” diye eğlenerek mırıldandı. O an gülümsemesiyle daha bir parlayan gözlerine bakarken, “Öyle,” diyerek tebessüm ettim.

Kaybettiğim ilk savaş, aldığım en güzel yenilgiydi bu bakışlara yenilmek... Ama yenilmek hiç bu denli mutlulukla doldurmamıştı kalbimi...

“Neyse... Ben daha fazla geç kalmayayım, ders de başlamak üzere,” dediğinde tebessümle başımı eğmemle, “Hayırlı günler,” diyerek önüne dönüp okul yolunda ilerlemeye devam etti. Kokusunu bıraktığı boşlukta ellerim ceplerimde dalgınlıkla arkasından bakmaya devam ederken bir an sonra gelen öksürük sesinin ardından yanı başımda varlığını hissettiğim bedenle irkildim.

“Günaydın Suna abla,” diye biraz utanç biraz mahcubiyetle onu selamladığımda saygı duyduğum kadın, “Günaydın,” diyerek gülümsedi. Nedense ona bir açıklama yapmak ihtiyacıyla doldum o an.

“Ben...” dedim gerilerek. Söze nasıl devam edeceğimi düşünürken Suna abla usulca ilerleyen Eylül’e bir bakış atıp sonrasında bana çevirdi bakışlarını. “Bir şey demene gerek yok oğlum. Kalbinin sesini dinlemeye devam et yeter,” dediğinde ondan ters bir tepki alacağımı düşünürken söyledikleri karşısında omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Ona çok saygı duyuyordum ve hakkımda kötü bir şey düşünmesi kalbime ağır gelirdi.

“Sadece... Eminsen kendinden, umut eden başka kalplere de

bunu anlat olur mu? Arafta bırakmak en büyük acımasızlıktır,” dediğinde anladığımı belirtircesine başımı salladım.

Anlamıştım. Kalbim bir başkası için delicesine çarparken Elif’in hâlâ benden bir umut beklemesine müsaade edemezdim. Bu, ona da haksızlıktı. Herkese haksızlıktı. Geç bile kaldığım konuşmayı yapacak, sonra da kalbimin sesinin peşinden gidecektim.

Ve bu defa kimse bana engel olamayacaktı...

Geçmiş...

Her insanın bir kimliği olur hayatta. Geçmişiyle temellenen, yaşadıklarıyla şekillenen, büyüdükçe anlam bulan...

Eylül Aksoy, Melek olduğu günleri unutmaya başladığı hayatının başındaydı artık. Bir sabah Aynur Hanım ona, "Eylül?" diye seslendiğinde, "Efendim," diye cevap vererek ilk adımı atmıştı. Aynur Hanım bile onun sessiz kalmasına ya da tepki göstermesine öylesine alışmıştı ki bir süre kahvaltı sofrasının başında oturan kocasına bakakalmıştı.

"Cevap verdi!" demişti heyecanla. "Eylül dedim ve bu defa inkâr etmedi!"

O an Aynur Hanım'dan daha mutlusu yoktu dünya üzerinde. Bundan sonra tek duası onun kendisine "anne" demeyi de kabul etmesi idi. Rıdvan Bey ise çok sevdiği karısının mutluluğuyla mutlu olsa da evlat edindikleri küçük kıza her baktığında vicdaniyla cebelleşiyordu. Küçücük bir çocuk da olsa bir hayatı vardı o yavrunun. Bir adı, yuvası, ailesi...

Onlarsa sahip olduğu her şeyi almışlardı o küçük kızın elinden. Günlerce, "Yusuf..." diye ağlayan kızına Yusuf'u verememişti Rıdvan Bey. O yüzden onun gönlü karısı kadar rahat değildi. Zorla girmeye

çalıştıkları küçücük bir kalbi paramparça etmişti onlar. Şimdi yeni baştan inşa etmeye çalışsalar da bu, yaptıklarını unutturmuyordu.

O yüzden de Rıdvan Bey bir gün kızının kendisine, “baba” diye seslenmesini hayal edemiyordu çünkü bunu hak etmediğini biliyordu. Babalar kızlarını korur, onları üzmezlerdi. Babalar kızlarını kandırmazlardı. Oysa o kızını kandırmıştı. Niyeti ne olursa olsun ondan kimliğini aldığı gün, ona Melek olduğu zamanları unutturduğu gün o küçük kız üzerindeki babalık hakkını kaybetmişti...

Eşinden habersiz bir pedagog ile görüşmeye devam ediyordu. Bu unutmaların kızının hayatında telafisi mümkün olmayacak travmalara sebebiyet vermesinden korkuyordu genç adam. Doktor ahbabı ise bunun mümkün olabileceğini söylemişti.

“Çocuk zihni yetişkinlerden çok farklıdır. Kızınız yaşadığı üzüntüye dayanamadığı noktada o üzüntünün kaynağından kaçmak istemiş, bu da ona kim olduğunu unutturmuş olmalı. Siz ona başka bir isim, başka bir hayat vererek de bunu onun için kolaylaştırmış oldunuz,” demişti.

“Bir gün hatırlar mı?” diye sormuştu Rıdvan Bey. Doktor yalnızca, “Belki,” demişti. “Neden unutmak istediğini hatırlarsa geçmişini de bir gün hatırlar.”

Paytak adımlarla kahvaltı sofrasına doğru kucığında sarıldığı pelüş kediyle gelen kızına buruk bir tebessümle bakarken, “Özür dilerim kızım,” diye fısıldadı. “Hak ettiğin gibi bir baba olamadığım için özür dilerim.”

Rıdvan Bey son nefesini verene dek tüm kalbiyle sevmişti minik kızını ama bir gün ona gerçekleri anlatma cesaretini kendinde bulamadan kaybetmişti hayatını.

Hayat böyleydi işte... Hiçbir zaman plan kuracak kadar uzun yaşayacağının garantisi yoktu...

Aynı zamanlar Melek'in kendisini unuttuğunu hisseden Yusuf Ali'nin kalbi de kırgındı. Kendisine, çevresindekilere, insanlığa, hatta Melek'e bile...

Kendisini suçlasa da bir parçası Melek'i de suçluyordu çünkü canı yandıkça onun kendisine gelmek istemediğini düşünüyor, kalbi kırılıyordu. Sonra da onun buna hakkı olduğunu düşünüyor kendini daha çok suçluyordu. İnsanlar acımasızdı ve ne yazık ki Yusuf Ali de o acımasızlıkla dünyaya gözlerini araladığı gün tanışmıştı.

Sıcak bir anne koynuna sığınamadan terk edilmişti. Belki de bu yüzden ruhunun üşümesi hiç dinmemişti. Terk edilme, istenmeme hissi yakasını hiç bırakmamıştı. Yaşadığı onca şeyden sonra bile umut etmeye devam etmesi ise ona acı vermekten başka hiçbir şeye yaramıyordu.

Hâlâ bekliyordu Yusuf Ali. Gelmeyeceğini bile bile bekliyordu...

Oysa bir kere giden geri dönmezdi. Zaman bunu ona en acı şekilde öğretecekti...

15. BÖLÜM

“Can Yakan Umutlar”

“Bazen anlayışlı bir sessizlik
bir sürü anlamsız sözcükten daha iyiydi.”

Mia Sheridan

Eylül'den...

Okul binasından içeri girdiğimde hâlâ yüzümde silemediğim bir tebessüm hâkimdi. Hayat ne gariptir ki bir daha hiç gülemeyeceğimi düşünüyordum kısa bir süre önce... Şimdiyse öncesinde güldüğüm tüm o zamanların yavanlığı çarpıyordu yüzüme...

Sanki daha önce hiçbir gülümsemem yüreğimden çıkmamış gibi... Hep rol yapar gibi... Hep birilerini, en çok da kendimi kandırır gibi...

Buraya geldiğimden beri ise her şey değişmişti sanki. Yalnızca hayatım değil; kişiliğim, tepkilerim, hatta benliğim... Durup durup

kendimi dinliyordum bazen, kendimi mi kandırıyorum diye. Yaşadığım onca şeyden sonra beni üzmediklerini ispat edebilmek için rol mü yapıyorum diye...

Ama hayır... Böyle değildi durum. Hiçbir tepkimi, duygumu kontrol edemiyordum burada. Gülümsemelerim ilk defa içimden gelir gibi sıcaktı. “*Güldükçe güzelleşir insan ruhu,*” derdi Ayşe Nene... Ben aynaya baktığım hiçbir vakit kendimi bu denli güzel hissetmemiştim. Gözlerimin hep bulutlu bir mavi olduğunu söylerlerdi. Hep puslu, hep mahzun bakarmışım. Öyleydi de... Ama burada yaz günü gibi berraktı. İlk defa gülerken gözlerimin içi gülüyordu benim...

Suratsız Eylül, mıymıntı Eylül, hatta ruhsuz Eylül derlerdi bana. Ben de inanırdım onlara... Oysa burada kalbim sıcacıktı, bakışlarım aydınlıktı ve ruhum hiç olmadığı kadar huzurla doluydu. Bana bunu veren bu kasabaya minnettardım. Her bir parçasına, her bir insanına...

“Günaydın Eylül Hocam,” diye seslenen görevliye gülümseyerek, “Günaydın,” deyip başımla selam verirken hızlı adımlarla sınıfa doğru ilerledim. Ben sınıfın kapısına vardığımda ders zili de çalmıştı. Çocuklar beni gördükleri anda ayağa kalkarlarken, “Günaydın çocuklar,” deyip elimdeki kabı masaya bıraktığımda hep bir ağızdan, “Günaydın öğretmenim!” diye bağırıyorlardı.

Gülümseyerek kabanımı çıkarıp, “Nasılsınız bakalım?” diye sordum. Yine hep bir ağızdan, “İyiyiz öğretmenim!” diye bağırmalarıyla içim sıcacık oldu. Çantamdan çıkardığım sabah sıkılmış taze portakal suyu şişesini kenara bırakırken plastik bardakları da çıkardım. Çocukların birçoğunun kahvaltı yapmadan geldiğini fark ettiğimden beri aklımdaydı. Ara ara da olsa onlara bir şeyler hazırlamak istiyordum.

Meyve sularını bardaklara doldururken, “Çocuklar, sırayla gelin bakalım,” dediğimde hepsi heyecanla ayaklandılar. Elllerine portakal suyu ve poğaçaya tutuşturup yerlerine yollarken, “Artık haftada bir gün birlikte kahvaltı yapacağız,” dediğimde öyle mutlu oldular ki hepsi hevesle başlarını salladılar. Onlar yerlerine geçip karınlarını doyururken ben de birliği sağlamak adına atıştırdım. Birlikte bir

şeyler yapma motivasyonunu onlara farklı farklı yollarla aşlamak istiyordum.

Herkes yemeğini bitirip peçetelerini çöp kutusuna atarken muntazam bir şekilde birbirlerine ayak uydurmalarına mutlulukla bakmaktan alamadım kendimi. Evet, bu sınıfımda da haşarı çocuklar vardı ama hiçbirisi diğerinin kalbini kırmaya çalışmıyordu ya da bile isteye zarar vermek için bir şey yapmıyordu. Tam aksine birbirlerine yardım etmeye çalışmaları her seferinde beni gururlandırıyorlardı. Sınıfımda ne yazık ki tekerlekli sandalyeye mahkûm bir öğrencim vardı. Tüm arkadaşları her teneffüs etrafında pervaneydi. Birlikte oynuyorlardı, bir yere gitmek istediğinde onunla gidiyorlardı. Sırf bu yüzden minik Zehra'nın yüzünden gülümseme hiç eksik olmuyordu.

Çünkü saf sevgi ruha şifaydı...

Geride bıraktığım çocukları düşündüm bir an. Hepsi pırlanta gibiydi ama onların yolları tüm o konforlu hayatlarına rağmen bu çocuklardan daha zorluydu. Buradaki çocuklar hayatla mücadele ediyorlardı ama düşmemek için birbirlerine sıkı sıkıya tutunuyorlardı. O çocuklar ise rahat ve ferah içinde yaşıyorlardı ama kendilerini yarış atı gibi gören aileleri yüzünden şimdiden birbirlerini düşürmeyi amaçlıyorlardı. Onları bu zihniyetten uzaklaştırmayı denemiştım ama pek de başarılı olamamıştım. Tek temennim o masum çocukların da kendi yollarını iyilikle bulmayı başarmalarıydı...

Çocuklar hevesle bana bakarlarken peş peşe gelen, “Elinize sağlık öğretmenim. Çok güzeldi öğretmenim,” cümleleriyle dalgınlığımdan sıyrıldım. “Afıyet olsun çocuklar,” derken ben de peçeteyi çöpe atıp, “Evet...” diyerek yerime geçtim. “Ödevler yapıldı mı bakalım? Yapmayan varsa el kaldırsın,” dediğimde şaşırmayacağım şekilde tek bir el bile kalkmazken kırmızı kalemimi elime alıp sıralar arasında gezerek ödevlerini kontrol etmeye başladım.

Defterlerinin kenarına attığım her yıldız bakışlarında bir parıltıya sebep olurken hepsini kontrol ettikten sonra, “Aferin çocuklar, sizinle gurur duyuyorum,” diyerek gülümsedim. Yerime geçtiğimde ön sıralardan kızıl saçlı minik öğrencim Reyhan el kaldırırken, söz

vermemle utanarak ayaklanıp bir an için arkadaşlarına baktı. Ne söyleyeceğini merakla beklerken duyduklarım hayatımda belki de ilk kez gözlerimin mutluluktan dolmasına sebep oldu.

“Öğretmenim biz... Siz geldiğiniz için o kadar mutluyuz ki... İnşallah siz de burayı çok seversiniz ve bizi hiç bırakmazsınız.”

Gözlerimi kırptırıp yaşların akmasına mâni olurken her birinde gezdirdiğim bakışlarımla sevgiyle gülümsedim.

“Ben de sizin öğretmeniniz olduğum için çok mutluyum çocuklar. Sizleri başarıyla mezun edene dek buradayım, merak etmeyin. Hiçbir yere gitmeyeceğim...”

O gün onlara verdiğim söz, kendime verdiğim tüm sözlerden daha değerliydi. Hayatım boyunca ilk kez birileri bana kalpleriyle bağlanmıştı ve ben ne olursa olsun onları hayal kırıklığına uğratmayacaktım...

Yorucu ama ruhen doyurucu bir okul günü daha sona erdiğinde öğrencilerin teker teker sınıftan çıkmalarıyla ben de toparlandım. Sınıftan çıkıp öğretmenler odasına doğru ilerlerken haftayı tamamlamış olmanın yorgunluğu herkesin üzerindeydi. Ben de öğretmenler odasına girdiğimde gördüğüm yüzlere selam verdim. Sonrasında da dolaptan eşyalarımı alıp, “İyi tatiller herkese,” diyerek odadan çıktım. Öğretmenlerimizin hemen hepsi benden yaşça büyüktü. Gençlerin burada duramadığını söyleyip duruyorlardı. İçten içe benim de kaçıp gitmemi beklediklerini tahmin ediyordum ama zamanla anlayacaklardı.

Binadan dışarı çıkarken, “Eylül Hocam!” diye seslendi ardından Suna Öğretmen. Tebessümle ona döndüğümde, “Eve mi?” demesiyle başımı salladım. “Birlikte gidelim o hâlde.”

“Tabii öğretmenim.”

“Ay bu kız!” diye söylendiğinde mahcupça gülümsedim ama elimde değildi. Ona başka türlü seslenmek yanlış geliyordu.

Okul bahçesinden çıkarken ikimizin de bakışları öğrencilerdeydi. Hepsinin sağ salim eve gittiklerinden emin olmak istiyorduk.

“Ee anlat bakalım, nasıl gidiyor?” diye sorduğunda hafifçe omuz silktim.

“Çok iyi... Çocuklarla da iyi anlaştık,” dediğimde, “Ondan haberim var,” deyip gururlu bir gülümsemeyle baktı yüzüme. “Birkaç veliyle görüştüm bu hafta. Çocuklar evde sürekli senden bahsediyorlarmış. Eve gelir gelmez ödevlerinin başına geçiyorlarmış,” dediğinde utanarak gülümsedim.

“Veliler de tedirgindi. Biraz içleri rahatlamış,” dediğinde, “Umarım zamanla daha da rahatlarlar,” dedim tebessümle. “Gitmeye hiç niyetim yok.”

“Sevdin sen burayı değil mi?” diye sorduğunda sokakta, kasabanın her cephesinden görünen yüksek karlı dağlarda gezdirdim bir an için bakışlarımı. Sonra da gülümseyerek döndüm Suna Öğretmen’e.

“Sevdim öğretmenim. Nasıl tarif etsem bilmiyorum ama... Benim içimde hep bir eksiklik duygusu vardı. Bir ait olamama duygusu... Hani olur ya, bazen olmanız gereken başka bir yer varmış gibi hissedersiniz. Sizi bekleyen birileri varmış gibi...” dediğimde, “Belki de biri,” diye kendi kendine mırıldanmasıyla anlamayarak baktım yüzüne.

“Efendim?”

“Yok bir şey. Devam et sen.”

“İşte... Öyle bir hisle yaşıyordum ben ama buraya geldiğim günden beri içimdeki o boşluk kapanmış gibi hissediyorum. Biliyorum daha çok yeni her şey ama... Öyle işte,” dediğimde şefkatli bir bakışla baktı yüzüme.

“‘Bir yere ait hissetmek zamanla değil, ruhla ilgilidir,’ derler. Ruhunun ait olduğu yeri bulmakla ilgili... Hem... Kaderi çekermiş insanı Eylül. Kim bilir senin de kaderine burası yazılmıştır. Burada biri belki,” dediğinde son sözleri karşısında bakışlarımı kaçırdım.

O an bu konuşmanın bana geçmişi, uğradığım ihaneti anımsatacağını düşünmüştüm ama tam aksine bambaşka biri düştü aklıma. Sanki hep oradaymış gibi sıcacık bakan bir çift kahve bakış

gözlerimin önünden gitmezken düşünmekten kaçarcasına başımı iki yana salladım.

Birlikte evlerimizin olduğu sokağa vardığımızda, “Yeşim’le kızlar gelecek bize. Adamlar geç geleceklermiş, gelsene sen de,” dediğinde yine rahatsızlık vermekten çekindim ama Lale’yi de merak ettiğimden, “Olur,” diye mırıldandım. “Siz geçin, ben bir eve uğrayıp öyle geleyim,” dediğimde, “Tamam,” demesiyle evime doğru adımladım.

O sıra, “Ay bu köpekler okuldan beri bizi takip ediyorlar değil mi?” demesiyle peşimden gelen üç köpeğe gülümseyerek bakarken, “Evet,” dedim omuzlarımı sülkerek. “İlk gördüklerinde benden pek hoşlanmamışlardı ama o günden beri peşimde dolanıyorlar. Her gün okula götürüp akşam da eve kadar getiriyorlar. Hiç anlamadım,” dediğimde bir an için imayla bakıp yüzünde tebessümle, “Ben anladım,” diye mırıldandı. “Asker bunlar. Komutanlarından emir almışlardır.”

Başka da bir şey söylemeden siteye doğru adımlarken, “Ne demek istedi ki şimdi?” diye köpeklerle bakarak mırıldanıp ben de düşünceli adımlarla eve doğru ilerledim.

İçeri girdiğimde korkuyla lambayı yaksam da neyse ki elektrik vardı. Hızlıca lavaboya gidip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra odaya geçip üzerimi değiştirdim. Mutfaka geçip bir tabağa da kek dilimledikten sonra onu da bir bezle sarıp yeniden kabanımı ve botlarımı giyerek evden çıktım. Benimkiler kapı eşiğinde bekliyorlardı.

“Sizi kim taktı ki benim peşime?” diye sorduğumda ciddi ciddi cevap beklediğimi fark edip kendime güldüm ama sonra aklıma gelenle etrafa bir bakış attım. Kimsenin olmadığına emin olunca da, “Yusuf Komutan mı?” diye sessizce sormamla aynı anda güçlü bir şekilde havlamalarıyla içten bir şekilde kıkırdadım. Kendimi ne kadar aksine ikna etmeye çalışsam da durumdan aldığım keyfe mâni olamıyordum.

Elimde tabakla yüzümde engel olamadığım gülümsemeyle lojman siteye girdiğimde hızlı adımlarla en baştaki eve doğru ilerledim.

Zili çaldığımda kapı birkaç saniye sonra Yonca tarafından açıldı.

“Hoş geldin Eylül abla,” diyerek bana sarıldığında, “Hoş buldum fıstığım,” diyerek ben de ona sarıldım.

Birlikte içeri girdiğimizde o sırada odasından çıkan Lale de, “Hoş geldin,” diyerek bana sarıldı ama kısacık bir an gözlerindeki kızarıklığı yakalamıştım. Yine ağlamış olmalıydı. Birlikte içeri girdiğimizde Yasemin ve Yeşim ablayla da sarıldım. Evde çok oyalanmamıştım ama çoktan şahane bir sofr kurulmuştu bile. Ben de elimdeki tabağı bıraktığımda, “Ay bir oğlum olsa şu kızı kaçırmazdım,” diye söylendi Yeşim abla. “Bir kere elini boş görmedim. Bir de eli benden lezzetli vallahi,” dediğinde mahcubiyetle kızardım.

“Benimki de yaştan kaybediyor,” diyen Suna Öğretmen de durumla eğleniyordu. Ben de ellerimi yıkadıktan sonra birlikte masaya geçtiğimizde bir süre çay bardakları dolup dolup boşaldı. Masadaki her şey o kadar lezzetliydi ki utanmasam inleyecektim.

“Un kurabiyesine baylıyorum,” derken çocuk gibi dudaklarıma da pudra şekeri bulaştırmıştım. Kızlar hâlimle eğlenirken ben de sırtımdı. Tasasızca böyle bir anı yaşamayalı kaç zaman olmuştu?

“Eylül abla, senin erkek arkadaşın yok değil mi?”

Yonca’nın sorusuyla elim havada asılı kalırken bakışlarım da şaşkın hâlde donakaldı. Onun acayip sorularına alışmıştım ama o anda sorusuna hazırlıksız yakalandım. Lokma neredeyse boğazımda kalacakken öksürükler arasında Lale’nin uzattığı sudan bir yudum aldım.

“Aman! Helal helal,” diyerek sırtıma hafifçe vuran Yeşim ablayla kendime gelirken, “İyiyim,” diye mırıldanıp Yonca’ya çevirdim bakışlarımı.

“Yok canım.”

“Nasıl ya? Senin gibi güzel kızı havada kaparlar. Nasıl olmaz?” dediğinde de bakışlarımı masaya eğdim kaçmak istercesine ama kızların konuyu kapatmaya pek niyetleri yoktu. “Belki de doğru kişi henüz karşına çıkmamıştır...” dedi Yonca. Peşi sıra Yasemin devam etti. “Belki de çıkmıştır ama henüz sen farkında değilsindir.”

Ben bu çokbilmiş kızlar neyin peşinde anlayamazken, “Ay bu aşk meşk işleri deyince aklıma geldi,” diye söylenerek Suna Öğretmen’e döndü Yeşim abla. “Şu Elif ile Yusuf’un işi ne oldu Suna? Hiç konuşamadık ne zamandır,” dediğinde kelimeler öyle sert çarptı ki kulaklarıma, bir anda yüzümdeki tebessüm dondu. Bakışlarımı kaçarcasına tabağıma eğerken önümdeki böreği didikledim sanki ne konuşulduğunun farkında değilmişçesine...

İki ismin yan yana gelmesi niye bu denli acıtmıştı ki canımı?

Üstelik daha önce de duymuştum ben bunu hastane odasında...

“O zaman ikisi de yabancıydı,” diye fısıldadı iç sesim. *“Biri artık o kadar da yabancı değil...”*

Bir süre masada ses çıkmazken başımı hafifçe kaldırdığımda Suna Öğretmen’in bana baktığını fark ettim ve yanlış anlaşılmaktan ölesiye korkarak, “Ben bir lavaboya gideyim,” deyip kaçarcasına masadan uzaklaştım. Banyoya girdiğimde aynadaki yansımam yüzüme çarparken yüzümün, hatta kulaklarımın dahi kızardığını fark ettim telaşla. Utançtan, belki biraz da sinirden...

“Salak salak şeyler düşünme!” diye homurdandım kendi kendime. “Ne bu böyle, ne oldu iki günde sana? Daha düne kadar ihanetine ağlamıyor muydun sen?” diye sordum öfkeyle yansımama. Sonra acı bir farkındalıkla kendi soruma kendim verdim cevabımı.

Ağlamıyordum. Ben uğradığım ihanete o gece dışında hiç ağlamamıştım. Düşününce o gece bile ihanete değil, kimsesiz oluşuma ağlamıştım ben. O ihanet hayatımda aileye en yakın şeyi kaybettirmişti bana.

“Tolga için üzüldüm mü?” diye sordum kendime. Üzülmekten çok rahatlamıştım belki de. Kalbime ulaşamayan bir adamla yuva kurmaktan kurtulduğum için rahatlamıştım. İçten içe hep ondan gelecek bir hatayı beklediğim için rahatlamıştım. Yine de bu, aptal yerine konduğumu öğrendiğimde hissettiğim acıyla aynı şey değildi.

Evet, bitmesi hatta hiç başlamaması gerekiyordu ama ihaneti kimse hak etmiyordu.

Peki şimdi hissettiklerim neydi?

Düşünmekten kaçmanın hiçbir işe yaramadığını fark ettikçe kendime daha çok kızdım. Kalbime söz geçiremesem de aklımı dinleyecektim. Ben kimsenin hikâyesinde gölge olamazdım.

Kendimi toparlayıp yeniden salona geçtiğimde neyse ki konu çoktan kapanmış başka şeyler konuşulmaya başlanmıştı. Bir süre daha sofrada vakit geçirdiğimiz sıra, “Yeni hemşireyle tanıştın mı?” diye sordu Yeşim abla, Suna Öğretmen’e.

“Yok, daha tanışamadım ama bir ara davet edeceğim onu da,” dedi Suna Öğretmen. Sonra da benden tarafa döndü. “Kasabamız gün geçtikçe daha da renkleniyor. Askeriyenin revirinde de bir hemşire başladı göreve. Genç bir kızmış, inşallah kaçırmazlar kızı,” dediğinde anlayışla salladım başımı. Onca erkeğin arasında görev yapmak zor olmalıydı.

“Eylül, artık kasabada eskidin sen de,” diyen Lale’yle gülümse dim. “Eylül de buralı artık,” diyen Suna Öğretmen’e, “Ay o gitse de biz bırakmayız zaten onu,” diyen Yeşim abla eşlik ederken beni sıcacık dünyalarına kabul eden bu güzel insanları karşıma çıkardığı için Allah’a şükrettim.

Aitlik, yüreği saran bu sıcak hisse eğer sonunda ben de bir yere aittim...

Karlar erise de askeriye nin derdi bitmiyordu. Elllerinde küreklerle faraşlarla avluyu temizleyen askerler söylene söylene çalışmaya devam ederlerken Cüneyt yüzü asık hâlde yerdeki çöpleri poşete dolduran dostunun yanına doğru ilerledi.

“Devrem, yine yüzün güllük gülistanlık,” diye alayla söylendiğinde Kadir omuzlarını silkti.

“Hâlim yok Cüneyt, bulaşma bana.”

“Oğlum sana bulaşmayayım da Binbaşı’ya mı bulaşayım?” diye söylenirken elleri ardında bağlı dimdik yürüyüşüyle askerler arasında ilerleyen Yusuf Yüzbaşı’ya takıldı bakışları. “Yüzbaşı’da bir hâller var benden söylemesi. Oğlum, adam gülebiliyormuş lan,”

deyip Kadir'e omuz attığında Kadir de ileride duran Yusuf Komutan'a çevirdi bakışlarını. İkisi de hayrandı ona. Belki de en saygı duydukları, mahcup etmekten en çok korktukları komutanlarıydı o. Kadir gibi kalabalık bir ailede büyüyen biri için Yusuf Yüzbaşı'nın hayatını anlamak kolay değildi ama hislerinin yüzüne yansımından anlıyordu onu Kadir.

Mesleğinin ağırlığı gereği sert görünse de içten içe hep korumacı bir abi gibi yaklaşıyordu kendilerine. Belki de bu yüzden onların değil birlikteki tüm askerlerin hayran olduğu komutandı o. İki senedir tanıdığı adamı ilk kez birkaç haftadır yüzü gülerken gören Kadir de kendi derdine inat onun adına mutlu oluyordu.

İçten içe sebebini de tahmin ediyordu ama dilinden dökmek ona düşmezdi.

"Gene çenene vurdu Cüneyt," diyerek arkadaşının gevezeliğine bir son vermek istedi Kadir. "Komutan seni duyarsa düdük gibi öttürür biliyorsun," dediğinde, "Kötü bir şey mi dedim oğlum?" diye söylendi Cüneyt. O da komutanının mutlu görünmesine seviniyordu elbette.

O sıra, "Cüneyt Teğmen!" diye ardından gür sesiyle bağırmasıyla Cüneyt'in yüzü domates gibi kızarıırken, "Duydu mu lan?" diye telaşla mırıldandı. Kadir onun bu hâline gözlerini devirip işine dönerken, "Asker! Duymuyor musun?" diye yeniden seslenmesiyle telaşla koşar adım Yusuf Yüzbaşı'nın yanına koştu. Hızlıca selamını verip, "Emredersiniz komutanım," dediğinde Yusuf onun sesinin neden bu kadar telaşlı çıktığını anlamasa da üstelemedi.

"Rahat asker... Revirde taşınacak eşyalar varmış. Sen oraya geç, duruma bir bak. Tek başına yetişemezsen birini daha yollarım," dediğinde, "Emredersiniz komutanım!" diye bağırdı Cüneyt.

"Ne bağıırıyorsun oğlum?"

"Size saygımdan komutanım. İçimde nasıl bir coşku varsa kendimi durduramıyorum," diye saçmalayan askere gözlerini deviren Yusuf eliyle kışkışlarcasına, "Hadi yürü!" diye söylendi. Cüneyt de duymamış olduğunu anlamanın rahatlığıyla soluklanıp koşar adım revire doğru ilerledi.

Alnı telaştan ve koşturmaktan terlemiş hâlde, “Komutanım!” diye seslenerek doktora bakınırken perdenin arkasından çıkan kızla neye uğradığını şaşırırdı.

“O ne lan?”

Genç teğmen birden ağzından çıkan cümleye engel olamazken Hemşire Cansu da gelir gelmez korktuğunun başına gelmiş olmasından dolayı kaşlarını çatı.

“Evet, askeriyede bir kız. Ne tuhaf! Ne istemiştiniz?” diye söylendiği sıra adamın omzundaki yıldızı son anda fark etti ama pek de umursamadı. Kovulacaksa bu yüzden kovulabilirdi. Gerçi ilk günden kovulması da pek hoş olmazdı.

Cansu tepesinde topladığı altın sarısı saçları ve üzerindeki beyaz hemşire kıyafetiyle âdeta cennetten düşmüş bir melek gibi Cüneyt’in karşısında dururken, “*Ulan!*” diye içinden homurdandı Cüneyt.

“*Âşık mı oldum lan ben?*”

Eylül’den...

Yeni güne gözlerimi araladığımda pencereye vuran yağmur damlaları çarptı gözlerime. Uzandığım yorganın altında cama pıt pıt vuran yağmur damlalarının sesini dinlerken bakışlarımı da beyaz tavandan ayıramıyordum.

Neredeyse iki ay olacaktı yeni hayatıma adım atalı... Kasabaya adım attığım ilk günden beri içine düştüğüm olaylar silsilesi sağ olsun durup düşünmeye dahi fırsat bulamamıştım ama kendimle ve sessizlikle baş başa kaldığım bu anda düşünmeden edemiyordum.

Geride bıraktıklarım ne hâldeydi?

Aslında herkesi değil bir tek Adem amca ile Derya’yı merak ediyordum. Adem amcanın sağlığının daha iyiye gittiğini düşünmek istiyordum. Yaşlı kalbi yeterince hırpalanmıştı, zamanın ona iyi gelmesini umuyordum tüm kalbimle...

Nazlı ve Tolga... Onları düşünmenin beni azap içinde bırakacağını zannederdim oysaki... Şimdiyse ağzımda acı bir tattan başka bana bıraktıkları hiçbir his yoktu sanki. Kıskançlık yoktu, öfke yoktu, nefret yoktu, hatta hüzn bile yoktu... Belki bir nebze hayal kırıklığı vardı ama o da burada can bulduğum her an kar taneleri misali eriyip yok oluyordu.

İç çekercesine soluklanırken, “Derya...” dedim hüznle. “İyi misin arkadaşım?”

Bir tek onu merak ediyordum tüm kalbimle. Bir tek ona veda edemediğim için pişmandım. O günlerde kimseyi görmeye hazır değildim, kaçıp gitmekten başka düşündüğüm hiçbir şey yoktu ama... Derya geride bıraktığım hayatın içinde gerçek olan tek şeydi. Hâlâ kalbimde yeri olan tek insandı. Yıllarca birbirimizin sığınağı olmuştuk biz. Nazlı arkadaş canlısı bir kızdı hep, onun arkadaşları hiç eksik olmazdı ama Derya öyle değildi. O hep kendi dünyasında daydı. Küçükken zorbalar yüzünden sonrasmda da anlaşılamadığını düşündüğünden hep tek başınaydı. Bir tek beni almıştı hayatına ve şimdi ben de yoktum artık. Benim için de Derya tekti bir zamanlar ama ben yeni hayatımda daha mutlu, daha kalabalık hissediyordum kendimi.

Peki Derya ne hâldeydi şimdi?

“Keşke beni unutmuş olsan...” diye mırıldandım acıyla ama içimde bir taraf öyle olmadığımı biliyordu.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle dalgınlığımdan sıyrılıp kenardaki telefona uzandım. Yeni bir hat almıştım geçen hafta. Artık geçmiş hayatımdan kimsenin bilmediği yeni bir numaram vardı.

Kimden: Lale

“Bugün Merkez’e gideceğim ben. Doktor randevum var ama fazla uzun sürmez. Sen de gelmek ister misin?”

Lale’den gelen mesajı okuduğumda yerimden doğruldum.

Kime: Lale

“Gelirim. Çıkarken bana uğrarsın.”

Mesajı yolladıktan sonra yataktan çıktım. Dışarı çıkacağım için

sobayı yakmak istemiyordum. O yüzden içerinin soğuğu kırılınsın diye elektrik sobasını çalıştırdım. Banyoya gidip ihtiyaçlarımı giderdikten sonra elimi yüzümü yıkayıp yeniden salona geçtim. Koltukta yatmaya alışmıştıım ama her akşam yatak açıp sabah toplamak da sıkıcı olmaya başlamıştı. Yine de şu an için böyle idare etmek en iyisiydi. Belki yazın bir yatak almayı düşünürdüm.

Yatağı toparladıktan sonra ocağa çay suyu koyup üzerimi değiştirmek için odaya geçtim. Kot pantolonum ile beyaz gömleğimi giyip üzerine de açık mavi renk sveterimi geçirdim. Saçlarımı tarayıp rdkten sonra yüzüme de bolca nemlendirici sürdüm. Ben alışsam da cildim buranın havasına alışmamakta direniyordu.

ay suyu kaynayınca az çayla demleyip biraz peynir zeytinle köy ekmeğinden çıkardım. Bir fincan çayla atıştırırken bir yandan da dşnmemem gerektiği hâlde Yusuf Komutan'ı düşünüyordum. Her sabah evden çıktığımda onunla karşılaşmaya, ilk onu görmeye öyle alışmıştıım ki evden çıkarken aynaya daha uzun baktığımı fark ediyordum artık. Gün içinde karşılaşma imknımız yoktu, ben de bu yüzden farkına bile varmadan sabahları karşılaşacağımız kısacık anları bekler olmuştum. Daldığım düşünceler arasında yüzümdeki tebessüm iyiden iyiye sırtıtmaya dönüşürken çaydanlığa vuran yansımamı fark ettiğimde, “Eylül!” diye payladım kendimi. “İyice sıyrdın sen ha! Adamı iki gördün, liseli aşıklara döndün!”

Kendi kendime daha fazla kurmamak için çayın altını kapatıp bulaşıkları da yıkadım. Ellerimi kurularayıp mutfaktan çıktıktan sonra salona geçip akşam yıkayıp içeri astitėım çamaşırları toparladım. İşim yeni bitmişti ki kapı çaldı. Kapıya ilerleyip açtığımda, “Hazır mısın?” diyen Lale'ye başımı salladım. Kabanımı ve çantamı alıp ayakkabılarımı da giydikten sonra kapıyı çektim.

“Nasıl gideceğiz?” diye sorduğımda elindeki anahtarı salladı.

“Annem bize acıdı.”

Gülerek arabaya doğru ilerlerken arabaya kadar peşimizden gelen köpeklerle bir bakış attı Lale. “Bunlar da iyice senin korumaların oldular,” dediğinde yüzümdeki tebessüm genişledi.

“Koruyucular işte...”

“Nedense bir tek sana...” diye imayla söylenmesiyle yanaklarım kızarıırken köpeklerin başlarını okşayıp arabaya geçtim.

“Nasılsın?” diye sorduğumda gülümseyerek omuz silkti.

“İyi... Değişen bir şey yok,” dediğinde başımı salladım inanmadığımı belli edercesine.

“Eskiden olsa inanırdım ama artık bakışlarındaki hüznü daha iyi görebiliyorum,” dediğimde yine bulutlandı güzel gözleri.

“Ben seçtim bunu. Ceremesini de çekmek zorundayım,” dediğinde, “İnsan sevmeyi seçebilir mi ki?” diye sordum. Bir an yoldan aldığı bakışlarını bana çevirdi.

“Sevmeyi seçemezsin, seveceğin insanı da... Ama vazgeçmek ya da umut etmeye devam etmek bizim seçimimiz... Ve ben ne yazık ki uslanmaz bir umut edenim,” dediğinde dudaklarımı büktüm hüznle. Aslında anlıyordum onu. Ben de yıllarca umut etmişim. Aşkı değil belki ama bir yuvayı, bir aileyi...

“Sana bir faydam olsun isterdim,” dediğimde ne demesini beklediğimi bilmiyordum ama duyduğuma hazırlıksızdım.

“Keşke... Sen de anlatsan bana kendini. Sanırım o zaman daha kolay olurdu.”

Bir an için bakamadım ondan tarafa. Bu konuşmanın bir noktada bana döneceğini hesap edememişim belki de... Bakışlarım akıp giden yolda takılı kalırken belki dakikalar geçti öylece. Sonra bir anda, “Geçmişimden kaçtım ben,” dedim buruk bir hüznle. “Geride kalan hayatımda öyle çok canım yandı ki hepsini geride bırakmak istedim,” dedim. Ben devam edemeden arabayı sağa yanaştırıp durdurdu. Tek tük bir iki araç dışında yol zaten bomboştu.

Sorarcasına yüzüme baktığında, “Ben... Nişanlıydım,” dedim ağzımda acı bir tat ile... “Evlilik hazırlığı yapıyordum birkaç ay evvel. Sonra...” derken acı bir gülümseme sardı dudaklarımı. “Nişanlının baba olacağını öğrendim,” dediğimde bir an şok içinde baktı yüzüme. “Annesi ben değilim tabii,” diye alay edercesine devam ettiğimde, “Eylül...” diye nefesi kesilmişçesine adımı fısıldadı.

“Öyle... Çok sevimli bir hikâye değil. Daha da kötüsü nişanlım,

kardeş gibi birlikte büyüdüğüm bir kızla yemiş o halı,” derken boş ver dercesine elimi savurdum. “Öyle işte... Kıyamet koptu falan, sonra evlendi onlar. He bu arada kızı da benim gözlerimin önünde istedi babasından,” dediğimde gözleri dehşetle büyüdü.

“Sen... Şu an şaka mı yapıyorsun?” diye sorduğunda omuz silk-tim umursamazca.

“Şaka gibi bir hikâye ama şaka değil,” derken sanki ellerimdeki kirmiş gibi onları hafifçe silkeledim.

“Nasıl dayandın peki? Yani tüm bunlar... Kalbin kırılmadı mı?” diye hüznle sorduğunda aklım bambaşka bir yere gitti.

“Benim kalbim çok daha önce paramparça olmuştu zaten Lale. Kimsesiz kız çocuklarının kalbini kırmak öyle kolay değil,” deyip gözlerimde biriken ıslaklığı gülümsememle bastırmaya çalıştım.

“Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nişanlın olacak o gerzeğe âşık mıydın peki?” diye sorduğunda cevap vermek zor olur sanmış-tım ama hiç de öyle olmadı.

“Aşk neye benzer bilmiyordum ben,” dedim. İçimden, “Şimdiye kadar,” diye geçirerek. “Kitaplarda, filmlerde bahsedildiği gibi yüksek duygular yaşamadım hiçbir zaman. Sadece bir yuva istedim ben, hayatım boyunca tek hayalimdi belki de... Onun bana bunu vereceğine inandım. Öyle inandırdı beni,” derken artık eskisi kadar yanmı-yordu canım. Zaman şifa diyenler belki de haklıydı.

“Artık hayatımda olmadığı için mutsuz muyum? Değilim. Hatta bir yalanı yaşamaktan kurtulduğum için mutluyum. Yine de o ihanet sadece onu çıkarmadı hayatımdan. Ben... Aile dediğim insanları da kaybettim,” derken hatırladıkça acı veren anıları daha fazla hatırla-mak istemedim. “O yüzden artık tek başımayım,” dediğimde bekle-mediğim anda uzanıp ellerimi tuttu.

“Daha dün tanıştık farkındayım ama babaannem, ‘Kalubeladan beri birbirine aşına dostlar vardır,’ derdi hep. Benim karşıma hiç çıkmamıştı onlardan, sana kadar...” dediğinde hüznü bakışlarımı bir gülümseme esir aldı. “O yüzden... Ne kadar istersin bilmiyorum ama istediğin müddetçe hayatının bir parçasıyım,” dediğinde elimi tutan ellerini sıktım minnetle. Gerçek dostluğu kim geri çevirirdi ki?

“Hayatıma hoş geldin o hâlde Lale. Buralar bayağı sakın yalnız, haberin olsun,” dediğimde gülümsedi.

“Hoş buldum... Ve içimden bir ses diyor ki sen o sakinliği mumla arayacaksın,” diye karşılık verdiğinde nedense ben de haklı olduğunu düşünüyordum.

Yeniden yola çıktığımızda bakışlarım akıp giden yolun etrafında dizilen sıradağlarda, dağların yamaçlarındaki beyaz örtülerde, tarlalarda, bahçelerdeydi. El değmemiş her zerreye hayranlıkla bakarken dost elinin sıcaklığı hâlâ elimdeydi. Bu kadar kısa sürede hayatımın bu denli güzelleşeceğini asla tahmin edemezdim ama hayat bana verdiği ikinci şansta insaflı davranmaya karar vermişti belki de...

Hastaneye vardığımızda, “Ben geç kalmadan geçeyim,” dediğinde, “Tamam,” diye mırıldandım. “Ben seni burada beklerim, sonra ne yapacağımıza bakarız,” dediğimde başını sallayıp doktorun odasına doğru ilerledi. Ben de bir süre odanın önündeki bankta otursam da koridor kalabalıklaşmaya başlayınca ayaklanıp bahçeye doğru ilerledim.

Tam koridorun sonuna varacakken, “Eylül!” diye ardımdan gelen sesle başımı çevirdiğimde Doktor Elif çıktı karşıma.

“Merhaba.”

“İyi misin? Bir sıkıntı yok değil mi?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım tebessümle.

“Yok, Lale’nin randevusu vardı. Ona eşlik etmek için geldim.”

“Gelsene, bir çay söyleyeyim sana,” dediğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. Elif ile oturacak kadar bir samimiyetimiz yoktu, öte yandan onunla aynı ortamda bulunmak da adını koyamadığım bir sebepten dolayı beni huzursuz ediyordu ama durduk yere de davetini geri çeviremezdim. O yüzden başımı sallayıp, “Olur,” diye mırıldanarak peşine takıldım. Odasından içeri girdiğimizde iki çay söyledi. Bir süre havadan sudan, kasabaya alışmamdan bahsederken biraz daha rahatlamıştım sanki. Lale’nin çıkmak üzere olduğunu düşünerek kalkacakken Elif’in çalan telefonuyla duraksadım.

“Pardon,” deyip telefonu eline aldığında yüzünün parlaması başkışlarıma takılırken, “Yusuf... Merhaba, nasılsın?” diye neşeli bir ses tonuyla telefonu açtığında elimde bardakla kalakaldım.

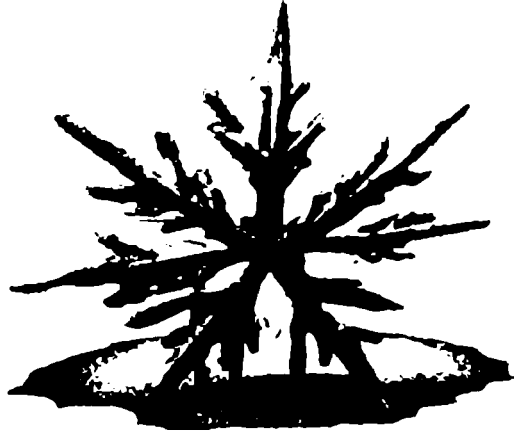
Arkasını dönüp pencereye doğru adımladığı sıra heyecanı sesinin tınısından belli oluyordu. Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Kalkıp gitmek tuhaf olurdu ama durup burada onları mı dinleyecektim?

“Ben de iyiyim, aramana çok sevindim... Bugün mü? Olur, tabii... Aynı yer mi? Seyhan...”

Konuşmanın gittikçe özelleşmesiyle buradaki varlığım daha da rahatsız edici bir hâl alırken dayanamayarak masadan bir not kâğıdı ile kalem alıp hızlıca çıkmam gerektiğine dair bir şeyler yazdım. Kâğıdı masaya bırakıp sessizce çantamı alarak odadan çıktığımda günlerdir üzerimde taşıdığım tüm heyecan sanki bir rüzgârla kaybolup gitmişti.

Bahçeye doğru adımlarken yaşadığım onca şeye rağmen ilk kez bugün kalbim böylesine kırık döküktü...

Geçmiş...

Melek, hayatında ilk kez düğün konvoyu gördüğünde üç yaşındaydı. Bahçede paytak adımlarıyla koştururken uzaklardan birbiri ardına gelen korna sesleri ister istemez dikkatini çekmişti. Yusuf'a doğru giden adımları duraksarken merakla bahçe duvarından yukarıya bakmaya çalıştı ama boyu yetişmiyordu. Yusuf Ali onun neyi merak ettiğini anlamış gibi hızlı adımlarla yanına gidip minik bedenini kucığına aldı. Melek yükselmesinin heyecanı ile kollarını savurup neşeyle kıkırdarken, "O ne? O ne?" diye tekrarlayıp duruyordu. Son zamanlarda kullandığı tek soru kalıbıydı bu. Her şeyi merak ediyordu.

"Onlar düğün arabaları," dedi Yusuf Ali de kendince açıklamaya çalışarak. Onlar duvarın ardından görünen sokağa baktıkları sıra peş peşe araçlar da korna sesleri eşliğinde geçiyorlardı. "Düyün ne?" diye soran Melek'le Yusuf Ali bir an nasıl açıklayacağını düşünse de, "Birbirlerini çok seven insanlar evlenince düğün yapıyorlar," dediğinde Melek heyecanlı bakışlarıyla hızla başını çevirip seyrek dişleriyle Yusuf'a gülümsedi.

"Biz de düyün! Biz de! Biz de!"

Yusuf Ali onun bu hâline gülümserken, "Biz çocuğuz Melek," dedi. "Çocuklar düğün yapmazlar."

Küçük kız duydukları hoşuna gitmediğinden kaşlarını çatıp dudaklarını bükse de onun bu hâline kıyamayan Yusuf Ali, "Ama bir gün biz de o arabalara binip kornaya basarız, söz," dediğinde Melek kollarını havaya savurup neşeyle gülümsedi.

"Oleyyy!"

Eylül Aksoy sekiz yaşındaydı artık. Bambaşka bir hayatı olduğunu, bir ailesi olduğunu kabullenmişti.

Evlerini seviyordu; bahçelerini, bahçedeki salıncağını, oyuncaklarını, sonra yeni tanıştığı arkadaşı Derya'yı...

Zihni rüyalarında ona bazı oyunlar oynasa da gerçek hayatta Melek kimliğini unutmuştu.

Neredeyse...

Bazı anlar geliyor, karanlıkta bulduğu bir ışığın peşine takılır gibi o anıya takılmak istiyordu. Tıpkı bugün de olduğu gibi...

Bir pazar günü vakit öğlen saatlerini gösteriyordu. Annesi bu sabah kahvaltı sofrasını bahçeye kurmuş, Eylül'e de istediği kadar çikolatalı ekmek yeme izni vermişti. Kısacası bu onun mutlu olduğu sabahlardan biriydi. Birlikte kahvaltı yaptıkları sıra demir bahçe kapısından Derya girmiş, arkadaşına doğru heyecanla koşmuştu. "Eylül! Hadi sokağa gel, konvoy geçecek!"

Eylül annesine bakmıştı anlamayarak. "Konvoy ne ki anne?"

Aynur Hanım kızı ona anne dediği her an olduğu gibi yine mest olmuş, mutlulukla kalbi sıkışmıştı. Evet, hikâyeleri yanlış başlamış olabilirdi ama Aynur Hanım'ın kızına duyduğu sonsuz sevgi gerçektir. Bu da genç kadına kendince masum saydığı günahlarını unutturuyordu.

"Konvoy demek birbiri ardına giden, giderken de kornalara basan düğün arabaları demek kızım," derken elini uzatıp kızını oturduğu yerden kaldırdı ve birlikte bahçe kapısının önünde duran Derya'nın yanına doğru ilerlediler. Onlar kapıya vardığında da önce korna sesleri geldi, ardından sokak başında peş peşe arabalar görünmeye başladı. Süslenmiş gelin arabasının ardında bir sürü kurdeleyle süslenmiş arabalar kornalar

eşliğinde evlerinin sokağından geçerken Eylül başına giren ağrıyla birkaç adım uzaklaştı.

O an Aynur Hanım bir anlık dalgınlıktan, Derya da heyecanla izlediği görüntüden dolayı Eylül'ün hâlini fark edemezken küçük kız dolan gözleriyle geriye dönüp koşarak evden içeri girdi ve kendisini önce odasına ardından da yatağının üzerine attı.

Kızının gittiğini fark eden Aynur Hanım da telaşla peşinden gidip odasına girdiğinde dertop hâlde yatağa uzanmış ağlayan kızını gördüğü an istemsizce paniklerken yatağa oturup, "Korktun mu sen bebeğim?" diyerek şefkatle kızının saçlarını okşadı.

O an için için ağlayan Eylül korkmadığını bilse de neden içinden ağlamak geldiğini bir türlü anlayamadığı için sessizce başını salladı.

O vakit bilmiyordu ama bazı anılar ruha şifa, bazılarıysa yalnızca yaraydı...

16. BÖLÜM

“Anılarda Kaybolmak”

“Bazı hikâyeler mutlu sonla bitmiyor. Aşk hikâyeleri bile.
Belki de özellikle aşk hikâyeleri...”

Kristin Hannah

Eylül'den...

Gözlerimin önünden bulutlar geçiyordu sanki...

Odadan çıktığımdan beri dalgın ruh hâlimden sıyrılamıyordum. Etrafta acı çeken, inleyen, sızlanan insanlar dururken ben hiçbir yaram olmadığı hâlde ağlamak istiyordum. Birkaç adım atıp kalabalıktan sıyrıldığımda bahçeye attım kendimi. Hava soğuktu ama kavrulan bedenime o kadar iyi gelmişti ki...

“Aptal!” diye sayıkladım kendime engel olamayarak. “Olur olmadık neler düşündün bir de! Aptalsın, Eylül! Hatta iğrençsin!”

Kendime duyduğum öfkeyle için için söylenirken, “Eylül?” diye ardımdan gelen sesle telaşlandım. Ağlamıyordum ama yine de elimin

tersiyle yanaklarımı sildim. Soğuk havayı derince içime çekip arkama döndüğümde Lale hızlı adımlarla yanıma doğru geliyordu.

“Nereye kayboldun iki dakikada? Kapıda bekleyeceksin sanmıştım.”

Ben de öyle sanmıştım, Lale. Keşke kapıda bekleseydim, belki o zaman daha mutlu bir insan olurdum.

“Ben... İlaç kokusu,” diye mırıldandım aklıma gelen en klişe bahaneye sığınarak. “İçerisi kötü kokuyordu biraz hava alayım istedim. Hallettin mi işini? Bir sıkıntı yok inşallah.”

“Yok,” dedi soluklanarak. “Rutin kontroller zaten altı ayda bir geliyorum eskiden beri,” dediğinde başımı salladım. “Gidelim mi?” dediğim sıra koşarak uzaklaşma isteğimi anlasın istemiyordum.

“Hemen dönecek miyiz? Şu karşıda güzel bir mekân var, oraya uğrasak ya?” dediğinde başımı çevirmemle *SEYHAN* yazılı tabelayı gördüğümde telaşla, “Olmaz!” diye atıldım. Bir de gidip meraklı gibi yanlarında mı duracaktım? Kendime kızgın olabilirdim ama bu kadarını da hak etmiyordum.

Lale’nin şaşkın bakışlarına dönüp, “Boş ver orayı şimdi,” diye homurdandım. “Benim birkaç alacağım var, kozmetik mağazası bulalım da onları halledelim,” dediğimde, “Peki madem,” demesiyle arabaya doğru çekiştirdim narin bedenini. Bir an evvel buradan uzaklaşmak istiyordum.

Arabaya bindiğimizde bahçeden uzaklaşırken gülümseyen yüzü, heyecanlı adımlarıyla Doktor Elif de hastane binasından çıkıyordu. Işıltılı hâli benim bile gözlerimi kamaştırırken, “Boş ver Eylül,” diye mırıldandım kendi kendime buruk bir hüznle. “Hayal kurmak senin neyine...”

“Bir şey mi dedin?” diye soran Lale’yle başımı iki yana sallayıp, “Gidelim,” diye mırıldandım. “Boğdu beni buranın havası...”

Lale’yle bir iki mağazaya uğrayıp onun ısrarıyla bir yerde de yemek yedikten sonra akşama doğru ancak dönebildik kasabaya.

Günler hâlâ kısa olduğundan eve geldiğimizde hava neredeyse kararmıştı. Lojman sitenin önünde arabadan indiğimiz sıra arkamızdan da bir başka arabanın ışığı sokağı aydınlattı. Arka koltuktaki poşetleri alıp doğrulacağım sıra, “Nasılsın Yusuf abi?” diyen Lale’yle neye uğradığımı şaşırdım.

Gerçekten hemen karşıma çıkmak zorunda mıydı?

Hem nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti ki?

Hiç ondan tarafa bakmadan dünyanın en mühim işiymiş gibi poşetlerle uğraşırken, “Yardım edeyim,” diyen tok sesin ardından uzanan güçlü elle telaşla geriledim. “Lüzum yok, ben hallederim!”

Ses tonum benim bile ürpermeme sebep olurken, Yusuf Komutan sanki bir kurşun yemiş gibi geriye doğru sendeledi. Yüzüne bakmaya cesaret edemediğimden, “İyi akşamlar,” diye mırıldanarak hızlı adımlarla evime doğru adımladım. Lale de üzgün sesiyle, “İyi akşamlar Yusuf abi,” deyip telaşlı adımlarla peşimden geldi. Beni kurcalayacağım hissettiğimden gelmesini istemiyordum ama *gelme* de diyemezdim. Sadece bu geceyi burada bitirsek olmaz mıydı?

Güç bela çıkardığım anahtarla kapıyı açıp içeri girdiğimde Lale de peşimden gelip kapıyı kapattı. Torbaları koridora bırakıp oflayıp puflayarak kabanımı çıkarırken Lale’nin şaşkın bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

Banyoya gidip ellerimi yıkadıktan sonra yeniden salona geçtim. Sinirle homurdanıp kovayı kenara çektikten sonra sobayı yakmaya koyulurken, “Ev patlayacak diye korkmaya başladım Eylül,” demesiyle bir kere daha homurdandım. Ne dediğimin ben bile farkında değildim. Söylene söylene sobayı yakmaya çalışırken kibritin bir türlü tutuşmaması öfkemi daha da harladı. En sonunda sinirle yere fırlattığımda Lale sakince yanıma gelip kibriti yaktı ve bir parça kâğıdı tutuşturup sobaya attığında ben popomu donduran yerde öylece boş bakışlarla sobaya bakıyordum.

Bir süre başka bir şey söylemeden öylece duran Lale en sonunda, “Eylül...” dedi. “Gel de şu koltuğa otur, taşa oturma,” dediği sıra sinirden alayla söylendim. “Niye, çocuğum mu olmaz?”

“Onu bilmem ama üşütüp altına işeyebilirsin gece,” diye

eğlenerek karşılık verdiğinde de bir an için öylece bakıp sonrasında ben de gülmeye başladım. Resmen sinirlerim boşalmıştı. “Kusura bakma, Lale. Saçma sapan davranıyorum,” diye söylenerek yerimde doğrulurken, “Çay mı kahve mi?” diye sorduğumda, “Kahvenin sohbeti kısa olur,” diye yerinde yayılarak söylendi. “O yüzden çay.”

“O zaman sen kalkıp çay suyu koyuyorsun, ben de üzerimi değiştirip geliyorum,” deyip odadan çıkacakken bir an için duraksadım. “Bu gece burada kalmak ister misin?” diye sorduğumda, “Of! Hiç sormayacaksın sanmıştım!” diye yakınmasıyla küçük bir kahkaha attım.

“O zaman gel, sana da bir şey ayarlayalım,” dediğimde birlikte arka odaya geçip iki eşofman takımı ayarladık. Ben banyoda giyinirken Lale de dolap odada üzerini değiştirdi. Ben torbaları yerleştirmeye başlamıştım ki o da annesini arayıp burada kalacağını haber verdi.

Telefonu kapatıp, “Annemin selamı var,” diyerek yanıma geldiği sıra, “Aleykümselam,” diye mırıldandım. Lale çay suyunu doldurup çaydanlığı sobanın üzerine bırakırken ben de dolaba baktım. Karnımız toktu ama çay da kuru kuru gitmiyordu. Biraz çekirdek, biraz kurabiye, biraz da çarşıdan aldığımız yöresel yemişlerden tabaklara doldurduktan sonra yine sobanın başındaki yer sofrasına taşıdık birlikte. Ev ısındıkça bedenlerimiz de gevşemeye başlamıştı. Lale çayları doldururken ben de kapalı perdeye çevirdim bakışlarımı.

Neden orada olduğunu hissediyordum ki şimdi?

“Ee, anlatacak mısın artık birdenbire neden öfkeli civcive dönüştüğünü?” diye eğlenerek söylendiğinde, “Ne alakası var?” diye homurdandım.

“Yani öfkelenemeyecek kadar tatlısın ama gördük ki öfkelenince de fenasin,” dediğinde, “Öfkeli değilim ben!” diye homurdandım.

“Gün içindeki duygu değişimine şahit olmasam inanacağım, Eylül. Merkeze giderken çok neşeliydin, sonra ne olduysa birden keyfin kaçtı. Yusuf abi de bozuldu, adamın yüzüne bakmadın,” dediğinde, “Ne yapabilirim yani?” diye huysuzca söyledim.

“Sen...” dedi bir an sonra emin olmak isteyerek. “Ona mı öfkeli-sin? İyi de ne oldu ki?” diye sorduğu sıra kafası karışmış gibiydi. Ben de bu konuyu kurcalayıp yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum. Yarın öbür gün Elif Hanım’la Yusuf Bey’in düğün davetiyesi geldiğinde rezil olduğumla kalırdım.

“Tabii ki ona öfkeli değilim Lale. Hem bizim öyle aman aman bir samimiyetimiz yok,” dediğimde, “Emin misin?” diye mırıldandı. “Yani... Ben Yusuf abiyi uzun zamandır tanırım. O biraz şeydir... Yani nasıl desem...” derken doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi. Bense umursamıyormuş gibi görünsem de ne söyleyeceğini deli gibi merak ediyordum.

“Pek konuşkan değildir. Özellikle de kadınlarla... Tahmin edersin ki çok talibi oldu. Yani hoş adam sonuçta ama Yusuf abi hiç orali olmadı. Hatta o yanlış anlaşılmalardan çekinir, öyle kimseyle yan yana görünmez,” dediğinde, “Ondan pastanelerde randevulaşiyor herhalde!” diye sinirle homurdandım.

“Anlamadım?”

“Bir şey demedim,” desem de, “Dedin!” diye directti. “Pastane dedin, ne pastanesi bu?” diye sorduğunda kaçmak için bir bahane uydursam da, “Eylül, sabaha kadar didiklememi istemiyorsan çabuk dökül!” demesiyle bana ne oldu bilmiyorum ama birden tutamadım kendimi. Resmen kıskanç, arsız bir kedi gibi nereye saldıracağımı şaşırmıştım.

“Doktor Hanım’la randevusu vardı bugün pastanede. Elif Hanım ayakları yere basmadan uçarak gitti. Artık ne varsa aralarında... Yakında güzel haberi alırız hep birlikte!” diye söylendiğim sıra göğsümü saran sancıyla neredeyse nefes alamayacaktım. *Güzel haber*, derken bile dilime zehir bulaşmıştı sanki...

Lale bir süre tek kelime etmeden bana bakmaya devam ederken bakışları altında iyice gerildim. “Çay koyayım ben,” diye kalkacağım sıra, “Sen ondan öyle... Bir dakika... Sen!” diye şaşkınlıkla soluduğunda, “Ben hiçbir şey değil!” diye telaşla söylenerek ayaklandım.

“Zorladın söyledim ama konuyu kapat artık lütfen,” dediğimde

sözlerimden ziyade rahatsızlığımı hissetmiş gibi, “Peki,” diye mırıldandı. “Ben kek getireyim,” diyerek kaçarcasına mutfığa gittiğim sıra kendimi pataklamamak için zor duruyordum. Ben hangi ara ağzında bakla ıslanmayan birine dönüşmüştüm ki böyle? Hislerimin ne olduğunu ben bile anlamazken olmayacak bir şeyi ne diye ima etmiştim? Kim bilir neler kuracaktı şimdi kafasında? Kendimi rezil etmelere doymuyordum cidden...

Elimde tabakla yeniden salona geçtiğim sıra, “Eylül...” diye seslendi pencerenin önünden. “Konuşmayacağımızı biliyorum ama... Yusuf abi sanırsın yuvası dağılmış gibi lojman duvarında tek başına oturuyor. Bir de üçüzler var yanında...”

Üçüzler dediği köpeklerdi.

“Yani yine hiçbir şey ima etmeye çalışmıyorum ama arada buraya bakıp sonra mahzun hâlde başını önüne eğiyor,” dediğinde kursağında bir yanma baş gösterdi. Tabağı sertçe kenara bırakırken, “Gel şuraya Lale!” diye sinirle homurdandım. “Hava alıyordur orada. Buraya da bakmıyordur, öyle karşısına bakıyordur.”

“Dışarısı buz gibi Eylül,” derken durumla eğleniyordu Lale. “Adamın içinde nasıl bir yangın varsa artık evlere sığamamış bak-sana,” deyip yeniden sofranın kenarına oturduğunda bir an kalkıp bakacak olsam da kendimi durdurdum.

“Çay?” diye söylendiğimde, “Koy bakalım,” diye eğlenerek mırıldandı. Neyse ki konuyu da daha fazla uzatmadı.

Birlikte biraz daha sofranın başında oturduktan sonra sofrayı toparlayıp bulaşıkları hallettik. “Yüz yıkama jelin var mı?” diye seslendiğinde, “Banyo dolabının içinde,” diye mırıldandım. Banyo kapısı kapandığında mutfaktan çıkıp salona doğru ilerledim. Kollarımı göğsümde kavuşturup ne yapacağımı bilemeyerek bir süre odanın içinde adımlasam da en sonunda kendime engel olamayarak pencerenin önünde duraksadım. Perde kalın olduğundan ne kadar zorlasam da dışarıyı göremiyordum. Kendimle verdiğim savaşa yenilerek usulca perdeyi kenara çektim. Karanlık sokak yalnızca sarı sokak lambasının ışığıyla aydınlanıyordu. Bir süre çekinerek etrafa bakınırken başımı sağ tarafa doğru çevirdim. Sitenin kenarındaki

duvarın üzerine oturmuş hâlde yanındaki köpeğin başını okşayan adamı gördüğümde içimde bir parçanın sızladığını hissettim. Bir yandan önündeki poşetten çıkardığı şeylerle köpekleri besliyor, diğer yandan bacağına doğru yaslanan başı okşuyordu.

Hipnotize olmuşçasına bakışlarımı karşımdaki görüntüden almazken birden başını kaldırmasıyla göz göze gelmemiz kaçınılmaz oldu. Beni bulan bakışlarının mesafelere rağmen parladığını gördüğümde iç çekercesine bir soluk bıraktım. Fark edildiğim hâlde kaçmak içimden gelmedi, o da bir an olsun bakışlarını benden çekmedi. Bakışlarımız birbirine karıştıkça yüreğimde biriken öfke usulca kay-bolsa da aklımdaki gerçeği görmezden gelemiyordum.

Ben... Bir kere daha kandırılmak istemiyordum. İlk kez birinin bakışları yüreğime dokunacak kadar gerçek gelse de unutamıyordum. Başka bir isim vardı bu hikâyede... Üstelik de benden önce... Bir kere daha üç kişilik bir hikâyenin parçası olamazdım ben. Başkasının mutsuzluğu üzerine mutluluk hayali kuramazdım. Bana yapılanı ben bir başkasına yapamazdım. Kalbim ilk kez bir adam için çarpsa da geç kalınmış bir hikâyeydi bu...

Benden ayrılmayan bakışlar her saniye biraz daha içine çekse de beni, perdeyi kapatarak aramıza örmem gereken duvarı ördüm. Unutmak zorundaydım. Hiç başlamaması en iyisiydi...

Lale'nin salona gelmesiyle ben de kapıya doğru ilerlerken, "Yatakları açalım," diye mırıldandım. Birlikte içerideki odadan yastıkları, yorganları ve çarşafı taşıdıktan sonra iki koltuğa yatakları açtık. Soba hafiften geçmek üzereydi. Biz de yorganların altına girip biraz da öyle devam ettik muhabbete. Bir süre sonra Lale uykuya yenik düşerken ben de bakışlarım kapalı perdede öylece uykunun beni esir almasını bekledim.

"Keşke," dedim son kez kimselerin duyamayacağı bir fısıltıyla. "Keşke başka bir zamanda her şey bu kadar yanlış değilken çıksaydın karşıma..."

Yusuf Ali'den...

Telefonu elime aldığımda ne söyleyeceğimden pek emin değildim ama bunu yapmak zorunda olduğumu da biliyordum. Hiçbir gölge kalmamalıydı geride, önüme bakacaksam eğer buna mecburdum. İki kez çalan telefon en sonunda açıldığında yutkundum.

“Yusuf... Merhaba, nasılsın?”

“İyiym Elif, sen nasılsın?” derken gergindim aslında ama rahat olmaya çalıştım.

“Ben de iyiym, aramana çok sevindim,” dediğinde ne kadar sevindiği ses tonundan anlaşılıyordu ve bu bile suçluluk duygumu daha da artırdı. Umut etme desem de o yemeğe çıkarak umut vermiştim. Keşke demekten nefret ediyordum ama keşke o buluşma hiç yaşanmasaydı demekten alamıyordum kendimi.

“Ben... Bugün müsaitsen görüşebilir miyiz? Seninle konuşmak istiyorum,” dediğimde iç çekti. “Bugün mü? Olur tabii... Aynı yer mi? Seyhan?” diye sorduğunda, “Uyar bana,” diye mırıldandım. “O zaman geldiğinde ararsın, görüşürüz,” dediğinde, “Tamam, hoşça kal,” diyerek telefonu kapattım.

İlk görüşmeden öyle farklıydı ki bu görüşme. O zaman da içimde yanlış olduğunu hisseden bir taraf vardı ama bu defa daha kötüydü her şey. Sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi; sanki yüreğime, yüreğimdekine ihanet ediyormuşum gibi hissetmekten alamıyordum kendimi. Onun daha hiçbir şeyden haberi yoktu ama ben çoktan kalbimin her zerresini ona teslim etmiştim. Şimdi sadece aramızdaki tüm gölgelerin kaybolmasını sağlayacaktım ve bu hissin peşini asla bırakmayacaktım.

Telefon konuşmasının ardından üzerimi değiştirip odadan çıktığımda salondan televizyonun sesi geliyordu. İsmet önüne cips dolu bir kâse almış, eşofmanlarıyla koltuğa yayılmış hâlde maç özetlerini izliyordu. “Çıkıyorum ben,” diye seslendiğimde başını benden tarafa çevirdi.

“Nereye?”

“Elif’le görüşeceğim,” dediğimde televizyonun sesini kısıp benden tarafa döndürdü bedenini.

“Elif’le?” diye anlamayarak sorduğunda, “Evet,” diye mırıldandım. “Ona... Olmayacağını söyleyeceğim. Belirsizliğin nasıl can yakıtığını en iyi biz biliriz,” dediğimde anlamış gibi başını salladı.

“Kalbi kırılacak ama en doğrusu bu.”

“Biliyorum.”

“Ee, peki sonra?” diye üzerimdeki gerginlikten kurtulmamı istercesine imayla sorduğunda da “Sonra...” deyip yüreğimden taşan umutla gülümsedim. “Sonra da, kalbimin sesinin peşinden gideceğim.”

“Yürü be! Kim tutar seni komutanım! Yalnız acele et de karta kaçmadan baba olduğunu görelim,” dediğinde sinirle yastığı alıp kahkaha atan suratına geçirdim. “Ne gevşek adamsın ulan sen!” diye söylenerek salondan çıkarken yine de dudaklarımı saran tebessüme engel olamıyordum.

Hastanenin yanındaki mekândan içeri girerken Elif’e de geldiğimi haber veren bir mesaj attım. Boş bir masaya geçtikten sonra masanın üzerinde kenetli ellerimi birbirine bastırdım. İlk buluşmada da gergindim, şimdi de gergindim ama ikisi de heyecandan değildi. Burada olmamam gerekiyormuş gibi hissetmekten alamıyordum kendimi.

Bir süre öylece pencereden dışarı bakmaya devam ederken, “Çok beklettim mi?” diyen sesle başımı çevirdim. “Yeni geldim ben de. Hoş geldin,” dediğimde, “Hoş buldum,” diyerek karşımdaki sandalyeye oturdu.

“Nasılsın?” diye sorarken yüzü mutlulukla parıldıyordu. Birazdan bu gülüşü solduracağımı bilmek içimi sıkırsa da başka türlü bir ihtimal yoktu. “İyiyim. Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim. Biraz yoğun bir gündü ama aramana çok sevindim,” dediğinde bakışlarımı kaçırdım rahatsızlıkla. “Ben biraz açım, yemek söyleyelim mi?” dediğinde başımı sallayarak garsona seslendim. Sonrasında da yemeklerimizi söyleyip bir süre havadan

sudan konuştuk. Daha doğrusu o anlattı, ben sessizce dinlemeye devam ettim. Yemeklerimiz bittiğinde de birer kahve söyledik. Ben söze nasıl gireceğimi düşünürken, “İyi olduğuna emin misin? Yani biraz durgun gibisin,” diye endişeyle sorduğunda derince bir iç çekip bakışlarımı yüzüne çevirdim. Uzatmanın hiç kimseye bir faydası yoktu.

“Elif, ben... Yani söze nasıl başlasam bilemiyorum ama açık olmam en doğrusu sanırım,” dediğimde, “Lütfen,” diyerek onayladı beni.

“Ben... Daha önce böyle bir şeyin içinde bulunmadım. Yani duygusal olarak kimseye bir adım atmadım. Kendi dünyamda yaşayan bir adamdım ama... Denemek istedim. Sana da söyledim, duygusal anlamda hislerim yoktu sana karşı,” dediğimde yüzü düşse de bu konuşmayı yapmaya mecburdum. “Belki olur diye düşündüm ama... Olmayacağını anladım. Çok üzgünüm. Senin hakkına girmek, yok yere bir beklentiye sokmak istemiyorum seni,” dediğimde bakışları bulutlansa da tebessüm etmek için zorladı kendini.

“Ben... Ben sanmıştım ki,” derken duraksadı. Acı bir tebessüm sardı çehresini. “Beklemek daha iyiydi benim için, en azından bir umudum vardı ama sen şimdi başlamadan bitsin diyorsun. Bu... Fikrin değişmez mi?” dediğinde kendini zorlaması benim de canımı yaktı ama olmayacak bir umut veremezdim ona.

“Çok özür dilerim,” dedim canım acıyarak. “Sen çok kıymetlisin ve kalbine layık bir adamı hak ediyorsun. Ben hak ettiğin sevgiyi sana veremem. İstesem de mümkün değil artık,” diye sonlara doğru kendi kendime mırıldandığımda bir an için bakışları gözlerime takıldı. Orada ne gördü bilmiyorum ama, “Anladım,” dediğinde nedense gerçekten anladığını düşündüm.

“O zaman bugün burada sonlansın,” deyip ayaklandığında ani hareketiyle afallasam da, “Umarım... Senin sevgin karşılık bulur,” deyip bir şey söylememe fırsat vermeden arkasını dönüp ilerledi ve mekândan çıktı. Bir süre bıraktığı boşluğa dalıp gitsem de omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Kimsenin vebalini almak, hüznüne sebep olma istemiyordum

ama ilk kez kalbime yerleşen bu hissin peşini de bırakmak istemiyordum. Kalbim tıka basa onunla doluydu artık. Şimdi yapmam gereken tek şey, doğru zamanı beklemektir...

Avlunun ıslak zemininde adımlayan Yusuf Yüzbaşı, herkesin fark edeceği kadar mutsuzdu bu sabah. Birkaç zamandır yüzü gülen adam, dün gecenin ardından eskisinden de beter bir hâle bürünmüştü. Ne olup bittiğini anlayamadığından aklı allak bullak, kalbi kırık döküktü ama bunu şimdi düşünmeyecekti. Düşünse de bir yere varamayacağı ortadaydı zaten...

Bakışları etraftaki askerlerde gezinirken bir eli başında bir eli karnında sallana sallana yanma doğru gelen Cüneyt'e gözlerini hafifçe kısararak baktı. Genç Teğmen önüne geldiği an selam verip, "Komutanım, bir maruzatım olacaktı yüksek müsaadenizle," dediğinde, "Söyle," dedi Yusuf Yüzbaşı.

"Komutanım herhâlde yani öyle zannediyorum ki benim başıma güneş geçti. İçim de bir hoş olup duruyor. Acaba diyorum ben bir revire gidip de birlik sağlığını tehlikeye atmasam mı?" dediğinde Yusuf Yüzbaşı elleri belinde bağlyken omuzlarını dikleştirdi. Neredeyse aynı boyda olsalar da komutanının taşıdığı doğal karizması yüzünden Cüneyt kendini böyle zamanlarda cüce gibi hissedirdi. Ona şu adamdan başka böyle hissettiren bir Allah'ın kulu da yoktu hani...

Yusuf Komutan başını bir an için gökyüzüne çevirip yeniden kendisine döndü. "Gökyüzü buluttan geçilmiyor. Nasıl geçti o güneş senin başına?" diye sorduğunda, "Azimli bir ışık olsa gerek komutanım," dedi saçmalayarak. "Aradan dereden geçti herhâlde."

"Hayırdır Teğmen?" dedi Yusuf merakla. "Bu hafta üçüncü revir talebin bu. İstersen hastaneye sevk edelim," dediğinde, "Yok komutanım," diye telaşla atıldı Cüneyt. "Şimdi hastaneye git gel bir sürü zaman kaybı. Hem revir neyime yetmiyor canım," derken, "Yani size canım demedim komutanım," diye panikle saçmaladı.

Gevezelikten sıkılan Yusuf Ali, "Yürü git hadi. Gitmişken şu

çenene de baktır, vidalarını mı sıkıyorlar artık ne yapıyorlarsa,” diye söylenerek arkasını döndüğünde Cüneyt de yüzünde sırıtmayla, “Emredersiniz komutanım!” diye selam verip koşar adım binadan içeri girdi. Revire doğru adımladığı sıra bir yandan üzerini kontrol ediyor bir yandan da pencerelerdeki yansımasından saçlarını düzeltiyordu. Hayatı boyunca gerek yakışıklı suratı gerek üniforması sayesinde hiçbir kızın peşinde koşmak zorunda kalmamıştı Cüneyt.

Şıpsevdi biri değildi ama sahip olduklarının kendisine sağladığı faydaları da es geçmiyordu. Oysa bu defa ilk kez sağlam kayaya çarpmış gibi hissediyordu kendisini. Hayatında ilk kez gördüğü bir kıza o anda vurulmuş, hep dalga geçtiği ilk görüşte aşkın gerçekliğiyle acımasızca yüzleşmişti. Tek sorun... Sanki kız onunla aynı hisleri taşımıyor gibiydi.

Başka zaman olsa sadece havalı asker üniforması bile tek başına kızların dibini düşürecekken, “Ulan şansıma tüküreyim!” diye huy-suzca homurdandı. “Kız gözünü ne yana çevirse üniformalı görüyor zaten beni ne yapsın? Ulan durup durup askeriyede âşık olmak nasıl bir şanstır be Cüneyt!”

Söylene söylene revirin önüne vardığında heyecanı da iyiden iyiye artmıştı. Derince bir soluk aldıktan sonra kapıyı tıkladıp içeri girdiğinde karşısında bulduğu Tarık Üsteğmen ile tüm keyfi kaçtı.

“Komutanım,” diye keyifsizce mırıldandığı sıra, “Hayırdır Cüneyt Teğmen?” diye sordu doktor. “Rahatsız mısınız?”

“*Şu an fena hâlde rahatsızım buradaki varlığınızdan,*” diye içinden geçirse de lafı ağzında gevelemeye başladı. Tam o sırada içeri giren bir asker, “Komutanım, Albay’ımız acil sizinle görüşmek istiyor,” dediğinde Tarık Üsteğmen hızla kalkıp, “Cansu!” diyerek içeri doğru seslendi. Yan odadan gelen genç kız odadaki Teğmen’i gördüğü anda bezgince suratını assa da doktorun, “Ben Albay’ın yanına geçiyorum. Sen bu tarafta durursun,” deyip odadan çıkmasıyla *anladım* dercesine başını salladı. O an Cüneyt’in de tüm keyfi geri gelmişti.

“Gününüz güzel geçsin Cansu Hemşire,” diyen Teğmen’le genç

kız hafifçe başını sallarken, “Yine mi rahatsızsınız Teğmen?” diye inanmadığını belli edercesine mırıldandı. “Bu sefer nereniz ağrıyor? Saç dipleriniz? Serçe parmağınız?” diye sorduğunda, “Kalbim...” diye mırıldandı hülyalı bakışlarıyla Cüneyt.

“Anlamadım?”

“He şey... Kafam diyorum. Yani güneş geçti herhâlde. Tabii korkusuz komandolar olarak tüm gücümüzle düşmanla savaşıırken,” diye efelenerek söylendiği sıra, “Ben geldiğimden beri bahçedeki çöpleri topluyorsunuz Teğmen,” diye eğlenerek mırıldandı Cansu Hemşire.

“Tifo, dizanteri oldunuz diyeceğim de onların da zamanı geçti malum,” derken, “Şöyle oturun da tansiyonunuza bakalım bari, boşuna gelmiş olmayın,” diye mırıldandı. Cüneyt hızla gösterdiği yere oturup sıvadığı kolunu uzattığında Cansu Hemşire de tüm profesyonelliğiyle önce elini tutup nabzını kontrol etti. Fark ettiği şeyle kaşları endişeyle çatılırken, “Biraz hızlı,” diyerek yüzüne çevirdi bakışlarını. “Bilindik bir kalp rahatsızlığınız var mı? Ailede mesela?” dediğinde Cüneyt hâlâ elini tutan elin etkisiyle gevşemiş hâlde gülmüştü.

“İyi kalpli olmak bu dünyada sorunsal bir sorunumuz var,” dediğinde Cansu gözlerini devirirken, “Bir de tansiyonunuza bakalım,” dedi. Biraz sonra, “11/7... Normal görünüyor,” dese de aklı hızlı atan nabzındaydı. “Bence bir hastaneye sevk isterseniz iyi olur. Doktor Bey ile geldiğinde görüşün,” dediğinde Cüneyt kalp atışlarını da nabzını da hızlandıran tek etken karşısındaki bu melek yüzlü kız olduğundan umursamazca başını salladı.

“İsterseniz biraz burada dinlenin,” dediğinde Cüneyt’in canına minnet olduğundan başını sallarken tazı gibi zıplayıp sedyeye uzandı. O sıra eşyalarını alıp içeri doğru ilerleyen Cansu’yla, “Siz nereye?” diye telaşla atılırken genç kız, “İşimin başına,” diye tek kaşını kaldırarak söylendi.

“Ee, ben ne olacağım?”

“Hemşireyim ya ben, hani hasta bakıcı değilim,” derken şöyle imalı bir göz süzüp, “Siz de pek hasta sayılmazsınız zaten,” diye söyledi Cansu Hemşire. “Bence yatışın tadını çıkarıp keyfinize bakın

ve mümkünse kalp krizi geçirmediğiniz müddetçe de bana seslenmeyin,” deyip içeri geçtiğinde Cüneyt ellerini başının altında birleştirip gözden kaybolan kızın ardından hayranlıkla mırıldandı.

“Benim de adım Cüneyt’sen de bir gün benim karım olacaksın Cansu Hemşire!”

Bir Hafta Sonra...

Eylül’den...

Banyodan çıktığımda havluya zar zor sarınmış hâlde telefona doğru koşturdum. Saçımdan akan sular pıt pıt yere damlarken arayanın Lale olduğunu gördüğümde, “Efendim,” diye yanıtladım.

“Hazır mısın Eylül?”

“Sular kesildi, Lale. Su ısıt, taşı falan ancak yıkanabildim. Bir yarım saate daha ihtiyacım var,” dediğimde, “Rahat ol,” dedi. “Annem de zaten Yeşim ablaya geçti saç için,” dediğinde görmese de başımı salladım. Yeşim abla ev hanımı olsa da değme kuaförlere taş çıkartacak kadar saç konusunda maharetliydi. Buradan evvel yaşadıkları şehirde sık sık kurslara gidermiş. Kuaförlük konusunda epey sertifikası da varmış ama çocuklardan fırsat bulup da çalışmamış. Böyle özel zamanlarda yakınlarına, dostlarına yardımcı olurken kulanıyormuş maharetlerini. Beni de davet etmişti ama gerek görmediğimden kabul etmemiştim. Hepsini topu usulen davet edildiğim bir düğüne gidecektim, aman aman süslenmeye gerek yoktu.

“Sen hazırlanınca haber verirsin bana. Bizim arabayla geçeriz,” dediğinde, “Tamam,” deyip telefonu kapattım. İnsanları bekletmemek adına da telaşla koşturup hızlıca saçlarımı kurutmaya başladım. Allah’tan elektrik kesilmemişti yoksa mahvolacaktım. Saçlarımı kuruttuktan sonra lacivert renkli elbisemi alıp çamaşırlarımın ardından üzerime geçirdim. Saçlarımı düzleştirip salık bırakmakla yetinirken biraz da makyaj yaptım. Abartılı olmadığımı ikna olduktan sonra da aynadaki yansımamdan memnun kalarak

son kez etrafa bakındım. Neredeyse yarım saat olmuştu. Daha fazla oyalanmadan kabanımı ve topuklu botlarımı giyerek evden çıktım.

Hava kaç gündür bulutlu olsa da neyse ki yağmur yağmıyordu. Her ne kadar düğün kapalı yerde olacak olsa da yağmur yağdığı anda her yer çamur içinde kalacaktı. Bu güzel kasabanın en büyük sıkıntılarından biri de buydu. Toprak alan o kadar fazlaydı ki her karda, yağmurda sokaklar çamur içinde kalıyordu. Bu da çocuklar için oyun, yetişkinler için eziyet demekti.

Hızlı adımlarla lojman siteye doğru adımlarken benim üçüzler de peşimdeydi. “Sizi niye benim peşıme taktı ki sanki?” diye hüznle mırıldanırken, “Düşünme Eylül!” diye kendimi payladım. “Durup durup kendine acı çektirmekte üstüne yok!”

Sitenin önünde durduğumda telefonu çıkarıp Lale’yi arayacakken kapıdan çıktıklarını gördüğümde telefonu yeniden çantama bıraktım. Sanki komut almış gibi herkes peş peşe evlerden çıkmıştı. Önüme dönüp sessizce beklemeye devam ederken, “Nasılsın kızım?” diyen babacan gülümsemeli Bahtiyar Albay’a tebessüm ettim. “İyi-yim Albay’ım, siz nasılsınız?”

“İyi-yim de... Senin komutanın mıyım kızım ben?” diye homurdanırcasına söylendi. “Amca de sen bana,” dediğinde ses tonu bile öyle otoriterdi ki, “Peki,” diye tebessümle mırıldandım. Hanımlar da peş peşe yanımıza geldiklerinde güzelliklerinden gözlerim kamaşmıştı. “Gelin seni kıskanacak,” diye Lale’ye bakarak söylendiğimde gülerek omuz silkti. “Ay aramızda kalsın o kızı da pek sevmem, nemrut bir şey,” dediğinde ayıplarcasına baksam da kıkırdadım.

“Ee, nasıl gidiyoruz?” diye sorduğu sıra Suna Öğretmen, etraf-taki kalabalık da artmıştı. “Mehmet birlikten geçecek o yüzden Yusuf’un arabasına binsin birkaçınız,” diyen Bahtiyar Albay ile Suna Öğretmen, Yeşim abla ve ikizler Bahtiyar Albay’ın arabasına binince biz Lale ve Tuna’yla birden dışarıda kaldık. Başımı yerden kaldırmadan kara kara düşünürken, “Biz seninle geliyoruz Yusuf abi,” diye neşeyle şakıyan Lale’yi pataklamamak için zor tuttum kendimi. Bilererek yapıyordu.

Başıma geleceği tahmin ettiğim için de ön koltuk bana kalma-

sın diye hızlıca arkaya geçip en köşeye gömüldüm. Lale ve Tuna da yanıma yerleşirken İsmet Üsteğmen de ön tarafa oturdu. Bir dakika sonra Yusuf Komutan da yerine geçtiğinde bir an için başımı kaldırdığımda dikiz aynasında bakışlarımız çarpıştı. Biraz kafası karışmış hâlde yüzüme baksa da kendime hatırlatıp durduğum gerçeklerle hızlıca gözlerimi kaçırdım.

Bizden olmazdı.

Bir süre sakince yola devam ederken birkaç dakika sonra düğün konvoyuna takıldık biz de. İsmet Üsteğmen gülerek, “Bas kornaya komutanım,” dediğinde Yusuf Yüzbaşı da diğer araçlar gibi konvoyun heyecanına ayak uydururken onun arkasındaki koltukta dikiz aynasındaki yansımasına tebessümle bakmaktan alamadım kendimi.

O an içimde öyle bir his vardı ki... Sanki çok uzun zaman önce tuttuğum bir dilek gerçek olmuş gibiydi...

Düğünün yapılacağı kapalı salona geldiğimizde içerisi tıklım tıklımdı.

“Buranın nişanı düğünü hiç bitmez. O yüzden yapmışlar burayı,” dediğinde *anladım* dercesine başımı salladım Lale’ye. Albay ve diğerleri çoktan içeri girmiş olmalıydı. Tuna da önden koşturunca biz dördümüz geç kalmıştık. “Annemler o tarafta,” deyip beni çeğiştiren Lale’yle ben de ilerlerken, Yusuf ve İsmet de peşimizden geliyorlardı. O an nedensiz üzerimde hissettiğim bakışlarla gerilsem de buna da alışmam gerektiğini biliyordum. Burası küçük yerdı ve yeni olan her şey merak konusuydu. Ben de şu an onlar için yeni olan o şeydim.

Masadaki yerimize geçtiğimizde Yusuf Komutan masanın diğer ucundaydı. Bizim için iki masa birleştirildiğinden kalabalık olarak oturuyorduk ama böylesi daha keyifliydi. Bir süre oyun havaları eşliğinde pistte oynayan, halay çeken insanları izledik. Bir an için daldığım boşlukta takılı kalırken buruk bir his sardı etrafımı. Bu vakitler kendi düğünümde oynayacaktım belki de... Şimdiyse o düğünde damat olacak olan adamın her hatırası silinip gitmişti sanki yüreğimden.

“Hiç mi yerleşmedi acaba?” diye düşündüm. Hiç müsaade etmemiştim belki de... Uğradığım ihanet başkaydı. İhanete minnet duyulmazdı ama ben Tolga’ya bu hatayı yaptığı için minnettardım. Çünkü onunla evlenseydim biliyorum ki hiçbir zaman gerçekten mutlu olamayacaktım.

Bir an için başımı kaldırdığımda Yusuf’u başı eğik hâlde öylece önüne bakarken buldum. Hep bir mahzunluk vardı onda, tarif edemediğim bir yalnızlık... Kendi ruhumun yalnızlığına benzettiğim bir yalnızlık... Ne zaman böyle görsem ellerimi uzatmak istiyordum ona. Gözlerine bakmak, saçlarına dokunmak, hatta kokusunu soluklamak... Sonra da utanıyordum kendimden, hissettiklerimden... Başkasının hayaliydi o, ben çok geç kalmıştım.

Yine de bir başkasına hiç söyleyemesem bile, hiç gerçek olmasa bile bu hayali yüreğimde saklamak, o hayalle yaşamak istiyordum. Yıllarca hayatımda olan bir adam toz zerresi kadar bile iz bırakmamışken bende, birkaç vakittir tanıdığım bir adamın yüreğimin her zerresine yerleşmesini görmezden gelemiyordum. İmkânsızlığı bile başkası için mümkün olan her ihtimalden daha iyi hissettiriyordu.

Yusuf Komutan... Her zerresiyle kalbim için doğru adamdı. Belki de yanlış olan sadece zamandı...

O, yere; ben ona bakmaya devam ederken bir an sonra yanı başımdaki sandalye gıcırtyla çekildi. Yaşlıca bir teyze, “Öğretmen kızım, nasılsın?” diye sorduğunda dalgınlığımdan sıyrılıp, “Sağ ol teyze iyiyim, sen nasılsın?” diye mırıldandım. O an anlamadığım şekilde masadakiler bana bakıp kıkırdamaya başladıklarında teyzenin ağzından çıkanlarla neye güldüklerini de anlamış oldum.

“İyi iyi... Bak hele... Benim bir oğlum var, alayım mı seni ona?”

Ben daha ağzımı bile açamadan masaya sertçe bir bardak bırakılırken Yusuf öfkeli bakışlarıyla, “Halime teyze, senin oğlun asker kaçağı değil miydi?” diye tehditkâr bir şekilde söylendiğinde yüreği ağzına gelen yaşlı kadın telaşla ayaklandı.

“Yok oğlum, ne kaçağı... Dedikodu o laflar... Neyse ben bir düğüncülere bakayım,” deyip hızlı hızlı uzaklaştığında da ben bakışlarımı ondan ayıramazken Yusuf sinirle homurdandı.

“Oğluna alacakmış! Bir dene bakayım senin o sümsük oğlunu sınıra kadar kovalamıyor muyum ben?” diye yere bakarak söylenirken şokla büyüyen gözlerimle ne yapacağımı bilemez hâldeydim.

Mesele benim duymuş olmam değildi. Yusuf Komutan farkında olmasa da öfkeyle söylediklerini masadaki herkes duymuştu.

Geçmiş...

Gökyüzü bu gece sanki daha karanlıktı. Yıldızlar ise daha parlaktı ama şehrin ışıklarından pek fazla görünmüyorlardı. Eylül ve Derya ellerine aldıkları sıcak çikolata dolu kupalarla bahçeye çıkmışlar, geçen hafta kurdukları hamağa yan yana oturmuşlardı. Asiye Hanım ve Adem Bey çoktan yatmıştı, Nazlı ise muhtemelen odasında telefonuyla uğraşıyordu.

İki kız sessiz gecede rüzgârın ağaç dallarını hareket ettirdikçe çıkan sesleri dinlerken, çok uzaklardan araçların sesleri duyuluyordu. Bir vakit sessizce oturmaya devam ettiler. Bir an sonra sessizliği bölen Derya'nın buruk fısıltısı oldu.

"Sence bir gün biz de gerçek aşkı bulacak mıyız Eylül?"

Eylül, arkadaşının 'gerçek aşk' derken ne kastettiğinden emin olmadı. Son zamanlarda sürekli Kaan'dan bahsedip duruyordu. Kaan dışı hoş, içi boş biriydi Eylül'e göre. Hislerinde yanılmak isterdi ama yanıldığını sanmıyordu. Kaan gibi adamlar Derya gibi kızların kalbini kırmaktan başka bir şey yapmazlardı.

İç çekercesine bir nefes alan Eylül, "Bilmem..." diye buruk bir tınıyla fısıldadı. "Bazen bir yerlerde bir adamın beni beklediğini düşünüyorum. Sanki dualarında ben varım, yıldızlara baktığında beni çağırıyor gibi

hissediyorum,” dedikten sonra hafifçe kıkırdadı. “Bazen de tek başıma yaşlanacakmışım gibi geliyor. Bir aileye sahip olmak benim kaderimde yok belki de,” derken kimsesizliğiyle alay ediyordu kendince. Sanki kendisi alay ederse başkasının bir gücü olamazdı üzerinde.

“Sadece ilk söylediklerini dikkate alıyorum,” diye eğlenerek söyleyen Derya sıcak çikolatasından bir yudum aldı. Dilini dudaklarında gezdirip inlercesine mırıltılar çıkarırken, “Bence bir gün ikimiz de aşkı bulacağız,” diyerek gülümsedi. “Hatta kocalarımız çok yakın arkadaş olacaklar aynı bizim gibi,” dediğinde Eylül onun kafasından neler geçtiğini anlayarak gözlerini devirdi. Tolga ve Kaan’dan bahsediyordu. Tolga bir süredir etrafında dolanıp duran çocuktü. Eylül onu eskiden beri bilir pek fazla hoşlanmazdı. Hayatı fazla hızlı yaşayan insanlar ona göre ruhsuzdu. Doyumsuz bir adam olduğunu düşünürdü Tolga’nın. Bir şey ister, elde eder, hevesini alır sonra da bir diğer isteğinin peşinden giderdi. Bir süredir de kendisini istediğini biliyordu ama Eylül onu istemiyordu.

Genç kız eğlence peşinde değildi. Bir sene evvel aile bildiği insanları kaybetmiş, bir şekilde kendisine sahip çıkan insanlara sığınarak hayata tutunmaya çalışıyordu. Oyun oynamak istemiyordu Eylül. Oyun oynayacak kadar çocuk kalamamıştı hiçbir zaman. O, sadece bir yuva istiyordu. Yanında da ona yuva olacak bir adam...

Belki de çok fazla şey istiyordu...

Başını hafifçe geriye yatırıp ağaç dallarının arasından görünen gökyüzünü izlemeye devam ederken hiç beklemediği anda kayan bir yıldıza şahit olduğunda heyecanla çarptı kalbi. Kalbinden bir yuva geçirdiği anda bir yıldız kaymış, ışıklardan doğru dürüst yıldız görünmezken genç kız imkânsız gibi görünen bir yıldız kaymasına şahit olmuştu.

“Yıldız kaydı,” diye şaşkınlıkla fısıldadı Eylül.

“Ne? Nasıl ya?” diye cırlayan Derya başını hızla gökyüzüne çevirse de karanlık gökyüzünden başka hiçbir şey göremedi. “Yanıldın bence, bu ortamda yıldız bile görmüyoruz ki kaydığını nasıl göreceksin?” dediğinde Eylül ne gördüğünden emin olsa da, “Belki de,” diye mırıldandı.

Bir vakit daha yan yana gökyüzünü izlemeye devam ederlerken iki kız da içten içe aynı dileği gökyüzüne bırakmışlardı

"Yollarımız hiç ayrılmasın..."

"Nereden buldun burayı oğlum?" diye söylene söylene arkadaşının peşinden ilerlemeye devam etti İsmet. Nefesi tıkanmamıştı ama az evvel götürdüğü düründen dolayı çatladı çatlayacaktı sanki.

"Bir daha söylüyorum oğlum. Sen yemekten gideceksin," diyen Yusuf Ali sonunda istediği yere vardıklarını görüp çantasını yere fırlattı. "Geldik işte!"

İsmet de çantasını yere atıp ellerini beline yaslayarak etrafına bakınırken karanlık araziden başka bir şey görmediğinde homurdandı. "Oğlum ne gördün de burası diyorsun. Ben burnumun ucunu bile göremiyorum," dediğinde Yusuf kendi uyku tulumunu çıkarırken, "Hadi çıkar, birazdan donacaksın yoksa," diye söylendi. İsmet de söylenerek tulumunu çıkardığında dakikalar sonra ikisi de tulumlarının içine girdiler.

"Hayır yani dağ bayır aştık da gele gele uyku tulumunun içine mi girdik? Karnım da acıkmaya başlar birazdan," diye söylenen dostuna ayağıyla hafifçe vurup, "Ne konuştun be İsmet," diye bıkkınlıkla söylendi. "Sus da kaldır kafanı şu gökyüzüne bak," dediğinde İsmet daha ancak gökyüzüne bakmayı akıl ederken karşılaştığı manzarayla, "Oha!" diye mırıldandı.

"Oha ya..."

"Oğlum evrende bu kadar yıldız var mıydı lan?" diye hayranlıkla mırıldanan İsmet bakışlarını yıldızlarla dolu gökyüzünden ayıramazken, Yusuf da aynı bakışlarla gökyüzüne bakıyordu. Bir süre sessizce gökyüzünü izlemeye devam ettikten sonra, "Yusuf," diye mırıldandı İsmet. "Bir gün bizim de bambaşka bir hayatımız olur mu sence?" dediğinde, Yusuf onun ne demek istediğini daha ilk anda anladı.

"Bilmiyorum," derken iç çekercesine soluklandı. "O kadar şanslı mıyız bilmiyorum ama olsun isterdim," dediği an aklı yine Melek'e takıldı. Onun kurduğu tüm hayaller, mümkün olmasını dilediği tüm ihtimaller hep Melek'e çıkardı. Bir vakit sonra, "Sence..." dedi dayanamayarak.

“Melek... Mutlu mudur?” diye sorduğunda, İsmet burukça tebessüm edip, “Öyle olmasını isterdim,” diye fısıldadı. “Eğer o da mutlu olamıyorsa bu hikâyede... Her şey boşu boşuna yaşanmış olmaz mı?” dese de Yusuf’u üzmemek istemediği için daha fazla uzatmadı. “Ama değilse de bir gün bizi bulsun,” derken bir dilek tutar gibiydi.

“O ihtimali içimden hiçbir zaman atamayacak mıyım ben?” diye fısıldayan Yusuf Ali gökyüzünden bakışlarını ayıramazken tam o an kayan bir yıldız şahit olduğunda, “Melek...” diye fısıldadı.

“Mutlu değilsen... Bize geri dön olur mu?”

İki dost o gece yüreklerinden yıllardır atamadıkları bir özlemle kayan bir yıldızın ucuna hayallerini takip sonsuzluğa bırakırlarken, evrenin onlar için kurduğu planlar yaşanmak için yalnızca zamanını bekliyordu...

17. BÖLÜM

“Yıldızlarda Saklı”

“Sanki seni ezelden beridir seviyormuşum gibi hissediyorum.
Sanki ben doğduğumda, sen gökyüzünde beni
sabırla bekleyen bir yıldızdın.”

Kimberley Freeman

Eylül'den...

Çoğu zaman istediğimiz şeyler gerçek olduğunda dünyanın en mutlu insanı olacağımızı zannederiz. Ne büyük yanılgı...

Hayalde güzel olan şeylerin karşılığı gerçek hayatta her zaman güzel olmayabiliyor mesela. İnsan çok istediği bir şeyi elde ettiğinde düşündüğü kadar mutlu olamayabiliyor ya da kurduğu bir hayal gerçeğe dönüştüğünde...

Kendimi bildim bileli aidiyet duygusunun peşinden gittim ben. Bir yere ait olmak istedim, birine... Biri bana ait olsun, yüreği bana teslim olsun istedim. İstedikçe olmadı, olmadıkça da ben daha azıyla

yetinmeyi seçtim. Sırf bu yüzden kalbime dokunmayı başaramayan bir adama *evet* dedim. Gözlerindeki yansımam yeter sandım. Sahte olduğunu bilemedim. Bir gün ben de onu severim sandım. Sevmenin istemekle alakalı olmadığını anlayamadım.

Sonra da vazgeçtim. Beklemeye, umut etmeye bir son verdim ama vazgeçtiğim o anda bir adam çıktı karşıma. Bana birini sevmek için uzun zamanlara gerek olmadığını öğretti. İlk görüşte aşkın bir yanılsama olmadığını gösterdi. Tarif edemesem de onu gördüğüm ilk anda hissettim, yüreğim o adamı çok daha önceden tanıyor gibiydi. Hiçbir adama dokunmak istemedim ben, hiç kimseye yaklaşmak istemedim ama ne kadar kaçarsam kaçayım gözlerimi çekemedim ondan. Ellerimi zapt ettim günaha girmesinler diye. Bana ait değildi çünkü. Bana ait olsun istesem de bir başkasının hayaliydi o. Ben kimsenin mutsuzluğu üzerine mutluluk hayali kuramazdım.

Fakat ben kendimle verdiğim savaşta ne kadar direnmeye çalışsam da o bana baktıkça gücümü kaybettim. Bana bakması haksızlıktı çünkü. Ben onu unutmak isterken bana bakması, bana gülmesi, beni düşünmesi haksızlıktı.

“Öğretmenim, iyi misiniz?”

Çenemi avuç içime yaslamış hâlde pencereden dışarıyı izlerken sol taraftan gelen sesle başımı çevirdiğimde Funda'yı buldu bakışlarım. Yüzüme bir tebessüm yerleştirip, “İyiyim canım, dalmışım öyle,” derken toparlanmaya çalıştım. Leyla gibi gezemezdim ortalarda. Bu çocuklara karşı sorumluluklarım vardı benim.

“Benim resmim bitti,” deyip resim defterini bana doğru uzattığında önüme aldığım resme hayranlıkla baktım. “Tatlım, bu ne kadar güzel olmuş böyle. Panoya asalım mutlaka,” derken yüzündeki sıcak gülümsemeyle yeniden deftere çevirdim bakışlarımı. “Burası sizin ev, değil mi?”

“Evet, öğretmenim,” deyip minik parmağını resmin üzerinde gezdirdi. “Bunlar nenemle dedem. Bu Yusuf abi, bu da sizsiniz,” derken şaşkın bakışlarıma çevirdi gülümseyen yüzünü. “Hani bir kere bizimle yemek yemiştiniz ya. ‘Mutlu bir an çizin,’ dediğiniz

için ben o anı çizmek istedim. Öğretmenim yine bizim evimize gelirsiniz değil mi?” dediğinde sevgiyle pamuk kadar yumuşak ve beyaz görünen yanağını okşayıp, “Gelirim tabii,” dedim. “Yusuf abi de gelir,” dediğinde ne diyeceğimi bilemeyerek hafifçe başımı salladım. Funda yerine geçtiğinde bir kere daha resme çevirdim bakışlarımı.

Sobanın yanında bir kedi, yan tarafında sofra ve etrafında sıcacık bir aile... İlk gördüğümde annesiyle babasını çizdiğini düşünmüştüm ama o, bizi çizmişti. “*Mutlu bir anı,*” dediğimde o günü düşünmesi apayrı bir mutluluk sebebiydi çünkü ben de hiçbir zaman o gün hissettiğim kadar mutlu hissetmemiştim kendimi. Sanki hep o sıcacık yuvaya aitmişim gibi...

Ben resme dahi gitmişken sıra sıra diğer çocuklar da resimlerini getirdiler. Her biriyle kısa kısa resimlerle ilgili sohbet ettiğimde de zaten ders tamamlanmış oldu. “Çocuklar, hadi beslenme çantalarımızı açalım,” dediğimde hevesle yiyeceklerini önlerine serdikleri örtülerin üzerine çıkardılar. Bakışlarımı tek tek her öğrencimin masasında gezdirdiğimde kimsenin önünün boş olmadığını görüp rahat bir nefes aldım. Beslenme saatlerinde ben de onlara eşlik etmeyi seviyordum. Ben de masama geçip evden getirdiğim sandviçle meyve suyunu çıkardım. Çocukların yiyeceklerini birbirleriyle paylaşmalarını yüzümde tebessümle izlerken, “*İyi ki,*” dedim içimden. “*İyi ki yolum buraya düşmüş...*”

Okul yolundan eve doğru adımlarken bugün yalnızdım. Biraz da Suna Öğretmen'den kaçtığım için bu duruma ben sebep olmuştum ashında. Düğünde yaşanan o olaydan sonra yüzüne bakamıyordum bir türlü. Utancım bir yana bir de kendimi suçlu hissediyordum. Suna Öğretmen bu kasabaya ayak bastığım günden beri hayatımı kolaylaştırmak için elinden ne gelirse yapmıştı. Bense ona minnet duyacağım yerde gerçekleşmesini istediği bir şeyin önünde engel olmuştum birden...

Suna Öğretmen'in Doktor Elif ile Yusuf'u birbirlerine yakıştırdığı ve onlar için çabaladığı öyle belliydi ki ben daha fazla göz

önünde duramazdım. Belki de içten içe kızacaktı bana, pişman olacaktı yaptıklarına, rahatsız olacaktı buradaki varlığımdan... Buna sebep olmaksızın göz önünde olmamak en iyisiydi.

Lojman sitenin önünden hızla geçip eve doğru adımlarken peşimden gelen üzümlere de hüzünlü bir bakış attım. “Takip etmeyin artık beni. Siz de unutun,” desem de ıslak ıslak görünen bakışlarıyla mahzunca bana bakmaya devam ettiklerinde burukça gülümseyip, “Bekleyin bakalım,” diye söylendim ve kapıyı açıp kenara ayırdığım poşete uzandım. Duvarın dibindeki kaplara yiyecekleri ve suyu boşalttıktan sonra onlar yemeğe gömülürken ben de arkama dönüp eve doğru hızla ilerledim.

İçeri girdiğimde bir süre soluklanıp kabanımı ve çantamı askıya astım. Banyoya gidip ellerimi yıkadıktan sonra üzerimi değiştirmek için arka odaya doğru ilerledim. Eşofmanlarımı üzerime geçirip yeniden salona geçtiğimde hava ılık olduğundan sobayı yakmadım. Üzerime kenarda duran pikeyi alıp biraz dinlenmek için koltuğa uzandım. Sessizlik beni bir girdap gibi içine çekse de düşünmekten kaçamıyordum.

En sonunda, “Kendimle baş başayken yanlış değil misin, yasak değil misin bana?” diye boşluğa doğru buruk bir hüzünle fısıldadım. “Nereden girdin aklıma be komutan?”

Bir zaman boyunca uzandığım yerde sessizce dinlenmeye, onu düşünmeye devam ederken çalan telefonumla sanki birine yakalanmışım gibi telaşla irkildim. Saçmaladığımı fark ettiğimde de oflayarak sehpaye uzanıp telefonu elime aldığım anda Lale’nin aradığını görmemle omuzlarım düştü. Günlerdir ondan da kaçıyordum.

Derin bir iç çekerek aramayı yanıtladığımda, “Lale,” derken sesim uyku mahmuru çıkmış olmalıydı. “Selam, uyandırdım mı yoksa?” diye sorduğunda görmese de başımı salladım. “Yok, okuldan gelince biraz uzanayım dedim ama uyumuyordum,” derken bakışlarımı pencereye çevirdim. Güneş batmak üzereydi.

“Eylül, günlerdir görüşemedik. Bu kadar kısa sürede bıktırdım mı yoksa seni?” dediğinde sesindeki hüzün canımı sıkarken telaşla, “Saçmalama!” diye atıldım. Kaçmamı böyle algılaması beni üzerdi.

“Olur mu öyle şey, Lale? Arkadaşımsın sen benim. Sadece biraz yoğunum bu aralar ve...” dediğim sıra kesti sözümü.

“O günden sonra imalı bir şey söylerim diye uzak duruyorsun, biliyorum.”

“Lale...”

“Eylül, lütfen beni kandırma. Bak... Ben öylesine bir şeyler söylerken seni kıracağımı inan hiç düşünemedim. Bir konu hakkında konuşmak istemiyorsan asla konuşmayız. Benim için sen önemlisin, birlikteyken çok eğleniyoruz. Ben bunu kaybetmek istemiyorum,” dediğinde ses tonu öylesine sevgi dolu ve içtendi ki, “Utaniyorum...” diye dayanamayarak mırıldandım.

“Eylül...”

“Utaniyorum, Lale. Annenden, babandan, diğerlerinden... Daha geleli kaç gün oldu, ‘Ne hıal ediyor kim bilir...’ demişlerdir belki de... Ben gerçekten hiçbir şey aramıyorum, istemiyorum,” derken sesim her saniye biraz daha şiddetleniyordu telaşla.

Yalan söylemem de apayrı bir can sıkıntısıydı. Herkesi kandırsam da kendimi kandıramıyordum. Deli gibi istiyordum hem de Yusufu... Ama biliyorum, olmazdı.

“Eylül, ne olur sakın ol,” dedi Lale telaşla. “Kimsenin bir şey düşündüğü yok gerçekten. Annem sadece sen uzaklaştığın için üzgün,” dediğinde ne diyeceğimi bilemedim. İçten içe inanmıyordum da. Nasıl düşünmezlerdi ki... En sonunda sessizliği bozan o oldu. “Bak... Sen hepimizin hayatında kısa bir zaman içinde çok büyük yer edindin. O yüzden bir araya geldiğimizde de eksikliğin görmezden gelinemeyecek kadar büyük oluyor. Kaç gündür görüşemediğimiz için ancak fırsat bulabildim ama bu akşam bahçede mangal yapacağız. Lütfen sen de gel,” dediğinde, “Kusura bakma, Lale,” dedim.

“Uygun olmaz. Bu defalık beni affet,” dediğimde, “Eylül,” dese de, “Şimdi kapatmam lazım,” diyerek hızla telefonu kapattım. Bir süre sarındığım pikeye biraz daha gömülüp yerdeki halının desenlerini izlerken gözümünden akan tek damla yaş koltuğun sert kumaşına bulaştığında, “Doğrusu bu,” diye fısıldadım. “Ne kadar uzak, o kadar iyi...”

Neredeyse yarım saat geçmişti. Hâlâ aynı şekilde uzanıp uymaya çalışsam da insanın aklı dolu olunca uykuya dalması da mümkün olmuyordu. Hava neredeyse kararmak üzereydi ki kapının tıklatılmasıyla boş bulunup irkildim. Örtüyü üzerimden atıp ayaklandığımda ev biraz daha soğumuştur. Hızlı adımlarla ilerleyip kapıyı açtığımda karşımda bulmayı beklediğim kesinlikle Suna Öğretmen değildi.

“Öğretmenim...”

“Kim olduğumu unutmamışsın hiç değilse,” dediğinde mahcubiyetle baktım yüzüne. “Hadi hazırlan, bize gidiyoruz,” dediğinde, “Öğretmenim... Benim biraz evde işlerim var,” desem de, “Eylül,” diye bıkkınlıkla soludu.

“Sen giderken ben dönüyordum o yolları. Evde de kalsan yemek yiyeceksin, değil mi? Gel yemeğini ye sonra kalkarsın. Hem Bahtiyar seni özel olarak çağırmamı istedi. Bak kızım, bizim soframız aile sofrasıdır. Sen de bir kere o sofraya oturdun. Eğer diyorsan ki, ‘İstemiyorum sofranızın bir parçası olmayı,’ arkamı döner giderim ben. Bir daha da bundan sebep kapma gelmem,” dediğinde sanki bir çocuk gibi istemsizce panikledim. Ne olursa olsun bu insanların arasında yakaladığım huzuru kaybetmek istemiyordum. Belki de bu adımı atmalıydım. Sonsuza dek kaçacak değildim ya...

“Peki, öğretmenim. Müsaadenizle ben üzerimi değiştireyim,” dediğimde, “İşte böyle, ben geçiyorum,” diyerek arkasını döndü ve siteye doğru ilerledi. Ben de kapıyı kapatıp içeriye geçerek kalın bir kot ile kırık beyaz kazağımı alıp üzerime geçirdim. Saçlarımı tarayıp topladıktan sonra kabanımı ve botlarımı giyip evden çıktım. Ellerim kabanımın ceplerinde aheste adımlarla siteden içeri girdiğimde evlerin ışıkları da yanmaya başlamıştı. Doğruca en baştaki eve doğru ilerlerken kapıdan elinde bardak dolu tepsile çıkan Lale görüldü. Bana imalı bir bakış atıp, “Annem bel! Kazanmadığı savaş yok kadının!” diye eğlenerek söylendiğinde gülümsedim.

“Nereye?”

“Arka bahçedeyiz. Mangal yapacak bizimkiler,” dediğinde tam da korktuğum gibi herkesin bir arada olacağını anlamak zor olmadı. *Anladım* dercesine başımı sallayıp Lale’nin peşine takıldığımda evin etrafından dolanıp arka bahçede bulduk kendimizi. Bu tarafı hiç fark etmemiştim daha önce. Geniş bir barbekü vardı. Ahşap geniş bir kamelya ile büyükçe bir masa. Hemen herkes buradaydı. Hatta bir iki tanımadığım yüz bile vardı. Yanlarına doğru ilerlediğimiz sıra tebessümlü bakışlar bana dönerken her birine selam verdim. Sessizce en köşede Lale’nin yanına oturduğumda geniş sofrada gezdirdim bakışlarımı. Kuş sütü eksik dedikleri bu olsa gerekti.

Lale beni yan tarafa çevirip, “Eylül, Cansu ile tanış,” dediğinde sarışın, oldukça güzel yüzlü bir genç kız buldum karşımda. “Cansu, askeriyenin yeni hemşiresi,” dediğinde, “Merhaba, Eylül ben,” diyerek elimi uzattım. Sıcakkanlı bir şekilde elimi sıkıp, “Çok memnun oldum,” dediğinde gülümsedim.

“Eylül de senin gibi buralarda yeni sayılır Cansu. İlkokula dönem başında tayin oldu,” dediğinde âdeta cıvıladı Cansu. “Ne güzel... Ben de ortamda ayrık otu gibi kalmaktan korkuyordum,” dediğinde ikimiz de gülümsedik. Tatlı dilli bir kıza benziyordu.

“Mesleğin yeterince zorken askeriyede daha da zor olmalı,” dediğimde bezgince başını salladı. “Hiç sorma. Aslında tecrübeli olduğumu düşünüyordum ama burası daha fena,” dediğinde anlamayarak yüzüne baktığımızda, “Benim... Altı tane abim var da,” dediğinde ikimiz de şok içinde kalsak da bir an sonra dayanamayarak kahkaha attık.

Tam o sıra Cüneyt Teğmen bizden beter bir şok ifadesiyle yanı başımızda, “Altı mı?” diye hayretle söylendiğinde Cansu ona bezgin bir bakış atıp omuz silkse de ikisi arasında eğlenceli bir durum döndüğünü anlamıştık.

Biz bir süre daha muhabbete devam ederken masanın diğer tarafında kadınlar kendi sohbetlerinde, beyler mangal başında Yonca, Yasemin ve Tuna da kendi hâllerindeydi. Başımı olabildiğince mangal tarafından uzak tutup Yusuf’u görmekten kaçınısam da sanki her şey planlanmış gibi koskoca masada tam karşıma oturdu. Ne kadar

çabalarsam çabalayayım bakışlarımızın çarpışıp durmasından kurtulamadık yemek boyunca...

“Suna Hanım mezeler yine şahane,” diyen Mehmet Binbaşı’yla diğer askerler de onayladı. “Afiyet olsun çocuklar, Ege kızı olmak bunu gerektirir,” dediğinde bilmediğim bir şeyi daha o masada öğrenmiş oldum.

“Yeşim abla şu böreği senin gibi yapanı görmedim,” diyen İsmet Üsteğmen kocaman açtığı ağzıyla birer ikişer börekleri götürürken tuhaf bir an için çok tanıdık geldi bu hâli. Gülümsemekten alamadım kendimi. İçimden bir ses, “Obur,” diye mırıldandı sanki. Erkekler genel anlamda iştahlıydı elbette ama İsmet Üsteğmen tam bir oburdu. Bakışlarımı açıklayamadığım şekilde bir türlü ondan ayıramazken nedense kendimi zorladıkça başımda bir ağrı baş gösterdi. Yüzümün de ağrıdan kaynaklı asıldığını hissederken başımı iki yana sallayıp yeniden önüme döndüm.

Bahçe soğuk olsa da erkekler etkilenmiyor gibi görünüyordular. Kadınlar ve çocuklar da kalın şallara sarınmıştı. Masanın iki ucunda ateş yakılmış, bir de elektrikli ısıtıcı açılmıştı. Tüm bunlardan öte ortam o kadar keyifliydi ki bu bile insanın içini ısıtmaya yetiyordu. Bir an için yanı başımda oturan Lale’ye çevirdim bakışlarımı. Eğleniyor gibi görünse de başı eğikti. Onun da birinin bakışlarından kaçtığını biliyordum. Başımı diğer uçta oturan Kadir’e çevirdiğimde nedenini anlamak zor değildi. Acı ve çaresizlik kokan bakışlarla yalnızca Lale’ye bakıyordu. “*Bir ihtimal,*” dedim içimden. “*Bu güzel kalpler için bir ihtimal olsun...*”

Bahçeyi saran mangal kokusuyla iştahlar da epey açılmıştı. Tabaklar birbiri ardına dolarken sohbetler geceyi daha da renklendiriyordu.

“Ee Cansu, var mı bizimkilerden yana bir sıkıntı?” diyen Suna Öğretmen’le Cansu’nun beyaz yanakları utançla kızardı. Karşısında bunca komutan varken sıkıntısı olsa da diyemezdi elbette. “Estağfurullah. Herkes çok yardımsever,” derken bir an için Cüneyt’e takıldı bakışları. “Hemen hemen herkes,” diye kendi kendine mırıldandığını da sanırım bir tek ben duydum.

“Daha önce Eylül’e de söyledim. Bu sofraya aile sofrasıdır. İşimiz, konumumuz ne olursa olsun bu evde, bu sofrada biz sadece bir aileyiz. Sen de artık bu ailenin bir parçasısın. Tıpkı Eylül gibi,” dediğinde ben de tebessümle baktım Suna Öğretmen’e. “Neye ihtiyacın olursa çekinmeden bize geleceksin, anlaştık mı?” dediğinde Cansu da bir vakitler benim hissettiğim gibi mahcubiyetle Suna Öğretmen’e bakarken, “Çok teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Samimiyetinizi ilk andan beri hissediyorum. Beni de aranızda kabul ettiğiniz için minnettarım.”

Yemekler kalksa da bu defa da çaylarla birlikte tatlılar doldurdu masayı. Bir süre yine muhabbetlerle vakit akıp gitse de tok sesiyle, “Kadir!” diye seslendi Bahtiyar Albay. “Hadi başla bakalım.”

Ben ne olduğunu anlamasam da herkes anlamış gibiydi. Bir süre ne geleceğini beklerken Kadir şarkıya başladığında yüzümde tebessümle ona çevirdim ben de bakışlarımı.

“Eğer seni kırdıysam darıl bana... Ama bir gün beni ararsan bak ruhuna...”

Kadir’in şarkıya girişiyle birlikte Lale’nin heyecanlı iç çekişini duyarken bir sonraki sözler Cüneyt’ten geldi.

“Birden gecem tutarsa güneşi çevir bana... Sevgilim bağışla biraz zor olsa da...”

Bu defa da hülyalı bakışlar diğer tarafımda oturan Cansu’dan gelirken bu durumun masada bir gelenek olduğunu anlamış oldum. Bu şarkıyı sevmem bir yana, bu vatan sevdalısı güçlü adamların sesinden dinlemek bambaşkaydı. Sıradaki satırlar da Mehmet Binbaş’ı’dan geldi. Bu defa aşkla bakan Yeşim abla ve ikizlerdi.

“Affet beni akşamüstü gölgem uzarken... Öğleden sonra affet, ne zaman istersen...”

Bir sonraki satırlar da İsmet Üsteğmen’in neşeli sesinden geldi beni şaşırtan bir şekilde...

“Affet beni gece vakti Ay doğmuş süzülürken... Sabaha kalmadan affet tam ayrıldık derken...”

O ana kadar herkes bakışlarını tüm kalabalıkta gezdirerek keyifle

şarkıyı söylerken beklemediğim anda bir sonraki sözler yalnızca gözlerime bakan adamdan geldi. Ortamın etkisiyle onun da söyleyeceği gerçeği bir an aklımdan uçup gitse de her tınısı yüreğime değen sesini duyduğumda ve bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde artık kaçmam imkânsızdı.

“Çünkü sen, çölüme yağmur oldun... Sen, geceme gündüz oldun... Sen, canıma yoldaş oldun... Sen, kışıma yorgan oldun...”

Tek bir an bile yüreğimi kendine tutsak eden bakışlarını gözlerimden ayırmadan söyledi kendi payına düşen kısmı. Her satırı çivi çakar gibi ruhuma işledi. İçimde gitgide büyüyen, durdurulamaz bir yangın baş gösterirken ben de kimin ne düşündüğünü umursamadan gözlerimi bana sıcacık bir yuva gibi bakan gözlerinden ayıramadım. Her saniye etrafımızdaki insanlar kayboldu sanki. Nesneler, yer, gök, her şey...

Birbirine doğru savrulan ama asla birleşemeyen iki kalpten ibaret kaldık sonsuz bir anın ortasında...

Sonrasında şarkıyı hep birlikte söyleyerek tekrar ederlerken benim duyduğum yalnızca Yusuf'un sesi, gördüğüm yalnızca onun yuva gibi bakan gözleriydi. Ben hayatımda hiç kimseye bakarken bu kadar ait olmak istememiştim...

Genç kız elindeki dolu tepsiyle içeri girdi. Dışarıdan hâlâ kahkahha sesleri, neşeli cıvıltılar gelmeye devam ediyordu. Tepsiyi tezgâha bırakıp dolaba koyulması gerekenleri yerleştirdi. Bulaşık işine daha sonra girecekti. Ellerini kurulayıp mutfaktan çıktığında koridorda birkaç adım atmıştı ki tam o sıra banyodan çıkan genç adamla dip dibe buldu kendini.

“Ben...”

“Pardon...”

İkisi de birbirlerini görmeyi beklemediklerinden afallamış hâldeydiler. Yine de gece boyunca kaçamak bakışlarla birbirlerini izledikten sonra bu kadar yakın olabilmek ikisi için de tarifsiz bir duyuydu.

“Nasılsın Lale?” derken, “*Lale’m*” dememek için zor tutuyordu kendini Kadir. Sevdığı kadın bir nefes kadar uzağındaydı. Uzansa dokunacak, sarıp sarmalayacaktı ama yapamıyordu. Ayağına bağlanan pranga yüzünden eli kolu bağlıydı. Aşka inanmazdı Kadir, hayattan aşk beklediği de yoktu. Sırf bu yüzden ona, “*Evleneceksin,*” dediklerinde umursamamıştı bile. Günün birinde zaten evlenecekti madem hiç değilse bir işe yarardı. Hem iki aile arasındaki barış devam eder hem de çocukluğundan beri tanıdığı kıza yardımı dokunurdu.

Figen... Nişanlısı... İlkokulda aynı sınıfta okumuş, aynı sokaklarda oyun oynamışlardı onunla. Bir dost, bir kardeş gibiydi Kadir için anlamı. Onun da kendisini böyle sevdiğini biliyordu. Zaten gizliden gizliye gönlünün bir başkasında olduğunu da biliyordu Kadir. Kendi ailesine nazaran Figen’in ailesi daha da baskıcıydı. Liseden sonra okutmamışlardı onu. Genç kız ne kadar yalvarsa da olmamıştı. İki şey istemişti hayattan Figen; biri sevdıydı ama imkânsızdı, diğeri ise okumaktı. Kadir ona hiç değilse birini verecekti. Figen de sırf bu yüzden, “*Tamam,*” demişti Kadir’le evlenmeye. Aslında ona soran da olmamıştı...

Bu kasabaya gelene dek her şey yolundaydı Kadir için. İki dostun anlaşmasından farkı olmayacaktı evliliklerinin. Ta ki Kadir, Lale’yi görene kadar...

Nereden bilebilirdi Kadir günün birinde kara sevdaya düşeceğini? En olmaza sevdalanacağını...

O günden beri yüzü de yüreği de gülmüyordu genç adamın. İmkânsıza tutulmuştu ama bundan da kötüsü Lale de ona açmıştı yüreğini. Onun kendisine aşkla baktığı her an bir kere daha ölüyordu Kadir. Sevdığı kadın da onu seviyordu ama mutlu olmaları imkânsızdı.

“İ... İyiyim...” dedi Lale ona bu kadar yakın olmanın heyecanıyla. “Sen nasılsın?”

“Ben de iyiyim,” derken kendine engel olamayarak sevdiği kadının yasemin kokusunu içine çekti Kadir. Günahkâr olmaya razıydı ama bu kadarına da muhtaçtı. Lale de ondan farklı değildi. Avuç içleri terliyordu. Bir adım ötede duran güçlü bedenine sokulmak,

onun tarafından sarmalanmak istiyordu genç kız. Hayatında ilk kez âşık olmuştu, onda da en olmayacak adamı bulmuştu. Kadir her zaman doğru adamdı ama içinde bulunduğu koşullar her şeyi o kadar zorlaştırıyordu ki...

Yan yana ne kadar dursalar o kadar acı çektiklerini anladıkları vakit Lale, “Ben bahçeye çıkayım,” diyerek yanından geçecekti ki Kadir bir anda duygularına söz geçiremeyerek narin bileğinden tuttu. O an ikisi de ateşe dokunmuş gibi bir yangının içinde hissederek, “Kadir...” diye iç çekercesine fısıldadı Lale.

“Biliyorum,” dedi Kadir buram buram acı kokan fısıltısıyla. “Yanlış, günah, yasak ama... Lale... Lale’...” dedi belki de bir daha asla ona böyle seslenemeyeceğini düşünerek. “Yarın sabah... Göreve gideceğiz,” dediğinde Lale sertçe yutkundu. Biliyordu, babası annesiyle konuşurken duymuştu ama düşünmek istememişti. Asker kıızıydı o; şımarık davranamaz, oturup ağlayamazdı. Güçlü bir şekilde beklemesini bilirdi. Kadir’i de öyle bekleyecekti ama genç adam ona dokunarak tüm gücünü yerle bir etmişti. Şimdi ne yapacaktı Lale? Onun dokunuşunu da tatmışken yokluğuna nasıl dayanacaktı?

“O yüzden... Bencillik bu biliyorum ama... Sana bir kere sarılmadan ölmek istemiyorum ben,” dediğinde genç kızın hıçkırığı ortamın sessizliğini delip geçti. Yüreği yaşadığı acıyla öylesine dolup taşı ki dayanamayıp sevdiği adamın boynuna sarıldığında Kadir de bir an bile beklemeden kollarıyla narin bedeni sıkıca sarıp göğsüne yasladı.

“Yaşarken de ölürken de aklımda da ruhumda da yüreğimde de sadece sen olacaksın,” dediğinde, “Kadir...” diye fısıldasa da Lale başka bir şey söyleyemedi. Sesi soluğu kesilmiş, bu anda kaybolmuştu. Ona bu kadar yakın olmuşken, en büyük hayali gerçeğe dönüşmüşken artık nasıl baş edeceğini bilmiyordu Lale.

Onu uzaktan sevmeye daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu...

“Sana, ‘Beni bekle’ diyememek beni öldürüyor,” diyen genç adamla genç kızın dudaklarından bir hıçkırık firar ederken, bir

an sonra Lale'nin yaralı sesi sardı etraflarını. "Seni bekleyeceğim. Hiç gelmesen de bekleyeceğim, Kadir."

İki yaralı genç, yaşadıkları imkânsız aşkın ortasında ilk kez hasretle birbirlerine sığınırken ikisi de kapı eşiğinde kendilerini izleyen kişiden habersizlerdi...

Eylül'den...

Vakit epeyce ilerlediğinde masa da dört bir koldan toparlanmıştı. Herkes keyifli geçen gecenin etkisiyle mutlu görünüyordu. Yüzler gülüyor, neşeli şarkılar ortamı renklendiriyordu. Bir tek ben... Hap-solduğum o andan çıkamıyordum bir türlü... Bir ara Lale ile Kadir kayboldular ortadan. Kimse fark etti mi bilmiyorum. Biraz sonra da önce Kadir ardından Lale göründü. İkisi de tükenmiş görünüyordu ama anlam veremediğim bir ışık da vardı yüzlerinde...

Misafirler tek tek kalkmaya başladıklarında ben de ayaklandım. Kaçarak eve gitmek istesem de zaten yeterince dikkatleri üzerime çekmiştim, daha fazlasına lüzum yoktu. Suna Öğretmen'e doğru ilerleyip, "Her şey için teşekkür ederim öğretmenim," dediğimde tebessümle baktı yüzüme. Ellerimi tutup, "Bu sofrada her daim yerin olacak, unutma olur mu?" dediğinde sanki hayatım boyunca hissettiğim tüm yalnızlığı anlıyormuş gibi hissettim o an.

Çabalamadan anlaşılabilmek ne güzel şeydi...

"Teşekkür ederim," diyerek nemlenen gözlerimle gülümseyip diğerlerine de, "İyi akşamlar," dedikten sonra evin etrafından dolandım. Lojman sitede hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerlerken bir an sonra ardımdan gelen, "Öğretmen Hanım..." sesiyle telaşla duraksadım.

Bana kimse onun gibi Öğretmen Hanım demiyordu bu kasa-bada...

Ben arkama dönme konusunda tereddüt etsem de o, yeri titreten birkaç adımla yanıma ulaştı. Başımı hafifçe kaldırdığımda ruhumu titretircesine bakan gözleri yine karşımdaydı.

“Biraz... Yürüyelim mi?” dediğinde titreyen ellerimi kabanıma bastırdım sertçe.

“Ben...” dedim gözlerimi kaçırarak. Etrafta kimse olmasa da te-
dirgindim. “Geç oldu. Hava da soğuk,” diye mırıldandığımda ne ara
eline aldığı anlamadığım kalın şalı uzattı usulca.

“Şey yapsak... Başka zaman konuşsak,” diye itiraz edercesine
mırıldansam da, “Başka bir zaman olur mu bilmiyorum,” dediğin-
de anlamayarak baktım yüzüne. Ne demek istiyordu? Bakışlarında
anlam veremediğim bir hüznün vardı sanki. Nedense içimde engel
olamadığım bir telaş baş gösterirken, “Tamam,” diye soludum en
sonunda dayanamayarak. “Yürüyelim.”

Siteden çıktığımızda sokak boyunca yan yana yürüsek de ara-
mızda dağlar vardı sanki. Birbirine eşlik eden adımlarımızla bir va-
kit sakince yürürken ikimiz de konuşmuyorduk. Bir şey konuşacak
mıydık onu da bilmiyordum. Belki de sadece yürümek istemişti.
Gece karanlığını yalnızca sarı renkli sokak lambalarının ışığı aydın-
lattığından ben pek etrafın farkına varamazken, “Şuraya oturalım
mı?” diye sordu. Gösterdiği yerde irice bir kaya âdeta koltuk hâlini
almış hâlde yol kenarında duruyordu. “Olur,” diye mırıldanıp o tara-
fa doğru ilerlediğim sıra birden montunu çıkarıp taşın üzerine serdi.

“Ne yapıyorsunuz? Alın lütfen, üşüteceksiniz,” desem de beni
dinlemeden yalnızca üzerinde kazakla öylece kayanın boş kısmına
oturduğunda ben de utana sıkıla serdiği montun üzerine oturdum.
Bir süre aramızda yine mesafeyle öylece karşıda olduğunu bildiğim
ama gece karanlığıyla pek fazla seçemediğim dağları izledik.

“Bu kasabanın en güzel tarafı gökyüzü,” dediğinde başını gökyü-
züne çevirmiş, hayranlıkla yıldızlarla süslenmiş gökyüzüne bakıyor-
du. Ben de bir an için onun tebessümle aydınlanan yüzüne takılsam
da sonrasmda onu taklit ederek gökyüzüne çevirdim bakışlarımı.

“Çok güzel... Şehirdeyken insan unutup yıldızları. Oysa her
biri bir hayal saklıyor içinde,” diye fısıldadığımda, “Hayal kurar mı-
sınız?” diye sordu. Aramızda nezaketten kaynaklı bir sınır olsa da
anbean daralan bir uzaklık vardı artık...

“Hayal kurar mıyım? Kurarım... Daha doğrusu bir zamanlar

kurardım... Vazgeçene kadar,” dediğim sıra içimde bir yer sızladı. “Siz?” dedim dayanamayarak. “Siz kurar mısınız hayal?”

“Ben de kurarmışım,” dedi hafif şaşkınlık kokan bir fısıltıyla. “Ben... Beklemeyi hayal kurmak sanmışım bunca zaman. İlk kez gerçek bir hayal kurduğumda anladım,” dediğinde ben bakışlarımı gökyüzünden alamasam da onun bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

“Hiç beklemediğim bir anda kalbimin sesini duydum. Öyle an-sızın geldi ki afalladım. Sonra da anladım,” dediğinde daha fazla kendime engel olamayarak yüzüne çevirdim bakışlarımı. Artık yan yana, yüz yüzeydik. Gecenin karanlığına inat bakışlarında yüreğimi aydınlatan bir parıltı vardı. Yusuf Komutan yanıliyordu. Bu kasa-banın en güzel, en aydınlık, en huzur dolu tarafı onun bakışlarıydı. Bana hep hayalini kurduğum o yuvayı hatırlatan bakışları...

“Ben bu hayatta sadece bekledim Eylül,” dedi ilk kez telaşsızca yalnız adımı söyleyerek. “Ama artık beklemek istemiyorum. Biliyo-rum... Her şey bir anda oldu, birbirimizi daha yeni tamdık ama...” dediği sıra dilim tutuldu sanki. *Sus* demek istedim ama dilim dön-medi bir türlü.

Ne olur sus komutan...

“Çok ama çok uzun zamandır hiçbir şey istemedim ben bu ha-yattan... Ama artık istiyorum,” dediğinde göğsümün altında kavru-lan kalbimi hissettim. Bakışları hayatım boyunca hayalini kurdu-ğum her şeyi yüreğime sunar gibi gözlerime bakarken başlamayan hikâyemizin sonunda olduğumuzu biliyordum.

“Ben... Bizim için bir umut varsa eğer sana elimi uzatıyorum. Elimi tutar mısın Öğretmen Hanım?”

Sözler gecenin karanlığında yıldız tozları misali etrafımızı sa-rarken bir yüzüne bir bana uzattığı eline baktım hüznle. O eli tut-mayı hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum ama beynimdeki sesler susmuyordu. Gördüklerim gözümün önünden gitmiyordu. Ve en önemlisi de... Vicdanım peşimi bırakmıyordu. Bi-raz evvel telaşla çırpınan kalp atışlarım yavaşladı. Ölüm gibi hisset-tiren bir andaydım artık çünkü bu da ölümdü. Kalbindeki varlığımı

öldürüyordum. Bizim için mümkün olan ihtimali öldürüyordum. Bunca zaman hayalini kurduğum yuvayı öldürüyordum ben...

Bana umutla bakan gözlerine daha fazla bakmaya cesaret edemeyerek, “Ben...” deyip sarsakça ayaklandım. Başım dönüyor, ellerim titriyordu ama dayanmak zorundaydım. “Özür dilerim ama... Yapamam. Hislerinizin... Bende bir karşılığı yok,” deyip arkama döndüğümde nefesim kesilmiş gibi hissettim. Her harf zehir olup yaktı sanki yüreğimi. Yalan, yalnız karşındaki insanı parçalamıyordu. Kalbim de paramparçaydı şimdi. Bir zamanlar masum olan her hayalim çamura bulanmış gibi hissediyordum.

Her şeye rağmen bir şey demesini bekledim. Belki de beni sarsıp durdurmasını... Öyle yapsa tutunurdum ona. Bir daha da asla bırakmazdım.

Ama hiçbir şey yapmadı.

Yapması için hiçbir umut bırakmamıştım çünkü ona...

Ondan bir adım öteye de gidemezken yerinden kalktığını hissettim dakikalar sonra. Yanı başımdan geçerken, “Çok... Özür dilerim...” diye fısıldadı az evvelki heyecanının tozu dahi kalmayan buruk sesiyle. “Bir daha asla rahatsız etmeyeceğim sizi. Emin olabilirsiniz.”

Başka bir şey söylemeden eliyle önden ilerlemem için yolu işaret ettiğinde bu anda bile beni düşünecek kadar kusursuz bir adam olması yüreğimde bir ateş daha yaktı. Az evvel heyecanla yürüdüğümüz yolu bu defa aramıza dünyalar girmiş gibi hissederek sessizce yürüdük. Bir şey diyecek gibi olsam da bir türlü cesaretimi toplayamazken evimin önüne vardığımızda yüzüme bakmadan, “Allah’a emanet olun,” diye fısıldayarak arkasını döndü ve bir kere daha bana dönmeden yol boyunca ilerleyip karanlık sokakta gözden kayboldu.

Gözlerimden akan yaşlarla kendimi evden içeri zar zor attığımda hayal ettiğim tüm mutlulukları bu gece kaybettiğimi biliyordum. Kapının önünde dizlerimin üzerine düşerken kalbim de ruhum da paramparçaydı. Gerçek aşk bu hayatta yalnız bir defa çıkardı insanın karşısına... Ve ben ne yazık ki onu kaybetmiştim...

Yeni güne gözlerimi araladığımda tüm gece ağlamaktan gözlerim balon gibi şişmiş hâldeydi. Yataktan çıkıp banyoya geçtiğimde hâlâ başım ağrıyor, ağlama isteğim kursağında bir düğüm gibi duruyordu. Hata mı ettim diye düşünmeden duramıyordum. Yanlış yapmamak isterken en büyük yanlışını mı yapmıştım ben?

Yusuf'a *evet* deseydim dün gece, bu sabah nasıl bir dünyaya uyanırdım kim bilir? Nasıl mutlu, nasıl umutlu, nasıl tamamlanmış hissederdim kendimi...

Düşünmek acı veriyordu. Bu hayattaki tek mutluluk şansımın da avuçlarımdan kayıp gittiğini düşünmek beni kahrediyordu.

Yüzümü yıkadıktan sonra odaya geçip üzerimi değiştirdim. Hayalet görüntümü toparlamak için de içimden gelmese de makyaj yaptım. Çocuklar her şeyi anlardı. Ağladığımı düşünmelerini istemiyordum. Ağrı kesici olmadan toparlanamayacağımı bildiğimden ağzıma zorla iki lokma atıp bir ağrı kesici yuttum. Kabanımı ve ayakkabılarımı giyip evden çıkarken bir yandan kolumdaki saate bir yandan da lojmanın girişine bakıyordum. Hakkım olmasa da onu görmeden iyi hissedemeyecektim. Boş sokakta ileri geri adımlayıp bakınmaya devam ederken Lale'nin birden yanı başımda belirmesiyle boş bulunup irkildim.

“Ay!”

“Korktun mu?” derken tepkimden o da korkmuştu. “Özür dileirim, daldığımı fark edemedim,” deyip poşetteki ekmeğin ucundan bir parça kopararak ağzına attı. “Sıcacık, sen de ister misin?”

“Yok, sağ ol,” deyip lojman siteden aldım bakışlarımı. Neden çıkmıyordu hâlâ? Erken mi çıkmıştı acaba?

Lale bakışlarını merakla kısıp, “Sen birini mi bekliyorsun?” diye sorduğunda da telaşla başımı salladım iki yana. “Yok öyle bakınıyordum. Bu sabah çok sakın değil mi?” diye sorduğumda “Pek kimse kalmadı ya sitede ondandır,” diye burukça söylendi. Anlamayarak, “Niye ki?” diye sorduğumda, “Göreve gittiler ya,” demesiyle neye uğradığımı şaşırdım.

“Gö... Görev mi? Kim? Kim gitti?”

“Babam dâhil tüm ekip. Birkaç hafta yoklar. Akşamki yemek de bunun içindi zaten. Annem söylemedi mi sana?” diye sorduğunda hissettiğim acı sanki yüzle çarpılmıştı bir anda.

“Başka bir zaman olur mu bilmiyorum.”

Göreve gitmişti. Göreve gideceği için dün benimle konuşmak istemişti ama ben... Ona hayır demiştim.

“İlk kez hayal kurdum,” demişti. *İlk kez...* Ben o hayali acımasızca elinden almayı seçmiştim.

“Eylül ne oldu? Neden ağlıyorsun?” diye telaşla omuzlarımı kavrayan Lale’ye kadar ağladığımın bile farkında değildim. Bedenim sanki karların altına gömülmüşüm gibi titriyordu. Ruhum buz kesmişti sanki bir anda. Canım öyle çok yanıyordu ki hissettiğim hiçbir acıyla kıyas edemiyordum.

Bu zamana kadar hep sevdiklerimi kaybettiğimi sanmıştım ben. Oysa ilk kez gerçekten bana ait birini kaybettiğimi hissediyordum... Ve onu kaybetmenin acısı yaşadığım hiçbir acıya benzemiyordu...

Yusuf, gitmişti. Onu istemediğimi düşünerek gitmişti. Kalbimin her zerresini ona teslim ettiğimi duymadan gitmişti. Belki bir daha geri dönemeyecekti. Belki de bir daha asla onu göremeyecektim.

Pişmanlık urgan olup boynuma dolanmıştı. Nefes alamıyor, düşünemiyordum. Saf acıdan başka hiçbir şey hissedemiyordum. İkinci bir şansımızın olup olmayacağını dahi bilemezken aklımı kaçırarak gibi oluyordum. Pişmandım. Deli gibi pişmandım...

Hayatımda ilk kez âşık olmuştum ben...

“Ama onu kaybettin,” diye acımasızca fısıldadı yüreğim. Gözyaşlarım çoğalırken kalbim hiç olmadığı kadar çok ağrıyordu çünkü yüreğim haklıydı.

Onu kaybettiğimi biliyordum...

Devam edecek...

Kış Rüyası Visal

“Gel,” demesiyle bir bahçe kapısından içeri girdiğimizde bahçenin ortasındaki köhne binaya çevirdim bakışlarımı. Bahçe karla kaplıydı, bina ise terk edilmiş gibi görünüyordu. Ağaçların kuru dalları kar birikintileriyle ağırlaşmıştı. Sanki sokaktan bahçeye adım attığımız anda bir zaman tüneliyle bambaşka bir diyara savrulmuştuk.

“Burası... ” diye fısıldadığımda, “Evim,” dedi sertçe yutkunarak. “Bu bina, bu bahçe, bu ağaçlar, bu dört duvar... Burası benim evim,” dediğinde bakışlarımı hem merak hem de buruk bir hüznle etrafta gezdirdim.

Az önce zorlasam da bırakmadığı elimi orada bıraktığında adımlarım karların arasında ilerlerken kollarımı birbirine sarıp etrafta gezdirdim bakışlarımı. Kulaklarımda bir uğultu vardı sanki. Denizin dibine daldığında duyulan o sesler gibiydi. Sanki birileri bir şeyler söylüyor ama anlayamıyordum. Yalnızca kendi sesimi tanıyor, onu da anlamlandıramıyordum.

Adımlarım yaşlıca bir ağacın önünde duraksadığında elimi pürüzlü gövdesine yasladım. Parmak uçlarımı üzerindeki yaşlı çizgilerde gezdirirken, “Bu ağacın altında buldum onu,” dedi. “Kalbimi... Ailemi... Melek’i...”

